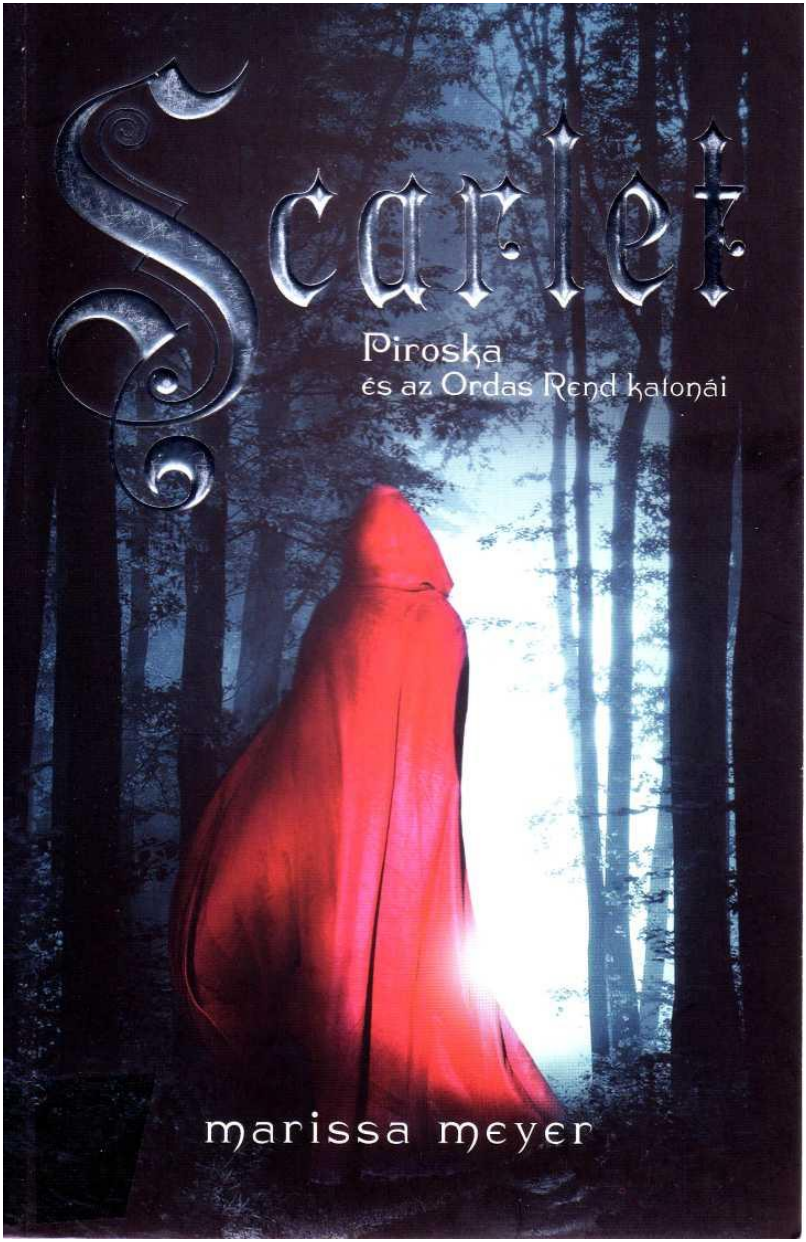
Scarlet
Piroska
és az Ordas Rend katonái
marissa meyer

Holdbéli krónikák

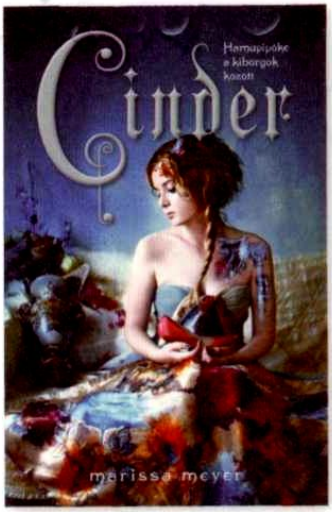

Százhuszonhat évvel a negyedik világháború után emberek és kiborgok népesítik be Új-Peking utcáit. A népességet halálos járvány tizedeli. Senki sem sejti, hogy a Föld sorsa egyetlen lány, a tizenhat éves Cinder kezében van... A Holdbéli krónikák első könyve Hamupipőke klasszikus meséjét kombinálja a Terminátor és a Star Wars elemeivel. Az eredmény egy fantasztikus, magával ragadó történet.

Scarlet

Scarlet

Marissa Meyer

ALEXANDRA

Holdbéli krónikák

Második könyv

A sorozatban használt időszámítás:
Harmadik Kor (H. K.): a negyedik világháború után kezdődik
Második Kor: amelyben most élünk
Első Kor: a Krisztus előtti időszak

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Marissa Meyer: Scarlet
Feiwel and Friends, 2013
An imprint of Macmillan
175 Fifth Avenue, New York, NY 10010

Copyright © Marissa Meyer, 2013

Hungarian translation © Bujdosó István, 2013

Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítással és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2014
7630 Pécs, Üszögi-kiserdő utca 1.
Telefon: (72) 777-000
e-mail: info@alexandra.hu
www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő Nagy Boglárka
A kiadványt tördelte és a borítót tervezte Tóth Gábor
Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető Bördős János igazgató
Megjelent 32,11 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 978 963 357 497 3

Anyunak és Apunak,
a legjobb drukkereimnek.

Első

RÉSZ

Nem tudta,
hogy a farkas gonosz lelkű állat,
nem is tartott tőle.

Első

FEJEZET

SCARLET A RIEUX VENDÉGLŐ MÖGÖTTI SIKÁTORHOZ KÖZEledett, amikor az anyósülésen a zsebmonitorja röviden csipogott, és megszólalt a szokásos gépi hang:

– *Üzenet érkezett Mademoiselle Scarlet Benoit részére a toulouse-i Rendfenntartó Szervek Eltűnt Személyek Osztályáról.*

Majd' kiugrott a szíve a helyéből. Még épp időben kanyarodott le jobbra, a hajó hátulja így is kis híján elérte a kőfalat. Beletaposott a fékbe, és megállt. Leállította a motort, és már fel is kapta az ütött-kopott zsebmonitort. A kijelző halványkék fénye megcsillant a műszerfalon.

Végre találtak valamit.

A toulouse-i rendőrség biztosan talált valamit.

– Fogadom! – kiáltotta, és csaknem összeroppantotta az ujjai közt a kis szerkezetet.

Igazából videoüzenetre számított a nagymamája eltűnése ügyében nyomozó detektívtől, de csak egy egyszerű szöveg jelent meg a képernyőn.

H. K. 126. AUGUSZTUS 28.
TÁRGY: IKT.SZ.: #AIG00155819 – H. K. 26. AUG. 11.
JELEN ÜZENET CÉLJA SCARLET BENOIT
(FRANCIAORSZÁG, RIEUX EF) TÁJÉKOZTATÁSA

AMA TÉNYÁLLÁSRÓL, HOGY A MICHELLE BENOIT (FRANCIAORSZÁG, RIEUX, EF) ELTŰNÉSÉNEK ÜGYÉBEN INDÍTOTT NYOMOZÁS 126. AUGUSZTUS 28-ÁN 15:42-KOR ERŐSZAKOS KÖZREMŰKÖDÉSRE, ILLETVE IDEGENKEZŰSÉGRE UTALÓ BIZONYÍTÉKOK HIÁNYÁBAN MEGSZÜNTETÉSRE KERÜLT. HIVATALOS FELTÉTELEZÉS: A KERESETT SZEMÉLY ÖNSZÁNTÁBÓL TÁVOZOTT ÉS/VAGY ÖNGYILKOSSÁGOT KÖVETETT EL.
ÜGY LEZÁRVA.
KÖSZÖNJÜK, HOGY ÖN IS TÁMOGATJA NYOMOZÓI TEVÉKENYSÉGÜNKET!

Az üzenet után a rendőrség videohirdetése jelent meg, amelyben az áruszállító járművek vezetőit emlékeztetik arra, hogy a biztonsági öv használata járó motor mellett kötelező.

Scarlet meredten bámult az aprócska képernyőre, mígnem a szavak fekete-fehér foltokká folytak össze a szeme előtt, és kezdte úgy érezni, hogy a hajó padlója kiszakad a lába alól. A monitor hátsó műanyag lemeze recsegve engedett az ujjai egyre erősödő szorításának.

– Szemetek! – sziszegte az üres hajóba.

Ügy lezárva – a két szó gúnyosan nevetett vissza rá.

Hangos üvöltés szakadt ki a torkából, majd tiszta erőből a műszerfalhoz csapta a zsebmonitort, és remélte, hogy sikerül is ripityára törnie. De a szerkentyű három kőkemény odaverés után is alig észrevehetően hunyorgott.

– *Szemét állatok!* – vágta le végül Scarlet a monitort az anyósülés elé, majd hátradőlt, és beletúrt göndör hajába.

A biztonsági öv erősen a mellébe vágott, majdhogynem fojtogatta. Egy gyors mozdulattal kicsatolta magát, és már rúgta is ki az ajtót. Aztán olyan lendülettel vágódott ki az utcára, hogy kis híján orra bukott. Az étteremből kiáramló égettolaj- és whiskyszagban fuldokolva próbált úrrá lenni a haragján.

Elmegy a rendőrségre. Most már túl késő van, nem baj, akkor holnap. Igen, ez lesz az első dolga. Nyugodt lesz, és összeszedett. Logikus érvekkel fogja megértetni velük, hogy miért hibás a feltételezésük. És el fogja érni, hogy újra megnyissák az ügyet.

Scarlet a csuklóját odatartotta a hajó csomagtartójához, és valamivel nagyobb erővel tépte fel az ajtót, mint ahogy a hidraulika szerette volna.

Majd ő megérteti azzal a felügyelővel, hogy folytatnia kell a nyomozást. Majd ő megmagyarázza neki. Nem igaz, hogy nem fogja fel, hogy a nagymamája biztosan nem önszántából távozott, az meg tuti, hogy nem ölte meg magát.

A hajó hátuljában vagy fél tucat zöldségesláda sorakozott, de Scarlet szinte nem is látta őket. Gondolatban egész máshol járt. Toulouse-ban, és már a holnapi beszélgetést játszotta le magában. Igyekezett minden lehetséges érvet összeszedni, s közben számba vette a meggyőzéshez bevethető eszköztárának elemeit is.

Valami történt a nagymamájával. Itt valami nagyon nem stimmel, és ha a rendőrség továbbra sem hajlandó komolyan foglalkozni az üggyel, akkor a bírósághoz fog fordulni, aztán majd végignézi, ahogy egymás után menesztik a sok krumplifejű felügyelőt, akik utána az életben nem kapnak értelmes munkát...

Mindkét kezébe felkapott egy-egy fénylő paradicsomot,

megfordult, és keményen a falhoz vágta őket. A piros paradicsomlé és a magok beterítették a fal tövében várakozó szemeteseket.

Jó érzés volt. Scarlet fogott még egyet, és maga elé képzelte a felügyelő kétkedő arcát, ahogy majd ránéz, amikor ő megpróbálja elmagyarázni neki, hogy az effajta eltűnés egyáltalán nem jellemző a nagymamájára. És már látta is maga előtt, ahogy a paradicsomok becsapódnak az önelégült kis...

Amikor a negyedik paradicsom is szétkenődött a falon, kinyílt egy ajtó. Scarlet megdermedt, pedig már épp nyúlt volna a következőért, amikor az ajtóban megjelent a vendéglő tulajdonosa. Gilles hosszúkás arca komoran villant, amikor meglátta Scarlet narancssárga mázolmányát az épülete falán.

– Remélem, ez nem az én paradicsomom volt.

A lány visszahúzta a kezét a ládáról, és beletörölte a tenyerét a koszos farmerjába. Érezte, ahogy a hevültség a pulzusa ritmusát követve lassan eltűnik az arcáról.

Gilles letörölte csaknem kopasz fejéről az izzadságot:

– He? – kérdezte a szokásos arckifejezésével.

– Nem, nem a tiéd – motyogta maga elé Scarlet. Ami igaz is volt, hiszen amíg Gilles nem fizeti ki, addig a paradicsom nem is az övé.

– Jól van, akkor csak három univot vonok le azért, hogy le kell takaríttatnom ezt a mocskot. Most pedig, ha befejezted a célba dobálást, esetleg kegyeskedhetnél behozni néhány ládával nekem is. Ugyanis már két napja csak fonnyadt salátát szolgálunk fel.

Azzal visszadöcögött az étterembe, és nyitva hagyta Scarletnek az ajtót. Odabentről edénycsörömpölés és nevetés hangjai gurultak ki a szűk utcára. Furcsa volt, mégis teljesen

természetes.

Scarlet világa hatalmas léptekkel haladt az összeomlás felé, de ezt valahogy mintha senki nem vette volna észre. A nagymamája eltűnt, és senkit nem érdekelt.

Visszafordult a csomagtartóhoz, és megragadta a paradicsomosrekeszt, majd türelmesen várt, míg végül már nem érezte a szívdobogását a szegycsontjában. Az üzenetben olvasott szavak továbbra is vad erővel bombázták a gondolatait, de lassan kezdett tisztulni a kép. Az indulat első hulláma most már ott rohad a szétkenődött paradicsomok között.

Amikor már képes volt normálisan lélegezni, a rekeszt rátette a rozsdabarna krumplikra, majd kiemelte a hajóból.

A szakácsok rá se hederítettek, ahogy a zöldségraktár felé haladva odébb rugdosta az útból a nyeles lábasaikat. A rekeszeket betolta a polcokra, amelyeket megfelelő módon megjelöltek, aztán a jelöléseket lekaparták, és az évek során vagy egy tucatszor újra meg újra átírták.

– *Bonjour*, Scarling!

Scarlet megfordult, és kihúzta a haját izzadt nyakából.

Émilie az ajtóból mosolygott rá, szeme titokzatosan csillogott, de hirtelen elkomorult, amikor meglátta Scarlet arcát.

– Mi van?

– Nem akarok beszélni róla – kerülte meg a pincérlányt, és már indult is vissza a konyhán keresztül, de Émilie torkából a rosszallás egyértelmű hangja szakadt fel, és utánasietett.

– Jó, akkor ne beszélj róla! Én viszont örülök, hogy itt vagy – ragadta meg Scarlet könyökét, ahogy kiléptek a sikátorba. – Ugyanis visszajött! – Émilie arcát angyali fürtök keretezték, de a vigyora ördögi gondolatokról árulkodott.

Scarlet elhúzódott tőle, megfogott egy fehérrépával és

retekkel megtöltött ládát, és a pincérnő kezébe nyomta. Nem szólt egy szót sem, képtelen volt most azon gondolkodni, kiről is van szó, és miért fontos egyáltalán, hogy az illető visszajött.

– Az király! – mondta, és telerakott egy kosarat száraz héjú vöröshagymával.

– Nem is emlékszel rá, mi? Na, ne már, Scar! Tudod, a pankrátor, akiről a múltkor meséltem... vagy, várj csak, lehet, hogy Sophiának meséltem róla?

– A pankrátor? – Scarlet erősen összeszorította a szemét, mert érezte, hogy a homloka mögött borzalmas fejfájás van kialakulóban. – Nahát, tényleg, Ém?

– Jaj, ne legyél már ilyen! Olyan aranyos fiú. Ezen a héten majdnem mindennap eljött, és mindig az én részlegembe ül, ami azért már csak jelent valamit, nem gondolod? – Amikor Scarlet erre nem mondott semmit, Émilie letette a ládát, és előhalászott egy csomag rágót a köpenyzsebéből. – Mindig olyan nyugodt, nem úgy, mint Roland meg a haverjai. Szerintem egy kicsit félénk... és magányos is – gyömöszölt be a szájába egy darabot, majd megkínálta Scarletet is.

– Egy félénk pankrátor? – Scarlet intett, hogy nem kér. – Te hallod, hogy miket beszélsz?

– Jaj, látnod kéne, hogy megértsd! Tudod, olyan szeme van, olyan... – Émilie úgy nyomta a szemöldökéhez az ujjait, mintha migrén gyötörné.

– Émilie! – jelent meg Gilles megint az ajtóban. – Hagyd már abba a locsogást, és azonnal gyere be! A négyesnél várnak. – A férfi sokatmondóan pillantott Scarletre, amolyan figyelmeztetésképpen, hogy további univokat fog levonni a díjából, ha feltartja a dolgozóit, aztán a választ meg sem várva visszament az épületbe. Émilie némán kiöltötte rá a nyelvét.

Scarlet a csípőjének támasztotta a kosár hagymát, lecsukta a csomagtartót, és kicsit meglökte a pincérlányt.

– Csak nem ő ül a négyesnél?

– Nem, ő a kilencesnél szokott ülni – zsörtölődött Émilie, és megint megragadta a ládát. Ahogy visszaértek a gőzölgő konyhába, hirtelen felkiáltott: – Jaj, de gügye vagyok! Egész héten akartam írni neked, hogy megkérdezzem, mi van a nagymamáddal. Hallottál már valamit felőle?

Scarlet összeszorította a fogát, az előző üzenet szavai még mindig lódarázsként zümmögtek a fejében. *Ügy lezárva.*

– Nem, semmit – mondta, és hagyta, hogy a beszélgetés belevesszen a szakácsok kaotikus üvöltözésébe.

Émilie egészen a zöldségraktárig követte, majd ledobta a ládát a földre. Scarlet gyorsan nekiállt elrendezni a kosarakat, nehogy a lány valami biztatót tudjon mondani. De Émilie csak bedobta az ilyenkor szokásos optimizmust.

– Próbálj meg ne aggódni, Scar! Vissza fog jönni... – aztán kihátrált az étterembe.

Scarletnek belesajdult az álla is a sok fogcsikorgatásba. Kezdett már nagyon elege lenni abból, hogy mindenki úgy beszélt a nagyanyjáról, mintha valami kóbor macska lenne, amelyik majd hazajön, ha megéhezik. *Ne aggódj! Vissza fog jönni!*

Csakhogy már több mint két hete eltűnt. Még üzenetet sem hagyott. El sem köszönt, semmi nem utalt rá, hogy el akar tűnni. Sőt, még Scarlet tizennyolcadik születésnapját is kihagyta, pedig a kedvenc citromtortájához már előző héten megvette a hozzávalókat.

A napszámosok sem látták elmenni. Ahogy az androidok sem észleltek semmi gyanúsat. Itt hagyta a zsebmonitorját is, de az

abban tárolt üzenetek sem árultak el semmit, ahogy a naptárja és a neten meglátogatott oldalak sem. De az, hogy itthon hagyta a zsebmonitort, már önmagában is elég gyanús. Hiszen ma már senki nem teszi ki a lábát otthonról nélküle.

És akkor még csak nem is ezek a legborzasztóbbak. Mármint az otthon hagyott zsebmonitor és az el nem készített torta.

Scarlet megtalálta a nagymamája azonosító chipjét is.

A személyi azonosító chipjét. A vérétől még piros volt, és úgy hevert ott, törlőkendőbe csavarva a konyhapulton, mint egy aprócska csomag.

A felügyelő azt mondta, akik nem akarják, hogy megtalálják őket, mindig ezt csinálják: kivágják az azonosító chipjüket. És mindezt úgy adta elő, mintha ezzel meg is oldotta volna a rejtélyt, de Scarlet úgy érezte, ezt a trükköt valószínűleg a legtöbb emberrabló is ismeri.

Második
FEJEZET

SCARLET A SÜTŐ MELLETT TALÁLTA GILLES-T, AKI ÉPP besamelmártást öntött egy sonkás szendvicsre. Odament hozzá, át a másik oldalra, hogy felhívja magára a férfi figyelmét, de az csak bosszúsan nézett rá.

– Kész vagyok – mondta a lány válaszként a morcos fogadtatásra – Gyere, írd alá a szállítólevelet!

Gilles egy adag sült krumplit borított a szendvics mellé, és odacsúsztatta a tányért az acélpulton Scarlet elé.

– Vidd ki ezt az első bokszba, és mire visszajössz, elintézem.

– Én nem vagyok a beosztottad, Gilles! – vágta oda Scarlet.

– Örülj neki, hogy nem drótkefével a kezedben zavarlak ki a sikátorba! – A férfi hátat fordított neki, a fehér inge már megsárgult a sokévnyi izzadságtól.

Scarlet egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy szétkeni a fickó tarkóján a szendvicset, aztán majd kiderül, hogy melyik a jobb, a paradicsom a falon, vagy ez, de hirtelen eszébe ötlött a nagymamája szigorú arca, és ez rögtön véget is vetett az álmodozásnak. Milyen csalódott is lenne, ha arra jönne haza, hogy Scarlet a temperamentumos természete miatt elvesztette az egyik leghűségesebb vevőjét.

Inkább fogta a tányért, és kiviharzott vele a konyhából. De amint kilépett az ajtón, kis híján fel is bukott az egyik pincérben. A Rieux nem volt éppenséggel fényűző hely – a padló ragadt a

mocsoktól, a berendezés egymáshoz nem illő, olcsó asztalokból és székekből állt csupán, a levegő pedig megtelt a zsír és az olaj szagával. De egy olyan városban, ahol az ivás és a pletykálás az emberek kedvenc időtöltése, mindig nagy volt a forgalom, főleg vasárnap, amikor a helyi földművesek teljes huszonnégy órán át megfeledkeztek a terményeikről.

Amíg arra várt, hogy kicsit ritkuljon előtte a tömeg, Scarlet tekintete a bár mögött felszerelt netmonitorokra tévedt. Mind a három ugyanazt a tudósítást sugározta, amellyel már egész nap tele volt a net. Mindenki a Keleti Nemzetközösség évente megrendezésre kerülő báljáról beszélt, ahol a holdbéli királynő is megjelent díszvendégként, és ahova egy kiborglánynak is sikerült bejutnia, aki összetört néhány csillárt, és megpróbálta meggyilkolni a királynőt... de az is lehet, hogy a frissen megkoronázott ifjú császár életére tört. Erre mindenkinek volt saját elmélete. A képernyők kimerevített képén a lány sáros arca és rendetlen lófarokba fogott, vizes haja látszott. Így elnézve az is rejtély volt, hogyan engedhették be egyáltalán a bálba.

– Már akkor meg kellett volna szabadítani a nyomorától, amikor leesett azon a lépcsőn – mondta Roland, az egyik törzsvendég, aki úgy nézett ki, mintha már dél óta a bárpultot támasztaná. Az ujjaival pisztolyt formázott, és a képernyő felé mutatott. – Én átlőttem volna a fejét. Azt' el van intézve!

Amikor az egyetértő moraj végigfutott a legközelebbi asztalokon, Scarlet undorral az arcán próbált eljutni az első bokszig.

Émilie csinos pankrátorát azonnal felismerte, részben a rengeteg heg és seb miatt az olívaszín bőrén, de főleg mert ő volt az egyetlen ismeretlen a vendéglőben. A külseje rendezetlenebb volt annál, mint amire Émilie áradozása után számított: a haja

koszos csimbókokban lógott, az egyik szeme alatt friss monokli éktelenkedett. A lába pedig úgy járt az asztal alatt, mint egy felhúzható játékfiguráé.

Három tányér hevert előtte, mindegyiken csak zsírfoltok, a tojássaláta maradványai, valamint az érintetlen paradicsomok és saláták maradtak.

Scarlet nem is fogta fel, hogy a férfit bámulja, mígnem ő is ránézett, és a tekintetük találkozott. A szeme természetellenesen zöld volt, mint az éretlen szőlőszemek a fürtökön. Scarlet azon kapta magát, hogy erősebben szorítja a tányért a kezében, és egy csapásra megértette, miért is van oda annyira ezért a fickóért Émilie. *Tudod, olyan szeme van, olyan…*

Átverekedte magát a tömegen, és letette az asztalra a szendvicses tányért.

– Te kérted a sajtos-sonkás melegszendvicset?

– Igen, köszönöm! – A hangja is döbbenetes volt. Egyáltalán nem olyan hangos és nyers, mint amilyenre számított, inkább halk és határozatlan.

Lehet, hogy Émilie-nek igaza van. Ez a férfi talán tényleg félénk.

– Nem lenne egyszerűbb, ha kikérnél egy egész disznót? – kérdezte Scarlet a három üres tányérra pillantva. – Akkor a felszolgálóknak nem kellene annyit rohangálniuk a tömegben.

A fiatalember szeme elkerekedett, és Scarlet egy pillanatig azt hitte, mindjárt megkérdezi, hogy ilyet valóban kérhet-e, de aztán a figyelme a szendvics felé fordult.

– Nagyon jó kaját csináltok.

Scarlet elnyomta gúnyos mosolyát. A „jó kaja” és a „Rieux"! Ezt a kettőt szerinte nem is lehet egy napon említeni.

– Harc közben az ember biztosan megéhezik.

A pankrátor nem válaszolt. Az italába helyezett szívószállal babrált, közben pedig az idegesen remegő lábától már az asztal is mocorogni kezdett.

– Mindenesetre jó étvágyat kívánok hozzá! – mondta, és összeszedte az üres tányérokat. De aztán megtorpant, és a férfi felé lökte az egyiket. – Biztos nem kéred a paradicsomot? Az benne a legjobb, ráadásul az én kertemben termett. Mondjuk, a saláta is, csak amikor leszedtem, még nem volt ennyire fonnyadt. Azt megértem, hogy abból nem kérsz. De a paradicsomból?

A pankrátor arcvonásai mintha kicsit kisimultak volna.

– Még soha nem kóstoltam.

– *Soha?* – húzta fel Scarlet a szemöldökét.

Pillanatnyi habozás után a férfi elengedte a poharat, felkapta a két paradicsomszeletet, és betolta a szájába.

Egyszer csak abbahagyta a rágást. Egy pillanatig a semmibe meredt, mintha mérlegelt volna valamit, aztán lenyelte.

– Nem olyan, mint amire számítottam – nézett fel megint a lányra – De nem vészes. Kérnék is még belőle. Nem tudom, lehet?

Scarlet újabb fogást keresett a tányérokon, és próbált úgy egyensúlyozni, hogy az egyik kés nehogy leessen.

– Tudod, én igazából nem dolgozom itt...

– Figyeljétek, most jön! – kiáltotta valaki a közeli bárpultnál, mire izgatott moraj szaladt végig az egész vendéglőn. Scarlet is a netmonitorokra meredt. A kép egy buja kertet mutatott, benne bambuszok és liliomok, a növényeken csillogó esőcseppek. A bálterem vörös fénye melegen ömlött ki a nagylépcsőre. Az ajtó fölötti biztonsági kamera a kerti ösvényen elnyúló hosszú árnyakra nézett. Csodálatos kép volt. Békés.

– Fogadok tíz univba, hogy ezen a lépcsőn egy kiscsaj

mindjárt elhagyja az egyik lábát! – kiáltotta valaki. A bárpultnál ülők hangos nevetésben törtek ki. – Na, fogad valaki? Ugyan már, gyerekek!

A következő pillanatban egy kiborglány jelent meg a képernyőn. Az ajtóból rohant ki, és ahogy megindult lefelé a lépcsőn, a kert fenséges nyugalmát megtörte a hullámzó ezüstruhája. Scarlet lélegzet-visszafojtva figyelt, pontosan tudta, mi fog történni, mégis összerezzent, amikor a lány megbotlott és elesett. Lezuhant a lépcsőn, és valami nagyon furcsa testhelyzetben terült el a kavicsos ösvényen. Hang nem volt ugyan a bejátszáshoz, de ő így is szinte hallotta a lány lihegését, miközben a hátára fordult, és tátott szájjal az ajtó felé bámult. A lépcsőt árnyak lepték el, majd néhány felismerhetetlen alak jelent meg.

Mivel a sztorit már vagy tucatszor hallotta, Scarlet most a lány elhagyott lábára koncentrált, és látta, ahogy a bálteremből a lépcsőre kiáramló fény megcsillan a fémen. A lány kiborglábán.

– Állítólag az ott a bal oldalon a királynő – mondta Émilie. Scarlet ijedten húzódott odébb, észre sem vette, hogy a pincérlány odajött hozzájuk.

A herceg – pontosabban a császár – lement a lépcsőn, és felvette a lábat. A lány közben a szoknyájával próbálta eltakarni a vádliját, de a fémcsonkból kilógó huzalok rengetege így is jól látszott.

Scarlet tudta, miket beszélnek az emberek. Nemcsak az derült ki a lányról, hogy holdlakó, vagyis illegális bevándorló, aki veszélyt jelent a földi társadalomra, hanem még Kai császárt is sikerült hipnotizálnia. Egyesek szerint a hatalmat akarta megszerezni, mások szerint csak a gazdagságot. Aztán voltak olyan hangok is, hogy valójában a régóta fenyegető háborút

akarta kirobbantani. De bármi is lett légyen a lány valódi szándéka, Scarletbe most is belenyilallt az együttérzés. Hiszen még csak egy kamaszlány, még nála is fiatalabb, és most is olyan szívszorító volt, ahogy ott feküdt a lépcső lábánál.

– Mit is mondtál, hogy kellett volna megszabadítani a nyomorától? – kérdezte valaki a bárpultnál.

Roland megint a képernyőre célzott az ujjával.

– Így! Én még az életben nem láttam ilyen undorítót!

Valaki a bárpult végében előrehajolt, hogy jobban rálásson Rolandra és a haverjaira.

– Én ezzel nem feltétlenül értek egyet. Szerintem egész csinos kis pofija van, főleg amikor ilyen szánalmasnak és ártatlannak tetteti magát. Talán nem is kellene visszaküldeni a Holdra, inkább küldjék ide nekem, én majd eljátszadozom vele...

A többiek hangos nyerítéssel jutalmazták a beszólást. Roland olyan erővel csapott a tenyerével a bárpultra, hogy még a mustárosüveg is megcsörrent.

– Kicsit csiklandós lenne az ágyban azzal a hideg fémlábával, nem?

– Mocskos állat! – mordult fel Scarlet, de a hangját elnyomta a hahotázás.

– Mondjuk, én is szívesen felmelegíteném! – szólalt meg egy újabb jó kedélyű vendég, az asztaloknál pedig vidám mosoly jelent meg az arcokon.

Scarlet érezte, amint a torkában megindul felfelé a harag, és majdhogynem odadobva, keményen lecsapta az asztalra a tányérokat. A körülötte lévők döbbent pillantásával mit sem törődve megindult a bárpult felé.

A pultos elkerekedett szemmel nézte, ahogy Scarlet leseper néhány üveget a pultról, majd felmászik rá. Aztán a lány

kinyitott egy panelt a konyakospoharak szekrénye alatt, és határozott mozdulattal kitépte a netkábelt. A három képernyő azonnal elsötétült. A palotakert és a kiborglány eltűnt.

Körülötte a vendégek tiltakozó moraja hallatszott.

Scarlet feléjük fordult, közben véletlenül lerúgott a pultról egy borosüveget. Az üveg hangos csörömpöléssel tört össze a padlón, de ő alig hallotta, miközben vadul lóbálta a kábelt a feldühödött tömeg felé.

– Mutathatnátok némi tiszteletet! Ezt a lányt ki fogják végezni!

– Mert holdlakó! – kiáltotta valaki. – Végezzék csak ki!

Ezt a véleményt többen is bólogatással hagyták helyben, és valaki még egy szelet kenyérrel is megdobta Scarletet. Ő mindkét kezét a csípőjére tette.

– De hát még csak tizenhat éves!

Erre már többen talpra ugrottak, és egymást túlharsogva szórták átkaikat a holdlakókra, mondván, hogy *az a lány meg akarta ölni az Unió egyik vezetőjét!*

– Hé! Hé! Nyugalom, emberek! Legyünk egy kicsit elnézőbbek Scarlettel! – intette csendre a többieket Roland, akinek az önbizalma jelentősen megerősödött az eddig elfogyasztott whiskyktől. Két kezét szélesre tárta a lökdösődő tömeg előtt. – Ti is tudjátok, hogy az egész család meg van őrülve kicsit. Először az a süket tyúk lépett le. Most meg Scar veszi védelmébe a holdlakók jogait!

Scarlet füle mellett újabb hahotahullám csapott fel, de a fejében a vér hangosabban zúgott. Azt sem tudta, hogyan keveredett le a pultról, és hogyan tette meg az utat odáig, de egyszer csak érezte, ahogy az üvegek és poharak csörömpölése közepette az ökle eléri Roland fülét.

A férfi gyorsan odafordult hozzá:

– Mi van?

– A nagymamám nem őrült! – ragadta meg Scarlet a férfi ingét. – Ezt mondtad a detektívnek is? Amikor kihallgattak? Azt mondtad neki, hogy őrült?

– Persze hogy azt mondtam! – kiabált vissza Roland, az alkohol bűze teljesen beterítette Scarlet arcát, aki közben olyan erősen szorította az inget, hogy már az ökle is belefájdult. – És lefogadom, hogy nem én voltam az egyetlen, aki ezt mondta. Ahogy ott él abban az öreg házban, ahogy az állatokkal meg az androidokkal beszél, mintha emberek volnának, meg ahogyan elüldözi a jónépet puskával a kezében...

– Ilyesmi csak egyetlenegyszer történt, egy házaló ügynökkel!

– Én egy kicsit sem vagyok meglepve, hogy Benoit nagymama végül teljesen bekattant. Már jó ideje lehetett számítani valami ilyesmire.

Scarlet két kézzel erősen meglökte Rolandot. A férfi nekiesett Émilie-nek, aki már épp közéjük akart állni. A pincérlány sikoltva vágódott neki egy asztalnak, miközben próbált nagy nehezen úgy helyezkedni, hogy Roland nehogy agyonnyomja.

A férfi szerencsére visszanyerte az egyensúlyát, de egy pillanatig úgy nézett ki, mint aki nem tudja, hogy vigyorogjon vagy vicsorogjon.

– Vigyázz, Scar, mert a végén te is úgy jársz, mint az öreganyád...

Az asztallábak hangos csikorgással csúsztak odébb a padlón, a következő pillanatban pedig a pankrátor egyik keze már rá is tekeredett Roland nyakára, és simán felemelte a férfit a

levegőbe.

Síri csend lett. A pankrátor nem zavartatta magát, csak tartotta a levegőben Rolandot, akár egy rongybabát, mit sem törődve áldozata fuldoklásával.

Scarlet tátott szájjal bámulta a jelenetet, a bárpult sarka a hasába nyomódott.

– Szerintem bocsánatot kellene kérned a lánytól – mondta a pankrátor a maga halk, nyugodt hangján.

Roland szájából csak hörgés hallatszott. A lába hiába próbálta elérni a talajt.

– Hé! Engedd el! – pattant fel egy férfi a székéről. – A végén még megfullad! – Azzal megragadta a pankrátor csuklóját, de ezzel az erővel egy vasrudat is megragadhatott volna, ugyanis a végtagot meg sem tudta mozdítani. A férfi elvörösödött, és rögtön hátrébb húzódott, hogy lendületet vegyen az ütéshez, de abban a pillanatban a pankrátor szabaddá vált keze megragadta az ütni készülő öklöt.

Scarlet hátrébb tántorodott a bárpulttól, közben homályosan látta a pankrátor alkarjára tetovált értelmetlen karakterek sorát. LSOP962.

A pankrátor még mindig mérgesnek látszott, de az arcára mostanra kiült az élvezet halovány jele is. Mintha csak most jutottak volna eszébe egy régen játszott játék szabályai. Leengedte Rolandot a padlóra, és ugyanabban a pillanatban elengedte a másik férfi öklét is.

Roland egy székbe kapaszkodott.

– Neked meg mi a franc bajod van? – dörzsölgette a nyakát. – Te is valami holdbéli szörny volnál, vagy mi a fene?

– Tiszteletlen voltál.

– *Tiszteletlen?* – vakkantotta Roland. – Te meg majdnem

megöltél!

Ebben a pillanatban Gilles lépett ki a konyhából a lengőajtók mögül.

– Mi a nyavalya folyik itt?

– Ez a fickó molesztálja a vendégeket! – szólalt meg valaki a tömegből.

– Scarlet pedig tönkretette a képernyőket!

– Nem tettem tönkre, te marha! – kiáltott vissza a lány, bár pontosan nem tudta, hogy kinek válaszol.

Gilles végignézett a sötét képernyőkön, Rolandon, aki még mindig a nyakát dörzsölgette, majd a padlón heverő törött üvegeken, poharakon és a kifolyt italokon. Aztán rámordult a pankrátorra:

– Te! – mutatott rá. – Azonnal tűnj el az éttermemből!

Scarletnek összeszorult a gyomra.

– De hát ő nem is csinált semmi...

– Ne kezdd, Scarlet! Mennyi kárt akarsz még okozni ma? Vagy azt akarod, hogy ne rendeljek tőled többet?

Scarlet felszegte az állát, az arca még mindig tűzforró volt:

– Talán tényleg jobb lesz, ha fogom a terményeimet, aztán majd meglátjuk, milyen zöldségekkel eteted a vendégeidet.

Gilles megkerülte a bárpultot, és kikapta Scarlet kezéből a kábelt.

– Te tényleg azt hiszed, hogy a tiéd az egyetlen működő gazdaság Franciaországban? Őszintén szólva, Scar, csak azért rendelek tőled, mert a nagyanyád totál kikészítene, ha nem tenném!

Scarlet az ajkát csücsörítve próbálta elnyomni afelett érzett szomorúságát, hogy megint eszébe jutott, a nagymamája nincs már itt, úgyhogy Gilles nyugodtan rendeljen csak mástól, ha ezt

akarja.

Gilles most megint a pankrátor felé fordult:

– Azt mondtam, tűnés innen!

A férfi rá se hederített, hanem odanyújtotta a kezét Émilie-nek, aki félig még mindig az egyik asztalra görnyedt. A pincérlány elvörösödött, a szoknyája elázott a ráborult sörtől, de teljes elragadtatásban hagyta, hogy a pankrátor felsegítse.

– Köszönöm – rebegte halkan, de a suttogása is mindenütt tisztán hallatszott a feszült csendben.

Végül a pankrátor Gilles mogorva arcába nézett.

– Rendben, elmegyek, de még nem fizettem ki az ételt és... – habozott – ...kifizethetem a törött poharakat is.

– Hogy mi? – pislogott Scarlet.

– Nekem nem kell a te pénzed! – üvöltötte Gilles szinte sértődötten, ami Scarletet még jobban megdöbbentette, hiszen világéletében mást se hallott Gilles-től, mint panaszkodást, hogy nem jön ki a pénzből, meg hogy a beszállítói megfojtják. – Csak azt akarom, hogy tűnj el az éttermemből.

A pankrátor fakózöld tekintete Scarletre siklott. Egy pillanatig a lány furcsa sorsközösséget érzett vele.

Mindketten kívülállók. Akiket nem néznek jó szemmel itt. *Őrültek*.

A szíve hevesen vert, de gyorsan el is temette magában ezt a gondolatot. Zűrös egy fickó ez. Abból él, hogy összeveri az embereket, de az is lehet, hogy csak élvezetből csinálja. A lány nem tudta eldönteni, melyik a rosszabb.

Ahogy elfordult, a férfi kurtán meghajolt, ami szinte bocsánatkérésnek tűnt, majd elcsoszogott a kijárat felé. Ahogy távolodott, brutális ereje és fellépése ellenére is Scarletnek olybá tűnt, mintha csak egy megdorgált kutyát látott volna

elsomfordálni.

Harmadik FEJEZET

SCARLET A LEGALSÓ POLCRÓL KIHÚZTA A KRUMPLISREKESZT, amely hangos puffanással landolt a padlón, aztán rápakolta a paradicsomosládát. A hagyma és a fehérrépa ezek mellé került. Két fordulóval tudja csak visszahordani a hajóhoz az árut, ez dühítette a legjobban. Ennyit a méltóságteljes kivonulásról!

Megragadta az alsó láda fülét, és felemelte.

– Most megint mit művelsz? – szólt rá Gilles az ajtóból, vállán egy konyharuhával.

– Ezeket visszaviszem.

A férfi nagyot sóhajtva a falnak dőlt.

– Scar... Nem gondoltam komolyan, amit odakint mondtam.

– Pedig nekem nagyon úgy tűnt.

– Nézd, bírom a nagymamádat és téged is. Oké, időnként az agyamra megy, ahogy te is, mert néha elég zakkantak tudtok lenni... – Hirtelen védekezőn felemelte a két kezét, amikor látta, hogy Scarlet milyen dühös pillantást vet rá. – Hé, nem én másztam fel a bárpultra szónokolni, úgyhogy ne mondd, hogy nincs igazam!

A lány csak némán grimaszolt.

– De ami azt illeti, a nagymamádnak kitűnő gazdasága van, és évről évre ő termeszti a legjobb paradicsomot Franciaországban. Szóval nem akarom felmondani a szerződést.

Scarlet megrázta a ládát, a fényes, piros golyók egymásnak

csapódva gurultak benne.

– Tedd vissza, Scar! Már átutaltam a pénzt.

Azzal sarkon fordult és távozott, mielőtt a lány megint kitörhetett volna.

Scarlet kifújt egy vörös tincset az arcából, letette a ládákat, és visszarúgta a krumplisrekeszt a helyére, a polcok alá. Hallotta, hogy odakint a szakácsok is azon szórakoznak, ami az étteremben történt. Persze a pincérek időközben már kicsit kiszínezték az egészet. A szakácsok úgy tudták, hogy a pankrátor összetört egy üveget Roland fején, amitől az elvesztette az eszméletét, sőt közben egy széket is tönkretett. És ha Émilie nem áll közéjük, és nem hűti le őket a csinos kis mosolyával, még Gilles-nek is nekiment volna.

Scarletnek esze ágában sem volt felvilágosítani őket arról, hogy valójában hogyan is zajlott az egész, csak zsebre vágta a kezét, és visszament a konyhába. Ahogy a hátsó ajtó melletti szkenner felé igyekezett, szinte érezhető volt a fagyos légkör közte és a vendéglő dolgozói között. Gilles nem volt sehol, Émilie kuncogása pedig az étteremből hallatszott be. Scarlet remélte, hogy csak beképzeli magának a lesajnáló tekinteteket. Vajon meddig tart, amíg az egész városban elterjed a pletyka? *Scarlet Benoit kiborgot védelmezett! Egy holdlakót! A csaj totál bekattant, ahogyan a… akárcsak a…*

Odatartotta a csuklóját a régi szkenner alá. Szokásához híven alaposan végignézte a képernyőn megjelenő bizonylatot, hogy Gilles nem próbálta-e meg megint átverni, és látta, hogy a férfi valóban levonta azt a három univot a falhoz vágott paradicsomokért. **687 U ÁTUTALVA AZ ALÁBBI BESZÁLLÍTÓ SZÁMLÁJÁRA: BENOIT FARM ÉS KERTÉSZET.**

Köszönés nélkül lépett ki a hátsó ajtón.

Odakint még mindig meleg, verőfényes délután volt, de az árnyékos sikátor a konyha tikkasztó hőségéhez képest egész kellemesnek hatott. Scarlet a hajó hátuljában elrendezte a ládákat és a rekeszeket, s közben örömmel hagyta, hogy a szellő kicsit lehűtse a testét. Késésben volt. Késő este lesz, mire hazaér. Holnap ráadásul korábban is kell kelnie, hogy el tudjon menni a toulouse-i rendőrségre, különben egy teljes napig senki nem fog dolgozni a nagymamája ügyén.

Két hét telt el. A nagymamája már *két teljes hete* egyedül van valahol. Védtelenül. Elfeledve. Talán... talán meg is halt már. Lehet, hogy elrabolták és megölték, a holttestét pedig otthagyták valahol egy sötét, nyirkos csatornában. De miért? *Miért? Miért? Miért?*

A tehetetlenség könnyeit csak gyors pislogással tudta visszatartani. Bevágta a csomagtartó ajtaját, megkerülte a hajót, de mindjárt mozdulatlanná is dermedt.

A pankrátor ott állt egy kőépület falának dőlve. Őt nézte.

Meglepetésében egy forró könny mégiscsak kibuggyant a szeméből. Gyorsan letörölte, mielőtt még végigcsurgott volna az arcán. Viszonozta a pankrátor meredt tekintetét, s közben azon tűnődött, vajon ez a testtartás fenyegető-e vagy sem. A férfi úgy tíz lépésre állhatott a hajója orrától, de az arca inkább tűnt tétovának, mint veszélyesnek, habár akkor sem látszott különösebben veszélyesnek, amikor kis híján megfojtotta Rolandot.

– Csak látni akartam, hogy jól vagy-e – mondta. A hangját szinte elnyelte a vendéglőből kiszűrődő zaj.

Scarlet az ujjaival dobolt a hajó hátulján, bosszantotta, hogy az idegei úgy dolgoznak, mintha képtelenek lennének eldönteni, hogy a helyzetet fenyegetésként vagy hízelgésként kell

értelmezniük.

– Hát, jobban vagyok, mint Roland – felelte. – A szerencsétlennek már teljesen bedagadt a nyaka, mire kijöttem.

A férfi a konyhaajtó, felé pillantott.

– Megérdemelte.

Scarlet szíve szerint mosolygott volna, de ezen a délutánon már annyit bosszankodott és mérgelődött, hogy nem maradt ereje hozzá.

– Jobb lett volna, ha nem avatkozol bele. Kézben tartottam a helyzetet.

– Aha – A férfi úgy nézett rá, mintha valami rejtvényen törné a fejét. – Csak tudod, attól féltem, hogy ráfogod a fegyvert, ami pedig nem sokat javított volna a helyzeteden. Mármint azon, hogy őrültnek tartanak-e vagy sem.

Scarlet érezte, hogy feláll a szőr a hátán. Önkéntelenül is a háta mögé nyúlt, ahol az aprócska pisztoly melegen a bőréhez simult. A fegyvert a nagymamájától kapta a tizenegyedik születésnapján egy paranoiás figyelmeztetéssel: *Sosem tudhatod, hogy egy idegen mikor akar olyan helyre kényszeríteni, ahova nem akarsz menni.* Megtanította neki a használatát is, és azóta soha nem tette ki a lábát otthonról a pisztoly nélkül, bármilyen nevetségesnek és feleslegesnek is tűnt ez az óvintézkedés.

De még hét évvel később is meg volt győződve róla, hogy soha senki nem vette észre a piros felsője alatt. Egészen mostanáig.

– Honnan tudtad?

A férfi megvonta a vállát, legalábbis ez a feszes, ideges mozdulat leginkább vállvonogatásra hasonlított.

– Megláttam a markolatát, amikor felmásztál a pultra.

Scarlet kicsit megigazította a szvettere hátulját, épp csak

annyira, hogy meglazítsa a pisztolyt a derékszíja alatt. Megpróbált mélyet lélegezni, hogy lenyugodjon, de a levegő teljesen elnehezült a hagymaszagtól és a sikátorban sorakozó szemetesek bűzétől.

– Hát, köszönöm, hogy aggódsz értem, de jól vagyok. Most pedig mennem kell... tudod, el kell intéznem még néhány fuvart... meg *minden mást*. – Közelebb lépett a vezetőoldali ajtóhoz.

– Van esetleg még paradicsomod?

Scarlet megtorpant.

A pankrátor még jobban behúzódott az árnyékba, nagyon szégyenlősnek tűnt.

– Csak mert egy kicsit még mindig éhes vagyok – motyogta. Scarlet szinte érezte a háta mögötti falon szétkenődött paradicsomok illatát. – Fizetek érte – tette hozzá gyorsan a férfi.

– Nem, semmi gond – rázta meg a fejét a lány. – Van belőle bőven. – Azzal hátrament, de közben végig a férfit nézte, és újra kinyitotta a csomagtartót. Kivett egy paradicsomot meg egy köteg sárgarépát. – Tessék. Ezeket nyersen is megeheted – dobta oda neki a zöldségeket.

A férfi könnyedén elkapta az adományt. A paradicsom eltűnt az egyik hatalmas öklében, a másikkal pedig a répa levelét ragadta meg. Majd minden irányból alaposan szemügyre vette:

– Ez micsoda?

Scarletből meglepett nevetés tört fel.

– Sárgarépa. Most hülyéskedsz?

A férfin látszott, hogy megint nagyon zavarba jött, amiért valami rosszat mondott. A vállát behúzta, de ettől még egyáltalán nem tűnt kisebbnek.

– Köszönöm szépen.

– Anyukád soha nem etette meg veled a zöldségeket, mi?

Hirtelen találkozott a tekintetük. De ez most valahogy olyan nagyon furcsa volt. A következő pillanatban hangos csörömpölés hallatszott a vendéglőből. Scarlet összerezzent. Aztán hatalmas röhögés harsant fel.

– Mindegy, felejtsd el! Ez finom, neked is ízleni fog. – Azzal megint becsukta a raktér ajtaját, és odatartotta az azonosítóját a hajó szkenneréhez. A jármű ajtaja kinyílt, falként állt kettejük közé, a fényszórók felkapcsolódtak. Így most jobban látszott a pankrátor szeme alatt a monokli, valahogy sötétebbnek tűnt, mint eddig. Úgy húzódott hátrébb, mint egy bűnöző a reflektorfényben.

– Tudod, arra gondoltam – szólalt meg aztán –, hogy esetleg nincs-e szükséged egy napszámosra. – A szavak olyan gyorsan hagyták el az ajkát, hogy szinte teljesen összefolytak.

Scarlet megtorpant, most már értette, hogy a férfi miért várt rá itt ilyen sokáig. Végignézett a széles vállán, az izmos karján. Jól bírná a fizikai munkát, az biztos.

– Mert munkát keresel?

A férfi szája mosolyra húzódott, de a szemében veszélyes pajkosság villant.

– Tudod, a harcokat elég jól megfizetik, de azért nem mondanám valami nagy karriernek. Meg aztán arra gondoltam, hogy te talán kajával is fizethetnél.

Scarlet felnevetett.

– Hát, ahogy az étvágyadat elnéztem, szerintem a bugyimat is a zaciba adhatnám... – de abban a pillanatban elvörösödött, ahogy ezt kimondta. Tuti, hogy a férfi most elképzeli, hogy nézhet ki bugyi nélkül. Ennek ellenére, és talán ez volt a legijesztőbb, a férfi arca továbbra is derűs maradt, Scarlet pedig

próbált gyorsan mondani még valamit, mielőtt a másik reagálhatott volna. – Egyébként hogy hívnak?

A férfi megint furcsán megvonta a vállát.

– A meccseken csak Farkasnak neveznek.

– *Farkasnak?* Hú, ez elég veszélyesnek hangzik.

A másik komoly arccal bólintott.

Scarlet visszanyelte a vigyorát.

– Talán ki kellene hagynod ezt a pankrátoros vonalat a szakmai önéletrajzodból.

A férfi megvakargatta a könyökét, nagyjából ott, ahol a furcsa tetoválás lehetett, bár a sötétben nem látszott tisztán. Scarlet egy pillanatig azt hitte, hogy talán most megbántotta. Lehet, hogy nem is bánja, hogy ezt a becenevet kapta a többiektől.

– Hát, engem Scarletnek hívnak. Igen, a skarlátvörös hajamhoz nagyon jól passzol. Remek észrevétel.

A férfi arcvonása kicsit ellágyult.

– A milyen hajadhoz?

Scarlet az ajtó tetejére tette a karját, s ráfektette az állát.

– Ez jó.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha a férfi is meg lenne elégedve magával, Scarlet pedig úgy érezte, hogy egész jó ezzel a furcsa idegennel beszélgetni. Ezzel a halk szavú pankrátorral.

Aztán megszólalt a figyelmeztetés a fejében: megy az idő. A nagymamája ki tudja, hol lehet. Egyedül. Rémülten. Holtan egy árokban.

Megszorította az ajtókeretet.

– Nagyon sajnálom, de van elég napszámosunk. Nincs szükségem többre.

A csillogás azonnal eltűnt a férfi szeméből, és megint

nyugtalanul mocorogni kezdett.

– Értem. Köszönöm a kaját. – Azzal odébb rúgott egy petárdacsonkot a járdán, ami az előző esti ünneplés, maradványa lehetett.

– Menj inkább Toulouse-ba vagy esetleg Párizsba! A városokban sokkal több a munkalehetőség, ráadásul errefelé az emberek nem valami kedvesek az idegenekkel, ahogy te is észrevehetted.

A férfi megrázta a fejét, a smaragdszeme most még fényesebben csillogott a hajó fényében. Szinte jókedvűnek látszott.

– Kösz a tippet!

Scarlet megfordult, és beült az ülésbe.

Amikor beindította a motort, Farkas kicsit hátrébb lépett a fal felé.

– Ha esetleg meggondolnád magad, és mégis kellene munkás, éjszakánként az elhagyatott Morei-házban húzom meg magam. Lehet, hogy nem igazán jövök ki az emberekkel, de szerintem egy gazdaságban jól elboldogulnék. – A szája szegletében halvány mosoly jelent meg. – Az állatok általában nagyon szeretnek.

– Azt elhiszem – mondta Scarlet színlelt bátorítással a hangjában. Bevágta az ajtót, és már csak magának motyogta félhangosan: – A háziállatok majd' megvesznek a farkasokért...

Negyedik

FEJEZET

CARSWELL THORNE FOGSÁGA IGEN DÖCÖGÖSEN INDULT, és mi tagadás, a helyzetén az általa kirobbantott szappanlázadás sem sokat segített. De miután magánzárkába került, a jó modorú gentleman mintapéldányává vedlett, és hat hónapnyi példás magatartás után sikerült is rábeszélnie az egyetlen női börtönőrt, hogy csempésszen be neki egy zsebmonitort.

Biztos volt benne, hogy nem járt volna sikerrel, ha az őr nincs meggyőződve róla, hogy valójában egy totális hülyével van dolga, aki nem is képes másra, mint hogy számolja a napokat, illetve szaftos képeket keresgéljen az általa ismert vagy elképzelt nőcskékről.

Ebben, mondjuk, nem is tévedett nagyot. Thorne számára a technológia teljességgel érthetetlen volt, és még akkor sem tudott volna semmi értelmeset kezdeni egy ilyen masinával, ha mellékelnek hozzá egy „Hogyan lépjünk meg zsebmonitorral a börtönből" című részletes leírást. Az üzeneteihez sem volt képes hozzáférni, ahogyan a legfrissebb híreket sem tudta behozni, de természetesen az új-pekingi börtönről és annak közvetlen környezetéről sem sikerült semmiféle információt szereznie.

Az igencsak mocskos, jóllehet erősen megszűrt képeket viszont annál többre értékelte.

Fogva tartása 228. napján is épp a kis portfolióját nézegette, és azon tűnődött, vajon Señora Santiago még mindig azzal a

hagymaszagú fickóval él-e, amikor rémisztő csikorgás törte meg a cella békés csendjét.

Felpillantott, és hunyorogva vizslatta a sima, tükörfényes, fehér mennyezetet. Újabb csikordulás.

Thorne felhúzta a mellkasához a lábát a priccsen, és várt, miközben a zaj erősödött, és egyre közelebbről hallatszott, egy pillanatra abbamaradt, majd újra folytatódott. Beletelt egy kis időbe, mire felfogta, hogy mi is lehet ez a moraj, de ahogy figyelte, egyre biztosabban tudta, csakis egy fúró adhat ki ilyen hangot.

Aztán csend lett, de a lárma emléke továbbra is ott vibrált a falak között. Thorne körbepillantott. A cellája tökéletes kocka volt. Sima, fényes falak mind a hat lapján. A berendezés mindössze a hófehér priccsből, a falból gombnyomásra előcsúszó vécécsészéből, valamint szintén fehér egyenruhába bújtatott személyéből állt.

Ha valaki átalakításokat végez a házban, nagyon remélte, hogy az ő cellája lesz a következő a sorban.

A fúró megint rákezdett, de most sokkal fülsértőbb volt a zaj, aztán egyszer csak hosszú csavar bújt elő a mennyezetből, majd a cella padlójára esett. Utána további három társa követte.

Thorne kíváncsian nyújtogatta a nyakát, amikor az egyik csavar begurult a priccs alá.

A következő pillanatban hatalmas puffanással egy négyzet alakú idom hullott alá, amelyet két kapálódzó láb és egy riadt sikoly követett. A két láb ugyanolyan fehér gyapjú kezeslábas alól lógott ki, mint amilyen az övé is volt, de míg ő egyszerű fehér cipőt viselt a lábán, az illető mezítláb érkezett.

De csak az egyik talpát borította bőr.

A másik fényes fémből készült.

Aztán a lány egy halk nyögéssel elengedte a kapaszkodóját, és egy szemvillanás alatt ott termett guggoló pózban a cella közepén.

Thorne a könyökét a térdén pihentette. Kicsit előredőlt, hogy jobban rálásson a lányra, de a fal melletti biztonságos pozícióját nem akarta feladni. A jövevény vékony testalkatú, barnás bőrű, egyenes barna hajú leányzó volt. Akárcsak a bal lába, a bal keze is fémből készült.

Amikor visszanyerte az egyensúlyát, felállt, és leporolta a ruháját.

– Sajnálom – szólalt meg Thorne. A lány elkerekedett szemmel fordult feléje. – Úgy tűnik, rossz cellába pottyantál. A sajátodba akarsz visszamenni?

A lány némán pislogott.

Thorne rámosolygott.

A lány összehúzta a szemöldökét.

Ezzel a bosszús arckifejezéssel még csinosabb volt. Thorne az állát simogatva mustrálgatta. Még soha nem találkozott kiborggal, flörtölni meg pláne nem flörtölt eggyel sem, de mindent el kell kezdeni valamikor.

– Ezekben a cellákban elvileg nem lehetne senki – mondta a lány.

– Csak kivételes esetben.

A jövevény hosszasan méregette, a két szemöldöke szinte teljesen összeért:

– Gyilkosság?

Széles vigyor.

– Kösz, de nem. Csak zendülést szítottam odalent, az udvaron. – Megigazította a gallérját, majd hozzátette. – A szappan ellen tiltakoztunk. – A lány egyre zavartabban nézett

rá, Thorne látta, hogy még mindig védekező állásban van. – Tudod, a szappan... – mondta megint, mert nem volt benne biztos, hogy a másik jól hallotta-e. – Totál kiszárítja az ember bőrét. – A lány csendben maradt. – Nekem elég érzékeny bőröm van.

A lány ajka válaszra nyílt, Thorne pedig valami együtt érző hangra számított, de csak egy közönyös „aha" lett belőle.

Ahogy feltápászkodott, a lány kirúgta a lába alól a földre hullott mennyezetdarabot, majd teljes fordulatot téve körbenézett a szobán.

– A francba! – csücsörített bosszúsan, ahogy a Thorne balján álló falhoz közeledett, és ráhelyezte a tenyerét. – Itt van még egy szoba.

A szempillája hirtelen úgy remegett, mintha por ment volna a szemébe, közben dühösen verte az öklét a halántékához.

– Szökni próbálsz, mi?

– Egyelőre nem – felelte a lány a foga közt, s közben vadul rázta a fejét. – De alapvetően igen, ez a végső célom – derült fel egyből az arca, amint észrevette Thorne ölében a zsebmonitort. – Milyen kütyüd van?

– Ja, ez? Fogalmam sincs – tartotta oda neki a férfi a szerkentyűt. – Épp csak összeállítottam a portfoliómat azokról a nőkről, akikkel eddig dolgom akadt.

A lány ellökte magát a faltól, és egy gyors mozdulattal elvette a zsebmonitort. A kiborgkezén az egyik ujjvég kinyílt és parányi csavarhúzó kúszott elő belőle. Pillanatok alatt eltávolította a szerkezet aljáról a borítást.

– Mit művelsz?

– Kiveszem a videokábeledet.

– Minek?

– Mert az enyém bekrepált.

Azzal kirántott a szerkezetből egy sárga drótot, a zsebmonitort visszadobta Thorne ölébe, majd kényelmesen törökülésbe helyezkedett a padlón. Thorne ámulattal figyelte, ahogy a haját eltolta az egyik oldalra, majd a koponyája alsó tájékán kinyitott egy kis panelt. A következő pillanatban kihúzott a fejéből egy az imént a zsebmonitorból eltávolítotthoz hasonlatos kábelt, csak ennek az egyik vége megfeketedett. A lány arcát eltorzította az erős koncentráció, amikor behelyezte az új kábelt. Végül megkönnyebbült sóhajjal becsukta a panelt, a régi kábelt pedig odadobta Thorne mellé.

– Kösz!

A férfi riadtan húzódott odébb.

– Neked egy egész zsebmonitor van a fejedben?

– Valami olyasmi. – Felállt, és megint végigtapogatta a falat. – Na, így mindjárt más. Nézzük csak, hogy lehetne... – Aztán elhallgatott, és megnyomta a gombot a sarokban. A fényes fehér panel felcsúszott a falba, mögüle pedig tökéletes illesztéssel előkúszott a vécécsésze. Az ujjaival a megfelelő helyet kereste a szerelvény és a fal között.

Thorne, ahogy elhúzódott a priccsen heverő kiszolgált kábeltől, próbálta kiverni a fejéből az iménti képet, ahogy a lány kinyitja azt a kis ajtót a koponyáján, és igyekezvén aktiválni a lelkében rejtőző jó modorú úriembert, próbált beszélgetésbe elegyedni a látogatójával, amíg az elmélyülten dolgozott. Megkérdezte, mit is csinál éppen, majd elismerően nyilatkozott a fémvégtagjainak finom megmunkálásáról, de a másik szinte tudomást sem vett róla, amitől Thorne-ban felmerült a gyanú, hogy talán oly sokáig volt elzárva a nőktől, hogy már elveszítette a régi csáberejét.

Bár ez felettébb valószínűtlennek tűnt.

Pár perccel később a lány mintha megtalálta volna, amit keresett, és Thorne ismét hallotta a fúró hangját.

– Amikor bezártak – szólalt meg Thorne –, nem gondolkodtak el rajta, hogy ez a börtön esetleg nem lesz elég biztonságos számodra?

– Akkor még elég biztonságos volt. Ezt a kezet azóta kaptam. – Aztán hirtelen abbahagyta a műveletet, és olyan meredten bámult a sarokba, mintha csak megpróbálna átnézni a falon.

Lehet, hogy röntgenszeme van. Azzal viszont már Thorne is tudna mit kezdeni.

– Hadd találjam ki! – mondta a férfi. – Betörésért csuktak le?

Hosszú hallgatás után, amíg a vécécsészét visszahúzó szerkezetet tanulmányozta, a lány fintorogva válaszolt.

– Kétrendbeli árulásért, ha nagyon tudni akarod. Meg hivatalos szerv elleni erőszakért, és a bioelektromosság tiltott használatáért. Ja, és illegális bevándorlásért, bár szerintem az már túlzás.

A férfi hunyorogva bámulta a lány tarkóját, közben a bal szemhéja kicsit megremegett.

– Hány éves vagy?

– Tizenhat.

A csavarhúzó az ujjában megint forogni kezdett. Thorne türelmesen megvárta, míg a csikorgás abbamarad.

– És hogy hívnak?

– Cinder – hangzott a válasz, amit újabb zaj követett.

Amikor ismét csend lett, a férfi is bemutatkozott.

– Én Carswell Thorne kapitány vagyok. Bár általában csak... – Fúrás. – Thorne-nak szólítanak. Vagy kapitánynak.

Vagy Thorne kapitánynak.

A lány nem válaszolt, csak visszadugta a kezét a bemélyedésbe. Mintha el akart volna csavarni valamit, de valószínűleg nem sikerült, mert a következő pillanatban morcosan fújt egyet, és leült a földre.

– Látom, szükséged van egy társra – igazította meg a kezeslábasát Thorne. – És amilyen szerencséd van, én történetesen igazi bűnözőzseni vagyok.

– Na, húzzál el, de gyorsan! – mordult rá a lány.

– Jelen helyzetben ez elég nehéz lenne. – Cinder nagyot sóhajtott, és lekaparta a fehér műanyagot, ami ráragadt a csavarhúzójára. – És mihez kezdesz majd, ha kijutsz?

A kiborglány ismét a fal felé fordult. Néhány percen át megállás nélkül próbálkozott, majd abbahagyta, hogy egy kicsit megmozgassa elgémberedett nyakát.

– Hát a városból kivezető legrövidebb út északra van.

– Ifjú, naiv fegyenckém! Nem gondolod, hogy ezt ők is tudják?

A lány újra betolta a csavarhúzót a mélyedésbe.

– Inkább hagyjál dolgozni, jó?

– Én csak azt mondom, hogy talán segíthetnénk egymáson.

– Szállj már le rólam!

– Nekem van egy hajóm. – A lány épp csak egy röpke pillantást vetett rá. Amolyan figyelmeztetésfélét. – Úgy értem, űrhajó.

– Űrhajó... – ismételte Cinder elnyújtva a szótagokat.

– Két percen belül félúton lehetnénk a csillagok felé, és közvetlenül a város szélén hagytam. Könnyen eljuthatnánk oda Na, mit szólsz?

– Azt szólom, hogy ha nem hagyod abba a szövegelést, és

nem hagysz dolgozni, akkor nem leszünk mi félúton sehová sem.

– Oké, vettem – emelte fel megadóan a kezét Thorne. – Csak annyit kérek, hogy gondolkozz el rajta azzal a csinos kis fejeddel. – A lány izmai megfeszültek, de folytatta a munkát. – Most, hogy így belegondolok, eszembe jutott, hogy egy háztömbnyire innen van egy jó kis kajálda. Olyan isteni húsos kiflit az egész világon nem adnak, mint ott. Nem sajnálják belőle az anyagot, csak úgy tocsog a szaftban. – Thorne a két tenyerét lelkesen dörzsölte egymáshoz, és még a nyál is összefutott a szájában, ahogy felidézte az emléket. Cinder a magasba emelte az arcát, és közben masszírozni kezdte hátul a nyakát – Ha lesz időnk, mindenképpen ugorjunk be hozzájuk. Rám férne már egy normális kaja az után az ízetlen kotyvalék után, amit itt ételnek mernek nevezni. – Megnyalta a szája szélét, de aztán megint a lányra figyelt. Tisztán látszott, hogy komoly fájdalmai vannak. A szemöldökén izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Jól vagy? – nyúlt feléje Thorne. – Esetleg masszírozzalak meg?

De a lány megint elzavarta:

– *Könyörgöm!* – emelte fel a két kezét elutasítóan, majd nagy nehezen, reszketve sóhajtott.

Amíg Thorne bámulta, a lány képe úgy remegett meg, mint amikor meleg levegő száll fel a sínekről. A férfi hátrahőkölt. A légzése felgyorsult. Az agyában enyhe bizsergést érzett, ami végigfutott az idegszálain.

Ez a lány... egyszerűen gyönyörű.

Sőt. Isteni.

Nem is. Maga a *tökély!*

A szíve vadul kalapált, az imádat és a teljes odaadás kavargott a fejében. A teljes megadás. A feltétlen engedelmesség.

– Könyörgöm – mondta megint a lány a fémkeze mögül. Olyan csüggedt volt a hangja, ahogy nekidőlt a falnak. – Csak fogd már be végre! Csak... hagyj békén!

– Rendben. – Teljes zűrzavar... kiborg, cellatárs, *istennő*. – Természetesen. Ahogy parancsolod. – Thorne könnyes szemmel hátrált, és szép csendben leült a priccsre.

Ötödik

FEJEZET

SCARLET FEJÉBEN VADUL KAVAROGTAK A GONDOLATOK, amikor kiemelte az üres rekeszeket a hajó hátuljából, és kivitte őket a hangár ásító ajtaján. Megkereste a zsebmonitorját, és visszatette a zsebébe, a rendfenntartó szervektől érkezett üzenet szinte égette a combját, amíg gépiesen elvégezte a szokásos esti feladatait.

Talán önmagára volt leginkább dühös, amiért hagyta, hogy egy jóképű, a veszélyt sugárzó fiatalember elterelje a gondolatait egyetlen percre is, méghozzá rögtön azután, hogy megtudta, a nagymamája ügyét lezárták. A pankrátor iránti kíváncsisága miatt úgy érezte, elárult mindent, ami fontos volt számára.

Aztán meg ott volt Roland és Gilles és az összes link alak a Rieux-ben. Ezek mind azt hiszik, hogy a nagymamája megőrült, és ezt mondták a rendőrségnek is. Nem azt, hogy az egész környéken ő dolgozik a legkeményebben a gazdák közül. Nem azt, hogy ő csinálja a legjobb képviselőfánkot a Garonne-nak ezen a partján. Nem azt, hogy huszonnyolc éven át szolgálta a hazáját katonai űrhajópilótaként, és a mai napig ott van a kitüntetése a kedvenc kockás kötényén.

Nem. Ezek azt mondták a rendőrségnek, hogy a nagymamája őrült.

Most pedig abbahagyták a keresését.

De nem sokáig. A nagymamája eltűnt, és Scarlet eltökélt szándéka, hogy megtalálja, még ha ezért Európa összes nyomozójáról kell is előásnia valamit, amivel megzsarolhatja őket.

A nap gyorsan ereszkedett alá a láthatár felett, Scarlet árnyéka hosszan nyújtózott a felhajtón. A kavicsos úton túl minden irányban a kukoricaszárak és a leveles cukorrépa suttogása hallatszott. Az égen már megjelentek az első halvány csillagok. Nyugat felé csak egy kisebb kőház törte meg a harmóniát a két narancssárgán világító ablakával. Több kilométeres távolságban az egyetlen szomszéd házikója.

Scarlet számára több mint fél életén át ez a tanya maga volt a paradicsom. Az évek során jobban beleszeretett, mint ahogy bárki beleszerethet egy tájba és a felette feszülő égboltba... és tudta jól, hogy a nagymamája ugyanígy érzett. S jóllehet erre nem szeretett gondolni, mégis tisztában volt vele, hogy egy napon majd ő örökli a farmot, és időnként elképzelte, milyen lesz majd itt megöregedni. Boldogan és elégedetten, gyászkeretes körmökkel és egy öreg házzal, amelyen mindig akad valami javítanivaló.

Boldogan és elégedetten... akárcsak a nagymamája.

Olyan egyszerűen nincs, hogy szó nélkül lelépjen. Scarlet ezt biztosan tudta.

Bevitte a rekeszeket az istállóba, és szépen egymásra helyezte őket. Holnap az androidok majd friss terményt raknak beléjük, aztán felkapott egy vödör csirketápot. Scarlet ahogy áthaladt az udvaron, gyorsan kiszórta az eleséget, míg a szárnyasok nagy sietve futkároztak a lába körül.

Ahogy kilépett a hangár mögül, hirtelen megtorpant.

A házban égett a villany. A második emeleten.

A nagymamája szobájában.

A vödör kiesett a kezéből. A tyúkok hangos kárálás közepette szétrebbentek, majd mindjárt vissza is tértek, és rávetették magukat a kiborult tápra.

Scarlet átlépte őket, és futásnak eredt, a kavicsok vadul csúszkáltak a lába alatt. A szíve majd' szétrobbant, a futástól égő tüdővel feltépte a hátsó ajtót. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, az öreg fa fájdalmasan felnyögött alatta.

A nagymama szobájának ajtaja tárva-nyitva. Lihegve kapaszkodott meg a kilincsben.

A szobában mintha forgószél pusztított volna. Minden fiók kihúzva, ruhák és szépítőszerek szanaszét a padlón. A paplanok összevissza hevertek az ágy lábánál. A matrac kiemelve, a digitális képkeretek az ablak mellett mind kihúzva a tartójukból, a helyükön csak sötét foltok meredeztek, mivel ott a besütő nap fénye nem fakította ki a festett vakolatot.

Az ágy mellett egy férfi térdelt, épp a nagymama régi katonai egyenruháit kutatta át. Amikor megpillantotta Scarletet, rögtön talpra ugrott, s közben kis híján beverte a fejét az alacsony gerendákba.

A világ forogni kezdett a lánnyal. Alig ismerte fel – már hosszú évek óta nem találkoztak, de akár hosszú évtizedek is lehettek volna, amennyit a férfi öregedett. Az általában tükörsimára borotvált arcát most szakáll borította. A haját az egyik oldalon befonta, a másikon pedig egyenesre fésülte. Sápadt volt, és sovány, mintha már hetek óta nem evett volna normális ételt.

– Apa?

A férfi egy kék dzsekit szorított a mellkasához.

– Mit keresel te itt? – Scarlet megint végignézett a

felforduláson, a szíve még mindig hevesen vert. – Mi a fenét keresel te itt?

– Valamit, aminek itt kell lennie – mondta a férfi nyersen. A hangja úgy csengett, mint olyasvalakié, aki már hosszú ideje nem beszélt senkivel. – Nagyanyád rejteget valamit. – Lenézett a kezében szorongatott dzsekire, aztán gyorsan az ágyra dobta. Letérdelt, és újfent nekilátott a doboznak. – Muszáj megtalálnom!

– Mit? Miről beszélsz?

– Nagyanyád elment – suttogta. – Soha többé nem jön vissza. Soha nem is tudja meg, nekem pedig... egyszerűen muszáj megtalálnom. Tudnom kell, miért.

Konyakillat kavargott a levegőben, Scarlet szíve megkeményedett. Fogalma sem volt, az apja honnan tud az édesanyja eltűnéséről, de az, hogy szerinte nincs semmi remény, ráadásul ezt a következtetést ilyen könnyedén, ilyen gyorsan levonja, és közben még azt is gondolja, hogy bármire is jogot formálhat, ami a nagymamáé volt, miután olyan csúnyán faképnél hagyta őket... Azok után, hogy évekig egyetlen üzenetet sem küldött, most csak így beront ide részegen, és feldúlja a nagymama dolgait...

Scarlet úgy érezte, azonnal ki kell hívnia a rendőrséget, csakhogy azokból is éppen nagyon elege volt.

– Tűnj el innét, de rögtön! Takarodj ebből a házból!

A férfi nem zavartatta magát, szép komótosan elkezdte visszarámolni a ruhahalmot a helyére.

Scarlet tűzpiros arccal megkerülte az ágyat, és próbálta az apját a karjánál fogva talpra rángatni.

– Hagyd abba!

A férfi felszisszent, és elterült az öreg hajópadlón. Úgy

húzódott el a lányától, mint egy veszett kutyától, és ijedten tapogatta a karját, ahol Scarlet megérintette. Szemében a téboly fénye csillant.

Scarlet döbbenten húzódott hátra, majd ökölbe szorított kezét a csípőjére tette.

– Mi van a karoddal?

A férfi nem válaszolt, csak erősen a mellkasához szorította a kezét.

Scarlet megfeszítette az állát, odalépett hozzá, és megragadta a csuklóját. A férfi felnyögött, és próbált megint elhúzódni tőle, de a lány nem hagyta, és feltűrte a ruhája ujját a könyökéig. A következő pillanatban Scarlet ijedten kapkodott levegő után, és rögtön el is engedte az apját, de a kar továbbra is ott lebegett közöttük a levegőben, mintha a férfi elfelejtette volna leengedni.

Az egész karját égési sebek borították. Mindegyik egy tökéletes kör volt, szép sorban egymás mellett. Sor sort követett végig az alkarján, a csuklójától a könyökéig, némelyiket fénylő heg takarta, mások megfeketedtek és felhólyagosodtak. A csuklóján pedig, ott, ahol az azonosító chip volt, egy jól látható varrat éktelenkedett.

Scarlet érezte, hogy felfordul a gyomra.

Az apja nekidőlt a falnak, és az arcát az ágymatracba fúrta, nem akart a lányára nézni, nem akart a sebekre nézni.

– Ki tette ezt veled?

A férfi leengedte a kezét, és a hasához szorította. Nem válaszolt.

Scarlet ellökte magát a faltól, és átrohant a fürdőszobába. Pár másodperc múlva már vissza is jött egy tubus balzsammal meg kötszerrel. Az apja nem mozdult.

– Kényszerítettek... – suttogta. Mintha kicsit összeszedte volna magát.

Scarlet óvatosan elhúzta az apja karját a hasától, és szép lassan bekente a sebet, amilyen gyengéden csak tudta a remegő kezével.

– Ki kényszerített mire?

– Nem tudtam meglógni tőlük – folytatta a férfi, mintha nem is hallotta volna. – Rengeteg mindent kérdeztek, és én nem tudtam. Nem tudtam, amit akartak. Próbáltam válaszolni nekik, de nem tudtam...

Scarlet felpillantott, amikor az apja elfordította a fejét, és könnyes szemmel a feldúlt pokrócokra meredt. A férfi sírt. Ez szinte még döbbenetesebb volt, mint az égési sérülések. A mellkasában a lány erős szorítást érzett, lemerevedett, a kötés még csak félig takarta el a férfi alkarját. Ebben a pillanatban döbbent rá, hogy nem is ismeri ezt a szomorú, megtört embert. Ez a valaki már csak árnyéka az ő apjának, az ő karizmatikus, önző és értéktelen apjának.

Ahol az imént még gyűlölet lángolt a szívében, most már csak a fájdalmas szánalomnak maradt hely.

Mi okozhatta ezt?

– A kezembe adták a piszkavasat – folytatta az apja ádáz tekintettel.

– A kezedbe adták...? Miért...?

– Aztán elvittek hozzá. És akkor jöttem csak rá, hogy ő tudja a válaszokat. Ő az, aki tudja, amit akarnak. Tőle akartak valamit. De ő csak meredten nézett... és képes volt végignézni, hogy ezt műveltem magammal, közben sírt... aztán feltették neki ugyanazokat a kérdéseket, de ő akkor sem válaszolt. Nem válaszolt nekik. – Elcsuklott a hangja, az arcát hirtelen elöntötte

a düh. – Hagyta, hogy ezt műveljék velem!

Scarlet nagy nehezen nyelt egyet, befejezte a kötözést, és nekidőlt az ágynak. A lába remegni kezdett.

– A nagymama? Te találkoztál vele?

A férfi mintha visszatért volna a valóságba, megint rá figyelt. Ugyanaz az őrjöngő tekintet.

– Egy hétig tartottak fogva, aztán elengedtek. Látták, hogy nem érdeklem. Az én fájdalmammal nem tudják megtörni. – Aztán minden előzetes figyelmeztetés nélkül egyszer csak előrelendült, térden odamászott Scarlethez, és megragadta a karját. Ő megpróbált kiszabadulni a szorításból, de az apja erősen tartotta, a körme mélyen belevájt a bőrébe. – Mi lehet az, Scar? Mi olyan marha fontos? Mi lehet fontosabb neki a saját fiánál?

– Apa, nyugodj le! És mondd el, hogy hol tartják fogva! – A fejében egymást kergették a gondolatok. – Hol? Kik? És miért?

Az apja rémült, csillogó szemmel nézett végig rajta. Aztán lassan megcsóválta a fejét, és a padlót bámulta.

– Valamit rejteget... – motyogta. – Tudni akarom, hogy mi az. Mit rejteget, Scar? És hol?

Azzal újfent nekilátott átkutatni az egyik fiókot, amelyben régi gyapjúingek hevertek. Jól látszott, hogy egyszer már felforgatta ezt a fiókot. Kiverte a verejték, az izzadt haja odatapadt a fejbőréhez.

Scarlet megkapaszkodott az ágykeretben, és felhúzta magát a matracra.

– Apa, kérlek – próbált gyengéd, megnyugtató hangot megütni, pedig a szíve olyan vadul kalapált, hogy az már fájt. – Hol van a nagymama?

– Nem tudom – nyomta be a férfi a körmét a szegélyléc és a

fal közé. – Párizsban voltam, egy bárban. Valamivel elkábíthattak, mert a következő emlékképem az, hogy egy sötét szobában ébredek. Nyirkos, dohos volt a levegő – szipogott. – Amikor elengedtek, akkor is elkábítottak. Az egyik pillanatban még a sötét szobában voltam, a következőben pedig már itt. A kukoricásban tértem magamhoz.

Scarlet ijedten túrt bele a hajába, mígnem a tincsek teljesen beleakadtak az ujjaiba. Idehozták az apját. Ide, ahonnan a nagymamáját is elrabolták. Miért? Talán tudják, hogy Scarlet az egyetlen hozzátartozója? Úgy gondolták, hogy ő az, aki a leginkább gondját tudja viselni?

Ennek így semmi értelme. Mert az biztos, hogy az apja sorsa nem izgathatja őket. De akkor miért? Talán az, hogy idehozták, valami üzenet akar lenni? Fenyegetés?

– Valamire csak emlékszel, nem? – kérdezte a hangjában leheletnyi kétségbeeséssel. – A szobából, vagy esetleg valaki mondott valamit? Meg tudtad nézni őket rendesen? Le tudnád írni valamelyiküket egy fantomképrajzolónak? Nem ugrik be valami?

– Elkábítottak – vágta rá a férfi gyorsan, aztán a szemöldökét összevonta, és próbált visszaemlékezni. Úgy tett, mintha megérintené az égési sebeit, majd visszaengedte a kezét az ölébe. – Nem hagyták, hogy lássam az arcukat.

Scarletnek nem kis erőfeszítésébe telt, hogy ne rázza meg teljes erőből az apját, és ne üvöltsön rá, hogy erőltesse meg magát egy kicsit.

– Bekötözték a szemedet?

– Nem – sandított rá a férfi. – De rájuk sem mertem nézni.

Scarlet szemét a tehetetlenség könnyei mardosták. Hátravetette a fejét, és nagy levegőt vett. Próbálta megőrizni a

türelmét. A legádázabb félelmei, azok a tudatába alattomosan bekúszó rémképek váltak tehát valóra.

A nagymamáját elrabolták. Méghozzá kegyetlen, brutális emberek. Vajon őt is ugyanúgy bántották, mint ahogy a fiát? Mit művelhettek vele? És mit akarnak?

Váltságdíjat?

De Scarlettől eddig miért nem kértek semmit? És miért vitték el az apját is, ha azután csak úgy elengedik? Valahogy nem akart összeállni a kép.

A félelem rátelepedett a gondolataira, ahogy a legkülönbözőbb rémképek száguldottak át az agyán. Kínzás. Tűz és sötét szoba...

– Hogy érted, hogy kényszerítettek? Mire kényszerítettek?

– Hogy megégessem magam – suttogta a férfi. – A kezembe adták a piszkavasat.

– De hogyan?

– Annyi mindent kérdeztek. Nem tudom. Nem ismertem az apámat. Anyám soha nem beszélt róla. És fogalmam sincs, hogy mit művel itt, ebben az öreg házban. Meg hogy mi történt a Holdon, lövésem sincs róla, hogy mit rejteget... de valamit rejteget. – Erőtlenül meghúzta a takarót az ágyon, és bátortalanul bepillantott alá.

– Összevissza beszélsz – mondta Scarlet elcsukló hangon. – Próbálj meg koncentrálni. Valamire csak vissza tudsz emlékezni!

Hosszú, hosszú csend következett. Odakint a tyúkok folytatták a kapirgálást, pikkelyes lábuk alatt megmozdultak az apró kavicsok.

– Tetoválás...

– Micsoda? – vonta össze a szemöldökét Scarlet.

Az apja az egyik ujjával a bekötözött karja belső felére

mutatott, közvetlenül a könyökhajlat alá.

– Aki a kezembe nyomta a piszkavasat, annak itt volt egy tetoválása. Betűk és számok.

Scarlet szemében mintha erős fény villant volna, gyorsan megmarkolta a gyűrött ágytakarót, mint aki bármely pillanatban elalélhat.

Betűkés számok.

– Ez biztos?

– L... S... – csóválta a fejét az apja. – Nem emlékszem. De volt még több is.

Scarlet érezte, hogy kiszárad a szája, a gyengeség helyét átvette a gyűlölet. Ő is látta már ezt a tetoválást.

Hogy megjátszotta a jófiút! Előadta, hogy csak becsületes munkát szeretne!

Miután – napokkal vagy talán csak órákkal azelőtt – megkínozta az apját. És fogva tartja a nagyanyját!

Ő meg kis híján megbízott benne. A paradicsom, a sárgarépa... és ő még azt hitte, segített a férfinak. Atyaég! Még flörtölt is vele, a fickó meg mindvégig tudta. Eszébe jutottak azok a furcsán szórakoztató pillanatok, a ragyogás a férfi szemében... Gyomorforgató! Biztos jót röhögött rajta!

Már a füle is csengett, ahogy nézte az apját a padlón, aki épp egy olyan nadrág zsebeit forgatta ki, amely az utóbbi húsz évben biztosan nem ment volna fel a nagymamára.

Felállt. A vér a fejébe szökött, de nem törődött vele. Odament a sarokba, felvette a padlóról a nagymama zsebmonitorját, ahova az apja hajította.

– Tessék! – dobta az ágyra. – Most elmegyek a Morel-farmra. Ha nem vagyok itt három órán belül, hívd a rendőrséget!

Az apja révetegen nyúlt a szerkezetért.

– Azt hittem, Morelék már meghaltak.

– Apa, hallottad, amit mondtam? Zárd be az ajtókat, és maradj itt. Három óra múlva pedig hívd a rendőrséget. Megértetted?

Megint az az ijedt, gyermeteg kifejezés jelent meg a férfi arcán.

– Ne menj el, Scar! Hát nem érted? Engem is csalinak használtak, biztos, hogy te leszel a következő. Elkapnak!

Scarlet összeszorított foggal az álláig felhúzta kabátja cipzárját.

– Előbb kapom el én őket!

Hatodik
FEJEZET

CARSWELL THORNE
AZONOSÍTÓ: #0082688359
SZÜLETETT: H. K. 106. MÁJUS 22. – AMERIKAI KÖZTÁRSASÁG
437 MÉDIATALÁLAT, RENDEZÉS: IDŐBEN CSÖKKENŐ
H. K. 126. JANUÁR 12.: *AZ EGYKORI PILÓTA-KADÉTOT. CARSHELL THORNE-T. KÉTHETES GYORSÍTOTT TÁRGYALÁSSOROZAT EREDMÉNYEKÉPPEN HAT ÉV BÖRTÖNRE ÍTÉLTÉK...*

A ZÖLD BETŰS SZÖVEG HOSSZASAN TAGLALTA CARSWELL Thorne bűnügyi karrierjét Cinder látómezejében. A fickó csak pár hónapja töltötte be a huszadik életévét, mégis igen szép lajstrommal büszkélkedhetett: dezertálás, két rendbeli nemzetközi lopás, egy rendbeli lopási kísérlet, hat rendbeli orrgazdaság és egy rendbeli állami tulajdon ellopása.

Ez utóbbi már egész szürreálisnak tűnt. Egy űrhajót kötött el az Amerikai Köztársaság hadseregéből.

Szóval erre az űrhajóra vágott fel annyira.

Jelenleg viszont azért tölti hatéves büntetését a Keleti Nemzetközösségben, mert megpróbált meglovasítani egy

Második Korból származó jáde nyakláncot, de körözték Ausztráliában, no meg természetesen a hazájában, Amerikában is, és mindkét országban kétségkívül bírósági tárgyalás várna rá, ahol minden bizonnyal el is ítélnék.

Cinder leállította a szöveget, és azt kívánta magában, bárcsak ne nézett volna utána! Megszökni a börtönből már önmagában is elég komoly dolog, de segíteni ennek a bűnözőnek – ennek az igazi bűnözőnek – a szökésben, ráadásul egy lopott űrhajóval menekülni?

Nagyot nyelt, és visszafordult a nyíláshoz, amelyet a börtöncella és a szervizalagút között sikerült kialakítania. Carswell Thorne még mindig a priccsen ült, könyökét a térdén pihentette és az ujjával malmozott.

Cinder izzadt tenyerét a kifakult kezeslábasába törölte. Ez most nem Carswell Thorne-ról szól. Hanem Levana királynőről és Kai császárról, no meg *Selene hercegnőről*. Arról az ártatlan gyermekről, akit Levana tizenhárom évvel ezelőtt megpróbált meggyilkolni, de akit megmentettek, és titokban lehoztak a Földre. Aki azóta is a legkeresettebb személy a világon. És aki történetesen nem más, mint Cinder maga.

Ezt ő is nem egészen huszonnégy órával ezelőtt tudta meg. dr. Erland, aki már hetekkel ezelőtt rájött, csak azután döntött úgy, hogy tájékoztatja a lefuttatott DNS-teszt eredményéről, amely a vérvonalát illetően semmilyen kétséget nem hagyott, hogy Levana királynő felismerte a bálon, és azzal fenyegetőzött, hogy háborút indít a Föld ellen, ha Cindert nem vetik azonnal börtönbe mint illegális bevándorlót.

Úgyhogy dr. Erland beosont a börtöncellájába, és megajándékozta egy új lábbal (a régit ugyanis elvesztette a palota lépcsőjén), egy igazi műremeknek számító kiborgkézzel,

amelyben rengeteg olyan hasznos kis kütyü kapott helyet, melyekhez még hozzá kell szoknia, valamint egy olyan hírrel, amelynél döbbenetesebbet életében nem hallott még. Aztán dr. Erland azt javasolta, hogy szökjön meg a börtönből, és keresse fel őt Afrikában, mintha ez egy kicsit sem lenne nehezebb, mint telepíteni egy új processzort egy Guard 3.9-esre.

Ez az egyszerű, ugyanakkor lehetetlen parancs arra mindenesetre kitűnően megfelelt, hogy valami máson is gondolkodjék, mint az újonnan kiderült személyazonosságán. Ami már csak azért is kapóra jött, mert ha ezen agyalt, olyan érzése támadt, mintha az egész teste lebénult volna, és képtelen volt bármit is kezdeni magával, a döntésképtelenségre pedig sem az idő, sem a hely nem volt megfelelő. Bármihez is kezdjen magával odakint, egy dologban biztos lehetett: ha nem szökik meg a börtönből, halál vár rá, miután kiadják Levana királynőnek.

Megint visszanézett a cellatársára. Ha lenne a közelben egy biztonságos hely, ami ráadásul működőképes űrhajó is egyben, az nagyban növelné a sikeres szökés esélyeit.

A fiatalember még mindig az ujjaival malmozott, továbbra is az ő parancsának engedelmeskedve – *csak hagyj békén!* Amikor kimondta ezeket a szavakat, mintha tüzet okádott volna, a vére szinte felforrt, valósággal égette a bőrét. A túlmelegedés érzése a nemrégiben megismert holdbéli adottságának mellékhatása volt. Annak az erőnek, amelyet dr. Erland aktivált a testében, azok után, hogy egy a gerincére erősített implantátum hosszú éveken át sikeresen gátolta ennek használatában. Számára ugyan még most is varázslatnak tűnt, valójában minden holdlakó veleszületett genetikai adottsága volt, amely lehetővé tette számukra, hogy más élőlények bioelektromos hullámait

ellenőrzésük alá vonják. Olyasmit láttathattak másokkal, ami nem is létezett, vagy hamis érzelmek átélésére vehették rá őket. Rávehették az embereket olyasmire is, amit nekik amúgy eszük ágában sem lett volna megtenni. Méghozzá vita nélkül. Ellenállás nélkül.

Cinder még csak most tanulta ennek a „tehetségnek" a használatát, és nem igazán tudta, hogy pontosan hogyan is tartotta a hatalmában Carswell Thorne-t, ahogyan azt sem tudta volna megmondani, miként győzte meg az egyik börtönőrt arról, hogy egy számára megfelelő cellába helyezzék át. Csak annyit tudott, hogy már ott tartott, megfojtja Thorne-t, ha az nem hagyja abba a szövegelést, aztán érezte, amint a holdbéli adottsága a nyakszirtje környékén aktiválódik a stressz és az idegesség hatására. Aztán egy idő után már képtelen volt kordában tartani. A cellatársa pedig ebben a pillanatban egyszer csak pontosan azt tette, amit kért tőle.

Abbahagyta a szövegelést, és békén hagyta.

Cinder azonnal mardosó bűntudatot érzett. Nem tudta, hogy milyen hatást vált ki egy emberben, ha ily módon manipulálják az agyát. Azonkívül pedig egyáltalán nem akart olyan lenni, mint a holdlakók, akik gátlástalanul visszaélnek ezzel a képességükkel, csak azért, mert megtehetik. Ő egyáltalán nem is akart holdlakó lenni!

Kifújta az egyik rakoncátlan tincset az arcából, majd visszamászott a lyukon, amit a vécécsésze és a fal között sikerült kialakítania.

A férfi felpillantott, amikor megállt előtte csípőre tett kézzel. Még mindig kicsit kába volt, és bár Cinder nem szívesen vallotta be magának, egész vonzónak is tűnt. Már ha az ember lánya történetesen bukik az ilyen szögletes állkapcsú, világoskék

szemű, ördögien gödröcskés arcú pasikra. Jóllehet a férfira ráfért volna egy frizuraigazítás, na meg egy kiadós borotválkozás.

Cinder nagy levegőt vett.

– Arra kényszerítettelek, hogy azt tedd, amit én akarok, ezt nem lett volna szabad. Visszaéltem a hatalmammal, sajnálom.

A fiatalember lepillantott a lány fémkezére, amelynek egyik ujjvégéből még mindig kilógott a csavarhúzó.

– Te ugyanaz a lány vagy, aki az előbb is itt volt? – kérdezte. A hangja meglepően tisztán szólt, leszámítva az erős amerikai akcentust. Valamiért Cinder arra számított, hogy agymosás után az ember nem tudja tisztán formálni a szavakat.

– Persze hogy az vagyok.

– Ó – vonta fel a szemöldökét a férfi. – Az előbb mintha szebb lettél volna.

Cinder összerezzent, és legszívesebben mindjárt vissza is vonta volna a bocsánatkérést, de inkább csak karba fonta a kezét, és így szólt:

– Thorne kadét, nemdebár?

– Thorne kapitány.

– Az aktáid szerint csak kadét voltál, amikor leléptél.

A férfi megint fürkésző szemmel nézett rá, aztán hirtelen megvilágosodott, és ujjával Cinderre mutatott:

– Ja, a zsebmonitor a fejedben, mi?

A lány némán a szája belső szélébe harapott.

– Hát, jó, ha ennyire ragaszkodsz a tényékhez – sóhajtott Thorne. – De most már kapitány vagyok. Sokkal jobban hangzik. A csajok is jobban buknak rá.

Cinder, aki egyáltalán nem bukott rá, a fal másik oldalán lévő szervizalagútra mutatott.

– Úgy döntöttem, hogy eljöhetsz velem, és együtt

megkísérelhetünk eljutni a hajódig. Csak... csak próbálj meg ne túl sokat beszélni!

Még be sem fejezte a mondatot, amikor a férfi már fel is pattant a priccsről.

– Az ellenállhatatlan vonzerőm, ugye, az győzött meg?

Cinder sóhajtva bújt vissza a lyukon, és gondosan ügyelt rá, hogy átlépje a leválasztott szerelvényt.

– Szóval ez a te hajód... ez az a lopott hajó, ugye? Az amerikai hadseregből?

– Én nem szívesen gondolok rá úgy, mint „lopott" hajóra. Ugyanis nincs rá semmiféle bizonyítékuk, hogy nem állt szándékomban visszaadni.

– Most hülyéskedsz, nem?

A férfi vállat vont.

– Erre sincs bizonyítékod.

A lány hátranézett.

– És szándékodban állt visszaadni?

– Talán.

Cinder látómezejének sarkában villogni kezdett egy narancssárga jelzőfény. A kiborgprogramja hazugságot detektált.

– Sejtettem – motyogta – A hajó egyébként lenyomozható?

– Dehogyis! Már rég kiszedtem belőle minden nyomkövető cuccot.

– Az jó. Jut eszembe... – Cinder felemelte a kezét, visszahúzta a csavarhúzót, amelynek a helyén két próbálkozás után egy szike jelent meg – Ki kell szednünk az azonosító chipedet. – A férfi hátrahőkölt. – Csak azt ne mondd, hogy nem bírod a vért!

– Ja, nem... – nevetett idegesen Thorne, és már fel is tűrte a

bal karján a ruhát. – Csak, szóval... nem tudom... steril ez az izé? – Cinder morcosan nézett rá. – Mármint, hogy... persze, tudom, hogy te nagyon tiszta vagy, meg minden, csak... – aztán inkább elhallgatott, majd tétován odatartotta a karját a lány elé. – Nem is az... csak ha lehet, próbáld ne átvágni az ereimet.

Cinder a férfi karja fölé hajolt, és olyan gyengéden, olyan óvatosan helyezte rá a csuklójára a pengét, amennyire csak tudta. Volt ott már egy másik heg is, tehát valószínűleg már korábban is eltávolított magából egy azonosító chipet, amikor menekült a törvény őrei elől.

Ahogy a fém belefúródott a húsába, az ujjai megremegtek, de amúgy olyan volt, mint egy kőszobor. Cinder kiemelte a véres chipet, és a padlón heverő kábelek közé dobta, majd levágott egy csíkot Thorne ruhájának ujjából, amit a férfi szorosan a sebre tekert.

– Csak én érzem úgy, vagy ez valóban fontos pillanat a kapcsolatunkban?

Cinder gúnyosan vigyorgott. Majd elfordult, és a mennyezeten egy rácsra mutatott. Körülötte vezetékek kígyóztak be a helyiségbe, és tűntek el a falakban sorakozó tucatnyi lyuk valamelyikében.

– Fel tudsz emelni oda?

– Mert? Mi az? – kérdezte Thorne, de már tartotta is a kezét.

– Szellőző – lépett fel Cinder a férfi tenyerébe, és rá se hederített, hogy Thorne fájdalmasan felnyögött, amikor a magasba emelte. Cinder sejtette, hogy a fémlába miatt jóval többet nyom, mint amire a férfi a testalkatából ítélve számított.

Odafent pillanatok alatt leszerelte a rácsot, majd halkan ráhelyezte a magasban futó csövekre, és habozás nélkül felhúzta magát.

Amíg Thorne-ra várt, hogy ő is felmásszon utána, előhívta a börtön tervrajzát, és ellenőrizte az irányt. Aztán bekapcsolta a beépített zseblámpáját, és elkezdett mászni.

Elég fárasztó menet volt, a bal lába miatt minden centiért keményen meg kellett küzdenie. Kétszer is megállt, mert azt hitte, hogy odalentről lépések hangját hallotta. Ha felfedezik, hogy eltűntek, biztosan riadót fújnak. Azon is csodálkozott, hogy eddig erre még nem került sor. Harminckét perc. Ennyi idő telt el azóta, hogy elhagyta a celláját.

Az orráról csepegett az izzadság, felgyorsult szívverése miatt pedig mintha lelassult volna az idő, mintha a fejében az óra talán meg is állt volna Thorne jelenléte pedig már amúgy is rengeteg kétséget vetett fel. Ha egyedül akart volna meglógni, az is épp elég lett volna. Hogyan is képzelhette, hogy sikerülhet mindkettőjüknek kislisszolni?

A gondolat ijesztő tisztasággal villant át az agyán.

Hipnotizálhatná is.

Simán rávehetné, hogy mondja el neki, hol van az a hajó, és hogyan lehet odajutni, aztán ugyanilyen könnyen meggyőzhetné arról is hogy tulajdonképpen ne is akarjon vele jönni. Nyugodtan vissza is küldhetné. A fickónak esélye sem lenne. Semmit nem tehetne ellene.

– Minden oké?

Cinder kifújta a levegőt, ami a torkában maradt.

Nem. Nem akarja ilyen csúnyán kihasználni. Ahogy mást sem. Egész jól elboldogult ő a holdbéli adottsága nélkül is, és ezután is sikerülni fog.

– Bocs – motyogta – Csak a tervrajzot ellenőriztem. Mindjárt ott vagyunk.

– Tervrajzot?

Cinder nem felelt. Néhány perccel később befordult egy sarkon, és a szellőző mennyezetén négyzet alakú, tarka fényfoltot vett észre. A megkönnyebbülés és a remény jóleső érzése bizsergett a lelkében, ahogy a fejét a rács fölé dugta, és lekukucskált.

Egy hatalmas betonfelületet látott, épp alattuk egy kisebb pocsolyát, és talán hatlépésnyire egy másik, nagyobb, kerek rácsot.

Víznyelő. Pontosan ott, ahol a tervrajz szerint lennie kell.

Egy teljes emeletnyi magasságból kellett leugrani, de ha nem törik ki a lábukat, onnan már egész könnyűnek látszik az út.

– Hol vagyunk? – kérdezte suttogva Thorne.

– A föld alatti dokkban... itt hozzák be a kaját meg a többi cuccot. – Aztán amilyen kecsesen csak tudott, Cinder átmászott a rács felett, és visszafordult úgy, hogy Thorne és ő is le tudjanak nézni a rácson. – Oda kell lemennünk, ahhoz a víznyelőhöz.

Thorne összevonta a szemöldökét.

– Az ott nem valami kijáratféle? – Cinder oda sem nézett, csak bólintott. – Akkor meg miért nem ott próbálkozunk?

A lány a férfira pillantott. Thorne arcára furcsa árnyakat vetett a rács alól felszűrődő fény.

– Aztán szépen elsétálunk a hajódhoz? A kis hófehér börtönszerkónkban?

A férfi komoran nézett vissza rá, de válaszolni már nem maradt ideje, mert a következő pillanatban emberi hangokra lettek figyelmesek. Mindketten gyorsan visszahúzták a fejüket.

– Én nem láttam, hogy táncolt vele, csak a húgom – mondta egy nő. A szavakat lépések zaja kísérte, aztán egy ajtót húztak el. – A ruhája csuromvíz volt, és olyan gyűrött, mint egy szemeteszsák.

– Ugyan már, miért táncolt volna a császár egy kiborggal? – szólalt meg egy férfi. – Aztán meg az a lány csak úgy rátámad a holdbéli királynőre, mi? Na, persze... A húgod képzelődött. Szerintem a csaj csak valami zakkant tyúk lehetett, aki simán besétált az utcáról. Talán a kiborgokat ért igazságtalan bánásmódon volt kibukva, vagy ilyesmi.

A beszélgetésnek hirtelen egy szállítóhajó dübörgése vetett véget.

Cinder megkockáztatta, hogy megint lenézzen a rácson, és látta, amint a hajó épp alattuk manőverezik, betolat egészen a rakodórámpáig, és pont Cinder, Thorne és a víznyelő között áll meg.

– Jó reggelt, Ryu-jun! – köszöntötte a férfi a hajó kapitányát. , A többi köszönés hangját elnyomta a kirakodó rámpa hidraulikus mozgatókarjának sziszegése.

Cinder rögtön kihasználta a zajt, és kilazította a rácsot tartó csavarokat. Aztán biccentett Thorne-nak, aki óvatosan felemelte a rácsot.

Cinder nyakán izzadságcseppek gurultak végig, a szíve pedig úgy kalapált, hogy attól tartott, a mellkasa is behorpad tőle. Lassan kidugta a fejét, és körülnézett a dokkban. Ahogy további életjeleket keresett, rögtön észre is vett egy alig karnyújtásnyira, a betonmennyezetre erősített forgó kamerát.

Azonnal visszahúzódott, a fülében hallotta, ahogy áramlik a vér az ereiben. Szerencsére a kamera épp a másik irányba nézett, de így is képtelenség, hogy mindketten ki tudjanak menni úgy, hogy nem veszik észre őket. Aztán meg ott volt az a három munkás is, akik a szállítmánnyal voltak elfoglalva, közben pedig minden egyes másodperccel nőtt az esélye annak, hogy egy őr felfedezi az üresen hagyott celláikat.

Lehunyta a szemét, és maga elé képzelte, hol is volt az a kamera, aztán lenyúlt a nyíláson. A kezét szorosan a mennyezet mellett tartotta... a kamera valamivel messzebb helyezkedett el, mint ahogy a röpke pillanat alatt meg tudta becsülni, de aztán az ujjai csak megtalálták. Megfogta a lencsét, és erősen megszorította. A műanyag olyan könnyen adta meg magát, mint egy szilva a titániumökle szorításának. A megnyugtató reccsenés viszont most szinte fülsiketítően hangosnak hatott.

Cinder aztán megkönnyebbülten hallotta, hogy odalent a csoszogás és a beszélgetés változatlanul folytatódik.

Fogytán az idő. Innentől már legfeljebb egy perc, mire valaki észreveszi, hogy a kamera nem működik.

Felnézett, bólintott Thorne-nak, és odahúzódzkodott a nyíláshoz.

Leugrott az alattuk álló teherhajó tetejére. A lemezborítás hangosan megremegett a súlya alatt. Thorne sem késlekedett, és a következő pillanatban már egy fojtott nyögés kíséretében ott landolt mellette.

A beszélgetés abbamaradt.

Cinder odafordult a három alak felé, akik zavart arccal néztek rájuk.

Észrevették őket, de a döbbenettől mozdulni sem bírtak. Cinder látta, ahogy felismerik a fehér ruhát. És az ő kiborgkezét.

Aztán az egyik férfi már nyúlt is az övéhez a zsebmonitorjáért.

Cinder összeszorította a fogát, a férfi felé nyújtotta a kezét, és csak arra tudott gondolni, hogy a fickó ne érje el a monitorját, hogy ne tudjon riasztani senkit. Elképzelte, ahogy a munkás keze kővé dermed a levegőben, mindössze néhány centire az övtől.

És az akaratának engedelmeskedve a kéz mozdulatlanná is dermedt a levegőben.

A férfi rémülten nézett rá.

– Ne mozdulj! – mondta Cinder, de a hangja máris berekedt a fojtogató bűntudattól. Pontosan tudta, hogy ő is ugyanannyira meg van rémülve, mint az a másik három, mégis az ő arcukon döbbenetes volt a félelem.

Az a forró, égető érzés megint jelentkezett, először csak a nyaka felső részében, aztán leszaladt végig a gerincén, szét a vállán, le egészen a csípőjéig, és különösen erős volt a művégtagok illesztési vonalánál. De nem volt olyan fájdalmas vagy letaglózó, mint amikor dr. Erland először eltávolította a gátat a holdbéli adottsága elől. Sőt, már-már egész kellemes érzés volt, szinte jólesett.

Érezte, ahogy a három embert, akik ott álltak a hajó mellett, a bioelektromosság hullámokban borítja el, szinte hallotta ezeknek a hullámoknak a sercegését a levegőben, amelyek az ő parancsait továbbították.

Forduljatok meg!

A három munkás egyszerre fordított hátat nekik, a testük furcsán megmerevedett.

Hunyjátok le a szemeteket! A kezeteket szorítsátok a fületekre! Aztán rövid habozás után hozzátette: *Dúdoljatok!*

A következő pillanatban a három ember hangos dúdolása töltötte meg a teherdokk mélységes csendjét. Cinder remélte, hogy ennyi is elég lesz ahhoz, hogy ne hallják, amikor felnyitják a rácsot a betonpadlóban. Csak abban reménykedhetett, hogy majd azt hiszik, ő és Thorne a kijáraton távoztak, vagy a teherhajó fedélzetén rejtőztek el.

Thorne tátott szájjal bámult, amikor Cinder feléje fordult.

– Ezek meg mi a fenét csinálnak?

– Engedelmeskednek – mondta a lány nyomatékosan, de már most utálta magát azért, hogy ilyesmire vetemedett. Gyűlölte ezt a dalolászást is, amitől máris zúgott a feje. Gyűlölte ezt az új adottságát. Valahogy annyira természetellenesnek érezte, túl hatalmasnak, túl méltánytalannak.

De az a gondolat, hogy esetleg elengedje a három áldozatát, egyetlen pillanatig sem fordult meg a fejében.

– Gyere már! – nógatta a társát, s közben már csúszva el is érte a hajó szélét, ahonnan könnyedén leugrott a betonra. Aztán bemászott a hajó alá, és megtalálta a rácsot a leszállókerekek között. Kicsit ugyan remegett a keze, de azért sikerült egy negyed fordulattal elfordítania a rácsot, és kiemelni a helyéről.

Odalent a sötétben sekély állóvíz felszíne csillant.

Nem volt túl mélyen, de amikor mezítláb meg kellett állni az olajos vízben, az nem volt éppen kellemes érzés. Thorne egy másodperc múlva már ott is volt mellette, és gyorsan visszatette a rácsot a helyére.

A falban egy kerek alagutat pillantottak meg, amely nagyjából Cinder hasáig ért. A levegőben erős szemét- és penészszag terjengett. Cinder fintorogva leguggolt, és bemászott.

Hetedik

FEJEZET

KAI CSÁSZÁR NETMONITORJÁN ÓRÁRÓL ÓRÁRA CSAK szaporodtak az ikonok, és nem azért, mert az új uralkodónak olyan rengeteg dolgot kellett volna elolvasnia vagy aláírnia, hanem mert vajmi kevés energiát fektetett abba, hogy közülük egyet is elolvasson, illetve aláírjon. Két kezével beletúrt a hajába, üveges szemmel bámulta az íróasztalba beépített netmonitort, amely jelenleg éppen kiemelkedett a felületből, és figyelte, ahogy az ikonok félelmetes tempóban szaporodnak, és egyre sűrűbben lepik el a képernyőt.

Aludnia kellett volna, de miután több órán át csak a feje fölött lebegő árnyakat bámulta, végül feladta. Gondolta, inkább lejön ide, és megpróbál valami értelmes dologba fogni. Szinte égett a vágytól, hogy valami elterelje a figyelmét. Bármi.

Bármi, amivel elűzhetné a fejéből az ott kavargó gondolatokat.

Ennyit a tisztességes szándékokról...

Kai lassan beszívta a levegőt, és körülnézett az üres irodában. Pontosabban ez az apja irodája volt, Kai ízlésének túl extravagáns ahhoz, hogy értelmesen lehessen dolgozni benne. A vörös és aranyszínű, elegáns sárkányfestményekkel díszített mennyezetről három pompázatos csillár csüngött alá. Balra a falba holografikus kandallót süllyesztettek. A tárgyalórészleg faragott ciprusfa bútorokból állt, mellette a távoli sarokban egy

minibár. Az ajtó melletti képkeretekben hangtalan videofelvételeken Kai édesanyja jelent meg, időnként maga Kai is megjelent gyermekként a képeken, sőt némelykor mindhárman ott voltak.

Az apja halála óta itt semmi sem változott. Csak a tulajdonos személye.

Meg talán a helyiség illata. Kai még halványan fel tudta idézni az apja arcszeszének illatát, de most tisztán érződött a fertőtlenítőszerek és egyéb vegyszerek bűze, amit a takarítószemélyzet hagyott maga után, miután az apja megfertőződött a letumózissal, azzal a betegséggel, amely több százezer emberéletet követelt már a földgolyón az utóbbi évtizedben.

Kai figyelme a képekről az íróasztala sarkára helyezett fémlábra siklott, amelynek csatlakozóin megalvadt a kenőanyag. A gondolatai képtelenek voltak kitörni ebből az örökös körből.

Linh Cinder.

Görcsbe rándult a gyomra, letette a töltőtollat, amit eddig szorongatott, és már nyúlt is volna a lábért, de mielőtt az ujjai megérintették volna, megtorpant.

Az övé volt. A csinos műszerészlányé, akivel a vásárban találkozott. Akivel olyan könnyedén tudott beszélgetni. Aki olyan eredeti volt, aki nem akart másnak látszani, mint ami valójában volt.

Legalábbis ő ezt hitte.

Ökölbe szorította a kezét, és elhúzta a lábtól. Bárcsak lenne valaki, akivel beszélhetne!

De az édesapja elment. Ahogy dr. Erland is. Lemondott a posztjáról, és még csak el sem köszönt tőle, úgy távozott a palotából.

Ott volt még Konn Torin, az apja egykori, illetve az ő jelenlegi tanácsadója. De Torin a maga diplomatikus lelkével és logikus gondolkodásával az ilyesmit képtelen lenne megérteni. Kai még abban sem volt biztos, hogy ő maga érti-e egyáltalán az érzéseit, amikor Cinderre gondol. Linh Cinderre, aki hazudott neki mindenben.

A lány egy kiborg.

Képtelen volt kiverni a fejéből azt az emléket, ahogy ott feküdt a lépcső lábánál, a kertben, a lábfeje levált a testéről, a fehéren izzó fémkézen pedig szétolvadtak a selyemkesztyű maradványai... azt a kesztyűt még ő adta neki ajándékba.

Undort kellett volna éreznie a lány iránt. Ahogy újra és újra felidézte a történteket, meg is próbálta. Azok a szikrázó kábelek, a kormos bokája, meg az a tény, hogy mesterséges idegi receptorai vannak, amelyekkel képes fejben üzeneteket fogadni és küldeni. Az a lány egyszerűen nem természetes. Biztosan valami alapítvány műve. Kai egy pillanatig azon tűnődött, hogy vajon a család finanszírozta az operációt, vagy állami pénzből fedezték a költségeket. Ki szánhatta meg ennyire, hogy miután az emberi teste ilyen nagy mértékben roncsolódott, mégis kapott egy második esélyt az élethez? És mi okozta egyáltalán ezt a súlyos sérülést, vagy lehet, hogy már eleve torzszülöttként jött a világra?

Csak tűnődött, csak tűnődött, és tudta jól, hogy minden egyes megválaszolatlan kérdéstől kényelmetlenebbül kellene éreznie magát.

De nem ezt érezte. Nem amiatt rándult görcsbe a gyomra, hogy a lány kiborg.

Az undor sokkal inkább akkor fészkelte be magát a szívébe, amikor a lány képe megremegett előtte, mintha csak egy törött

netmonitoron látná. Kai pislogva nézte, és hirtelen már nem azt a gyámoltalan, esőáztatta kiborgot látta maga előtt, hanem a legcsodálatosabb lányt, aki valaha is a szeme elé került. Olyan szemet gyönyörködtető volt, olyan lélegzetelállítóan szép a makulátlan, napbarnított bőrével és a csillogó szemével, és olyan elragadó kifejezés jelent meg az arcán, hogy Kai kis híján térdre rogyott előtte.

Az ő holdbéli bűbája még Levana királynőét is felülmúlta. Olyan gyönyörű volt, hogy az már szinte fájt.

Kai pontosan tudta, hogy ez volt Cinder bűbája, amely felerősödött, de mindjárt el is hamvadt, még mielőtt ő a lány mellett állva felfoghatta volna, mit is lát.

Azt viszont még most sem tudta, vajon hányszor vetette be a lány az ő jelenlétében ezt a bűbájt. Hányszor verte át? Hányszor csinált belőle komplett hülyét?

Vagy talán az a sáros, zilált teremtés ott a vásárban mégiscsak igazi volt? Az a lány, aki az életét kockáztatva eljött a bálba, hogy figyelmeztesse őt, ezen az imbolygó kiborglábán...

– Mit számít? – mondta az üres irodának és az előtte heverő lábnak...

Bárki is volt ez a Linh Cinder, most már nem az ő problémája. Levana királynő nemsokára visszatér a Holdra, és Cindert is magával viszi. Az ő foglya. Így egyeztek meg.

A bálon választás elé állították, ő pedig egyszer és mindenkorra visszautasította Levana házassági szövetségről szóló ajánlatát. Elhatározta, hogy a népét soha nem teszi ki annak, hogy egy ilyen szívtelen császárnő alatt senyvedjenek. Az alkuban pedig Cinder volt a legerősebb ütőkártyája. Béke cserébe egy kiborgért. A népe szabadsága cserébe egy olyan holdlakó lányért, aki dacolni mert a saját királynőjével.

Azt persze senki nem tudhatta, mennyire lesz tartós ez az egyezség. Levana továbbra sem írta alá a békeszerződést, amely a Holdat a Földi Unió szövetségesévé tenné. És a császárnői vagy hódítói ambícióit egyetlen lány feláldozása bizonyára nem sokáig fogja csillapítani.

És Kainak fogalma sem volt, hogy legközelebb mit ajánlhat fel neki.

A haját markolászva ismét a netmonitoron megjelenő változásokra próbált koncentrálni, és vagy háromszor elolvasta az első mondatot, remélve, hogy megérti a szavak jelentését. Muszáj volt valami mással lefoglalnia magát, bármivel, mielőtt még teljesen beleőrül a kérdések végtelen sorozatába.

Egy monoton hang szakította félbe.

– A császári tanácsadó, Konn Torin és a Nemzetbiztonsági Hivatal elnöke, Huy Deshal kér bebocsátást.

Kai az órára pillantott. 06:22.

– A belépést engedélyezem.

Kinyílt az iroda ajtaja. A két férfiú már a hivatali ruhájában feszített, jóllehet Kai még soha nem látta őket ilyen ziláltnak. Látszott, hogy sietve kapták össze magukat, bár a karikák Torin szeme alatt sejteni engedték, hogy ő sem alhatott sokkal többet, mint az ifjú császár.

Kai felállt a helyéről, hogy üdvözölje őket, közben pedig megpaskolta a netmonitort, mire az engedelmesen visszacsúszott az asztalba.

– Korán kezdik a napot az urak.

– Császári felség – hajolt meg mélyen Huy elnök – Örülök, hogy ébren találjuk. Sajnálatos, de máris egy súlyos biztonsági kérdésről kell tájékoztatnom, amelyről feltétlenül tudnia kell.

Kai ledermedt, terrorista támadások, erőszakos kimenetelű

tüntetések képei jelentek meg lelki szemei előtt... vagy talán Levana királynő küldött hadüzenetet?

– Mi az? Mi történt?

– Az új-pekingi börtönből szökést jelentettek – mondta Huy. – Mintegy negyvennyolc perccel ezelőtt történt.

Kai idegesen vonta meg a vállát, majd Torinra pillantott.

– Valaki megszökött a börtönből?

– Pontosabban két rab.

Kai az ujjaival az íróasztalra támaszkodott.

– És ilyen helyzetekre nem létezik ott helyben valami protokoll?

– Általánosságban véve létezik. Ez a mostani viszont különleges esetnek számít.

– Mert?

Huy szája körül elmélyültek a ráncok.

– Az egyik szökevény Linh Cinder, felség. A holdlakó lány.

Kai úgy érezte, hogy forogni kezd körülötte a szoba. Egy pillanatra a kiborglábra nézett, majd így szólt:

– Ez hogy történhetett?

– Egy csoportunk most elemzi a nyomokat, hogy megállapíthassuk a szökés pontos módját. Annyit viszont már most is tudunk, a bűbájával rávett egy őrt, hogy a börtön egyik elhagyatott szárnyába helyezze át. Onnan sikerült bejutnia a szellőzőrendszerbe. – Huy itt szemmel láthatóan zavarba jött, és felemelt két átlátszó tasakot. Az egyikben egy kiborgkéz volt, a másikban pedig egy apró, véres chip. – Ezeket a cellájában találtuk.

Kai ajka megmozdult, de nem formált szavakat. Egyszerre irritálta és megnyugtatta a leszerelt művégtag látványa.

– Ez az ő keze? De hát miért tette ezt?

– A részleteket még nem ismerjük. Annyit viszont már kiderítettünk, hogy eljutott a börtön teherszállító dokkjáig. Ezekben a percekben zárják le az onnan kivezető lehetséges menekülési útvonalakat.

Kai odalépett a padlótól a mennyezetig nyúló, hatalmas ablakokhoz, amelyek a palotakertre néztek. A susogó fűszálakon megcsillant a harmat a hajnali fényben.

– Felség! – szólalt meg most Torin is. – Azt javaslom, vesse be a katonaságot is a szökevények mielőbbi kézre kerítése érdekében.

Kai a homlokát masszírozta.

– A katonaságot?

– Nos – magyarázta Torin vontatottan –, az ön elsőrendű érdeke, hogy mindent megtegyen annak érdekében, hogy megtalálják.

Kai nyelni is alig bírt. Tudta, hogy Torinnak igaza van. Ha most nem cselekszik határozottan, azt a gyengeség jeleként értelmezik, sőt talán még azzal is megvádolják, hogy segédkezett a szökésben. Az egyszer biztos, hogy Levana királynő nagyon nem venné jó néven.

– És ki a másik szökevény? – próbálta az időt húzni a császár, hogy amíg lehet, ne kelljen szembenéznie a tényekkel. Cinder... holdlakó, kiborg, szökevény, akit ő tulajdonképpen halálraítélt.

Megszökött.

– Carswell Thorne – felelte Huy. – Az Amerikai Köztársaság légierejénél volt kadét. Tizennégy hónappal ezelőtt engedély nélkül elhagyta a posztját, miután ellopott egy katonai szállítóhajót. Adott pillanatban nem tartjuk veszélyesnek.

Kai visszalépett az íróasztalához, amint meglátta, hogy a

szökevény adatai megjelentek a képernyőjén. Az arca még inkább elkomorult. Lehet, hogy nem veszélyes, de fiatal és vitathatatlanul jóképű. A nyilvántartásba vétel során is nyeglén odaintett a kamerának. Kai egy pillanat alatt megutálta.

– Felség, döntenie kell – mondta Torin. – Engedélyezi, hogy katonai erőket mozgósítsunk a szökevények felkutatására?

– Igen, természetesen – húzta ki magát Kai –, ha úgy vélik, hogy a helyzet ezt szükségessé teszi.

Huy vigyázzba vágta magát, majd gyors léptekkel megindult az ajtó felé.

Kai legszívesebben máris visszahívta volna, mert ezer kérdés kavargott a fejében. Azt akarta, hogy lassuljon le a világ egy kicsit, amíg felfogja, mi történik körülötte, de a két férfi már el is tűnt, mire egy bizonytalan „várjanak" elhagyta a száját.

Az ajtó becsukódott. Kai magára maradt az irodában. Még vetett egy röpke pillantást Cinder lábára, aztán ráborult az íróasztalára, homlokát a netmonitor hűvös felületére szorította.

Önkéntelenül is arra gondolt, mi lenne, ha most az apja ülne itt, és neki kellene megbirkóznia ezzel a helyzettel. Tudta jól, hogy ő már ebben a percben lázasan írná a megfelelő üzeneteket, és megtenne mindent annak érdekében, hogy megtalálja a lányt, és letartóztassa, mert ez szolgálja leginkább a Nemzetközösség érdekeit.

De Kai más volt, mint az apja. Ő nem volt ilyen önzetlen.

Tudta, hogy helytelen, de nem tehetett róla, a szíve mélyén őszintén remélte, hogy bárhol is legyen Cinder, az emberei soha nem akadnak a nyomára

Nyolcadik

FEJEZET

MORELÉK MIND MEGHALTAK. A FARMJUK MÁR HÉT ÉVE üresen állt, azóta, hogy annak idején egyetlen hónap leforgása alatt, egy októberben mindkét szülőt és a hat gyermeket beszállították a toulouse-i karanténba. Csak az enyészet maradt utánuk: a ház, az istálló, egy tyúkól, na meg vagy negyven hektár termőföld, melyet azóta sem gondoz senki. Egy boltíves raktárépület, amelyben egykor traktorok és szénabálák kaptak helyet, még mindig jó állapotban állt magányosan a dudvás búzamezőn.

Egy régi, poros, feketére festett párnahuzat most is ott leffegett a tornácon, figyelmeztetve az erre járókat, hogy maradjanak távol a fertőzött háztól. Hosszú éveken át megbízhatóan végezte is a munkáját, mígnem aztán az illegális pankrációkat szervező gazfickók rá nem bukkantak, és el nem foglalták.

A mérkőzések már javában zajlottak, mire Scarlet odaért. Még a hajójáról gyorsan elküldött egy üzenetet a toulouse-i rendőrségre, mert úgy számolta, hogy legalább húsz-harminc percbe telik nekik, amíg ideérnek, amilyen hasznavehetetlen népség. Ennyi idő pedig épp elegendő lesz, hogy megtudja, amit tudni akar, mielőtt Farkast meg az egész csürhét őrizetbe veszik.

Párszor mélyen beszívta a csípős esti levegőt, de vajmi keveset használt, a szíve ugyanolyan vadul vert tovább, aztán

megindult az elhagyatott raktárépület felé.

A vonagló tömeg harsányan üvöltözött a sebtében összeeszkábált szorító körül, ahol egy férfi épp az ellenfele arcát püfölte ádáz erővel. Az ellenfél orrából ömlött a vér. A tömeg egyre csak biztatta az erősebb harcost.

Scarlet megkerülte a közönséget, próbált végig a fal mellett haladni, amelynek minden négyzetcentiméterét színes graffitik borították. A földön a szalmát szinte már porrá zúzták a cipőtalpak. Fényes narancssárga szalagon olcsó villanykörték világítottak, némelyik úgy hunyorgott, mintha bármelyik pillanatban kiéghetne. A forró levegőben az izzadt testek bűze és a mezők édes illata kavargott.

Scarlet nem is gondolta volna, hogy ennyien lesznek. A nézők száma jóval meghaladta a kétszázat is, és egyetlen ismerős arcot sem látott közöttük. Tehát nem a kisvárosból, Rieux-ből jöttek, hanem valószínűleg a legtöbben Toulouseból. Rengeteg piercinget, tetoválást és különböző sebészi beavatkozások nyomait látta az embereken. Elhaladt egy lány mellett, akinek a haja zebracsíkosra volt festve, egy férfit pedig pórázon vezetett egy hosztesz-droid. A tömegben látott kiborgokat is, és ami még furcsább volt: ezek egyáltalán nem próbálták eltitkolni a kiborg mivoltukat. Mindent büszkén megmutattak magukból a csillogó fémkaroktól egészen a fekete, mindent visszatükröző szemgolyókig, amelyek ijesztően kiálltak a koponyájukból. Scarlet még egy olyan fickót is látott, akinek a karjába be volt építve egy kisebb netmonitor, és most épp az azon megjelenő legfrissebb híreken röhögött.

A tömeg hirtelen felhördült. Üdvrivalgás. A porondon egy gerinc- és mellkas-tetoválásos fickó maradt állva. Scarlet az ellenfelét nem látta a nagy tömegtől.

A kezét a kapucnis felsője zsebébe dugta, és tovább fürkészte az ismeretlen arcokat, a furábbnál furább alakokat. Ő a maga egyszerű szakadt farmerjában és kopott piros melegítőjében, amit még évekkel ezelőtt a nagyanyjától kapott, elég nagy feltűnést keltett. Általában ez a szerelés tökéletesen megfelelt a városban, ahol a többiek is ilyen igénytelen cuccokban jártak, de itt úgy érezte magát, mint egy kaméleon a komodói sárkányok barlangjában. Ahova csak nézett, kíváncsi tekintetek követték. Ő viszont nem zavartatta magát, dacosan mindenkinek az arcába bámult, és folytatta a keresést.

Elérte az épület hátsó falát, ahol még mindig ott álltak felstócolva a műanyag- és fémrekeszek, de Farkast sehol sem látta. Visszament az egyik sarokba, hogy jobban rálásson a tömegre, közben pedig szorosan az arcára húzta a kapucniját. A revolver keményen a csípőjének feszült.

– Hát eljöttél!

Scarlet összerezzent. Farkas mintha csak az összefirkált falból lépett volna elő, egyszer csak ott termett mellette. A zöld szeme megcsillant a poros villanykörték fényében.

– Jaj, ne haragudj! – lépett kicsit hátrébb. – Nem akartalak megijeszteni.

Scarlet rá se hederített az udvarias szavakra. A félhomályban épp csak a szélét látta a tetoválásnak a férfi karján, amely néhány órával ezelőtt még egyáltalán nem tűnt fontosnak, most viszont szinte beleégett az agyába.

Aki a kezembe nyomta a piszkavasat, annak itt volt egy tetoválása…

Az arca felforrósodott, az eddigi nyugodt álca alá temetett harag most vad erővel tört a felszínre. Lendületesen odalépett a férfihoz, és ököllel keményen a mellkasára ütött, mit sem törődve

azzal, hogy Farkas vagy egy fejjel magasabb nála. A szívében dúló gyűlölet elhitette vele, hogy puszta kézzel porrá tudná zúzni a fickó koponyáját.

– Hol van?

Farkas faarccal nézett rá, a kezét még csak védekezésre sem emelte.

– Kicsoda?

– A nagymamám! Mit műveltél vele?

A férfi zavartan pislogott, az arcán olyan kifejezés ült, mintha a lány egy másik nyelvet beszélt volna, amit ő csak nagy nehezen képes megérteni.

– A nagymamád?

Scarlet összeszorította a fogát, és még erősebben verte a férfi mellkasát. Farkas egy kicsit hátrált, de inkább a meglepetés miatt, mintsem a fájdalomtól.

– Tudom, hogy te voltál. Tudom, hogy te raboltad el, és most fogva tartod valahol. Tudom, hogy te kínoztad meg az apámat! És nem tudom, hogy te mit akarsz bizonyítani, de én vissza akarom kapni a nagymamámat, méghozzá most rögtön!

Farkas lopva elnézett a lány feje fölött.

– Ne haragudj... de engem szólítanak.

Scarlet a halántékában érezte a pulzusát. Egy hirtelen mozdulattal megragadta a férfi csuklóját, és ugyanabban a pillanatban előrántotta a pisztolyát. A csövét Farkas tetoválására szorította.

– Apám látta a tetkódat, hiába kábítottátok el. Nagyon valószínűtlen, hogy valakinek ugyanilyen tetoválása legyen, meg hogy te éppen aznap bukkansz fel az életemben, amikor az emberrablók elengedik az apámat, miután egy hétig kínozták.

Farkas szeme egy pillanatra felcsillant, de aztán megint

elkomorodott, amitől a fehér heg a szája szélén még tisztábban látszott.

– Valaki elrabolta az apádat... és a nagymamádat – mondta lassan. – Valaki, akinek olyan tetoválása van, mint nekem. De aztán az apádat ma elengedték?

– Te teljesen hülyének nézel? – üvöltötte Scarlet. – Ugye nem akarod elhitetni velem, hogy neked az egészhez semmi közöd?

Farkas megint felpillantott a porondra, mire Scarlet még erősebben megszorította a csuklóját, pedig a férfi nem is akart még elindulni.

– Nézd, heteken át a Rieux vendéglőben voltam. Ezt a pincérek közül bárki megerősítheti. Esténként pedig mindig itt. Kérdezz meg bárkit!

– Bocs, de ezek nem éppen úgy néznek ki, mint akikben olyan marhára meg lehet bízni – mordult fel Scarlet.

– Az lehet – mondta a férfi. – De ők tudják, ki vagyok. Csak figyelj! Mindjárt meglátod.

Azzal megpróbált Scarlet mellett elslisszolni, de ő vele együtt fordult, közben még a kapucnija is lecsúszott a fejéről. Mélyen belevájta a körmét a férfi karjába.

– Addig innen nem mész sehova, amíg... – hirtelen elhallgatott, ahogy Farkas mellett végignézett a porond körül tolongó tömegen.

Mindenki őket bámulta, a legtöbben elismerő pillantásokkal néztek végig Scarlet testén.

Egy férfi a porondon a kötélnek támaszkodva vigyorgott rá. Amikor látta, hogy Farkas és Scarlet észrevették, sokatmondóan felvonta a szemöldökét.

– Úgy tűnik, a mi Farkasunk nagyon ínycsiklandó falatra

akadt ma este – mondta a fickó, akinek a hangja a magasban elhelyezett hangszórókból visszhangzott.

Mögötte állt egy másik is, aki vigyorogva rákacsintott Scarletre. Vagy kétszer olyan széles volt, és legalább harminc centivel magasabbra is nőtt annál, aki az előbb beszélt. Teljesen kopasz volt. A fejbőrébe két medvefogsor volt beültetve, mintha ott is lenne egy félelmetes állkapcsa.

– Majd én hazaviszem a pipit, miután végeztem a kutyuli csini pofijával!

A közönség harsány röhögéssel jutalmazta a beszólást, egyesek hangos nyávogásba kezdtek, mások fütyültek. Valaki a közelből odaszólt Farkasnak, hogy talán inába szállt a bátorsága.

Farkas ügyet sem vetett rájuk, megint Scarletre nézett.

– Tudod, ezt a fickót még nem győzte le senki – magyarázta. – De engem sem.

Scarlet bosszúsan sóhajtott, mint akit az is dühít, hogy a férfi azt hiszi, őt ez egy kicsit is izgatja.

– Kihívtam a rendőrséget. Bármelyik percben itt lehetnek. Ha most szépen megmondod, hol van a nagymamám, akkor leléphetsz, és még a hülye barátaidat is figyelmeztetheted, ha akarod. Nem foglak lelőni, és a zsaruknak sem doblak fel. Csak... csak mondd meg, hogy hol van. Kérlek!

Farkas hosszasan nézett le rá, halálos nyugalommal, pedig a tömeg egyre türelmetlenebbül zúgott körülöttük. Valamit kántálni kezdtek, de Scarlet nem értette a szavukat, olyan hangosan zubogott a fülében a vér. Egy röpke pillanatra már azt hitte, hogy a férfi engedni fog. Hogy elmondja neki, ő pedig megtartja a szavát, amíg meg nem találja a nagymamáját, és ki nem szabadítja azoknak a szörnyetegeknek a markából, akik

elrabolták.

De aztán elkapja őket. Ha egyszer végre biztonságban tudhatja a nagymamáját, megtalálja őt is meg a társait is, bárkik is segítettek neki, és akkor leszámol velük.

Farkas talán észrevette, ahogy az arca még jobban elkomorult, mert most odanyúlt és gyengéden lefejtette Scarlet ujjait magáról. Ő viszont ösztönösen a férfi bordái közé nyomta a pisztolyt, bár maga sem gondolta komolyan, hogy lőni fog. Addig biztos nem, amíg nem kapta meg á válaszokat.

A férfin nem látszott, hogy aggódna. Valószínűleg ő is így gondolta.

– Elhiszem, hogy az apád valóban látott egy olyan tetoválást, mint az enyém – biccentett a lányra. – De nem az enyémet.

Azzal elvonult. Scarlet leengedte a kezét, a pisztoly bénán himbálózott a teste mellett, és csak nézte, ahogy a hangosan kántáló tömeg utat enged a férfinak. A bámészkodók kicsit megrémültek, ugyanakkor szórakoztatta is őket a jelenet. A legtöbben mosolyogtak és egymásra kacsintottak. Néhányan a tömegben mászkálva egymás után tartották oda a jelentkezők csuklójához a szkennert, ami a fogadásokat regisztrálta, és begyűjtötték a tételeket.

Lehet, hogy a Farkas ez idáig veretlen volt, de az tisztán látszott, hogy a legtöbben inkább az ellenfelére fogadnak.

Scarlet olyan erősen szorította a pisztolyt, hogy a fémmintázat belenyomódott a tenyerébe.

Egy olyan tetoválást, mint az enyém…

Ezt meg hogy érti?

Biztos csak össze akart zavarni, gondolta, amikor Farkas beugrott a szorítóba, fürgén, mint egy akrobata. Túl sok itt a

véletlen egybeesés.

Nem számít. Ő megpróbálta, a rendőrség nemsokára úgyis itt lesz, és elviszik. A választ így is, úgy is megkapja.

Dühtől remegő kézzel visszarakta a pisztolyt az övébe. Ahogy a monoton lüktetés a halántékában kezdett kicsit lecsillapodni, most megértette, hogy mit kántál a tömeg.

Va-dász! Va-dász! Va-dász!

A hőségtől és az adrenalintól szédelegve az épület hatalmas ajtajára pillantott. Odakint a magasra nőtt gyom és búza látszott a holdfényben. Észrevett egy tüsi frizurás nőt, aki úgy bámult rá, mint egy féltékeny barátnő. Scarlet kihívó pillantást vetett rá, aztán megint a porond felé fordult. Eléggé hátul állt. Visszahúzta a kapucniját, az arca árnyékba borult.

A tömeg most megindult a porond felé, a kíváncsiskodók őt is közelebb sodorták.

Vadász letépte magáról a felsőjét, hogy mindenki jól láthassa elképesztő izomzatát, amit a tömeg oly nagyra értékelt. A fejébe ültetett fogsor megcsillant a fényben, ahogy fel-alá járkált a szorítóban.

Farkas is magas volt, de Vadász mellett szinte gyermeknek látszott. Ennek ellenére higgadtan várakozott a sarokban, bár a testtartása félelmetes arroganciát sugárzott, ahogy az egyik lábát az alsó kötélen tartotta, mintha csak pihenni ment volna fel a porondra.

Vadász rá se hederített, csak mászkált jobbra-balra, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Morgott. Átkozódott. Feltüzelte a nézőket.

Aki a kezembe nyomta a piszkavasat…

Scarletnek összeszorult a gyomra. Szüksége van Farkasra. Csak tőle kaphatja meg a választ. De jelen pillanatban

egyáltalán nem bánná, ha az a másik ott a szorítóban darabokra tépné.

Mintha csak megérezte volna a gondolatait, Farkas feléje pillantott. Az önelégült vigyor eltűnt az arcáról.

Scarlet remélte, hogy tisztán látszik, kinek drukkol.

A bemondó feje fölött egy holografikus felirat jelent meg. A szavak lassan forogtak és villogtak a levegőben.

VADÁSZ (34) VS. FARKAS (11)

– Kedves barátaim! Ma este a veretlen bajnokunk, *Vadász* – kiáltotta a bemondó, amire a tömeg őrjöngve reagált – és a szintén veretlen újonc küzdelmét élvezhetjük, akinek neve: *Farkas!* – A tömegből pfujolás és biztatás is hallatszott. Úgy látszik, nem mindenki fogadott ellene.

Scarlet nem nagyon figyelt, inkább a holografikus feliratra koncentrált. Farkas (11). Tizenegy győzelem, valószínűleg ezt jelenti. Tizenegy meccs.

Tizenegy este?

A nagymamája tizenhét napja tűnt el. De az apja... nem azt mondta, hogy egy hétig tartották fogva? Bosszúsan ráncolta a homlokát.

– Ma este farkast vacsorázunk! – üvöltötte Vadász.

Több száz tenyér csapódott a porond szélére, mintha az ég dörgött volna.

Farkas arcán a feszült koncentráció helyét egyfajta türelmes vérszomj vette át.

A hológráf vörösen felizzott, majd semmivé lett, és ugyanabban a pillanatban dudaszó hallatszott.

A műsorvezető kimászott a nézők közé, és megkezdődött a

viadal.

Vadász támadt először. Scarlet ijedten kapkodta a levegőt. A fickó mozdulatai olyan gyorsak voltak, hogy szabad szemmel alig lehetett látni. De Farkas könnyedén kitért előle, és körültáncolta az ellenfelét.

Vadász tényleg elképesztően gyors volt a hatalmas termetéhez képest, de Farkas még nála is fürgébbnek bizonyult. Jó párszor elhajolt az ütések elől, mire Vadász végre bevitt egyet. Scarlet hátrahőkölt.

A tömeg hangosan felhördült. Mindenki lökdösődött és üvöltött körülötte. Az őrületet szinte tapintani lehetett. Vért akartak látni.

Mintha csak egy előre megtervezett koreográfia szerint haladna, Farkas keményen mellbe rúgta Vadászt. Az egész pódium beleremegett, ahogy az izomkolosszus hanyatt vágódott. De csak egy pillanatig maradt a földön, azonnal talpra ugrott Farkas kicsit távolabb húzódott. Várt. Vér csörgött a szájából, de egyáltalán nem zavarta. A szeme tűzben égett.

Vadász újult erővel vetette rá magát. Farkas kapott egy ütést a gyomrába, hangosan felnyögött és kétrét görnyedt. Ezután egy erős lökés következett, amitől a szorító sarkába vágódott. Fél térdre esett, de még azelőtt felállt, hogy Vadász odaért volna.

Fura, kutyaszerű mozdulattal megrázta a fejét. A kócos haja csak úgy szállt a feje körül. Aztán leguggolt, két hatalmas kezét a földre lógatta, és különös vigyorral bámult Vadászra.

Scarlet a melegítője cipzárját morzsolgatta az ujjai között, s azon gondolkodott, hogy Farkas talán ezért a nézésért kapta a becenevét.

Amikor Vadász megint keresztülszáguldott a porondon,

Farkas oldalra ugrott, és a következő pillanatban erősen hátba rúgta ellenfelét. Vadász térdre rogyott. A tömeg hangosan pfujolt. De Vadász már kapta is a következő köríves rúgást a fülére, mindjárt el is terült a földön.

Megpróbált feltápászkodni, de Farkas a bordáját vette célba, és rögtön visszaküldte a padlóra. A tömeg hevesen tiltakozott, és csalást kiáltott.

Farkas hátralépett, és adott egy kis időt Vadásznak, hogy a kötél segítségével talpra küzdje magát, és újra felvegye a támadó pozíciót. Farkas szeme most mintha másképp csillogott volna, mintha élvezné ezt az egészet, amikor pedig kinyújtotta a nyelvét, hogy lenyalja a vért a szájáról, Scarlet undorodva húzta fel az orrát.

Vadász, akár egy felbőszült bika, megint nekiindult. Farkas hárított az alkarjával, de egy másik ütés betalált az oldalába, Aztán a könyöke villámgyorsan Vadász állkapcsába vágódott, Scarlet egyből tudta, hogy az imént szándékosan provokálta azt az ütést. Vadász hátratántorodott. A mellkasába kapott rúgástól megint elvesztette az egyensúlyát. Farkas ezután az orrába vágott. A vér patakokban csordogált Vadász állán. Aztán Farkas térde az oldalába fúródott, amitől meggörnyedve panaszosan felnyögött.

Scarlet minden egyes találatnál összerezzent, érezte, hogy rögtön felfordul a gyomra. Hogy képesek az emberek ezt bámulni? És még élvezik is! Elképesztő!

Vadász térdre rogyott, Farkas egy szempillantás alatt mögé került, és eltorzult arccal a két kezébe vette a fejét.

…kezembe nyomta a piszkavasat…

És ez az ember – ez a vadállat – tartja fogva az ő nagyanyját.

Scarlet mindkét kezét a szája elé kapta, próbálta elfojtani a

sikolyát, miközben azt várta, hogy mindjárt hallja, amint Vadász nyakcsigolyái ripityára törnek.

Farkas megdermedt. Rápillantott. A szeme idegesen megremegett, az üresség és az őrület egyszerre volt jelen a tekintetében, aztán majdnem megszédült. Mintha meglepődött volna, hogy Scarlet is itt van. A pupillája kitágult.

Scarlet idegei szinte lángoltak az undortól. El akart fordulni, el akart rohanni, de mintha a lába gyökeret eresztett volna.

Aztán Farkas hátraugrott, és hagyta, hogy Vadászt a saját súlya vigye le a földre.

A duda megint megszólalt. A tömeg egyszerre éljenzett és pfujolt. Az elragadtatás és a harag hangjai kavarogtak a levegőben. Nem akármilyen pillanat volt ez, hiszen láthatták, hogy a nagy Vadászt legyőzték. Azt senki nem bánta, hogy ilyen kegyetlen küzdelmet láttak, és kis híján gyilkosság szemtanúi lehettek. Amikor a bemondó visszamászott a szorítóba, hogy hivatalosan is kihirdesse a győztest, Farkas levette a szemét Scarletről, ellépett a férfi mellől, és egy pillanat alatt átvetette magát a kötélen. Ahogy a tömeg kitért az útjából, Scarletet hátraszorították. Alig bírta megőrizni az egyensúlyát, a tömeg majdnem összelapította.

Farkas felugrott, és kézzel-lábbal pillanatok alatt átverekedte magát a nézők rengetegén. Aztán tiszta erőből futásnak eredt, kiszáguldott a hatalmas kapun, majd egy szempillantás alatt eltűnt az ezüstszínű gaztengerben. A távolban piros és kék fények villództak. A tömeg felbolydult. Zavarodott, kíváncsi tekintetek mindenütt. Hallgatólagosan mindenki elfogadta, hogy Farkas az új hős, méghozzá a vadabbik fajtából.

Aztán valaki más is meglátta a fényeket, és kitört a pánik.

Az emberek először a legkülönfélébb átkokat szórták a zsarukra, majd gyorsan megindultak az ajtó felé, és szétszóródtak az elhagyatott tanyán.

Scarlet remegve húzta a fejére a kapucniját, ahogy a tömeg sodorta kifelé. De nem mindenki iszkolt el... valaki mögötte próbált a többiek lelkére beszélni. Valaki a levegőbe lőtt, amit harsány röhögés követett. Elöl a zebrahajú lány felállt a ládára, és gúnyos vigyorral mutogatott a gyáva férgekre, akik elfutnak a zsaruk elől.

Scarlet kilépett az éjszakába. Odakint a raktárépület visszhangja nélkül elhaltak a hangok körülötte. Most már hallotta a szirénákat is, ahogy a tücskök hangos ciripelésébe vegyültek. A földúton körbenézett. A tömeg még mindig vadul lökdösődött.

Farkasnak a nyomát sem látta.

Mintha jobbra ment volna. Az ő hajója viszont balra van. Hevesen vert a szíve. Levegőt is alig kapott.

Nem mehet így el. Nem kapta meg, amiért idejött.

Aztán arra gondolt, hogy később újra a nyomára akadhat. Ha majd összeszedte magát. Miután meggyőzte a nyomozókat, hogy keressék meg, tartóztassák le, és derítsék ki, hová vitte a nagymamáját.

Zsebre vágta a kezét, gyorsan megkerülte az épületet, és elindult a hajója felé.

Egy vérfagyasztó vonítástól a földbe gyökerezett a lába. Olyan érzés volt, mintha a levegőt is kiszívták volna a tüdejéből. Hirtelen néma csend lett, még a városi patkányok is elhallgattak.

Scarlet már korábban is hallott farkasokat vonítani a környéken, amikor könnyű prédát kerestek a farmokon.

De még soha egyetlen üvöltéstől sem borsódzott úgy a háta,

mint ettől.

Kilencedik

FEJEZET

– JAJ, SZEDD LE RÓLAM! SZEDD MÁR LE!

Cinder gyorsan megfordult, és próbálta megőrizni az egyensúlyát a görbe, csúszós betonon, ahogy a zseblámpával maga mögé világított. Thorne ide-oda vonaglott a szűk alagútban, kétségbeesetten csapkodta a hátát, miközben a legkülönbözőbb szitokszavak és férfiasnak egyáltalán nem mondható hangok hagyták el az ajkát.

Cinder felvilágított a plafonra, ahol rengeteg csótány rohangált minden irányban. A látványtól ő is megborzongott, de aztán elfordult, és már ment is tovább.

– Ez csak egy csótány – szólt hátra. – Nem halsz bele.

– De bemászott a ruhám alá!

– Befognád végre? Előttünk van egy akna.

– Könyörgöm, mondd, hogy ott kimegyünk!

Cinder gúnyosan elvigyorodott, de most már inkább a fejében megjelenő csatornahálózati térképre koncentrált, mintsem a társa nyavalygására. Jóllehet őt is kirázta a hideg a gondolattól, hogy milyen lehet, ha egy csótány bemászik az ember ruhája alá, de arra jutott, még mindig jobb, mint ebben a bokáig érő iszapban mezítláb gyalogolni. És ő mégsem állt neki hisztizni.

Ahogy elhaladtak az akna alatt, a víz morajlása felerősödött.

– Mindjárt beérünk a fővezetékbe – mondta Cinder. Ideje is

volt már, mert nem elég, hogy ebben a szűk járatban meg lehetett főni, a combja is nagyon nehezen viselte a görnyedt törpejárást. De a következő pillanatban olyan elképesztő bűz csapta meg az orrát, hogy majdnem elhányta magát.

Ezután már nemcsak a felszínről elvezetett vízben fognak haladni.

– Uramatyám! – nyögött fel Thorne. – Mondd, hogy ez nem az, amire gondolok!

Cinder fintorogva haladt tovább, s közben próbált minél apróbbakat lélegezni.

A bűz szinte már elviselhetetlen volt, amikor egy betonfal mellett becsatlakoztak a főcsatornába.

Cinder a beépített zseblámpájával bevilágított, körülöttük a falakat nyálkás réteg borította. A főcsatorna már elég magas ahhoz, hogy felállhassanak. A fény megcsillant egy keskeny fémrácson, amely elég stabil volt ahhoz, hogy az ide lejövő karbantartó munkások súlyát elbírja, rajta tetemes mennyiségű patkányürülék. Köztük és a rács között legalább két méter szélesen cuppogva hömpölygött a szennyvíz.

Cinder minden erejével próbálta leküzdeni a hányingerét, miközben a leírhatatlan bűz eltömítette az orrlyukát, a torkát és a tüdejét.

– Felkészültél? – kérdezte, és óvatosan előrelépett.

– Ne! Várjál már! Mi a fenét csinálsz?

– Na, mit gondolsz?

Thorne pislogva nézett végig rajta, majd lepillantott az alattuk hömpölygő szennyvízre, amely a sötétben alig látszott.

– Nincs valami jó kis szerkentyű a kezedben, amivel átjuthatnánk?

Cinder kicsit már megszédült attól, hogy egyfolytában

aprókat lélegzett, de most tettetett vidámsággal kapott a fejéhez:

– De hülye vagyok, tényleg! Hogy is feledkezhettem meg a *mobilhorgonyomról?*

Aztán visszafordult, vett még egy mély lélegzetet, és leereszkedett a fekáliába. Valami elsiklott a lábujjai alatt. A sodrás erősen belekapaszkodott a lábába a combközépig érő folyamban. A teste minden egyes porcikája ellenkezett, de ő erőt vett magán, leküzdötte az undort, és amilyen gyorsan csak tudott, átvágott a túlsó partra. A fémlába elég nehéz volt ahhoz, hogy az áramlás ne billentse ki az egyensúlyából. Néhány másodperc alatt át is ért, és felhúzta magát a rácshoz. A hátát az alagút falának támasztva nézett vissza az önjelölt kapitányra.

A fiatalember leplezetlen undorral bámulta Cinder lábát.

Ő is lenézett. A merev, fehér kezeslábas zöldesbarna színben játszott, és rátapadt a lábára.

– Hé! – irányította rá a zseblámpa fényét Thorne-ra. – Most vagy átjössz, vagy visszamész, és szépen leülöd a büntetésedet. Csak döntsd el, méghozzá most rögtön!

A férfi átkozódva köpködött egy sort, majd a kezét mindvégig magasban tartva, szép lassan ő is beleereszkedett a sűrű folyóba Undorodva grimaszolt végig, amíg átért, és felhúzta magát a rácshoz, Cinder mellé.

– Ez a büntetésem, amiért panaszkodtam a szappanra – motyogta magában, és ő is szorosan a falhoz lapult.

A rács máris mélyen belevájt Cinder fedetlen lábába, ezért a testsúlyát igyekezett a kiborglábára helyezni.

– Jól van, kadét! Merre menjünk?

– Kapitány. – Thorne mindkét irányban belebámult az alagútba, de a legközelebbi aknákból leszivárgó derengő

fénnyalábok mögött a csatorna beleveszett a sötétségbe. Cinder igazított egy kicsit a zseblámpáján, és valamivel erősebben világította meg a lustán vonuló folyó habzó felszínét és a csöpögő falakat.

– A Beihai Park közelében van – vakarta meg a szakállát Thorne. – Az merre van?

Cinder bólintott, és dél felé indult.

A belső órája szerint mindössze tizenkét perce jöttek le a föld alá, mégis úgy érezte, mintha már órák óta itt bolyonganának. A rács minden lépésnél belevágott a talpába. A nedves nadrágja rátapadt a vádlijára, a nyakán izzadságcseppek szaladtak le, néha olyan érzés volt, mintha egy pók esett volna be a ruhájába, amiért hirtelen bűntudatot érzett, hogy ennyire kemény volt Thorne-nal az imént. Patkányokat viszont nem láttak, bár Cinder tisztán hallotta őket, ahogy a zseblámpa fénye elől a város alatt húzódó számtalan alagút valamelyikébe menekülnek.

Thorne folyamatosan beszélt, miközben próbálta felfrissíteni az emlékezetét. A hajója biztosan valahol a Beihai Park közelében van. Az ipari negyedben. Legfeljebb hat háztömbnyire lehet a mágneses sínektől... na jó, talán nyolcra.

– Innen kábé már csak egyutcányira lehet a park – állt meg Cinder egy fémlétránál. Odafentről fénycsóva kúszott közéjük. – Itt aYunxin nyugati oldalára érünk ki.

– AYunxin az ismerősen hangzik. Azt hiszem.

Cinder egy kis türelmet kért, és megindult felfelé.

A létrafokok ugyan szintén vágták a talpát, de ahogy közeledett az aknafedélhez, a levegő egyre frissebb lett. A vízcsobogást felváltotta az útba süllyesztett mágnespályák folyamatos zümmögése. Amikor felért, egy pillanatig fülelt, hogy hall-e valamit odakintről, aztán óvatosan felnyomta az

aknafedelet.

Felette épp egy lebegő haladt el.

Cinder ijedten húzódott vissza. Amikor megint ki mert nézni, a jármű tetején némán villódzó fényeket látott. Egészségügyisek. Máris mindenféle agyi interfész-módosítókkal felszerelt androidok egész seregét látta a lelki szemei előtt, de aztán a lebegő befordult a sarkon, és megpillantotta az oldalán a vöröskeresztet. Orvosi lebegő, nem rendfenntartók. Cinder kis híján összeesett a megkönnyebbüléstől.

A régi raktárnegyedben voltak, közel a karanténokhoz. Errefelé elég gyakori az ilyen jármű.

A kihalt utcán mindkét irányban körülkémlelt. Noha korán volt még, a hőség máris lecsapott a városra, az aszfaltról a meleg levegő furcsán remegve szállt az ég felé, a tegnapelőtti felhőszakadásra semmi nem emlékeztetett már.

– Tiszta! – húzta fel magát Cinder az utcára, és mélyen beszívta tüdejébe a város páráját. Thorne is előbújt, a ruhája szinte ragyogott a napfényben, kivéve a lábánál, ahol még mindig sötétzöld réteg borította, és ahol továbbra is elviselhetetlen csatornaszaga volt.

– Merre?

Thorne az alkarjával védte a szemét a vakító napfénytől, és hunyorogva fordult körbe a betonépületek rengetegében. Észak felé nézett, bizonytalanul vakarászta a nyakát.

Cinder optimizmusa elpárolgott.

– Könyörgöm, mondd, hogy felismersz valamit!

– Igen, persze hogy felismerem... – intette le a másik. – Csak hát ugye, nem tegnap volt...

– Kicsit gyorsabban! Mert nem igazán illünk bele ebbe a környezetbe.

Thorne bólintott, majd végignézett az utcán.

– Erre!

Öt lépés után megtorpant, megint elgondolkodott, majd megfordult.

– Nem. Mégsem. Erre.

– Végünk van.

– Nem, most már megvan. Tényleg. Gyere!

– A címet nem tudod?

– Egy kapitány mindig tudja, merre van a hajója. Ez amolyan mentális kapcsolat.

– Ezért lenne jó, ha lenne itt egy kapitány.

Thorne nem állt le vitatkozni, csak ment tovább egyre magabiztosabb léptekkel. Cinder három lépéssel mögötte haladt, és minden utcai neszre összerezzent. Akár egy papírfecnit fújt a szél az utcán, akár egy lebegő haladt át a kereszteződésben két utcával odébb. A napfény vakítóan verődött vissza a raktárak poros ablakaiból.

Három üres háztömb után Thorne lassított, és minden egyes épületet alaposan szemügyre vett, amelyek előtt elhaladtak, közben gondterhelten dörzsölgette az állát.

Cinder egyre kétségbeesettebben próbált összerakni fejben egy B-tervet.

– Ez az! – Thorne átkocogott az utcán az egyik raktárépülethez, amely szakasztott úgy nézett ki, mint az összes többi: a hatalmas tolóajtókat és falakat többéves graffitik díszítették. Ahogy befordultak a sarkon, Thorne odalépett az ajtóhoz. – Be van zárva.

Cinder bosszúsan nézte az azonosító szkennert az ajtó mellett.

– A francba!

Letérdelt mellé, és gondosan szemügyre vette a szkenner borítását.

– Lehet, hogy ki tudom iktatni. Gondolod, hogy van riasztó?

– Hát, nagyon remélem. Nem azért fizettem ennyi időre a bérleti díjat, hogy a kicsikém egy őrizetlen raktárban csücsüljön.

Cinder épp csak letöltötte a szkenner gyártási száma alapján a megfelelő programozási útmutatót, amikor kinyílt mellettük az ajtó, és egy fekete kecskeszakállas, tagbaszakadt fickó lépett ki a napfényre. Cinder megdermedt.

– Carswell! – vakkantotta a férfi. – Most láttam a híreket! Sejtettem, hogy benézel.

– Alak, hogy vagy? – vigyorodott el Thorne. – Tényleg benne vagyok a hírekben? És jól nézek ki?

Alak nem is válaszolt, hanem egyből Cinder felé fordult. A barátságos mosoly mindjárt le is hervadt az arcáról, látszott, hogy nem igazán tudja, hogyan viselkedjen ebben a helyzetben. Cinder nagyot nyelt, visszacsukta a szkenner paneljét, és felállt. Egy pillanat alatt helyreállította a kapcsolatot a hírfolyammal, amit a szökésük idejére felfüggesztett, és ahogy számított is rá, mindjárt láthatta, amint a legkülönbözőbb figyelmeztetések villognak a saját fotója előtt, amelyet akkor csináltak róla, mikor bevitték a börtönbe. **SZÖKÖTT BÜNÖZÖ. FEGYVER VAN NÁLA, VESZÉLYES. AKI LÁTJA, AZONNAL JELEZZE AZ ALÁBBI LINKEN.**

– Téged is láttalak a hírekben – pillantott Alak Cinder acéllábára.

– Alak, a hajómért jöttem. Tudod, kicsit sietnénk.

Alak megértően mosolygott, de határozottan csóválta a fejét.

– Nem segíthetek, Carswell. A szövetségiek már így is a

nyakamra járnak. Az, hogy egy lopott hajót rejtegetek a raktáramban, még belefér, mert nyugodtan mondhatom, hogy fogalmam sem volt róla. De segíteni egy gonosztevőnek... meg egy... egy *ilyennek!* – biccentett Cinder felé fintorogva, de rögtön hátra is lépett, mintha attól tartana, hogy a lány máris megtorolja a megjegyzését. – Ha lekövetnek idáig, és rájönnek, hogy segítettem, akkor nagyobb szarban leszek, mint amekkorát bevállalhatok. Szerintem szívódj fel egy kicsit. És nem mondom el nekik, hogy itt jártál. De a hajót, azt nem viheted el. Még nem. Amíg le nem cseng ez a balhé. Ugye megérted?

Thorne nem akart hinni a fülének.

– De... az az én hajóm! Fizető ügyfél vagyok! Mi az, hogy nem engedsz oda a hajómhoz?

– Mindenki úgy boldogul, ahogy tud. Ezt épp neked magyarázzam?

Alak megint Cinderre sandított, a félelem a szívében egyre inkább undorrá változott.

– Most pedig húzzatok innen, és akkor nem értesítem a zsarukat. Ha kérdezősködnének, majd azt mondom nekik, hogy azóta nem láttalak, hogy tavaly itt hagytad a hajódat. De ha sokáig szarakodtok itt nekem, esküszöm, hogy én magam fogom kihívni őket!

Alak még be sem fejezte a mondatot, amikor Cinder már hallott is egy lebegőt közeledni az utcán. Amikor meglátta, hogy egy fehér egészségügyi járgány – ezen nem volt kereszt –, nagyot dobbant a szíve. De a jármű szerencsére lekanyarodott, ő pedig Alak felé fordult.

– Máshová nem mehetünk. Szükségünk van arra a hajóra!

A férfi megint ellépett előle, behúzódott az ajtóba.

– Nézd, kislány! – mondta eltökélten, annak ellenére, hogy

közben végig Cinder fémkezét nézte. – Csak azért próbálok segíteni nektek, mert Carswell nekem nagyon jó ügyfelem volt, és én nem szoktam kiszúrni a vevőimmel. De tőlem te ne számíts semmi jóra! Téged egy szempillantás alatt feladnálak. A te fajtád csak azt érdemli. Úgyhogy tágulj innét, amíg szépen mondom!

Cinder érezte, ahogy erőt vesz rajta a kétségbeesés. Ökölbe szorította a kezét, és a következő pillanatban egy olyan elektromos sugárnyaláb csapott ki belőle, ami még őt is elvakította. A nyakszirtjén érezte a fehér-forró fájdalmat, amely aztán elöntötte az egész koponyáját, de szerencsére épp csak egy pillanatig tartott, aztán már csak világos fénypontok szikráztak a szeme előtt.

Lihegve fogta vissza az égető energiát, de már látta is, hogy Alak szeme kifordul. A férfi eszméletlenül esett előre, Thorne épp csak meg tudta fogni.

Cinder szédelegve dőlt neki a falnak.

– Te jó ég! Meghalt?

Thorne felnyögött a férfi súlya alatt.

– Nem, szerintem csak szívrohamot kapott!

– Ez nem szívroham – motyogta Cinder. – Nemsokára jobban lesz – mondta főként a saját megnyugtatására, és nagyon remélte, hogy a holdbéli adottságának ezek az ellenőrizetlen kitörései nem veszélyesek, belőle pedig nem lesz valóban olyan szörnyeteg, amilyennek az emberek már most is tartják.

– Úristen, a fickó legalább egy tonnát nyom!

Cinder megragadta Alak lábát, és Thorne-nal becipelték az épületbe. Balra, az irodában két netmonitort láttak. Az egyiken a külső biztonsági kamerák képei sorakoztak, köztük az ajtóé, amin épp két fehér ruhás szökevény cipel befelé egy eszméletlen férfit. A másikon pedig hang nélkül a legfrissebb hírek mentek.

– Lehet, hogy egy önző állat, de meg kell hagyni, az ékszerek terén jó ízlése van – emelte fel Alak kezét Thorne a hüvelykujjánál fogva, és alaposabban szemügyre vette a csuklóján az ezüstlapkás karkötőt, amelyre egy miniatűr zsebmonitor volt erősítve.

– Figyelj már ide egy kicsit! – rántotta talpra Cinder a fiút, majd körülnézett a hatalmas raktárban. Az épület egyedül kitöltötte az egész háztömböt. Több tucat űrhajó állt itt, kicsik, nagyok, újak és kopottak. Teherhajók, űrkompok, egyszemélyesek, versenyhajók és cirkálók. – Melyik az?

– Ezt figyeld! Valaki más is megszökött a börtönből!

Cinder a netmonitorra pillantott, amelyen most a Nemzetbiztonsági Hivatal elnöke jelent meg egy sereg újságíró előtt. A képernyő alján a következő felirat futott: *A HOLDLKÓ MEGSZÖKÖTT AZ ÚJ-PEKINGI BÖRTÖNBŐL. KÖZVESZÉLYES.*

– Ez csúcs! – mondta Thorne, és olyan erővel vágta hátba Cindert, hogy az kis híján orra bukott. – Ezek aztán nem nagyon fognak szórakozni velünk, ha egy holdlakót is meg kell találniuk.

Cinder már épp el akarta terelni a férfi figyelmét a képernyőről, amikor annak leesett a tantusz.

– Várjunk csak! Az te vagy?

– És még te vagy a bűnözőzseni? – fordult sarkon Cinder, és elindult a hajók felé. – Melyik a tiéd?

– Várj csak, te kis áruló! Megszökni a börtönből még hagyján, de egy elmebeteg holdlakónak segíteni, az nekem nem pálya.

– Először is: nem vagyok elmebeteg. Másodszor pedig, ha én nem lettem volna, akkor te még mindig ott csücsülsz abban a börtönben, és a zsebmonitorodat simogatod, úgyhogy tartozol nekem. Amúgy különben is úgy emlegetnek már, mint a

tettestársamat. És ha már itt tartunk, azon a hülye képen úgy nézel ki, mint egy idióta – mutatott a monitorra Cinder.

Thorne odanézett. A saját képe is ott volt a lányé mellett.

– Miért, szerintem egész jól sikerült...

– Thorne. *Kapitány!* Kérlek!

A férfi pislogva nézett rá, aztán egy kurta biccentéssel eltüntette az arcáról az öntelt vigyort.

– Igazad van! Húzzunk innét!

Cinder megkönnyebbülten sóhajtott, és követte Thorne-t a hajók között.

– Remélem, nem valahol középen van.

– Az nem számít – mutatott fel Thorne. – A tető nyitható.

Cinder felnézett, és látta, hogy a mennyezeten valóban végigfut egy öntvényvarrat.

– Az jó.

– És tessék! Ott is van.

Cinder odanézett, ahova Thorne mutatott. A férfi hajója nagyobb volt, mint amire számított. Sokkal nagyobb. Egy 214 Rampion 11.3-as teherhajó. Cinder mindjárt le is töltötte a hajó tervrajzát, és a lélegzete is elakadt, amikor látta, mennyi mindent tud ez a jármű. A hasán a motortér és a szokásos dokk kapott helyet két űrkomppal, a központi szinten pedig a rakodótér, a pilótafülke, a hajókonyha, hat legénységi kabin és egy közös mosdó.

Odalépett a főajtajához, és látta, hogy az Amerikai Köztársaság címerére sebtében ráfestették egy meztelenül henyélő nő képét.

– Ügyes.

– Kösz. Én csináltam.

Cinder tudta jól, hogy a festménynek köszönhetően sokkal

könnyebben tudják majd azonosítani őket, de azért el kellett ismernie, hogy Thorne kitűnően fest.

– Nem is gondoltam volna, hogy ilyen nagy.

– Hát, volt, amikor tizenkét fős személyzet utazott rajta – paskolta meg a férfi a hajó oldalát.

– Akkor bőven elférünk – lépett oda Cinder az ajtó alá, és várt, hogy Thorne végre kinyissa, de amikor várakozón a férfira pillantott, látta, hogy az kedveskedve a hajó aljához dörzsöli a homlokát, és azt búgja, hogy mennyire hiányzott neki.

Cinder már épp rá akart szólni, amikor egy ismeretlen férfihang hasított át a raktárépület csendjébe.

– Ide!

Hátrafordult, és látta, hogy valaki ott guggol Alak mellett, és rávilágít. Még néhány jövevényt vett észre, akik mind a Keleti Nemzetközösség katonai egyenruháját viselték.

– Ideje lelépni. *Most rögtön* – mondta Cinder dühösen.

Thorne odarohant az ajtóhoz.

– Rampion, jelszó: A kapitány a király. Ajtó kinyit.

Vártak. De nem történt semmi.

Cinder ijedten húzta fel a szemöldökét.

– A kapitány a király. A kapitány a király! Rampion, ébresztő! Thorne vagyok. Carswell Thorne kapitány. Mi a...

Cinder susogva intette csendre. A hajó mögött négy férfi indult meg a raktárban, a zseblámpák fénye cikázva közeledett.

– Talán lemerült az akkumulátor – mondta Cinder.

– Mitől? Hiszen csak itt várt.

– Nem hagytad rajta a világítást?

Thorne hümmögve dőlt neki a hajónak. A léptek zaja egyre erősödött.

– Vagy az indításgátlóval lehet valami – kutatott az

agyában Cinder. Neki eddig űrkompoknál nagyobb járművel nem akadt dolga, de végül is miért lenne másképp egy nagyobb hajónál is? – Nálad van a biztonsági kulcs?

Thorne meglepetten pislogott.

– Ja, persze! Mindjárt előkapom a börtönszerkóm belső zsebéből, aztán már mehetünk is!

Cinder fagyos pillantást vetett rá, de nem szólt egy szót sem, mert az egyik katona már egész közel járt hozzájuk.

– Oké, maradj itt! – suttogta. – Próbálkozz folyamatosan a jelszóval, aztán ha bejutottál, szállj fel vele, amint lehet.

– És te hova mész?

Cinder nem válaszolt, csak megindult a hajó mellett, és már elő is hívta a tervrajzot a retinakijelzőjére. Megtalálta a karbantartópanelt, amilyen halkan csak tudta, kinyitotta, majd bemászott a hajó alvázába, és próbált úgy helyezkedni, hogy ne érjen hozzá a rengeteg vezetékhez és kábelhez. Tompa kattanással bezárta maga mögött az ajtót. Odabent koromsötét volt. A második belső ajtó már keményebb diónak bizonyult, de a zseblámpa és a csavarhúzó segítségével pillanatok alatt eltávolította a szigetelőréteget, és bejutott a motortérbe.

A zseblámpa fénye átcikázott a hatalmas motoron. A látómezejére kivetített ábrán megtalálta a központi számítógép alaplapját, és mindjárt meg is indult feléje. A fejéből előhúzta az univerzális csatlakozót, és rákötötte a központi terminálra.

A zseblámpa fénye elhalványult, ahogy a saját energiaellátása megcsappant. A látómezejében világoszöld szöveg jelent meg.

KOMPUTERDIAGNOSZTIKA, 135V8.2 MODELL

***5%*... 12%.,. 16%...**

Tizedik

FEJEZET

THORNE IJEDTEN UGROTT FEL, AMIKOR MEGHALLOTTA a csattanást a feje fölött.

Aztán egy férfi szólalt meg:

– Hallottátok?

Thorne leguggolt a hajó tartólábai között, és szorosan nekisimult a fémborításnak.

– A kapitány a király – suttogta. – A kapitány a király. A kapitány aki...

Alig hallható zümmögést észlelt a feje felett. A hajó orra körül halovány fénycsóvák villantak.

– A kapitány a....

De még mielőtt befejezhette volna, a tolórudak megmozdultak. Az ajtó kinyílt, a rámpa megindult a beton felé. Thorne szíve majd' kiugrott a helyéről. Ijedten ugrott félre, nehogy a hatalmas súly összelapítsa.

– Ide!

Thorne azonnal felfutott a rámpán. Egy zseblámpa az arcába világított.

– Rampion. Rámpát fel!

A hajó nem válaszolt.

Lövés hallatszott. A golyó a hajó elülső fényszórójáról pattant le. Thorne a raktérben sorakozó műanyagrekesz-oszlopok egyike mögé bújt.

– Rampion. *Rámpát fel!*

– *Azon vagyok!*

A férfi rémülten nézett fel a mennyezetet átszövő csövekre és vezetékekre.

– Rampion?

A következő csendbe belehasított a rámpa csattanása, ahogy nekiütközött a kinti betonnak, majd csizmák zaja hallatszott, végül a rámpa nyikorogva megindult felfelé. Golyózápor száguldott be a raktérbe. A lövedékek egymás után pattogtak le a fémfalakról. Thorne eltakarta a fejét, és türelmesen várt, amíg a rámpa elég magasra ért ahhoz, hogy elállja a golyók útját, majd kivágódott a rekeszek mögül, és rohant a pilótafülkébe.

Amikor a rámpa becsukódott, az egész hajótest megremegett. A lövedékek odakint kíméletlenül ostromolták a hajótestet.

Thorne a vészvilágítás fényében botorkálva lökdöste el az útból a zárt rekeszeket. A térdét keményen beütötte valamibe, de a következő pillanatban cifra káromkodások közepette már be is zuhant a pilótaülésbe. A koszos ablakok mögött, a sötét raktárépületben csak Alak irodájának halovány fényei látszottak, valamint a hajót nyaldosó fénycsóvák, amelyek kétségbeesetten kerestek egy másik bejáratot.

– Rampion! Felszállásra felkészülni!

A műszerfalon életre keltek a különböző vezérlők és monitorok. Csak a legfontosabbak.

A hangszóróból megint ugyanaz a tiszta női hang hallatszott.

– *Thorne, nem tudom beindítani az automatikát. Úgyhogy kézi vezérléssel kell felszánnunk.*

A férfi kétségbeesetten nézett a vezérlőkre.

– Mióta pofázik vissza nekem ez a hajó?

– *Én vagyok az, te idióta!*

Thorne közelebb tartotta a fülét a hangszóróhoz.

– Cinder?

– *Figyelj, az automatika meghibásodott. Az aksi is odavan. Szerintem rendbe tudom pofozni, de most számítógépes rásegítés nélkül kell felszállnod!*

A száraz komputerhanghoz ismét a bezárt rámpának csapódó golyók szolgáltak aláfestésül.

– Szervó nélkül? Ez biztos? – hebegte Thorne.

Rövid csend következett, aztán a férfi a monoton hang mögött is érezte, hogy Cinder üvöltve teszi fel a következő kérdést.

– *Miért, repülni azért csak tudsz, nem?*

– Hát... – nézett végig az előtte sorakozó vezérlőkön a férfi. – Talán.

Kihúzta magát, és megragadta a mennyezetre erősített kart. Egy pillanattal később tündöklő napfény hasított a raktár sötétjébe, ahogy középen lenyílt a mennyezeti ajtó.

Ekkor valami nekiütődött a hajó oldalának.

– Igen, igen! Hallom, hogy ott vagytok – csapott rá a gyújtásra Thorne.

A műszerfal fényei egy pillanatra elhalványultak, ahogy a motor életre kelt.

– Megy ez!

Újabb csattanás a rámpa külső oldalán. Thorne átkattintott néhány kapcsolót, lebegőmódra váltott, és felemelte a hajót a földről. A jármű könnyedén emelkedett, a város alatt elhelyezett erős mágnesek úgy tolták felfelé, mint virágszirmot a szél. Thorne hosszan kifújta a levegőt.

Aztán a hajó felvisített, és erősen rángatni kezdett.

– Hö, hohó! Ne már! – Thorne érezte, ahogy a hajóval együtt a pulzusszáma is emelkedik.

– Az *aksi mindjárt bedobja a törülközőt. Kapcsold be a tartalék hajtóműveket!*

– A tartalék micso...? Ja, látom, megvan!

A motor megint felpörgött. A hirtelen kapott lendülettől a hajó a másik oldalára billent, Thorne hallotta a csattanást is, ahogy nekiütköztek a szomszédos járműnek. A Rampion megrázkódott, és szép lassan ereszkedni kezdett a föld felé. Újabb golyózápor következett. Thorne hátán csörgött a verejték.

– *Mit bénázol már?*

– Hagyjál! Koncentrálok! – üvöltötte, és kétségbeesetten próbálta visszaszerezni az irányítást a hajó felett. De ez megint túl sok volt. A jármű most a jobb oldalára dőlt.

– *A végén még kinyírsz bennünket.*

– Nem olyan könnyű ám! – Thorne újra felemelte a járművet. – Erre általában az automatikus stabilizátor szokott figyelni!

A legnagyobb meglepetésére most nem érkezett újabb cinikus megjegyzés.

A következő pillanatban még egy kijelző villant fel: **MÁGNESES VEZETŐK STABILIZÁLÁSA. LEADOTT TELJESÍTMÉNY: 37/63... 38/62... 42/58...**

A hajó lassan megnyugodott, és újra emelkedtek.

– Ez az! Ezt már szeretem!

Thorne ujjai elfehéredtek a vezérlőkön, ahogy felhúzta a hajó orrát a mennyezeti nyílás felé. A hajtómű fülsiketítően felüvöltött, és szélsebesen megindultak felfelé. Tompán hallotta

még az utolsó lövéseket, de aztán a Rampion kijutott a nyíláson, a pilótafülkét pedig elöntötte a tündöklő napfény.

– Ez az, kicsikém – dörmögte Thorne elégedetten, majd lehunyt szemmel várt, amíg a hajó könnyedén kilépett a várost védő mágneses mezőből, aztán teljes sebességre kapcsolt, és átszáguldott a reggeli égen lebegő felhők között. A belvárosi felhőkarcolók egy pillanat alatt elmaradtak mögöttük, és már nem is volt más, csak ő, az ég és a végtelen világűr.

Thorne ujjai satuként szorították a vezérlőkart, egészen addig, amíg maguk mögött nem tudhatták a Föld légkörét is. Kicsit szédelegve állította be a hajtóművek teljesítményét, ahogy a hajó bolygó körüli pályára állt, s csak ezután vette le a kezét a vezérlőkről.

Remegve dőlt hátra az ülésben. Eltartott egy darabig, mire újra meg tudott szólalni, előbb türelmesen kivárta, hogy a pulzusa visszaálljon a normális tempóra.

– Ez szép munka volt, kiborglány! – mondta. – Ha esetleg arra pályáztál, hogy véglegesítselek a hajón, hát sikerült. Fel vagy véve.

A hangszórókból nem jött válasz.

– És nem is akármilyen pozícióba. Például első tisztem nincs még. Ha úgy vesszük, akkor persze az összes pozíció betöltetlen. Kell egy szerelő... egy szakács... meg jó lenne egy pilóta is, hogy ne kelljen ezt még egyszer végigcsinálnom – Elhallgatott. – Cinder? Megvagy még?

De mivel most sem kapott választ, kimászott az ülésből, és kitámolygott a pilótafülkéből. Áthaladt a raktárén, majd belépett abba a folyosóba, amelyből a legénységi kabinok nyíltak. A lába egészen elgyengült, amikor odaért ahhoz az ajtóhoz, amelyen keresztül a hajó alsó szintjére lehetett lemenni.

A létrán lemászva a motortér és az űrkomp-dokk közötti kis helyiségbe ért. A motortér melletti képernyőn nem látszott semmilyen figyelmeztetés, miszerint bárhol vákuumra vagy alacsony nyomásra kellene számítani. De persze arról sem tájékoztatta Thorne-t, hogy odabent egy hús-vér leány tartózkodik.

Thorne megérintette a nyitó ikont a képernyőn, majd lenyomta a kilincset, és elhúzta az ajtót.

A motor hangosan dolgozott. Odabent a forró levegő szaga olvadt gumira emlékeztetett.

– Helló! – kiáltott be a sötétbe. – Kiborglány! Itt vagy?

Ha Cinder válaszolt is, a hangját elnyomta a motor dübörgése. Thorne nagyot nyelt.

– Van itt lámpa?

Az ajtó felett kigyúlt a vörös vészfény, a hatalmas motor felületén homályos árnyak jelentek meg, alatta pedig zsinórok és kábelek kígyóztak mindenfelé.

Thorne hunyorogva nézett körül. Majd kiszúrt valamit, ami szinte fehérnek látszott.

Négykézlábra ereszkedett, és odamászott hozzá.

– Kiborglány!

Cinder nem mozdult.

Amikor Thorne közelebb ért hozzá, látta, hogy a hátán fekszik, sötét haja beterítette az arcát. A robotkeze rá volt csatlakoztatva egy kihúzott komputerpanelre.

– Hé... – hajolt fölé a férfi. Majd óvatosan felhúzta a lány szemhéját, de a sötét szem üresen meredt a semmibe. Thorne a fülét Cinder mellkasához szorította, de ha vert is a szíve, nem hallotta a motorzajtól. – Jaj, ne már! – mordult fel. Azzal megragadta a lány kezét, és kihúzta a csatlakozót. A

komputerpanel elsötétült.

– Automatikus ellenőrző rendszer leválasztva – szólalt meg egy robothang felette. Thorne összerezzent. – Alapprotokoll betöltése folyamatban.

– Helyes – motyogta Thorne, és a bokájánál fogva lassan kihúzta Cindert a folyosóra, ahol óvatosan felültette, és nekitámasztotta a falnak. Bármiből is készültek ezek a kiborg testrészei, biztos, hogy jóval nehezebbek voltak az emberi végtagoknál.

Megint a lány mellkasára szorította a fülét. Most már végre hallotta a tompa szívverést.

– Ébresztő! – rázta meg egy kicsit a testet. Cinder feje előrebicsaklott.

Thorne a sarkára ereszkedett, és a száját csücsörítve figyelmesen nézte a lány arcát. Rettenetesen sápadt volt, meg persze csupa mocsok a csatornában átélt kis kalandjuk után, de itt a folyosó fényében legalább jól látszott, hogy lélegzik vagy inkább csak piheg.

– Van rajtad valahol egy bekapcsoló gomb vagy ilyesmi?

A tekintete a lány fémkezére tévedt, illetve a kábelre és a csatlakozóra, amely még mindig kilógott az ujjából. Megfogta a kezet, és alaposabban szemügyre vette. Emlékezett a beépített zseblámpára, a csavarhúzóra és a késre, de azt nem tudta, hogy mi lehet a mutatóujjban. Mindenesetre ha oda is rejtették el a bekapcsoló gombot, fogalma sem volt, hogyan férhetne hozzá.

Ott volt viszont ez a kábel...

– Ez az! – pattant fel Thorne olyan gyorsan, hogy majdnem nekiesett a falnak. Odalépett ahhoz a képernyőhöz, amely az űrkomphoz vezető ajtót nyitotta. Amikor belépett, fehér fények villantak fel a feje fölött.

Megragadta Cindert a csuklójánál, és behúzta a dokkba, a két szatellithajócska közé, amelyek úgy álltak a kábelek és a szerszámok rengetegében, mint két kalapos gomba.

Lihegve kitekerte az űrkomptöltő-kábelt a falból, majd kővé váltan meredt a lány kábelére, a hajó kábelére, a lányra... Aztán átkozódva dobta el mindkettőt. Egyforma volt rajtuk a dugó. Még ő is egyből látta, hogy ezeket nem lehet egymáshoz csatlakoztatni.

Az öklét a homlokához ütögetve próbált kétségbeesetten kitalálni valamit. *Gyerünk, gondolkodj!*

Aztán beugrott egy másik ötlet, és lepillantott a lányra. Mintha most még sápadtabbnak látszott volna, habár lehet, hogy csak a világítás miatt.

– Jaj... – nyögött fel, ahogy a gondolat kezdett körvonalazódni az agyában. – Jaj, ne! Csak nem képzeled... pfuj, ez undorító!

Leküzdve minden émelygését, gyengéden közelebb húzta a lányt, hogy a feje az egyik karján pihent. A másik kezével beletúrt a vastag fürtök közé, és megkereste az aprócska kallantyút közvetlenül a lány nyaka felett.

Oda sem mert nézni, amikor kinyitotta, de aztán fél szemmel csak bekukucskált.

A koponya hátuljába mélyesztett aprócska rekeszben rengeteg vezeték, chip és kapcsoló kapott helyet, de Thorne egyikről sem tudta, mire valók. Enyhe megkönnyebbüléssel fújta ki a levegőt, amikor látta, hogy a vezérlőpanel tökéletesen eltakarja az agyszövetet. A rekesz alsó felében viszont észrevett egy apró dugaszoló aljzatot, amely pontosan akkora volt, mint a csatlakozók.

– Hoppá! – nyúlt máris az űrkomp töltőkábeléért, és remélte,

hogy nem követ el túl nagy hibát.

Óvatosan bevezette a töltőkábel csatlakozóját a lány vezérlőpaneljéhez, aztán bekattintotta.

Lélegzet-visszafojtva várta, mi történik.

Semmi.

Hátradőlt. Amíg várakozott, gyengéden kifésülte Cinder haját az arcából.

Tizenkét szívdobbanással később valami zümmögni kezdett a lány fejében. Egy darabig hangosodott, aztán teljesen elhalt.

Thorne nagyot nyelt.

A lány bal válla olyan erősen mozdult meg, hogy kirántotta magát a fiú kezéből. Gyorsan elengedte, a lány fejét óvatosan a földre tette. A lába is úgy járt, mint a cséphadaró, kis híján ágyékon is rúgta a férfit, aki igyekezett minél távolabb kerülni, és az űrkomp egyik lába mögött keresett menedéket.

A lány hirtelen nagy levegőt vett, bent tartotta néhány másodpercig, majd hangos nyögéssel engedte ki.

– Cinder! Életben vagy?

A művégtagokból elindult még néhány kisebb rángás, aztán a lány egész arca úgy eltorzult, mintha citromba harapott volna. A szemhéja megremegett, végül nagy nehezen kinyitotta a szemét, és Thorne-ra bámult.

– Cinder!

A lány felült. Az állkapcsa és a nyelve egy pillanatig még csak hang nélkül mozgott, majd amikor megszólalt, a szavak kicsit összefolytak.

– Az automatikus ellenőrzési rutin... majdnem leszívta az összes energiámat.

– Szerintem nemcsak majdnem.

A lány összevonta a szemöldökét, és egy pillanatra

elbizonytalanodott, aztán észrevette a kábelt, amely még mindig be volt csatlakoztatva a fejébe. Kihúzta, és visszacsukta a panelt.

– Te kinyitottad a vezérlő panelemet? – kérdezte most már sokkal tisztábban. A szavai mögött harag érződött.

– Nehogy azt hidd, hogy olyan nagy élmény volt – morogta a férfi.

Cinder savanyú ábrázattal nézett rá. Nem volt ez igazi haragos tekintet, de azért hálás sem. Hosszan meredtek egymásra. A motor zúgása behallatszott a folyosóról, a sarokban a fények időnként elhalványodtak.

– Hát... – mordult fel végül Cinder. – Ezt egész szépen kiokoskodtad.

Thorne arcán megkönnyebbült mosoly jelent meg.

– Ez most megint egy olyan pillanat, ugye?

– Ha az „olyan pillanat" alatt azt érted, hogy amióta találkoztunk, ez az első, amikor nem akarlak megfojtani, akkor igen. – Cinder visszafeküdt a padlóra – Habár most valószínűleg túl fáradt vagyok ahhoz, hogy bárkit is megfojtsak.

– Vettem – nyújtózott el Thorne is a lány mellett, és egyszerűen csak élvezte a dokk padlójának hűvös keménységét, odafent a tolakodóan ragyogó fényeket, a csatorna átható bűzét a ruháikon és ezt a tökéletes szabadságot.

Második

RÉSZ

Piroska fiatal, hamvas teremtés volt,
a farkas pedig tudta, hogy sokkal ízletesebb is lesz,
mint az öregasszony.

Tizenegyedik

FEJEZET

A TOJÁS SISTEREGVE TERÜLT SZÉT AZ OLVADT VAJON, a sárgája remegve kúszott bele a fehérjébe. Scarlet a következő tojásról ledörzsölt egy tollpihét, majd fél kézzel feltörte azt is, közben a fakanalat már húzta is végig a serpenyő alján. A csepegő fehérje opálos lett, felpuffadt, a széleken pedig ropogósra keményedett.

A házban amúgy síri csend honolt. Éjjel, amikor hazaért, még megnézte, mi van az apjával. A nagymama ágyán találta egy whiskysüveg társaságában, amelyet a konyhaszekrény bal felső fiókjából halászott elő.

Fogta az üveget, a maradékot kiöntötte az ablakon, ahogy a többi alkoholos italt is, amit még a házban talált, majd négy órán át hánykolódott az ágyában. A fejében ott kavarogtak az előző nap eseményei: az apja karján az égési sérülések, a rémület az arcán, ahogy olyan kétségbeesetten próbálja megtalálni nagymama titkát, bármi is legyen az.

Farkas a tetoválásával és azzal az átható nézésével, meg azzal akis híján meggyőző dumájával. *Nem én voltam*.

A fakanalat a serpenyő szélére tette, elővett egy tányért a szekrényből, és vágott egy nagy szeletet a pulton heverő szikkadt kenyérből. A látóhatár már felderengett, a tiszta ég újabb forró napot ígért, bár éjjel a szél vadul lökdöste a kukoricaszárakat, és hangosan fütyült a kéményben. Az udvaron megszólalt a kakas.

Nagyot sóhajtott, amíg a tojást a tányérra kanalazta, aztán leült az asztalhoz. Mohón neki is látott, mert az éhsége még az idegességénél is erősebbnek bizonyult. A szabad kezével viszont már nyúlt is a zsebmonitorjáért, és rákapcsolódott a hálóra.

– Keresés – mondta teli szájjal. – Tetoválás: L-S-O-P.

NEM SIKERÜLT ÉRTELMEZNI AZ UTASÍTÁST.

Scarlet dünnyögve bepötyögte a szavakat, amíg lenyelte az utolsó falatot is. A találati lista máris megjelent a kijelzőn: Különleges tetoválások. Tetkótervezés. Virtuális tetkómodellek. A tetoválás-eltávolítás tudományos hátteréről. A legújabb tetováló-technológia, szinte fájdalom nélkül!

Újabb próbát tett: tetoválás LSOP962.

Nincs találat.

Felkapta a vastag szelet kenyeret, és a fogával kitépett belőle egy nagyobb darabot.

ALKARTETOVÁLÁS SZÁMOK

Egy sor kép jelent meg a kijelzőn, vézna és vastagabb karok, fehérek, sötétek, ízléstelen rajzokkal vagy apró szimbólumokkal a csuklón. Tizenhármasok, római számok, születésnapok, GPS-koordináták. A béke első éve, a „H. K. 1" különösen népszerű volt.

Mivel már sajgott tőle az állkapcsa, Scarlet visszadobta a maradék kenyeret a tányérba, és megdörzsölte a szemét. *Pankrátor-tetoválások? Emberrabló-tetoválások? Maffia-tetoválások?*

Kik lehetnek ezek?

Feltett egy kávét.

– Farkas – suttogta magának, ahogy a víz lassan csepegni kezdett a filterből. A szó ott lebegett a konyhában. Hosszasan ízlelgette még az ajkán. Egyesek szerint félelmetes ragadozó, igazi fenevad. Mások azt mondják, csak egy félénk állat, akinek a viselkedését az emberiség sokszor félreértette.

Az a nyugtalan érzés még mindig ott volt a gyomrában. Képtelen volt kiverni a fejéből az emléket, ahogyan a férfi majdnem megölte az ellenfelét a nézők szeme láttára, aztán mint valami megszállott, elrohant a földeken. Most már úgy vélte, hogy az a vonítás, amelyet pár perccel később hallott, egy igazi farkastól származott valamelyik tanya környékén – az évszázadokkal ezelőtt elfogadott fajvédelmi törvénynek köszönhetően egyáltalán nem számítottak ritkaságnak errefelé –, de persze nem tudhatta biztosan.

A *meccseken csak Farkasnak neveznek.*

A tányért és az üres serpenyőt a mosogatóba tette, hideg vizet eresztett rájuk, és az ablakon át a hajnali fényben derengő földeket nézte. Nemsokára itt minden megtelik élettel. Androidok, napszámosok és genetikailag módosított szorgos mézméhek indulnak a dolgukra.

Meg sem várta, hogy rendesen lefolyjon, máris öntött magának egy csésze kávét, egy kis friss tejjel is meglocsolta, majd visszaült az asztalhoz.

FARKASOK

Egy szürke farkas képe jelent meg. Agyarai tisztán

látszottak, fülét hátralapította. Szőrére kövér hópelyhek tapadtak.

Scarlet végighúzta az ujját a felületen, a fénykép engedelmesen kiúszott a képernyőről. A többi kép már jóval békésebb hangulatot árasztott: társaikkal játszó farkasok, farkaskölykök, ahogy egymáshoz bújva alszanak, őszi erdőben kószáló, fejedelmi fehér-szürke szőrű farkasok. Az egyik fajvédő társaság linkjét választotta, gyorsan átfutotta a szöveget, és csak a vonításról szóló részt olvasta el szóról szóra:

A FARKASOK AZÉRT VONÍTANAK, HOGY FELHÍVJÁK MAGUKRA A FALKA FIGYELMÉT, ILLETVE FIGYELMEZTETÉSKÉNT IS SZOLGÁL A TERÜLET TISZTELETBEN TARTÁSÁRA VONATKOZÓAN. A MAGÁNYOS FARKASOK, AKIK LEVÁLTAK A FALKÁJUKRÓL, SZINTÉN VONÍTÁS SEGÍTSÉGÉVEL PRÓBÁLNAK HASONLÓ SORSÚ TÁRSAKAT TALÁLNI. A FALKÁBAN ÁLTALÁBAN AZ ALFAHÍM A HANGADÓ. AZ AGRESSZIVITÁSA A MÉLY, DURVA BÖMBÖLÉSÉBEN IS MEGMUTATKOZIK, AMIKOR IDEGEN BETOLAKODÓ FELÉ KÖZELÍT.

Scarlet megborzongott. Olyannyira, hogy még a kávé is kilöttyent a bögréjéből. Átkozódva kelt fel az asztaltól, hogy egy törlőruhát kerítsen. Bosszús volt, amiért egy ilyen hülye kis cikktől is ennyire meg tud rémülni. Most komolyan azt hitte, hogy az a lökött pankrátor így akart kommunikálni a *falkájával?*

A törlőruhát a mosogatóba dobta, majd újra kézbe vette a zsebmonitort, és végigolvasta a szöveget. Aztán egy újabb linket

követve a falkán belüli hierarchiával kapcsolatos információkat hívta le.

A FARKASOK ÁLTALÁBAN 6-15 PÉLDÁNYT SZÁMLÁLÓ FALKÁKBAN MOZOGNAK. A CSOPORTON BELÜL SZIGORÚ HIERARCHIA URALKODIK. LEGFELÜL ÁLL AZ ALFAHÍM ÉS A PÁRJA, AZ ALFANŐSTÉNY. JÓLLEHET A FALKÁBAN ÁLTALÁBAN CSAK ŐK PÁROSODNAK, ÉS HOZNAK A VILÁGRA KÖLYKÖKET, AZ UTÓDOK TÁPLÁLÁSÁBAN ÉS GONDOZÁSÁBAN A TÖBBI TAG IS RÉSZT VÁLLAL.
A HÍMEK RITUÁLIS PÁRVIADALOK ÚTJÁN ÁLLÍTJÁK FEL A RANGSORT: EGY HÍM TEHÁT BÁRMIKOR KIHÍVHAT PÁRBAJRA EGY MÁSIKAT, A HARC VÉGKIMENETELE PEDIG MEGHATÁROZZA KETTEJÜK VISZONYÁT A HIERARCHIÁBAN. AZ A HÍM, AMELY TÖBB ÖSSZECSAPÁSBÓL KERÜL KI GYŐZTESEN, KIVÍVJA A TÖBBIEK TISZTELETÉT, VÉGÜL PEDIG A LEGERŐSEBBEK KÖZÜL KERÜL KI A FALKAVEZÉR.
A HIERARCHIA MÁSODIK SZINTJÉN A BÉTAFARKASOK ÁLLNAK, AKIK ÁLTALÁBAN A VADÁSZATÉRT ÉS A KÖLYKÖK VÉDELMEZÉSÉÉRT FELELNEK.
AZ ÓMEGAFARKAS ÁLL AZ UTOLSÓ HELYEN. GYAKRAN OSZTJÁK RÁ A BŰNBAK SZEREPÉT, AZ ÓMEGÁKAT IDŐNKÉNT A TÖBBI FALKATAG MERŐ SZÓRAKOZÁSBÓL IS MEGTÁMADJA. ENNEK KÖVETKEZTÉBEN AZ ÓMEGA ÁLTALÁBAN A FALKA VADÁSZTERÜLETÉNEK HATÁRVIDÉKÉRE SZORUL,

ÉS OLYKOR EL IS HAGYJA A CSOPORTOT.

Scarlet hirtelen hangos kotyogásra lett figyelmes.

Letette a pultra a kávét, és kinézett az ablakon. A gyomra görcsbe rándult.

Az udvaron egy férfi hosszú árnyékát pillantotta meg, az összesereglett tyúkok hangosan kárálva siettek a ketreceik felé.

Mintha csak megérezte volna a tekintetét, Farkas felnézett az ablakba.

Scarlet gyorsan elfordult. Próbált nem pánikolni, kifutott az előszobába, és előkapta a lépcső alól a nagymama vadászpuskáját.

Amikor kilépett vele a bejárati ajtón, látta, hogy Farkas még mindig ugyanott áll, ahol az előbb. A tyúkok időközben már hozzászoktak az idegenhez, és békésen kapirgáltak a lába körül.

Scarlet felemelte a puskát, és kibiztosította.

Ha a férfi meg is lepődött, egyáltalán nem látszott rajta.

– Mit akarsz itt? – kiáltotta a lány, mire a tyúkok riadtan szaladtak távolabb. A fény a házból bukdácsolva terült el körülötte a kavicson. Az árnyéka végigfeküdt a feljárón, majdnem Farkas lábáig ért.

A tegnapi harctéri idegességnek már nyoma sem volt rajta, sőt az arcán a zúzódások is alig látszottak. Nyugodtnak tűnt, és mintha egyáltalán nem zavarta volna a fegyver, de azért nem is lépett közelebb.

Hosszú hallgatás után mindkét kezét felemelte a feje mellé, és szétnyitotta a tenyerét.

– Ne haragudj! Megint megijesztettelek – hátrált bocsánatkérően. Két lépés. Három lépés.

– Igen, ebben elég jó vagy – mondta Scarlet szárazon. – A kezed maradjon csak fent!

A férfi az ujjait mozgatva jelezte, hogy értette.

Scarlet kilépett az ajtóból, de mindjárt meg is állt, amikor a kavics beleszúrt a talpába. Minden idegszála megfeszült, csak arra várt, hogy Farkas egy hirtelen mozdulatot tegyen, de az olyan merev volt, mint a háta mögött álló kőház.

– Már kihívtam a rendőrséget – hazudta a lány, és eszébe jutott, hogy a konyhapulton hagyta a zsebmonitorját.

A férfi észrevette a benti fényt, Scarletnek pedig beugrott, hogy az apja még fent alszik. Vajon remélheti, hogy az ő hangos üvöltözése felébreszthette a másnapos álmából?

– Hogy jöttél ide?

– Gyalog. Pontosabban nagyrészt futva – mondta Farkas még mindig fenntartott kézzel. A szél csúnyán összekócolta a haját. – Akarod, hogy elmenjek?

Erre a kérdésre Scarlet valahogy nem számított.

– Azt akarom, hogy megmondd, mit keresel itt. Ha azt hiszed, hogy félek tőled, akkor...

– Nem akarom, hogy félj tőlem. – Scarlet gyorsan lenézett a puska csövére, hogy lássa, jó irányban tartja-e még. – Arról szeretnék beszélni, amit tegnap mondtál a meccs előtt. A tetoválásról... és hogy mi történt a nagymamáddal. Meg az apáddal.

– Hogy tudtad meg, hol lakom? – kérdezte az állkapcsát összeszorítva Scarlet.

A férfi homlokán ráncok jelentek meg, mintha egy pillanatra összezavarodott volna.

– A hajódon rajta van a farm neve, az alapján. Nem akarlak bántani. Csak nekem nagyon úgy tűnt, hogy segítségre van

szükséged.

– *Segítségre?* – Scarlet érezte, hogy felhevül az arca. – Pont egy olyan pszichopatától, aki megkínozta az apámat? Aki elrabolta a nagymamámat?

– Az nem én voltam – mondta a férfi szilárdan. – Másoknak is van olyan tetkója, mint nekem. Valaki más volt.

– Igen? Mert te valami szektának vagy a tagja, vagy ilyesmi? – Az egyik tyúk tollas teste hozzásimult a lábához, amitől úgy megijedt, hogy alig tudta egyenesen tartani a puskát.

– Vagy ilyesmi – vonta meg kicsit a vállát a férfi. Az egyik lába alatt megcsikordult a kavics.

– Ne gyere közelebb! – kiáltotta Scarlet. A tyúk megijedt és gyorsan eloldalgott. – Lőni fogok. Te is tudod.

– Tudom. – Farkas kedvesen mosolygott, és a homlokára mutatott. – De akkor a fejemre célozz. Az általában halálos. Ha nem vagy biztos a dolgodban, akkor a mellkasra. Az valamivel nagyobb.

– Innen a fejed is elég nagynak látszik.

A férfi felnevetett. És ettől valahogy minden megváltozott körülötte. A testtartása ellazult, az arcából melegség sugárzott.

Scarlet torkában undorodó morgás remegett. Ennek a fickónak nincs joga itt röhögni, pláne nem úgy, hogy az ő nagymamája ki tudja, hol lehet.

Farkas karba fonta a kezét. És mielőtt még Scarlet megint ráparancsolhatott volna, így szólt:

– Reméltem, hogy majd jó benyomást teszek rád a tegnapi meccsel, de nagyon úgy tűnik, hogy fordítva sült el a dolog.

– Nem nagyon szoktam odalenni az olyan agresszív állatokért, akik elrabolják a nagymamámat, utánam szaglásznak és…

– Nem én raboltam el a nagymamádat! – Most először emelte fel a hangját. Scarlet mindjárt abba is hagyta a tirádát. Farkas lenézett a tyúkokra, amelyek most már ott gyülekeztek az ajtó körül. – De ha valóban olyasvalaki tette, aki ilyen tetoválást visel, akkor talán segíthetek kideríteni, hogy ki volt az.

– És miért hinnék neked?

Farkas komolyan vette a kérdést, és hosszasan gondolkodott.

– Nincs más bizonyítékom, mint amit tegnap este is mondtam. Már majdnem két teljes hete vagyok itt Rieuxben, ismernek a vendéglőben, ahogy a pankrátorok is. Ha az apád látna, biztosan nem ismerné fel bennem az elrablóit, ahogyan a nagymamád sem. – A másik lábára helyezte a súlyt, mintha zavarná, hogy sokáig kell egyhelyben állnia. – Segíteni akarok.

Scarlet komoran nézett le a duplacsövű puskára. Ha a fickó hazudik, akkor egyike azoknak, akik elvitték a nagymamáját. Kegyetlen. Gonosz. Megérdemli, hogy golyót kapjon a szeme közé.

Ugyanakkor ő az egyetlen nyom, amin elindulhat.

– Akkor most szépen elmondasz nekem mindent. Mindent, érted? – Azzal lehúzta az ujját a ravaszról, és leeresztette a puskát, amely most már a férfi combjára mutatott. Egy nem halálos célpontra. – És tartsd végig úgy a kezed, hogy lássam. Az, hogy beengedlek a házba, még nem jelenti azt, hogy meg is bízom benned.

– Rendben – bólintott Farkas készségesen. – Én sem bíznék meg magamban.

Tizenkettedik

FEJEZET

SCARLET INTETT A PUSKÁVAL FARKASNAK, HOGY BEJÖHET, és árgus szemmel figyelte minden mozdulatát, ahogy közeledett. A férfi mintha erőt gyűjtött volna, amíg alaposan szemügyre vette a stukkózott falakat és a fekete foltos lépcsőt, majd elhaladt a lány előtt, és belépett a folyosóra. Kicsit le kellett húznia a fejét, nehogy beverje az ajtófélfába.

Scarlet egy láblendítéssel becsukta maga mögött az ajtót, egy pillanatra sem akarta levenni a szemét Farkasról, aki mozdulatlanul, kissé görnyedten állt, mintha a teste próbált volna olyan kicsire összezsugorodni, amennyire csak lehetséges. A férfi figyelmét az egymás után felvillanó digitális fényképek ragadták meg a falon, amelyeken Scarlet látszott, amint gyermekként borsót szed a kertben, az aranyfényben úszó őszi mezők, a nagyanyja negyven évvel ezelőtt az első katonai egyenruhájában.

– Arra!

Farkas belépett a konyhába. Egy pillanatra Scarlet is odapillantott a fényképre, épp amikor a nagymamája eltűnt, majd követte a férfit.

Észrevette a zsebmonitorját a konyhapulton, amelyen még mindig látszott az alfahím a társával. Odalépett, és gyorsan zsebre vágta.

Továbbra sem fordított hátat a pankrátornak, úgy tette le a puskát a szekrények mellé, a sarokba, majd az egyik szék támlájáról elvette a piros kapucnis felsőjét. Valahogy kevésbé érezte magát sebezhetőnek, amikor végre beledugta az ujjába a kezét. Annál is inkább, mert közben mindjárt egy trancsírozókést is lekapott a pult feletti késtartóról.

Farkas egy pillanatra a késre nézett, majd végigjáratta a szemét az egész konyhán. A tekintete a fonott kosáron állapodott meg, a mosogató mellett, a pupillája kitágult az éhségtől.

A kosárban hat fényesen csillogó piros paradicsomot látott.

Scarlet komoran pillantott rá.

– Biztos éhes vagy – motyogta. – Sokat gyalogoltál.

– Jól vagyok.

– Ülj le! – mutatott az asztal felé a késsel.

Farkas kicsit habozott, de csak egy pillanatig, majd kihúzott egy széket. Amikor leült, nem húzta vissza maga alá, mintha elegendő teret akart volna hagyni magának, hogy ha úgy adódik, minél gyorsabban kirohanhasson.

– Lássam a kezedet!

A férfi egy lélegzetvételnyi időre mosolyogva elfordult, miközben előrehajolt, és a kezét engedelmesen feltette az asztal szélére.

– El sem tudom képzelni, hogy mit gondolsz rólam a tegnap este történtek után.

– Tényleg? Nem tudod elképzelni? – gúnyolódott Scarlet. Fogta a vágódeszkát, és odadobta az asztalra, a Farkassal szemközti oldalra. – Szeretnéd, ha felvilágosítanálak?

Farkas lesütötte a szemét, az egyik ujjával egy régi karcolást dörzsölgetett az asztalon.

– Nagyon régen történt utoljára ilyesmi, hogy ennyire

elvesztettem a fejem. Nem is értem, mi ütött belém.

– Remélem, nem tőlem vármy megértő szavakat! – Scarlet továbbra sem volt hajlandó letenni a kést, vagy hátat fordítani a férfinak, de kétszer is el kellett lépnie a pulttól: egyszer a kenyérért, egyszer meg két paradicsomért.

– Nem... mondtam már, hogy miért jöttem. Csak tudod, egész éjjel ezen agyaltam...

– Talán érdemes lenne visszamenni egészen addig a pontig, ahol úgy döntöttél, hogy pankrátorként akarsz megélni.

Hosszú csend állt be közöttük. Scarlet még mindig állva levágott egy szelet kenyeret, és odadobta Farkasnak, aki könnyed mozdulattal elkapta.

– Igazad van – tört le egy darabot belőle a férfi. – Valószínűleg ott rontottam el. – Belemélyesztette a fogát a kenyérbe, és szinte meg sem rágta, már nyelte is le.

Scarletet kicsit felkészületlenül érte, hogy a férfi nem állt le vitatkozni, nem mentegetőzött. Fogta az egyik paradicsomot, és a vágódeszkára tette, úgy érezte, muszáj valamivel lefoglalnia a kezét. Kíméletlenül belenyomta a kést a zöldségbe, nem foglalkozott vele, hogy szétfolyt a leve a deszkán.

A szeleteket egy fogpiszkálóra tűzte, és úgy tartotta oda Farkasnak, nem akart tányérral bajlódni. A piros lé az asztalon heverő kenyérmorzsák közé csepegett.

Farkas távolba meredő tekintettel nézett, miközben elvette a paradicsomot.

– Köszönöm.

Scarlet a paradicsom szárát bevágta a mosogatóba, aztán a farmerjába törölte a kezét. Az égen a nap már egész magasra hágott, a csirkék egyre hangosabban káráltak, nem értették, hogy Scarlet miért nem szórt ki nekik magot reggelire, amikor

kiment az udvarra.

– Olyan békés itt – szólalt meg Farkas.

– Ne reménykedj! Nem veszlek ide dolgozni. – Azzal fogta a csészéjét a kihűlt kávéval, és végre leült Farkassal szemben az asztalhoz. A kés továbbra is a vágólapon hevert, közvetlenül az ujjai mögött. Türelmesen megvárta, amíg a férfi az utolsó ujjáról is lenyalja a paradicsom levét.

– Na, szóval. Mi van ezzel a tetoválással?

Farkas lepillantott az alkarjára. A konyhában a fényektől a szeme úgy csillogott, akár a drágakő. De Scarletet ez már nem vette le a lábáról. Most már kizárólag azok a válaszok érdekelték, amelyek e szemek mögött rejtőznek.

Farkas kinyújtotta a karját az asztalon, úgy, hogy az egész tetoválás jól látsszon, és megfeszítette a bőrét, mintha ő is most látná először. LSOP962.

– Ordas Rend – mondta. – 962-es számú tag. – Azzal elengedte a bőrt, leengedte a vállát, úgy gubbasztott a széken. – A legnagyobb hiba, amit elkövettem ebben az életben.

Scarlet bőre viszketni kezdett.

– És mi is pontosan ez az Ordas Rend?

– Egy banda, a legtöbben csak Farkasoknak hívják őket. Ők magukat szívesebben nevezik polgárőröknek meg lázadóknak meg a változás letéteményeseinek, de... valójában semmivel sem jobbak, mint a bűnözők. Ha egyszer lesz rá elég pénzem, biztos leszedetem ezt a mocskot a kezemről.

Egy hirtelen széllökéstől felnyögött a bejárati ajtó előtti tölgyfa, a levelek suhogva csapódtak az ablaknak.

– Szóval már nem tartozol közéjük?

Farkas a fejét rázta.

Scarlet átnézett az asztal felett, de képtelen volt kifürkészni

a férfi tekintetét. Nem tudta eldönteni, hogy igazat mond-e.

– A Farkasok – mondta halkan, és hagyta, hogy a név beleégjen az agyába. – És gyakran csinálnak ilyesmit? Hogy ártatlan embereket rabolnak el mindenféle ok nélkül?

– Megvan rá az okuk.

Scarlet olyan szorosra húzta a zsineget a kapucnija alatt, hogy szinte már megfojtotta magát, aztán megint kilazította.

– Milyen okuk? Mi a fenét akarnának a nagyanyámtól?

– Nem tudom.

– Ne gyere nekem ezzel! Váltságdíjat? Vagy mit?

A férfi ki-be hajlítgatta az ujjait az asztalon.

– A nagymamád valamikor a katonaságnál szolgált – biccentett a folyosó felé. – Azokon a képeken is egyenruhában pózol.

– Igen, pilóta volt a légierőnél, de annak már sok-sok éve. Még a születésem előtt leszerelt.

– Akkor lehet, hogy tud valamit. Vagy ők azt hiszik, hogy tud valamit.

– De miről?

– Katonai titkokról? Szigorúan titkos fegyverekről?

Scarlet előrehajolt, hasa már nekinyomódott az asztal szélének.

– Nem azt mondtad, hogy ezek egyszerű bűnözők? Akkor meg mit foglalkoznak ilyesmivel?

– Bűnözők – sóhajtott Farkas –, de olyanok, akik azt hiszik magukról, hogy...

– A változás letéteményesei – harapott az ajkába Scarlet. – Oké. És akkor? Meg akarják dönteni a kormányt, vagy ilyesmi? Háborút akarnak kirobbantani?

Farkas kipillantott az ablakon, amikor egy aprócska hajó

fényei megjelentek a mező szélén... az első munkások most kezdik a műszakot.

– Nem tudom.

– Dehogynem. Nagyon is tudod. Hiszen te is közéjük tartozol!

Farkas bánatosan elmosolyodott.

– Én azoknak egy senki voltam. Nagyjából egy kifutófiú. Engem nem avattak be az operatív tervekbe.

Scarlet karba tette a kezét.

– Akkor tippelj valami okosat!

– Azt tudom, hogy rengeteg fegyvert összelopkodtak. Azt akarják, hogy az emberek féljenek tőlük – csóválta a fejét. – Talán rá akarják tenni a kezüket a katonaság fegyvereire.

– A nagymamámnak ezekről fogalma sincs. De még ha korábban volt is, amikor pilótaként szolgált, most már biztosan nem tud róluk semmit.

Farkas szélesre tárta a két kezét a lány előtt.

– Sajnálom. Nem tudom, mi más lehetne a dolog mögött. Hacsak te nem tudsz valamit elképzelni, amibe esetleg belekeveredett.

– Nem. Azóta ezen töröm a fejem, amióta eltűnt, de nem tudok semmi ilyesmiről. Csak a nagymamám volt, semmi más. Úgy értem, most is csak a nagymamám. Van egy farmja – mutatott ki a földekre. – Ami a szívén, az a száján, és nem tűri, hogy más mondja meg neki, miről mit gondoljon, de ellenségei, azok nincsenek, legalábbis én nem tudok róluk. Persze az emberek a városban kicsit furcsának tartják, de igazából mindenki bírja. Egyszerűen csak egy öreg néni. – Két kezébe vette a kávéscsészét, és nagyot sóhajtott. – Azt azért legalább tudod, hogy lehet megtalálni őket?

– Megtalálni őket? Ne hülyéskedj! Kész öngyilkosság lenne.

– Ezt nem te döntöd el!

Farkas megvakarta a tarkóját.

– Mikor vitték el?

– Tizennyolc napja. – A hisztéria megint kitörni készült a torkából. – Már *tizennyolc napja* tartják fogva.

Farkas az asztalt fürkészte, a homlokán elmélyültek a ráncok.

– Túl veszélyesek.

Scarlet olyan gyorsan pattant fel, hogy a széke is nekivágódott a falnak.

– Információra van szükségem, nem kioktatásra! Nem érdekel, hogy mennyire veszélyesek. Ez csak eggyel több ok arra, hogy megtaláljam őket! Tudod te, hogy amíg itt rabolod az időmet, ezalatt mit művelhetnek vele? Meg hogy mit tettek az apámmal?

Ebben a pillanatban egy hangos csattanás visszhangzott végig a házban, Scarlet ijedten lépett hátra, épp csak fel nem bukott a felborult székében. Farkas mögé nézett, de a folyosó üres volt. A szíve nagyot dobbant.

– Apa? – kirohant az előszobába és felrántotta a bejárati ajtót. – Apa!

De odakint a feljárón már nem látott senkit.

Tizenharmadik

FEJEZET

SCARLET KIFUTOTT AZ ÚTRA, A KAVICS DURVÁN BELEMART a lábába. A szél az arcába fújta hosszú hajtincseit.

– Hova mehetett? – tuszkolta vissza a haját a kapucniba. A nap már a látóhatár felett járt, aranyba öltöztette a mezőt, az udvarra pedig hosszú árnyékokat festett.

– Talán megeteti a tyúkokat? – mutatott Farkas egy kakasra, amely épp most fordult be a ház mögött a veteményes felé.

Ügyet sem vetve a szúrós kavicsra, Scarlet elszaladt a ház sarkáig. A tölgyfa levelei vadul táncoltak a szélben. A hangár, a pajta, a tyúkól némán meredt rá a tündöklő reggeli fényben. Az apja sehol.

– Biztosan keresett valamit, vagy... – Scarlet szíve nagyot dobbant. – A hajóm!

Fejvesztve rohant, mit sem törődve a köves talajjal és a tüskés gazokkal. Majdnem nekiesett a hangár ajtajának, de még sikerült megfognia a kilincset, és kinyitnia, épp amikor hangos robaj rázta meg az épületet.

– Apa!

De az apja nem volt a hajóban, nem készült elrepülni vele, amitől a lány a legjobban tartott. Hanem ott állt a szemközti fal mentén sorakozó szekrények előtt, és a felső faliszekrények

tartalmát dobálta le a földre. Festékesdobozok, gumikötelek, fúrófejek szóródtak szét.

Egy szerszámosláda tartalmát is kiborította már, a betonon mindenütt csavarok és szegecsek hevertek, a hátsó fal mellett pedig két fémszekrény ajtaja tárva-nyitva, bennük egy rend katonai pilóta-egyenruha, kezeslábasok, valamint egy kertész-szalmakalap az egyik sarokba dobva.

– Mi a fenét csinálsz? – botorkált közelebb Scarlet az apjához, aztán behúzta a nyakát, és kővé dermedt, amikor a következő pillanatban egy villáskulcs repült el a feje mellett. Amikor nem hallotta a becsapódást, hátranézett, és látta, hogy Farkas néhány centivel az arca előtt kapta el a súlyos szerszámot. Scarlet visszafordult: – Apa, mi a...

– Itt kell lennie valaminek! – mondta a férfi, és már tépte is fel a következő fiókot. Kidobott egy bádogkannát, felfordította, és megbabonázva nézte, ahogy több száz rozsdás szeg hullik ki belőle a földre.

– Apa, hagyd már abba! Nincs itt semmi! – Óvatosan előretipegett, ezektől a rozsdás, éles tárgyaktól már jobban tartott, mint odakint a szúrós kavicsoktól. – Fejezd be!

– Biztosan van itt valami, Scar! – Azzal felkapott egy fémhordót a hóna alá, lehuppant a pultról, leguggolt, és nekilátott kiimádkozni a dugaszt a tetején lévő lyukból. Jóllehet ő is mezítláb volt, de a szegek és a csavarok, mintha egyáltalán nem zavarták volna. – Rejteget itt valamit, és ők azt akarják. Itt kell lennie. Valahol... de hol....

Ahogy az apja felfordította a hordót, és kiöntötte a szanaszét heverő holmikra a benne lévő sárgás, sűrű folyadékot, a levegő megtelt a motorolaj átható szagával.

– Apa, tedd le! – kapott fel Scarlet egy kalapácsot a földről,

és a feje fölé emelte. – Esküszöm, hogy ezzel ütlek le, ha nem fejezed be!

A férfi végre hajlandó volt ránézni. A tekintetében ugyanaz a megszállottság látszott. Ez nem az ő apja. Ez a férfi nem büszke, nem elbűvölő, és nem is elnéző magával szemben, nincs benne semmi, amit Scarlet gyermekként annyira imádott, és tinédzserként annyira utált benne. Ez csak egy megtört ember.

A kiömlő olaj már csak csepegett.

– Apa, tedd le azt a hordót! Most rögtön!

A férfi ajka megremegett, ahogy a tekintete a kis szállítóhajóra siklott, amely talán csak egy testhossznyira lehetett tőle.

– Imádott repülni – motyogta. – Imádta a hajóit.

– Apa! *Apa!*…

Az apja felállt, és lendületesen belevágta a hordót a hajó hátsó ablakába. Az üveg pókhálósra törött.

– Ne, a hajómat ne! – dobta el a kalapácsot Scarlet, és bukdácsolva megindult a földön heverő szerszámok és hulladékok között.

Az üveg a második ütésnek azonnal megadta magát, az apja pedig már mászott is be, mit sem törődve a szilánkokkal.

– Hagyd abba! – ragadta meg Scarlet a derekát, és kihúzta a hajóból. – Ne nyúlj hozzá!

A férfi vadul rúgkapált, a térde Scarlet oldalába csapódott, aztán mindketten elterültek a földön. A lány combja egy bádogdoboznak ütközött, de csak arra tudott gondolni, hogy nem engedheti el az apját, és kétségbeesetten próbálta lefogni a vadul hadonászó karját. A keze csupa vér volt, ahogy belemarkolt a törött üvegbe, az oldalán pedig egy hosszú mély vágás már kezdett bevörösödni.

– Engedj el, Scar! Megtalálom. Biztosan megta…

Hirtelen felüvöltött, amikor a teste emelkedni kezdett.

Scarlet ösztönösen kapaszkodott bele, még mindig próbálta megfékezni, mígnem rádöbbent, hogy Farkas jött oda hozzájuk, ő rántotta talpra az apját. Lihegve elengedte. Az egyik kezével rögtön a sajgó csípőjét kezdte dörzsölgetni.

– El a kezekkel! – Az apja felemelte a fejét, és a fogával a levegőbe kapott.

Farkas fittyet sem hányva a küszködésére, egy kézzel összefogta a férfi két csuklóját, a másikat pedig Scarlet felé nyújtotta.

Neki még annyi ideje sem volt, hogy megragadja a segítő kart, amikor az apja máris üvöltözni kezdett.

– Ez közülük való! Ez velük van!

Farkas felsegítette Scarletet, majd mindjárt el is engedte, hogy két kézzel lefoghassa a szorításban vonagló férfit. Scarlet már szinte látta maga előtt, hogy az apjának a szája is habzik az erőfeszítéstől.

– A tetoválás, Scar! Ez velük van! Közülük való!

Scarlet kisimította a haját az arcából.

– Tudom, apa. Nyugi! Meg tudom magyarázni…

– Nem vihet vissza! Még keresem! Több idő kell. Kérem, ne vigyen vissza! Nem akarom… – a szavai zokogásba fulladtak.

Farkas összevonta a szemöldökét, amikor a férfi lekókadt fejére pillantott, aztán megragadta a vékony láncot a nyakán, és egy hirtelen mozdulattal megrántotta.

Scarlet apja döbbenten hátrált, majd amikor Farkas elengedte, elterült a padlón.

Scarlet tátott szájjal bámulta Farkas kezében a nyakláncot, amelyen egy aprócska, ismeretlen talizmán lógott. Nem tudta

felidézni, hogy az apja hordott-e valaha is ékszert, kivéve a jegygyűrűjét, amelyet pár nappal azután le is vett, hogy az anyja rájött, a gyűrű egyáltalán nem végzi rendesen a dolgát, és elhagyta.

– Ez egy jeladó – emelte fel Farkas a talizmánt, amely ezüstösen csillogott a fényben. Nem volt nagyobb, mint Scarlet kisujján a köröm. – Folyamatosan figyelik a mozgását, és szerintem le is hallgatják.

Scarlet apja átkulcsolta a térdét, és előre-hátra dülöngélt.

– Gondolod, hogy ebben a pillanatban is hallanak minket? – kérdezte Scarlet.

– Valószínű.

A harag majd' szétvetette a lány mellkasát. Felpattant, két kézzel megragadta Farkas öklét, és beleüvöltött a talizmánba:

– Itt nincs semmi! Mi nem rejtegetünk itt semmit, rossz nőt raboltatok el! Úgyhogy azt ajánlom, azonnal hozzátok vissza a nagymamámat, és esküszöm a házra, ahol születtem, hogy ha egy haja szála is meggörbül, vagy csak egy ránc, *egyetlen szeplő is megváltozik a testén,* midegyikőtöket levadászom az utolsó szálig, és elvágom a nyakatokat, mint a csirkékét, megértettétek? Hozzátok vissza!

Krákogva hátralépett, és elengedte Farkas kezét.

– Befejezted?

Scarlet a dühtől remegve bólintott.

Farkas ledobta a földre a jeladót, fogott egy kalapácsot, és ripityára törte egyetlen erős csapással. Scarlet ijedten ugrott hátra, ahogy a fém belevágódott a betonba.

– Szerinted tudták, hogy ide fog jönni? – egyenesedett fel Farkas.

– A kukoricásban tették ki.

Az apja hangja szárazon és üresen csengett közöttük:

– Azt mondták, hogy találjam meg.

– Micsodát? – kérdezte Scarlet.

– Nem tudom. Azt nem mondták. Csak... hogy rejteget valamit. Valami értékeset, valami titkos dolgot, és nekik az kell.

– Várj csak... te tudtad? – kérdezte Scarlet. – Tudtad, hogy poloska van rajtad, és nem is próbáltál figyelmeztetni, apa? És ha valami olyat mondtam vagy tettem volna, amivel gyanússá válok a szemükben? Mi van, ha legközelebb engem visznek el?

– Nem volt más választásom – mondta a férfi. – Csak így voltak hajlandók elengedni. Azt mondták, csak akkor kaphatom vissza a szabadságomat, ha megtalálom, amit nagyanyád rejteget. Ha találok valami jelet, ami segíthet... muszáj volt kijutnom onnan, Scar, te nem tudod, milyen volt ott...

– De azt tudom, hogy nagymama még mindig a kezükben van! És azt is tudom, te elég gyáva vagy ahhoz, hogy mentsd az irhádat, és ne törődj azzal, hogy mi lesz vele, vagy mi lesz velem.

Scarlet visszatartotta a lélegzetét, várt, hogy az apja talán megpróbál védekezni. Valahogy kimagyarázni a dolgot, ahogy mindig is tette. De most csendben maradt. Egy szót sem szólt.

– Szégyent hozol rá! – Scarlet arca elvörösödött a haragtól. – Szégyent hozol mindenre, amiért dolgozott. Ő kockára tenné az életét is azért, hogy bármelyikünket megmentsen! Akár egy idegenért is kockáztatná az életét, ha az lenne a helyes. De te csak magaddal törődsz. Nem hiszem el, hogy az ő fia vagy. És nem hiszem el, hogy az én apám vagy.

A férfi eszelős tekintettel nézett rá.

– Tévedsz, Scarlet! Végignézte, ahogy megkínoztak engem. Engem! De a titkát nem adta ki. – Az arcán egy szikrányi dac jelent meg. – Igenis van valami, amit a nagyanyád soha nem

mondott el nekünk, Scar, és ez most mindkettőnket veszélybe sodort. Ő az, aki önző.

– Ugyan, nem tudsz te róla semmit!

– Nem, te nem tudsz róla semmit. Mert már négyéves korod óta rajongsz érte és isteníted, ezért nem vagy képes meglátni az igazságot! Fogd már fel végre, hogy mindkettőnket becsapott, Scarlet!

Scarlet érezte, hogy a vér a fejébe szökik, és vadul dobog a halántékában.

– Kifelé! – mutatott az ajtóra. – Tűnj el a farmomról, és soha ne is gyere vissza! Szívből remélem, hogy soha többé nem látlak ebben az életben!

A férfi elsápadt, a szeme alatt a karikák megduzzadtak. Lassan feltápászkodott a padlóról.

– Hát te is elhagysz engem? A saját lányom és a saját anyám, mindketten ellenem fordulnak?

– Te hagytál el minket először.

Scarlet most vette csak észre, hogy az utóbbi öt évben, amióta nem találkoztak, ugyanolyan magas lett, mint az apja Szemtől szemben álltak egymással, őt mintha lángok emésztették volna odabent, az apja összevont szemöldökkel, mintha igazából bánni szeretné, hogy a dolgok így alakultak, de képtelen megragadni ezt az érzést.

– Ég veled, Luc!

A férfi álla megremegett.

– Ezek megint el fognak kapni, Scarlet. Az már a te lelkeden szárad.

– Még te beszélsz? Rajtad volt az a rohadt jeladó, nem rajtam, te akartál kiszolgáltatni nekik engem.

A férfi sokáig állta a lánya tekintetét, mintha csak arra

várna, hogy Scarlet gondolja meg magát. Hogy engedje vissza a házba, vissza az életébe. De Scarlet fülében még mindig ott csengett, ahogy a kalapács alatt darabokra tört a jeladó. Azokra az égési sérülésekre gondolt az apja karján, és tudta jól, hogy gondolkodás nélkül átadná nekik a lányát, hogy kínozzák inkább őt, ha ezzel megmenthetné a saját irháját.

Végül a férfi lemondóan maga elé meredt, nem nézett Scarletre, nem nézett Farkasra, csak kibotorkált a hangárból a földön heverő kacatok között.

Scarlet az oldalához szorította a két öklét. Egy kicsit még várnia kell. Az apja most biztosan visszamegy a házba a cipőjéért. Elképzelte, ahogy kotorászik a konyhában, és összeszed valami harapnivalót, mielőtt végleg lelép... vagy megpróbál előkotorni valahonnan még egy üveg piát Nem merte megkockáztatni, hogy még egyszer összefusson vele, mielőtt örökre eltűnik.

A gyáva. Az áruló.

– Majd én segítek.

Scarlet karba tett kézzel próbálta védelmezni a haragját Farkas gyengéd hangjától. Végignézett a hatalmas rumlin, ezt a mocskot hetekig tart majd feltakarítani.

– Nem kell a segítséged!

– Úgy értem, abban, hogy visszakapd a nagymamádat. – Farkas úgy húzta be a nyakát, mintha S maga is meglepődött volna az ajánlatán.

Szánalmasan sokáig tartott, mire Scarlet végre képes volt más irányba terelni a gondolatait, elszakadni attól a borzalomtól, ami a szívében dúlt az áruló apja miatt, és végre felfogta, hogy mit is mondott Farkas. Pislogva nézett rá, a lélegzetét is visszatartotta, s közben szinte látta maga előtt, hogy

ezek a szavak egy szappanbuborékban repülnek, amely bármely pillanatban kipukkadhat.

– Tényleg?

A férfi feje megremegett, ami akár bólintásnak is elment volna.

– A Farkasoknak Párizsban van a főhadiszállásuk. Valószínűleg ott tartják fogva a nagymamádat is.

Párizsban. Ettől az egy szótól szinte rögtön feltöltődött. Igen, ez már egy nyom. Egy ígéret.

A hajójára pillantott, meg a törött ablakára. Az apja iránti gyűlölet megint fellángolt a szívében, de gyorsan el is ült. Erre nincs idő. Most aztán végképp nincs. Amikor végre felcsillant a remény két végtelennek tetsző hét után.

– Párizsban... – mondta szinte csak magának. – Toulouseból mehetnénk vonattal. Az mennyi is? Nyolc óra? – Nagyon nem volt ínyére a gondolat, hogy a hajója nélkül kell utaznia, de még az az undorítóan lassú mágnesvonat is előbb odaér, mint ahogy ő ki tudná cseréltetni az ablakot. – Valakinek tartania kell a frontot a farmon, amíg oda leszek. Talán Émilie munka után hajlandó lesz kijönni ide. Küldök neki egy üzenetet, aztán összeszedek néhány ruhát és...

– Scarlet, várj egy kicsit! Ne kapkodjuk el! Ezt rendesen át kell gondolni.

– Hogy ne kapkodjuk el? Már több mint két hete tartják fogva. Ez egyáltalán nem kapkodás!

Farkas tekintete elsötétült, Scarlet pedig elhallgatott, most érezte először, hogy a férfi nem biztos a dolgában.

– Nézd – nedvesítette meg az ajkát. – A vonaton lesz nyolc óránk kiagyalni valamit. De én egy percig sem bírok tovább itt maradni.

– És mi van, ha az apádnak van igaza? – kérdezte Farkas. – Mi van, ha tényleg elrejtett itt valamit? És mi van, ha idejönnek, hogy maguk keressék meg?

Scarlet vadul megrázta a fejét.

– Itt aztán kereshetnek, ameddig csak akarnak, úgysem találnak semmit. Apám téved. A nagymamámnak és nekem nincsenek titkaink egymás előtt.

Tizennegyedik

FEJEZET

– FELSÉG!

Kai elfordult az ablaktól, amelyen a fél délelőttön át bámult ki a semmibe, miközben hallgatta a hírek zümmögését, valamint a katonatisztek jelentését a Keleti Nemzetközösség legkeresettebb bűnözőjének szökéséről. Huy elnök az ajtóban állt. Mellette Torin. Mindketten felettébb borús ábrázattal várakoztak.

Kai nagyot nyelt.

– Igen?

– Meglógtak – lépett előre Huy.

Kainak a lélegzete is elakadt. Óvatosan az apja íróasztalához lépett, és megfogta a szék háttámláját.

– Parancsot adtam, hogy azonnal vessék be a tartalékosokat is. Biztos vagyok benne, felség, hogy még napnyugta előtt megtaláljuk és őrizetbe vesszük a szökevényeket.

– Ne haragudjon, elnök úr, de egyáltalán nem hangzik úgy, mintha valóban biztos lenne benne.

Huy kidüllesztette a mellét, az arcán enyhe pír jelent meg.

– De biztos vagyok benne, felség. Meg tudjuk találni őket. Csak ugyebár... a dolgot nehezíti, hogy egy lopott hajóról van szó. Amelyről minden nyomkövető berendezést eltávolítottak.

Torin torkából bosszús sóhaj szakadt fel.

– Az a lány sokkal okosabbnak bizonyult, mint amit kinéztem volna belőle.

Kai beletúrt a hajába, és gyorsan elnyomta a szívében váratlanul feltörő büszkeséget.

– A dolgot éppenséggel az sem könnyíti meg, hogy a lány holdlakó – tette hozzá Huy.

– Bárki is kapja el, legyen elővigyázatos – mondta Kai. – Mindenképpen készüljenek fel arra, hogy a lány kétségkívül meg fogja próbálni maguk ellen fordítani a saját elméjüket.

– Ez is problémát okozhat, de én nem erre gondoltam. A múltban már számtalanszor akadt gondunk a holdbéli hajók lenyomozásával. Nagyon úgy fest, hogy ki tudják játszani a radarrendszereinket. És attól tartok, fogalmunk sincs, hogy csinálják.

– Kijátsszák a radarrendszereinket? – pillantott Kai Torinra. – Maga tudott erről?

– Hallottam egyet s mást – mondta Torin. – Az édesapja és én úgy gondoltuk, ez csak szóbeszéd.

– Ebben nem minden kortársam ért egyet velem – mondta Huy. – De a magam részéről meg vagyok győződve arról, hogy a holdlakók átverik a rendszerünket. Hogy ez a mentális képességeiknek köszönhető, vagy valami másnak, azt nem tudom. De Linh Cinder nem jut messzire. Szinte minden emberünk őt keresi.

Kai igyekezett uralkodni az érzelmein, és faarccal csak ennyit mondott:

– Tájékoztassanak a fejleményekről!

– Természetesen, felség! De van itt még valami, ami érdekelheti. Átnéztük a börtön biztonsági felvételeit. – Huy az íróasztalba épített monitorra mutatott.

Kai megkerülte a székét, feltűrte az ingujját, mert hirtelen kiverte a víz, és leült. Egy üzenet ikonja forgott a sarokban. A

Nemzetbiztonsági Tanács küldte.

– Üzenet fogadása.

A képernyő kivilágosodott a börtön hófehér, csillogó falaitól. A képen egy hosszú folyosó jelent meg, sima ajtókkal, mellettük azonosító szkennerek. Egy börtönőr lépett a képbe, majd egy ajtó felé intett. Mögötte egy alacsony, idősebb férfi haladt, szürke sapkában.

Kai felpattant, dr. Erland volt az.

– Hangot!

A képernyőből dr. Erland ismerős hangja hallatszott:

– Nézze, én az udvari letumózis-kutatócsoport vezetője vagyok, ez a lány pedig az első számú tesztszemélyem. Le kell vennem tőle még néhány vérmintát, mielőtt elhagyja a bolygót. – Bosszúsan benyúlt a táskába, és előhúzott belőle valamit... egy injekciós tűt, de a táskán tisztán látszott, hogy még valami más is van benne.

– Én parancsot teljesítek, uram – mondta az őr. – Hivatalos engedélyt kell hoznia a császártól, ha be akar lépni.

Kai összevonta a szemöldökét, amikor látta, hogy a doktor visszateszi a fecskendőt a táskába, mert pontosan tudta, hogy dr. Erland nem kért tőle ilyen belépőt.

– Rendben van. Ha ez az előírás. Megértem – felelte dr. Erland. Aztán csak állt ott derűsen és türelmesen. Majd néhány szívdobbanás után Kai észrevette a doktor mosolyát. – Tessék. Itt van. Látja? Megszereztem a szükséges engedélyt a császártól. Most már nyugodtan kinyithatja.

Kainak az álla is leesett, amikor látta, hogy az őr a cellaajtó felé fordul, végighúzza a csuklóját a szkenneren, és beüti a kódot. A következő pillanatban kigyúlt a zöld fény, és az ajtó kinyílt.

– Hálásan köszönöm – mondta az orvos, ahogy elhaladt az őr

mellett. – Most pedig arra kérem, hogy egy kicsit hagyjon minket magunkra. Pár perc az egész.

Az őr nem ellenkezett, becsukta az ajtót, és elbotorkált abba az irányba, ahonnan érkeztek. A képernyőn már nem látszott senki.

Kai felpillantott Huyra.

– Kikérdezték ezt az őrt?

– Igen, uram. Azt vallotta, hogy megtagadta a doktornak a belépést a lányhoz, amit az tudomásul vett, majd távozott. Teljesen le volt döbbenve, amikor megmutattuk neki a felvételt. Azt mondja, nem emlékszik semmire az egészből.

– Hogy lehetséges ez?

Huy azzal foglalta le a kezét, hogy elkezdte begombolni a zakóját.

– Úgy tűnik, felség, hogy dr. Dimitri Erland bűbáj hatása alá helyezte az őrt, hogy beengedje az őrizetes cellájába.

Kai hátán felállt a szőr, ahogy hátradőlt a székében.

– Bűbáj hatása alá? Maga szerint ő is holdlakó?

– Ez az elméletünk.

Kai a mennyezetre bámult. Cinder holdlakó. dr. Erland holdlakó.

– Ez valami *összeesküvés?*

Torin megköszörülte a torkát, mint mindig, amikor Kai valamilyen légből kapott elmélettel hozakodott elő... jóllehet ez a kérdés Kai számára teljesen helyénvalónak tűnt.

– Jelenleg még vizsgáljuk a lehetőségeket – mondta Torin. – De most már legalább tudjuk, hogyan szökött meg.

– Van egy másik felvételünk, amelyen látszik, hogy az őrizetes bűbáj segítségével hipnotizálja a következő műszakban szolgálatot teljesítő börtönőrt – fűzte hozzá Huy. – Aki egy

másik cellába helyezi át. Azon a felvételen a lánynak már két lába van, és egy másik bal keze, mint amilyen az őrizetbe vétel idején volt neki.

Kai felpattant a székéből.

– A táska – mondta, és odalépett az ablakhoz.

– Igen. dr. Erland vitte be hozzá ezeket az eszközöket, feltételezésünk szerint azzal a szándékkal, hogy elősegítse a szökését.

– Hát ezért ment el – csóválta a fejét Kai, és azon tűnődött, vajon Cinder mennyire ismerte valójában dr. Erlandet. És vajon mit műveltek ők ott ketten, amikor a lány többször is felkereste a kórházban. Cselszövés, titkos összeesküvés? – Én meg azt hittem, hogy csak egy egészségügyi robotot javított meg – motyogta magának – Még csak utána sem kérdeztem. Hogy én mekkora hülye voltam!

– Felség – szólalt meg Huy. – Az a néhány egységünk, amely nem Linh Cindert keresi, Dimitri Erland nyomába eredt. Le fogják tartóztatni a császár elleni árulás vádjával.

– Elnézést kérek, hogy megszakítom a beszélgetést – szólalt meg Nainsi, az az android, aki gyermekkorában vigyázott Kaira, de most már személyi titkárként sokkal fontosabb feladatokat látott el. Ez az android hibásodott meg, nem egészen négy héttel ezelőtt, és így jutott Kai Linh Cinderhez, amikor a lány még csak egy egyszerű műszerész volt. – Felség, Levana királynő azonnali találkozót...

– Nehogy már egy nyomorult android jelentsen be a császárnak!

Huy és Torin rögtön megfordultak, amint Levana királynő parázsló tekintettel berontott, és a kék szenzoránál fogva eltolta az útból Nainsit. A kis android minden bizonnyal hanyatt is esett

volna, ha a stabilizátora nem lépett volna közbe az utolsó pillanatban.

A királynőt a szokásos kísérete követte: Sybil Mira, az első varázslónő, akinek a szerepe a holdbéli udvartartásban a kedvenc ölebtől az ujjongó szolgálóig terjedt, aki örömmel teljesítette Levana legkegyetlenebb kéréseit is. Kai nemrég a saját szemével nézhette végig, amint a királynő utasítására habozás nélkül megtámadott és kis híján megvakított egy ártatlan felszolgálót.

Mögötte egy másik varázsló lépett be, rangban eggyel Sybil alatt, sötét bőrű, szúrós tekintetű férfi, akinek Kai meglátása szerint semmi más dolga nem volt, mint a királynő mögött állni, és önelégülten bámulni.

Aztán ott volt Sybil személyi testőre is, az a szőke fickó, aki lefogta Cindert a bálon, amikor Levana először tört az életére. Jóllehet ő is már vagy egy hónapja élvezte a palota vendégszeretetét, Kai még mindig nem tudta a nevét. A második testőr, a lángvörös hajú volt az, aki a Levana felé tartó golyó elé ugrott. A lövedék a vállába fúródott. Nyilván egy golyó ütötte seb nem elég ahhoz, hogy egy udvari testőrt felmentsenek a szolgálat alól, sőt a sebre is mindössze az egyenruhája alatt kidudorodó kötés utalt.

– Felség! – fordult Kai a királynőhöz, miközben, úgy vélte, csodálatosan leplezte ellenszenvét. – Milyen kellemes meglepetés!

– Még egy ilyen leereszkedő megjegyzés, és feldaraboltatom, majd kiszögeztetem a nyelvét a palota kapujára!

Kai elfehéredett. Levana hangja általában negédesen és dallamosan csengett, de most olyan merev volt, akár az acél, és bár már korábban is láthatta párszor dühösnek, annyira azért soha nem vesztette el a fejét, hogy ne őrizte volna meg legalább a

diplomácia vékonyka fátyolát.

– De, felség...

– Hagyta, hogy megszökjön! Ő az én foglyom volt!

– Biztosíthatom, hogy mindent megteszünk...

– Aimery, hallgattasd el!

Kai nyelve abban a pillanatban elzsibbadt. Elkerekedett szemmel kapott az ajkához, és rádöbbent, hogy nemcsak a nyelve, hanem a torka és az egész állkapcsa is lebénult. Az izmai nem engedelmeskedtek az akaratának. Ami azért talán egy fokkal még mindig jobb volt, mint ha valóban kiszögezték volna a nyelvét a palota kapujára, de...

Tekintete a vörös kabátos varázslóra meredt, aki kedvesen visszavigyorgott rá. Kai érezte, ahogy a harag feltámad a szívében.

– Igen? Mindent megtesznek? – csapott Kai íróasztalára Levana. Parázsló tekintettel néztek egymás szemébe a netmonitor felett, amelyen a kimerevített kép még mindig az üres börtönfolyosót mutatta. – Azt akarja mondani, ifjú császárom, hogy nem nyújtott segítséget neki a szökésben? Hogy nem az volt a célja kezdettől fogva, hogy engem megszégyenítsen itt a saját hazájában?

Kai érezte, hogy a királynő azt akarja, hulljon térdre előtte, és némán esedezzen bocsánatért, hogy ígérje meg, minden követ megmozgat azért, hogy a királynő kívánsága szerint alakuljanak a dolgok... de most a haragja legyőzte a félelmét. Mivel nem tudott megszólalni, csendben átölelte a széke háttámláját, és várt.

A szeme sarkából látta Torint és Huyt, amint még mindig mozdulatlanul állnak, de az ábrázatuk elkomorul. Sybil Mira keze ugyan ártatlanul eltűnt a köntöse alatt, de valószínűleg

valamilyen holdbéli varázslattal ő tartotta sakkban őket.

Nainsit, az egyetlen jelenlévőt, akit a holdlakók nem tudtak hipnotizálni, a szőke testőr fogta le úgy, hogy a szenzorja – a beépített kamerával – ne tudja rögzíteni az eseményeket.

A királynő ujjvégei elfehéredtek az íróasztalon.

– Azt várja tőlem, hogy higgyem el, nem volt benne a keze ebben a szökésben? Hogy felségednek semmi köze ehhez? – szorította össze az ajkát. – Mert az igazat megvallva, egyáltalán nem úgy tűnik, mintha nagyon kiborult volna a hír hallatán, felség!

Kai a lelke mélyén elképedt, de az arca semleges maradt. A hosszú éveken át hallott babonás félelmek kavarogtak a gondolatai között. Hogy állítólag Levana mindig tudja, ha róla beszél valaki, akár a Holdon, akár a Földön... csakhogy ő most már ennél sokkal egyszerűbb magyarázatot sejtett amögött, hogy ez a nő valahogy mindig pontosan tudta azt, amit nem lett volna szabad tudnia.

Kémkedik utána, ahogy korábban az apját is kikémlelte. Tudta, hogy így van... csak azt nem tudta, hogy csinálja.

Érezte, hogy a királynő válaszra vár, úgyhogy Kai felvonta a szemöldökét, és az egyik kezével a szája felé integetett.

Levana dühös mozdulattal ellökte magát az íróasztaltól, majd addig nyújtotta a nyakát, mígnem végül sikerült lenéznie a császárra.

– Beszéljen!

A nyelvébe visszatért az élet, Kai száraz mosolyt küldött Aimery felé. Aztán a lehető legudvariatlanabb dolgot tette, amit csak el tudott képzelni: kihúzta a székét az íróasztal alól, és leült. Hátradőlt, a két kezét pedig összekulcsolta a hasán.

A harag szinte sistergett Levana izzó szemében, olyannyira,

hogy már-már nem is volt – egyszerűen szólva – gyönyörű.

– Nem – mondta Kai. – Nem támogattam a szökést, és nem is segédkeztem benne semmilyen módon.

– Ugyan mi okom lenne, hogy ezt elhiggyem, miután felséged a bálon annyira el volt bűvölve a lánytól?

Kai szemöldöke megremegett.

– Amennyiben nem hajlandó elfogadni a szavamat, miért nem kényszerít ki mindjárt belőlem egy egész vallomást a saját szája íze szerint? Aztán legyen boldog vele!

– Ó, hogyne, felség! Ezt minden további nélkül megtehetném. Könnyedén elérhetném, hogy bármit kimondjon a szájával, amit csak hallani akarok. De sajnálatos módon a fejekben *olvasni* nem tudunk, engem pedig kizárólag az igazság érdekel.

– Akkor hadd mondjam el felségednek az igazságot! – Kai remélte, hogy a viselkedése inkább tűnik türelmesnek, mint bosszúsnak. – Az elsődleges vizsgálataink kimutatták, hogy a lány mind a holdbéli, mind pedig a kiborg képességeit kihasználva jutott ki a cellájából, és bár minden jel szerint a palotából kapott segítséget, mindez az én tudtom és beleegyezésem nélkül történt. Attól tartok, nem vagyunk felkészülve arra, hogy olyan foglyot biztonságosan őrizzünk, aki kiborg és holdlakó is egyben. Természetesen ezen hiányosságainkat a jövőben igyekszünk felszámolni, és szigorítani fogjuk a börtönünket. Addig is minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy a szökevényt megtaláljuk és letartóztassuk. Egyezséget kötöttünk, felség, és ezt az egyezséget továbbra is szándékomban áll betartani.

– Azt az egyezséget már sikerült felrúgnia – bökte oda a királynő, de aztán az arca ellágyult, és így folytatta: – Ifjú

császárom, nagyon bízom benne, hogy nem lett szerelmes abba a kis bakfisba!

Kai olyan erősen kulcsolta össze az ujjait, hogy belesajdultak a csontjai is.

– Bármit is éreztem Linh Cinder iránt, az tisztán csak holdbéli manipuláció eredménye volt.

– Úgy bizony. Örülök, hogy ezt sikerült felfognia. – Levana higgadtan összekulcsolta a két kezét. – Én végeztem ezzel az üggyel, és visszamegyek a Holdra. Most azonnal. Három napja van, hogy megtalálja és leszállítsa nekem a lányt. Ha nem sikerül, akkor leküldöm a saját katonáimat, hogy keressék meg, és biztosíthatom, hogy ők darabokra szednek minden egyes űrhajót, minden űrkikötő-állomást és minden egyes házat ezen a nyomorult bolygón, amíg meg nem találják.

Kai szeme előtt fehér csillagok jelentek meg. Hirtelen felpattant a székéből.

– Minek kerülgeti itt a forró kását? Már vagy tíz éve keresi a megfelelő indokot arra, hogy megszállhassa a Földet, most pedig ezt a szökött holdlakót, ezt a kis *senkit* használja fel arra, hogy véghez vigye a tervét!

Levana ajka megremegett.

– Úgy látom, nem érti kristálytisztán az indítékaimat. Ezért hadd fogalmazzak pontosabban. Egy szép napon én leszek a Nemzetközösség uralkodója, ön dönti el, hogy ezt háború vagy békés és diplomatikus házassági szövetség útján érem el. De *ennek* az ügynek semmi köze a politikához. Nekem kell ez a lány. Élve vagy halva! És ha kell, képes vagyok porig égetni érte az egész tetves országát!

Levana hátrébb húzódott az asztaltól, majd kisétált az irodából. Az emberei faarccal, egyetlen szó nélkül követték.

Miután elmentek, Huy és Torin odaléptek Kai elé, mindketten úgy néztek ki, mintha azóta levegőt sem vettek volna, hogy a királynő belépett az irodába. És talán így is volt... Kai nem tudta, hogy Sybil mit művelt velük, de az egyszer biztos, hogy nem lehetett valami kellemes.

Nainsi is ott toporgott mögöttük.

– Annyira sajnálom, felség! Soha nem engedtem volna be őket, de az ajtó már nyitva volt.

Kai egy kézmozdulattal csendre intette.

– Igen, vajon mekkora az esélye annak, hogy a királynő éppen azt a néhány másodpercet választja ahhoz, hogy ránk törjön, amíg az ajtó nincs becsukva és kóddal levédve?

Nainsi processzora felpörgött, kétségtelen, hogy máris nekilátott kiszámítani ennek az esélyét.

Kai egyik kezével megdörzsölte az arcát.

– Na, mindegy! Most pedig mindenki menjen ki! Kérem!

Nainsi már el is tűnt az ajtóban, de Huy és Torin még ott álldogáltak.

– Felség – szólalt meg Huy. – Minden tiszteletem mellett, szükségem lenne az engedélyére, hogy....

– Igen, rendben. Megkapja. Tegye, amit tennie kell. Csak szeretnék egy percre egyedül maradni. Kérem!

Huy vigyázzba vágta magát.

– Természetesen, felség!

Torin még inkább ellenkezni akart volna, de aztán végül nem tette. Néhány másodperc múlva már be is csukódott mögöttük az ajtó.

Amint bekattant a zár, Kai lerogyott a székére. Az egész teste remegett.

Hirtelen annyira tisztán látta, hogy nem készült fel erre az

egészre. Nem elég erős és nem is elég okos ő még ahhoz, hogy az apja nyomdokaiba lépjen. Levana királynőt még a saját irodájától sem tudja távol tartani, akkor hogyan védjen meg tőle egy egész országot? Egy egész bolygót?

A székével fordult egyet, a két kezét összekulcsolta a tarkóján. Az alant elterülő várost bámulta, de figyelme csakhamar a ragyogóan tiszta, felhőtlen ég felé fordult. Valahol odafent... ott van a Hold és a csillagok, és tízezernyi teherhajó, személyszállító hajó, katonai űrhajó, postás hajó kerülgeti egymást az ózon felett. És Cinder is ott van valamelyiknek a fedélzetén.

Nem tehetett róla, de a szívének egy része – talán a nagyobbik része – azt remélte, hogy Cinder egyszerűen eltűnik, akár egy üstökös semmibe vesző csóvája. Csak hogy a királynőnek ne legyen jó, hogy ez az egyvalami, amit ennyire eszeveszetten meg akar szerezni, ne lehessen az övé. Hiszen számára ez csak hiúsági kérdés. Azért indította ezt az esztelen hadjáratot ellene, mert Cinder odabökte azt a hülye kis megjegyzést a bálon, hogy Levana egyáltalán nem is szép.

Kai megmasszírozta a halántékát, tudta jól, hogy nem szabad így gondolkodnia. Cindert meg kell találni, méghozzá nagyon gyorsan, mielőtt még milliókat gyilkolnak meg helyette.

Ez már csak politika. Érvek és ellenérvek, adok-kapok, valamit mindig valamiért. Cindert meg kell találni, Levanát megkell békíteni, ő pedig nem játszhatja tovább a sértődött kamaszt, itt az ideje, hogy végre úgy viselkedjen, mint egy császár.

Bármit is érzett valaha Cinder iránt – vagy bármit is vélt érezni iránta –, annak most már vége.

Tizenötödik

FEJEZET

CINDER ELZÁRTA A ZUHANYZÓ CSAPJÁT, ÉS NEKIDŐLT AZ üvegszálas falnak, amíg a csőből még a fejére csepegett a víz. Szívesen maradt volna tovább is, de nem szerette volna elhasználni az összes vizet, Thorne fél órás maratoni zuhanyzásából viszont egyértelműen kiderült, hogy ő aztán nem az a spórolós fajta.

A lényeg, hogy végre tiszta volt. A csatorna bűze és a sós izzadság már a múlté. Kilépett a közös zuhanyzóból, megdörzsölte a haját a durva törülközővel, aztán egy kicsit elidőzött azzal, hogy a protéziseinek ízületeit alaposan megszárítsa, nehogy berozsdásodjanak. Megszokás. Az új végtagjai már rozsdamentes védőburkolatot is kaptak, dr. Erland nem spórolt semmin.

A koszos börtönruhája egy kupacban hevert a csempézett sarokban. A legénységi kvártélyban talált egy kiszuperált katonai egyenruhát, bő sötétszürke nadrág, amit a derekánál övvel fogott össze, meg egy sima fehér póló, ami nem sokban különbözött azoktól, amelyeket korábban is viselt, mielőtt még a törvény elől kellett menekülnie. Egyvalami hiányzott csak nagyon: a kesztyűje, amivel mindig eltakarta a kezét. Anélkül most meztelennek érezte magát.

A törülközőt és a börtönruhát bedobta a mosodai nyílásba, és kinyitotta a zuhanyzó ajtaját. A szűk folyosón jobbra az egyik

ajtó a hajókonyhába vezetett, balra pedig a műanyag rekeszekkel telepakolt raktér látszott.

– Otthon, édes otthon – motyogta, s közben néhány vízcseppet facsart még ki a hajából, ahogy lassan megindult a raktér felé.

Az úgynevezett kapitánynak nyomát sem látta Csak a halovány padlóvilágítás volt felkapcsolva, és ez a sötétség, ez a csend, és hogy a hajó körül a világűr üresen nyújtózik a végtelenbe, mindettől az a furcsa érzése támadt, mintha csak kísértet lenne egy hajóroncsban. A ládákat kerülgetve áthaladt a raktárén, bement a pilótafülkébe, és elhelyezkedett a pilótaülésben.

Az ablakon keresztül látta a Földet – az Amerikai Köztársaság partjait és az Afrikai Unió nagy részét egy örvénylő felhőrendszer alatt, a bolygó mögött pedig a csillagokat, azt a rengeteg csillagot, amelyek számtalan galaxist formázva keringtek halovány pontként a végtelenben. Egyszerre voltak csodálatosak és rémisztőek, több milliárd fényévnyi távolságban, s mégis oly fényesnek és oly közelinek tűntek, hogy a látvány szinte megfojtotta.

Cinder világéletében nem is vágyott másra, csak szabadságra. Meg akart szabadulni a mostohaanyja basáskodó szabályaitól. Attól az élettől, amelyben folyton csak dolgoznia kellett, de sok haszna nem volt belőle. Az idegenek gúnyos és rosszindulatú megjegyzéseitől, akik soha nem bíztak meg benne, egy kiborglányban, aki túl erős volt, túl okos, és ijesztően jól értett a gépekhez ahhoz, hogy normálisnak könyveljék el.

Most végre eljött a hőn áhított szabadság. De valahogy egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek képzelte.

Egy mély sóhaj kíséretében felhúzta a bal lábfejét a térdére,

a lábát keresztbe fektette, és kinyitotta a kis rekeszt a vádlijában. A rekeszt persze átkutatták és kiürítették, amikor bekísérték a börtönbe – egy újabb betolakodás –, de a legértékesebb dolgokkal nem foglalkoztak. Kétségtelen, hogy az a börtönőr, aki átkutatta a tartalmát, azt hitte, hogy a kábelek közé helyezett chipek magához Cinderhez tartoznak.

Három chip. Most szépen egyesével kivette és az ülés karfájára tette őket.

Ott volt a fehéren csillogó közvetlen kommunikációs chip. A Holdon gyártották egy olyan titokzatos anyagból, amilyet Cinder korábban még soha nem látott sehol. Levana parancsára helyezték el Nainsiban, Kai androidjában, és információgyűjtésre használták. Az a lány, aki programozta, állítólag a királynő személyes programozója, később kapcsolatba lépett Cinderrel, és elmondta neki Levana tervét, miszerint házasságra lép Kaijal... utána pedig megöli, és a Keleti Nemzetközösség hatalmát arra használja fel, hogy megszállja a Földi Unió többi részét is. Ez volt az az információ, amely miatt Cinder berontott a bálba alig néhány nappal ezelőtt... mintha egy teljes élet telt volna el azóta...

De nem bánta. Tudta jól, hogy újra megtenné, annak ellenére is, hogy az az egy gyors döntés azóta gyökerestül felforgatta az életét.

Aztán ott volt lko személyiségchipje. Ez volt a három közül a legnagyobb és a legkopottabb. Az egyik oldalán egy jól látható zsíros ujjlenyomat látszott, valószínűleg Cinderé, az egyik sarkában pedig egy hajszálrepedés éktelenkedett. Ennek ellenére biztos volt benne, hogy még mindig működik, lko, a házi android eredetileg Cinder mostohaanyjának tulajdonát képezte, de már régóta Cinder legközelebbi barátja volt. Aztán Adri egy

kétségbeesett dühkitörése után szétszereltette, és eladta az alkatrészeit. Csak a teljesen használhatatlan részek maradtak meg. Köztük a kis robot személyiségchipje is.

Amikor a harmadikat is kivette, elszorult a szíve.

Ez volt Peony azonosító chipje.

Csaknem két hete, hogy a mostohahúga meghalt. A pestis végzett vele, mert Cinder nem ért oda időben az ellenszerrel. Meghalt, mert Cinder elkésett.

Vajon mit gondolna most Peony? Hogy kiderült, Cinder holdlakó? Hogy kiderült Cinder nem más, mint maga Selene hercegnő. És hogy táncolt Kaijal, sőt meg is csókolta...

– Ööö... az ott egy azonosító chip?

Cinder a markába szorította a chipet, és felugrott, miközben Thorne beült a másik ülésbe.

– Utálom, ha így a hátam mögé oson valaki!

– Miért is van neked ilyen? – sandított a férfi gyanakodva a másik két chipre a karfán. – Remélem, hogy nem a tiéd, ha már az enyémet kivágtad.

– Nem, a húgomé – rázta a fejét Cinder. Nagyot nyelt, és kitárta az ujjait. Egy darabka száradt vér lehullott a tenyeréről.

– Csak azt ne mondd, hogy ő is szökött rab. Neki nem kell?

Cinder lélegzet-visszafojtva várta, hogy a fájdalom alábbhagyjon a mellkasában, majd Thorne-ra nézett.

A férfi viszonozta a pillantását, aztán a felismerés fokozatosan ült ki az arcára.

– Ó. Ne haragudj!

Cinder kicsit babrált a chippel, egyik fémízületétől a másikhoz lökdöste.

– Mikor történt?

– Pár hete. – Megint ökölbe szorította a kezét. – Csak

tizennégy éves volt.

– A pestis?

Cinder bólintott.

– Az androidok a karanténban egymás után szedték ki az azonosító chipeket a halottakból. Szerintem bűnözőknek és menekült holdlakóknak adják tovább őket... olyanoknak, akiknek új identitásra van szükségük. – Letette a chipet a másik kettő mellé. – Nem hagyhattam, hogy az övét is megszerezzék.

Thorne hátradőlt az ülésben. Szépen rendbe szedte magát. A haja csinosan lenyírva, frissen borotválva, a bőréből pedig drága szappan illata áradt. Sportos szerkót vett fel, egy kopott bőrdzsekit, amelynek a gallérján volt egy kis kitűző, a kapitányi rangjelzése.

– Azok az androidok ott a karanténban nem a kormány tulajdonában vannak? – bámult ki az ablakon a Földre.

– De, szerintem igen – ráncolta Cinder a homlokát. Eddig még nem is nagyon gondolkodott el ezen, de most hangosan kimondva elég gyanúsan hangzott.

A gondolatot Thorne fogalmazta meg elsőként:

– Vajon miért programoz a kormány androidokat arra, hogy azonosító chipeket gyűjtsenek?

– Valószínűleg nem azért, hogy a feketepiacon eladják őket – nyomta bele Cinder Peony chipjét az ülés puha kartámaszába. – Lehet, hogy sterilizálják, aztán újra forgalomba hozzák őket...

De ezt ő sem hitte. Az azonosító chipek gyártása nevetségesen olcsó, az emberek pedig, ha megtudnák, hogy a szeretteik identitását egyszerűen törlik, biztosan fellázadnának.

Cinder az ajkába harapott. Mi egyéb oka lehet? Valami más, amire a kormány használhatja a chipeket? Vagy valakinek sikerült átprogramoznia a karanténban a robotokat a kormány

tudta nélkül?

A gyomra görcsbe rándult. Bárcsak beszélhetne Kaijal...

– És az a másik kettő micsoda?

Cinder odapillantott.

– Egy közvetlen kommunikációs chip és egy személyiség chip, amely egy androidé volt, akit a barátomnak tekintek.

– Te valami chipnepper vagy, vagy ilyesmi?

Cinder komoran nézett a férfira.

– Nem, csak szeretném biztos helyen tudni őket, amíg ki nem ötlöm, hogy mit kezdhetnék velük. Előbb-utóbb találnom kell egy új testet lkónak, amelyben... – Egy pillanatra elhallgatott, majd felkiáltott: – Ez az!

Gyorsan visszarakta a másik két chipet a vádlijába. Fogta lko személyiségchipjét, és már rohant is a raktérbe. Thorne utánament – be a csarnokba, majd le a létrán a következő szintre, be a motortérbe, és megállt az ajtóban, amíg Cinder bemászott a vezetékek alá, és a számítógép alaplapja mellett bújt elő megint.

– Szükségünk van egy új önellenőrző rendszerre – nyitotta ki a panelt, és az ujját végighúzta a címkéken. – lko pedig eleve nem más, mint egy önellenőrző rendszer. Minden android az! Tény, hogy egy sokkal kisebb test funkcionalitásaihoz van hozzászokva, de... ugyan mennyire lehet más ez?

– Hadd tippeljek! Nagyon?

Cinder csak megcsóválta a fejét, és már be is kattintotta a chipet az alaplapba.

– Nem. Nem. Ez működni fog. Csak kell még egy adapter. – Amíg beszélt, közben lázasan dolgozott. Az élő vezetékeket könnyedén kihúzta a helyükről, és átkötötte őket a megfelelő másik helyre.

– És van adapterünk?

– Most készül.

Hátrafordult, és tüzetesen szemügyre vette a mögötte lévő vezérlőpanelt is.

– A porszívó-modulra úgysem lesz szükségünk, nem?

– A por-micsodára?

De Cinder már ki is rántott egy kábelt a panelből, és az egyik végét behelyezte az alaplapba, a másikat pedig az önellenőrző egység megfelelő csatlakozójába. Ugyanabba, amely kis híján kisütötte az ő áramköreit.

– Ez megteszi – állapította meg, és leült a sarkára.

A rendszer életre kelt, Cinder már hallotta is a diagnosztikai ellenőrzés ismerős csipogásait. A szíve kalapált. A gondolat, hogy ezután már nem lesz egyedül, hogy legalább egyvalakit sikerült megmentenie azok közül, akik fontosak voltak neki...

A rendszer megint elhallgatott.

Thorne úgy nézte a hajó mennyezetét, mintha azt várná, hogy bármelyik pillanatban rájuk szakadhat az egész.

– Iko? – fordult Cinder a számítógép felé. A hangszórók be vannak kapcsolva? A hangfájlok bemeneti beállításai rendben vannak? Végül is ő tudott Thorne-nal beszélni, amikor a raktárban voltak, de...

– Cinder?

Akkorát fújt megkönnyebbülésében, hogy majdnem hátraesett.

– Iko! Igen, én vagyok az, Cinder! – ragadta meg a feje feletti hűtőcsövet, ami félig a motor, félig a hajó része volt.

Iko pedig mindkettőnek a része volt.

– Cinder. Valami nincs rendben a vizuális szenzorommal. Nem látlak. És olyan furcsán érzem magam.

Cinder csettintett egyet a nyelvével, majd előrehajolt, hogy megnézze, minden rendben van-e az érintkezőkkel a tokban, ahol lko személyiségchipje most új otthonra lelt. Úgy tűnt, tökéletesen illeszkedik, és a működése is kifogástalan. Semmi nem utalt kompatibilitási problémákra. Cinder szája széles vigyorra húzódott.

– Tudom, lko. Most egy darabig kicsit más lesz minden. Ugyanis jelenleg egy űrhajó önellenőrző rendszereként működsz. Egy 214 Rampion, 11.3-asbaa Rá tudsz kapcsolódni a netre? jó lenne, ha letöltenéd a karakterisztikákat.

– Egy Rampion? *Űrhajó* lettem?

Cinder behúzta a nyakát. Ugyan a gépteremben csak egy hangszóró volt, mindenünnen lko visszhangzott.

– Mit keresünk mi egy űrhajón?

– Ez nagyon hosszú történet, de tudod, csak ezt tudtam kitalálni, hogy...

– Ó, Cinder! *Cinder!* – lko hangja úgy hangzott, mint egy fájdalmas jajveszékelés, a lánynak végigfutott a hideg a hátán.

– Hol voltál egész nap? Adri tisztára ki van kelve magából, és Peony... szegény kis Peony... – Cinder képtelen volt megszólalni.

– Meghalt, Cinder! Adri kapott egy üzenetet a karanténból.

Cinder némán bámulta a falat.

– Tudom, lko. Ennek már két hete. Két hete, hogy Adri kivont téged a forgalomból. És ez az első... test... amit találtam neked.

lko elhallgatott. Cinder körülnézett, lkot érezte mindenütt maga körül. A motor felgyorsult egy pillanatra, majd újra visszaállt a normális sebességre. A hőmérséklet kicsit visszaesett. Egy lámpa kihunyt egy pillanatra a folyosón Thorne mögött, aki

mereven állt az ajtóban, és úgy bámult ki a fejéből, mintha egy kopogó szellem szállta volna meg az imádott Rampionját.

– Cinder – szólalt meg lko néhány percnyi hallgatás után, mialatt alaposabban felmérte a helyzetét. – Elképesztően kövér vagyok. – A fémes hangból tisztán kihallatszott anyafogás.

– Mert egy hajó vagy, lko.

– De hogyan... hogy lehet, hogy... nincs kezem, nincs vizuális szenzorom, és ez a durung leszállószerkezet, ez akar lenni a lábam?

– Nem, dehogy is. Az leszállószerkezet akar lenni.

– Jaj, mi lett belőlem? Olyan ocsmány vagyok!

– Iko, ez csak átmene...

– Na, lassan a testtel, ha nincs is, anyukám! – lépett be Thorne a gépterembe. – Hogy érted azt, hogy „ocsmány"? – tette karba a kezét.

Ebben a pillanatban a hőmérséklet hirtelen megemelkedett.

– Ez meg kicsoda? Ki beszél?

– Carswell Thorne kapitány, ennek a csodálatos hajónak a tulajdonosa, aki nem tűri, hogy ócsárolják a jelenlétében!

Cinder a szemét forgatta.

– Carswell Thorne kapitány?

– Pontosan.

Rövid szünet.

– A neten lefuttatott keresés csak Carswell Thorne kadétot dobott ki, az Amerikai Köztársaság állampolgára, Új-Pekingben börtönözték be....

– Igen, ő az – szólt közbe Cinder mit sem törődve Thorne rosszalló tekintetével.

Újabb csend következett, míg a hőmérséklet a gépteremben már a kellemes felső határát súrolta.

– Nos... ön nagyon jóképű, Thorne kapitány.

Cinder felnyögött.

– Te pedig, kedvesem, az égbolt legpompásabb űrhajója vagy, és soha ne hagyd, hogy valaha is bárki mást mondjon.

A hőmérséklet tovább emelkedett, míg Cinder nagy sóhaj kíséretében széttárta a karját:

– Most direkt játszod a pironkodó szűzlányt, lko?

A hőmérséklet rögtön visszaesett a kellemes tartományba.

– Nem – mondta lko. – De tényleg csinos vagyok? Még hajóként is?

– A legcsinosabb, amit valaha láttam – mondta Thorne.

– Egy meztelen nő is fel van festve az oldaladra – tette hozzá Cinder.

– A saját kezemmel festettem!

Egy sor mennyezetbe süllyesztett lámpa kezdett hunyorogni, majd megállapodott egy kellemes halovány világításnál.

– És mondom, lko, ez csak ideiglenes megoldás. Majd szerzünk egy új önellenőrző rendszert, neked pedig kerítünk egy új testet. Valamikor. De most azt szeretném, ha felügyelnéd a hajót, ellenőriznéd a jelentéseket, esetleg lefuttathatnál egy diagnosztikai...

– Az akkumulátor majdnem teljesen lemerült.

– Igen – bólintott Cinder. – Ezt már észrevettem. Még valami?

A motor felbúgott körülötte.

– Szerintem az lesz a legjobb, ha lefuttatok egy teljes rendszertesztet...

Cinder vigyorogva mászott ki az ajtóhoz, ahol Thorne ugyancsak ragyogó arccal fogadta.

– Köszi, lko!

A fények megint kihunytak, ahogy lko átirányította az energiát.

– De miért is vagyunk mi egy űrhajón? Ráadásul egy elítélt bűnöző társaságában? Ne vegye zokon, Thorne kapitány!

Cinder elfintorodott. Túl fáradt volt most ahhoz, hogy elmondja az egész történetet, de tudta jól, hogy úgysem tarthatja titokban a társai előtt örökké.

– Na jó! – lépett ki a folyosóra Thorne mellett. – Menjünk vissza a pilótafülkébe. Ott mégiscsak kényelmesebb.

Tizenhatodik

FEJEZET

SCARLET HÍVOTT EGY LEBEGŐT, HOGY VIGYE EL ŐKET

Toulouse-ba. A fuvardíj csaknem teljesen leapasztotta Gilles legutóbbi utalását. A lány útközben Farkassal szemben ült, a pisztolya keményen a hátába nyomódott, miközben a férfit méregette. Scarlet pontosan tudta, hogy ilyen közelről semmi hasznát nem venné a fegyvernek. Hiszen már nem egyszer látta, hogy Farkas milyen eszméletlen gyors tud lenni. Könnyedén elkaphatná a torkát, és félig már meg is fojtaná, mire ő egyáltalán elő tudná kaparni a pisztolyt a derékszíjából.

De valahogy képtelen volt fenyegetésként gondolni most erre az ismerős ismeretlenre, aki ott ült előtte. Farkast teljesen lenyűgözték a mellettük elhaladó farmok, önfeledten bámulta a traktorokat a jószágokat és a rozzant, omladozó pajtákat. A lába egész idő alatt megállás nélkül járt, valószínűleg észre sem vette.

Ez a szinte gyermeki lelkesedés valahogy egyáltalán nem illett hozzá. A tompa fekete szeméhez, a halovány sebhelyeihez, a széles vállához, ahhoz a nyugodt testtartásához, amikor kis híján megfojtotta Rolandot, ahhoz a megsemmisítő brutalitáshoz a tekintetében, amikor majdnem megölte az ellenfelét a meccsen.

Scarlet a száját belülről harapdálva azon tűnődött, vajon melyik arca megjátszás, és melyik az igazi.

– Te hol születtél? – kérdezte.

Farkas tekintete körbejárt a járműben, majd megállapodott a lányon. A kíváncsiság eltűnt az arcáról. Mintha el is felejtette volna, hogy Scarlet is itt van vele.

– Itt, Franciaországban.

– Fura – csücsörített Scarlet. – Mert nagyon úgy nézel ki, mint aki még soha nem látott tehenet.

– Ja? Nem. Nem ezen a vidéken. Nem Rieux-ben. Hanem a fővárosban.

– Párizsban?

A férfi bólintott. A két lába most ritmust váltott, felváltva mozgatta őket. Scarlet már nem bírta elviselni, úgyhogy odanyúlt, és erősen rányomta a tenyerét a férfi egyik térdére. Farkas összerezzent az érintésétől.

– Az agyamra mész ezzel – dőlt hátra Scarlet. A férfi lába, legalábbis egy időre, nyugton maradt, de a meglepett arckifejezése sokáig megmaradt lány agyában. – És hogy kerültél épp Rieux-be?

Farkas megint az ablak felé fordult.

– Először csak le akartam lépni. Felszálltam a lyoni mágnesvonatra, és onnan figyeltem a meccseket. Rieux nem valami nagy hely, de elég sok embert vonz.

– Azt láttam – döntötte neki a fejét Scarlet a támlának. – Gyerekkoromban én is éltem egy darabig Párizsban. Aztán idekerültem a nagymamámhoz. Utána viszont soha nem is hiányzott – vonta meg a vállát.

Farmok és olívaültetvények, szőlőskertek és elővárosok húztak el mellettük, és már Toulouse belvárosában jártak, amikor Farkas hosszú szünet után megszólalt.

– Hát, nekem sem hiányzott.

A MÁGNESVASÚT ÁLLOMÁSÁNAK ALSÓ SZINTJE UTÁLATOsan fényesnek tetszett, ahogy alászálltak a lifttel, a neonfények itt mindenáron feledtetni akarták a napfény hiányát. Két android állt őrt egy fegyverdetektor mellett, ahogy Scarlet kilépett az ajtón, az egyik máris hangosan jelzett.

– Leo 1272 TCP 380-as típusú személyi lőfegyvert észleltünk. Kérem, mutassa fel az azonosító chipjét, és várja meg az intézkedés végét.

– Van engedélyem – tartotta fel Scarlet a csuklóját.

Piros fény villant.

– Fegyver ellenőrizve. Köszönjük, hogy az Európai Föderáció Mágnesvasútját választotta – mondta az android, és visszagurult a helyére.

Scarlet elhaladt a robotok mellett, és talált egy üres padot a peronon. Annak ellenére, hogy a mennyezeten vagy fél tucat gömbkamera figyelte a csarnokot, a falakat szorgos graffitiművészek több éves termése és leszaggatott koncertplakátok kísérteties maradványai díszítették.

Farkas leült mellé. Pár másodperc múlva az idegölő lábrezegtetés megint elkezdődött. A férfi nem közvetlenül mellette ült, de Scarletnek így is olyan érzése támadt, mintha ő maga is izegne-mozogna. Azok a babráló ujjak, a remegő térd és a helyéből kiforduló váll... Farkas energiáját szinte tapintani

lehetett.

Már attól elfáradt, ha csak ránézett.

S hogy ne kelljen ráfigyelnie, előhalászta a zsebmonitorját, amin megnézte az üzeneteit. De nem jött más, csak levélszemét meg hirdetések.

Három vonat állt meg és haladt tovább. Lisszabon. Róma. München.

Scarlet kezdett aggódni, és észre sem vette, hogy most már ő is tényleg ugyanúgy mozgatja a lábát, sőt ugyanarra a ritmusra is, mígnem Farkas rátette az egyik ujját a térdére.

Az érintéstől Scarlet megborzongott, mire a férfi azonnal elhúzta a kezét.

– Bocs! – suttogta, és az ölében összekulcsolta a kezét.

Scarlet nem válaszolt, mert igazából nem tudta, hogy a bocsánatkérés mire vonatkozott. Ahogy azt sem tudta pontosan megállapítani, hogy a férfi most tényleg fülig elvörösödött, vagy csak a közeli hirdetés villódzó fényei miatt látszott úgy.

Látta, hogy lassan kifújja a levegőt, aztán minden előzetes figyelmeztetés nélkül Farkas megmerevedett, és a mozgólépcső felé fordult.

Scarlet azonnal elkezdte nyújtogatni a nyakát, hogy ő is lássa, mit néz. A mozgólépcső aljánál egy öltönyös fickó haladt át a detektorkapun. Mögötte egy másik szakadt farmerban és pulóverben. Aztán egy anyuka tolt maga előtt egy lebegő gyermekkocsit, a másik kezével pedig a zsebmonitorját böngészte.

– Mi van? – kérdezte Scarlet, de a hangját túlharsogta a hangosbeszélő, amely már a Montpellier-n keresztül Párizsba tartó vonatot jelentette be.

Farkas izmai kicsit ellazultak, és mindjárt fel is pattant.

Ahogy a mágneses pálya zümmögni kezdett, megindult a többi utassal a peron széle felé. Egy csapásra eltűnt az arcáról az a kínos-kényelmetlen érzés.

Scarlet a vállára vette a zsákját, még egyszer visszapillantott, majd csatlakozott hozzá.

A vonat puskagolyószerű orra sebesen elhaladt mellettük, majd a szerelvény lassított és megállt a levegőben. A kocsik kecsesen ráfeküdtek a sínre, végül hangos szusszanással egyszerre nyílt ki az összes ajtó. Minden kocsiból androidok léptek ki, és kórusban köszöntötték az utasokat:

– Üdvözöljük önöket az Európai Föderáció Mágnesvasútján. Kérjük, menetjegy-ellenőrzés céljából tartsák kezüket a szkenner elé! Üdvözöljük önöket az Európai...

Scarlet szinte érezte, ahogy a kő leesik a szívéről, amint a szkenner átsiklott a csuklója felett, és beléphetett a kocsiba. Végre, *végre-valahára* útra kelt. Vége az egy helyben toporgásnak. Vége a tétlenkedésnek.

Talált egy üres kupét. A berendezés mindössze két fekvőhelyből, egy asztalból és egy falra erősített netmonitorból állt. Az egész vagonban olyan illat terjengett, mintha túl sok légfrissítőt permeteztek volna szét a takarítók.

– Hosszú út áll előttünk – tette fel a zsákját az asztalra. – Egy ideig nézhetjük a netet. Van kedvenc csatornád?

Farkas csak állt a helyiségben, alaposan szemügyre vette a padlót, a monitort, a falakat, mintha azt keresné, hova nézzen egyáltalán.

– Nem igazán – lépett oda végül az ablakhoz.

Scarlet leült az ágy szélére, ahonnan jobban rálátott a képernyőre, amelyen elkenődött kéznyomok éktelenkedtek.

– Nekem sincs – mondta. – Ki ér rá ilyesmire, mi?

Miután Farkas nem felelt, kicsit hátradőlt, és a kezére támaszkodva a monitor felé fordult:

– Bekapcsol.

A képernyőn egy csapat bulvárriporter jelent meg, akik egy asztalt ültek körbe. Az ostoba, értelmetlen szavaik egy ideig zavartalanul jártak ki-be Scarlet fülében. Lélekben annyira máshol volt, hogy beletelt egy teljes percbe, mire egyáltalán felfogta, hogy megint az új-pekingi bál a téma, és ezek is a holdlakó lányt szapulják... hogy milyen borzalmas volt a haja, milyen rettenetesen nézett ki a ruhája, és hogy *gépolajfoltok* díszelegtek a kesztyűjén. Szörnyű.

– Kár, hogy az űrben nincsenek nagyáruházak. A ruhájára ráférne egy alapos átalakítás! – kárált az egyik.

A többiek fojtott hangon kuncogtak.

– Azt a szegény lányt kivégzik – csóválta a fejét Scarlet –, és mindenki rajta viccelődik.

Farkas is a képernyőre nézett.

– Már másodszor hallom, hogy a védelmére kelsz.

– Igen, mert, tudod, próbálok inkább a saját fejemmel gondolkodni, mintsem hogy csak úgy benyeljem ezt a sok röhejes marhaságot, amit a média meg akar kajáltatni velünk – ráncolta a homlokát Scarlet, és közben azon tűnődött, hogy ez tisztára úgy hangzott, mintha a nagymamája mondta volna. Egy nagy sóhajjal próbálta megfékezni a haragját. – Az emberek olyan gyorsan képesek hibáztatni és elítélni valakit, pedig fogalmuk sincs, hogy az a lány min ment keresztül, vagy hogy mi vitte rá arra, hogy azt tegye, amit tett. Sőt, honnan tudjuk, hogy bármit is tett egyáltalán?

Egy gépi hang figyelmeztette az utasokat, hogy az ajtók záródnak, majd néhány másodperccel később Scarlet már

hallotta is, ahogy a zárak sziszegve a helyükre kattannak. A vonat felemelkedett a sínről, kilebegett az állomásról, a következő pillanatban pedig már alá is merültek az alagút sötétjébe, amelyet csak a folyosói lámpák és a kék netmonitor fénye tört meg. A jármű irgalmatlan tempóra gyorsított, akár egy puskagolyó a csőben, néhány másodperc múlva pedig már ki is értek a felszínre, és az ablakokon át beömlött a tündöklő napfény.

– A bálon lövések is eldördültek – mondta Farkas, miközben a beszélgetés a képernyőn folytatódott. – Egyesek szerint a lány le akart mészárolni mindenkit, kész csoda, hogy senkinek nem esett baja.

– Mások szerint meg Levana királynőt akarta meggyilkolni, úgyhogy akár hősnek is nevezhetnénk, nem? – Scarlet végiglépegetett a csatornákon. – Szóval én azt mondom, nem kellene csak úgy pálcát tömi felette vagy bárki más felett, előbb inkább meg kellene próbálni megérteni az indítékaikat. És talán illene összerakni a teljes képet, mielőtt mindenféle következtetéseket vonunk le. Tudom, hülyeség.

Már megint elragadtatta magát, érezte, hogy az arca elvörösödik. A képernyőn egymás után jöttek a csatornák. Reklám. Reklám. Hírek. Pletykák celebekről. Egy valóságshow olyan gyerekekről, akik egyedül próbálják felépíteni a saját országukat. Megint reklám.

– Egyébként meg – motyogta még félig csak magának – az a lány csak tizenhat éves. Szerintem túl van lihegve ez az egész.

Farkas megvakarta a füle tövét, és leült az ágy szélére. Olyan messze Scarlettől, amennyire csak lehetett.

– Volt már olyan, hogy a holdlakók között hétéves gyerekeket is bűnösnek találtak gyilkosság vádjával.

– Tudomásom szerint – vonta össze a szemöldökét Scarlet – ez a lány nem ölt meg senkit.

– Én sem öltem meg tegnap este Vadászt. De ettől még nem vagyok ártalmatlan.

– Hát – nézett fel Scarlet bizonytalanul –, az igaz.

Néhány másodpercnyi súlyos csend után visszakapcsolt a valóságshow-ra, és úgy tett, mintha nagyon érdekelné.

– Tudod, én tizenkét éves koromban kezdtem verekedni.

Scarlet megint a férfi felé fordult. Farkas a falat bámulta.

Nem volt ott semmi.

– Pénzért?

– Nem. Rangért. Csak pár hete voltam a falkában, de az pillanatok alatt kiderült, hogy ha az ember nem verekszik, ha nem tudja megvédeni magát, akkor a többiek kicsinálják. Rászállnak, szívatják... csicskást csinálnak belőle, és nem tehet ellene semmit. A falkában csak egy módon kerülheted el, hogy te legyél az ómega: megküzdesz a többiekkel. És nyersz. Ezért csinálom én is. És ezért vagyok jó benne.

Scarlet olyan erősen vonta össze a szemöldökét, hogy már szinte fájt, de képtelen volt lenyugodni.

– Ómega – mondta elgondolkodva. – Tisztára, mint egy igazi falkában.

Farkas idegesen csipkedte tompa körmeit.

– Igen – bólintott. – Láttam, mennyire féltél tőlem... sőt, nem csak féltél, de visszataszítónak is találtál. És joggal. De te magad mondtad, hogy jobb szereted az egész történetet megismerni, mielőtt ítéletet mondasz valakiről, hogy előbb inkább megpróbálod megérteni. Hát, nekem ez a történetem. Így tanultam meg verekedni. Könyörtelenül.

– De már nem tartozol közéjük. Most már nem kell

verekedned.

– Mi mást csinálhatnék? – nevetett fel Farkas szomorúan. – Én csak ehhez értek. Csak ebben vagyok jó. Tegnap még azt sem tudtam, mi az a paradicsom.

Scarlet próbált nem elvigyorodni. A férfi bosszúsága szinte már megnyerő volt.

– De most már tudod – mondta. – És ki tudja? Holnap talán a brokkoliról tanulsz majd valamit. A jövő héten pedig lehet, hogy már a nyári tök és a cukkini között is látsz különbséget. – Farkas meredten nézett rá. – De, komolyan! Nem valami kivénhedt kutya vagy, akinek új trükköket már képtelenség megtanítani. Lehetsz még jó másban is, nem csak a verekedésben. Majd találunk neked valami mást.

Farkas az egyik kezével végigsimított a haján, amitől még a szokásosnál is kócosabb lett.

– Nem is azért mondtam – szólalt meg aztán. A hangja valamivel nyugodtabban, de még mindig bátortalanul csengett. – És akkor már nem fog számítani, amikor Párizsba érünk, csak úgy éreztem, fontos, hogy tudd, én nem élvezem a bunyót. Azt meg egyenesen utálom, amikor ennyire elveszítem a fejemet. Mindig is utáltam.

Scarletnek hirtelen bevillant néhány kép az esti mérkőzésből. Hogy Farkas milyen hirtelen engedte el az ellenfelét. És milyen gyorsan rohant el, mintha saját maga elől menekülne.

– És te... – Scarlet nagyot nyelt – ...voltál már ómega?

– Dehogy is – hördült fel Farkas szinte bosszúsan.

Scarlet felvonta a szemöldökét, Farkas pedig ráeszmélt, ha egy kicsit későn is, hogy a hangjában megint több volt az arrogancia a kelleténél. Nyilvánvaló, hogy a rangért vívott küzdelem évei nem múltak el nyomtalanul a lelkében.

– Nem – mondta most már lágyabb hangon. – Azt mindig sikerült elérnem, hogy ne legyek ómega. – Felállt, odalépett az ablakhoz, és kibámult az elsuhanó szőlőhegyekre.

Scarlet lebiggyesztette az ajkát. Enyhe bűntudatfélét érzett. Könnyű volt megfeledkezni arról, hogy Farkas milyen kockázatot vállal érte, miközben ő csak arra tudott gondolni, hogy vissza akarja kapni a nagymamáját. Hiszen Farkas ugyan kilépett a bandából, de most megint éppen hozzájuk tartanak.

– Köszönöm, hogy segítesz nekem – mondta hosszú hallgatás után. – Rajtad kívül nem sok jelentkező akadt.

A férfi gyorsan megvonta a vállát, és amikor már egyértelművé vált, hogy nem óhajt válaszolni, Scarlet egy nagy sóhaj kíséretében újra a csatornákat kezdte váltogatni. Végül egy hírműsor képernyőn futó során állapodott meg.

FOLYTATÓDIK A HAJSZA A SZÖKÖTT HOLDLAKÓ,
LINH CINDER UTÁN.

– Megszökött? – dőlt előre Scarlet.

Farkas is odafordult, és gyorsan elolvasta a szalagcímet, majd Scarletre nézett.

– Nem is tudtad?

– Nem. Mikor?

– Tegnap vagy tegnapelőtt.

Scarlet az arcához kapta a tenyerét, teljesen fellelkesült a hír hallatán.

– Nem tudtam. De hát hogy lehetséges ez?

A képernyőn megint megjelent a bejátszás a bálról.

– Állítólag valaki segített neki. Valami köztisztviselő.

Farkas egy kézzel az ablakpárkánynak támaszkodott.

– Azért ez elgondolkodtató, nem? Mármint hogy, mondjuk, én mit tettem volna ilyen helyzetben. Ha egy holdlakónak kellene segítség, és én tudnék neki segíteni, akkor vajon megtenném-e, főleg úgy, hogy ezzel veszélybe sodorhatom saját magamat és a családomat...

– Én a családomat senkiért nem kockáztatnám – mélázott el Scarlet.

Farkas az olcsó szőnyegre pillantott.

– A családodat? Vagy a nagymamádat?

A harag úgy csordult ki Scarlet lelkéből, mint amikor megtelik egy hordó, ahogy eszébe jutott az apja. Képes volt odajönni a farmra bedrótozva! És feltúrta neki az egész hangárt.

– Nekem már csak a nagymamám a családom – állt fel Scarlet. Izzadt tenyerét a nadrágjába dörzsölte. – Rám férne most egy erős kávé.

Kicsit tétovázott, nem is igazán tudta, milyen választ szeretne hallani a férfitól, amikor megkérdezte:

– Nem jössz el velem a büfékocsiba?

Farkas habozva pillantott az ajtóra.

Scarlet egy mosollyal nyugtázta a határozatlanságát, incselkedve, de barátságosan. Talán kicsit flörtölősen is:

– Lassan két teljes órája nem ettél semmit. Biztos farkaséhes vagy már!

Aztán valami átfutott Farkas arcán. Valami, ami nagyon közel állt a pánikhoz.

– Nem, köszönöm – felelte gyorsan. – Inkább itt maradok.

– Aha. – Scarlet szapora pulzusa máris kezdett visszaállni a normális tempóra. – Oké. Akkor majd jövök.

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, fél szemmel még látta, amint Farkas durván a hajába túr, és megkönnyebbült

sóhaj szakad ki a torkából... mintha csak egy hajszálon múlt volna, hogy nem sétált bele egy csapdába.

Tizenhetedik

FEJEZET

A VONAT FOLYOSÓJÁN NAGY VOLT A NYÜZSGÉS. SCARLET útban a büfékocsi felé több felszolgáló-android mellett is elhaladt, akik dobozokban vitték a megrendelt ebédeket a fülkékbe, egy elegáns, nadrágkosztümös nő szigorú hangon beszélt valakivel a zsebmonitorján, egy totyogó kisgyerek pedig kíváncsian nyitogatta a fülkeajtókat, amelyek mellett elhaladt.

Scarlet sorra kitért az útjukból, és végigment öt vagy hat egyforma kocsin, a miriádnyi utas mellett, akik a normális munkahelyükre tartottak, egy normális nyaralásra indultak, a normális bevásárló kőrútjukon voltak, vagy a normális otthonuk felé igyekeztek. Az érzelmei lassan lemaradoztak mögötte... a bosszúsága, amit afelett érzett, hogy ennyire felhúzta magát, amiért a média pokoli gonosztevőnek állított be egy tizenhat éves lányt, most meg kiderült, hogy a lány megszökött a börtönből, és még mindig szabadlábon van. A Farkas erőszakos gyermekkora iránt érzett rokonszenve, amelyre ez a váratlan elutasítás volt a válasz, hogy ő inkább most nem jön el vele kávézni. Az a forrongó rettenet, amit a nagymamájával kapcsolatban érzett, hogy mi történhet vele most, amíg ez a vonat itt vánszorog ezeken a kies tájakon, amit az a tudat enyhített csak valamelyest, hogy most már legalább úton van. Legalább már közeledik hozzá.

Scarlet agya még mindig úgy járt, mint a motolla, amikor

megtalálta a büfékocsit, ami szerencsére szinte teljesen üres volt. Egy unott pincér állt a kör alakú bárpult mögött, a netmonitoron egy olyan beszélgetős műsort nézett, amit Scarlet ki nem állhatott. Két nő mimózakoktélt kortyolgatott egy kis asztalnál. Az egyik bokszban egy fiatalember ült feltett lábbal, és vadul simogatta a zsebmonitorját. A fal mellett négy android ácsorgott a kiszállítandó ebédekre várva.

Scarlet a bárpultnál foglalt helyet, a zsebmonitorját egy üveg zöld olívabogyó mellé tette.

– Mit kérsz? – kérdezte a pultos, de közben továbbra is a házigazda és a bukott akcióhős beszélgetését hallgatta.

– Egy presszókávét egy cukorral.

Scarlet a kezébe temette az arcát, amíg a pultos bepötyögte a rendelést az adagolóba. Aztán végigsimított a zsebmonitorján és beírta:

ORDAS REND

Zenekarok és netes csoportosulások hosszú listája jelent meg a képernyőn. Ezek mind ordas rendnek és mindenféle titkos társaságnak nevezték magukat.

AZ ORDAS REND HŰSÉGES KATONÁI

Nincs találat.

A FARKASOK

Amikor beírta, már akkor tudta, hogy ez így túl általános. Ezért mindjárt módosította is: **A FARKASOK NEVŰ UTCAI BANDA**

Aztán a kijelzőn megjelent, hogy a kereső 20 400 találatot hozott, hozzátette még: **PÁRIZS.**

Volt egy zenekar, amely két éve Párizsban is turnézott.

FARKAS NEVŰ GENGSZTERBANDA. FARKAS ÖNKÉNTESEK. SZADISTA EMBERRABLÓK, AKIK BECSÜLETES FARKASNAK ADJÁK KI MAGUKAT.

Semmi. Semmi. Semmi.

Dühösen tűrte be a haját a kapucnijába. A presszókávéja a semmiből ott termett előtte, észre sem vette, hogy került oda Fogta a kis csészét, a szájához emelte, kicsit megfújta, és beleszürcsölt a forró italba.

Ha ennek az Ordas Rendnek már legalább 962 tagja van, akkor jó ideje léteznie kell, és akkor csak lehet találni róluk valamit. Bűnügyek, tárgyalások, gyilkosságok, közösség elleni izgatás. Keményen törte a fejét, hátha eszébe jut valami más fogalom, amire rákereshetne. Bárcsak többet kiszedett volna Farkasból!

– Ez elég konkrétnak tűnik.

Scarlet felkapta a fejét, és a két székkel odébb álló férfira pillantott. Nem is vette észre, hogy a fickó odajött. Olyan kötekedően hunyorgott és vigyorgott, az arca egyik oldalán közben apró gödröcske jelent meg. Scarletet eléggé zavarta, hogy a férfi mintha homályosan ismerős is lett volna, de aztán rájött, hogy nem egészen egy órája látta Toulouse-ban a peronon.

– Mert konkrétumot keresek – bökte oda.

– Azt elhiszem, „...akik becsületes farkasnak adják ki magukat”... Az hiszem, jobb, ha meg sem próbálom elképzelni, hogy ez mi lehet.

A pultos morcosan nézett rájuk.

– És te mit kérsz?

Az idegen odapillantott:

– Egy forró csokit.

Scarlet kuncogva figyelte, ahogy a pultos közömbösen levesz egy üres bögrét a tartóról.

– Hát, ezt aztán nem vártam volna.

– Nem? Akkor mit vártál volna?

Scarlet alaposabban megnézte a férfit. Nem lehetett sokkal idősebb nála, és bár nem volt az a kimondott jóképű srác, de ezzel a magabiztos fellépésével, bizonyára elég jól elboldogult a nőkkel. Kicsit köpcös volt, de izmos, a haját szépen hátrafésülte. Volt valami élénkség az egész megjelenésében, az a fajta magabiztosság, ami már-már súrolta az arroganciát.

– Konyakot – mondta Scarlet. – Apám mindig azt ivott.

– Hát, attól tartok, azt még nem próbáltam – A gödröcske kicsit mélyebb lett, amint a forró csoki megjelent előtte a pulton.

Scarlet kikapcsolta a zsebmonitort, és felemelte a kávéját. Hirtelen most sokkal erősebbnek tűnt az illata, túl keserűnek.

– Mondjuk, elég jól néz ki – ismerte el.

– És meglepően sok benne a fehérje – kortyolt bele a fickó a finomságba.

Scarlet is beleivott a kávéjába, de az ízlelőbimbói ezt kimondottan rossz ötletnek tartották. Rögtön vissza is tette a csészét az alátétre.

– Ha igazi gentleman lennél, akkor nekem is rendeltél volna

egyet.

– Ha igazi hölgy lennél, akkor megvártad volna, amíg felajánlom.

Scarlet negédesen mosolygott, mire a férfi már intett is a pultosnak, hogy készítsen még egy forró csokit.

– Egyébként Ran vagyok.

– Scarlet.

– Skarlátvörös? Mint a hajad?

– Nahát! Ezt még senki nem mondta!

A pultos letette az italt, aztán otthagyta őket, és feltekerte a hangerőt a netmonitoron.

– És ha megkérdezhetem, hová utazik, Mademoiselle Scarlet?

Párizsba.

Ez a szó hatalmas erővel vágódott be a fejébe, és mindjárt el is nehezültek tőle a gondolatai. Önkéntelenül is a netmonitorra nézett, hogy lássa, hány óra van, hogy tudja, mennyi ideig tart még az út.

– Párizsba – kortyolt bele a forró csokiba. Nem olyan friss tejből készült, mint amihez ő volt szokva, de az is biztos, hogy ilyen tömény édességgel nem mindennap kényeztette magát. – A nagymamámhoz.

– Tényleg? Én is Párizsba megyek.

Scarlet bizonytalanul bólintott, hirtelen nem akart már beszélgetni ezzel a férfival. Megint beleszürcsölt a sűrű italba. Ez valahogy nem volt tisztességes, manipulálta a srácot, még ha tudat alatt is. Hiszen nem is érdekli őt ez az idegen, egyáltalán nem is kíváncsi rá, hogy ő miért utazik Párizsba, vagy hogy találkoznak-e még valaha ebben az életben. Csak önmagának akarta bebizonyítani, hogy képes felkelteni a férfi érdeklődését,

most viszont, hogy ilyen könnyen sikerült, már inkább bosszantotta az egész.

Az ilyesmi az apjára volt jellemző, ettől a felismeréstől pedig mindjárt háborogni kezdett a gyomra. Olyannyira, hogy legszívesebben kiöntötte volna a forró csokit a fenébe.

– Egyedül utazol?

A férfi felé fordította a fejét, és bocsánatkérően rámosolygott.

– Nem. És az az igazság, hogy lassan vissza is kellene mennem hozzá. – Ezt az utolsó szót kicsit talán jobban megnyomta, mint kellett volna, de a srác szeme meg se rebbent.

– Persze, oké – mondta a fickó.

Egyszerre végeztek az itallal, aztán Scarlet olyan gyorsan húzta végig a csuklóját a bárpulton a szkenner felett, hogy az idegennek esélye sem volt kifizetni az italát.

– Pultos? – csusszant le a székről. – Van itt valami harapnivaló is? Szendvics vagy ilyesmi?

A pultos a hüvelykujjával a bárpultba épített képernyőre bökött.

– Menü van.

Scarlet összevonta a szemöldökét.

– Jól van, mindegy. Majd rendelek valamit a fülkéből.

A pultos úgy tett, mint aki ezt már meg sem hallotta.

– Hát, örülök, hogy találkoztunk, Ran.

A férfi az egyik könyökével a pultra támaszkodott, a székével pedig Scarlet felé fordult.

– Ki tudja, lehet hogy még összefutunk Párizsban.

Scarlet érezte, ahogy végigfut a hátán a hideg, amikor a férfi az állát a tenyerébe tette. Ijedten vette észre, hogy az idegen ujjain a körmök mind egyetlen hegyes pontban végződnek.

– Ki tudja? – visszhangozta Scarlet udvarias hangon.

Ez az ösztönös készenléti állapot még két kocsin keresztül vele maradt, ahogy haladt vissza a fülkéhez, mintha egy figyelmeztetés zsongott volna körülötte a levegőben. Próbálta lerázni magáról, mondván, csak az idegei űznek tréfát vele, és már paranoiás lett, ami érthető is azok után, hogy mi történt a nagymamájával és az apjával. Kész csoda, hogy egyáltalán képes még normálisan beszélgetni az emberekkel, ha közben ilyen félelmek tombolnak a lelkében.

A férfi igenis udvarias volt. Kész gentleman. Az meg, hogy olyan karomszerű volt a körme... lehet, hogy ez most a menő a fővárosban.

És miközben igyekezett meggyőzni magát arról, hogy Ran egyáltalán nem csinált semmit, amiért egyik pillanatról a másikra ilyen heves gyanakvással kellene viseltetnie iránta, egyszer csak beugrott valami.

Már korábban is látta ezt a férfit. Toulouse-ban a peronon. Ahogy a kopott farmerjában kilépett a liftből mindenféle csomag nélkül, és Farkas akkor kezdett olyan ideges lenni. Amikor úgy tűnt, mintha hallott volna valamit, vagy felismert volna valakit.

Véletlen lenne csupán?

A feje fölött ebben a pillanatban recsegő hangon megszólalt egy hangszóró. Scarlet alig hallotta, a folyosón akkora volt a zaj, de ahogy újra felhangzottak a szavak, lassan mindenki abbahagyta a beszélgetést.

– ...átmeneti műszaki probléma adódott a szerelvényen. Kérjük kedves utasainkat, azonnal térjenek vissza a fülkéjükbe, és hagyják szabadon a folyosókat további utasításig. Ez nem üzemi próba. Átmeneti műszaki probléma adódott a...

Tizennyolcadik

FEJEZET

SCARLET BECSUKTA MAGA MÖGÖTT AZ AJTÓT. SZERENcséré Farkas még mindig ott volt. Fel-alá járkált a fülkében, majd a lány felé fordult.

– Te is hallottad a hangosbeszélőt? – kérdezte Scarlet. – Nem tudod, mi történt?

– Nem. Azt hittem, te talán majd többet tudsz.

– Valami késés – markolta meg a kis monitort Scarlet a zsebében. – De miért kell bejönni a folyosóról? Ez elég fura.

A férfi nem válaszolt. Az arca viszont egyre bosszúsabb lett, szinte már haragos.

– Olyan szagod van, mint...

De mivel nem folytatta, Scarlet torkából sértődött nevetés tört fel:

– Jó, hogy azt nem mondod, büdös vagyok!

Farkas durván megrázta a fejét. A hajtincsei erősen nekicsapódtak összeráncolt homlokának.

– Nem úgy értem. Kivel beszéltél odakint?

Scarlet komor arccal dőlt hátra az ajtónak. Ha Ran használt is valamilyen parfümöt, biztosan nem vitte túlzásba, mert ő aztán nem érzett rajta semmit.

– Mert? – vakkantotta oda kurtán, és közben nem tudta, mi bosszantja jobban, a gyanúsítás vagy az a váratlan bűntudat,

amit okozott. – Van valami közöd hozzá?

– Nem, nem is az... – mondta Farkas feszült hangon. Aztán elhallgatott, és el is kapta a tekintetét.

Ebben a pillanatban kopogás hallatszott. Scarlet ijedten ugrott előre, megfordult, és egy rántással elhúzta az ajtót. Egy android gurult be a helyiségbe, drótszerű kezében egy szkennervillant.

– Személyazonossági ellenőrzést tartunk az utasok biztonsága érdekében. Kérem, tartsák ide a karjukat ellenőrzésre.

Scarlet már ösztönösen emelte is a kezét. A piros fény végighaladt a bőrén, a szkenner röviden csipogott, az android pedig Farkas felé fordult. A lánynak csak ekkor jutott eszébe, hogy kérdezzen:

– Mi a fene folyik itt? – szólalt meg. – Amikor felszálltunk, akkor is be lettünk szkennelve a menetjegy miatt!

Még egy csipogás.

– Kérjük, további utasításig maradjanak a fülkében.

– Ez nem válasz! – erősködött Scarlet.

Ekkor az android törzsén kinyílt egy kis ajtó, és egy harmadik végtag nyúlt elő belőle, amely vékony fecskendőben végződött.

– Kötelező vérvétel. Kérem, nyújtsa ki a jobb kezét.

Scarlet szájtátva meredt a csillogó tűre.

– Vérvétel? Ez valami vicc! Hiszen csak Párizsba megyünk!

– Kérem, nyújtsa ki a jobb kezét! – ismételte meg az android. – Ellenkező esetben jelentenem kell, hogy nem hajlandó betartani a mágnesvasút biztonsági előírásait. Aminek következtében a menetjegye érvénytelenné válik, így a következő állomáson kénytelenek leszünk eltávolítani a

szerelvényről.

Scarlet megmakacsolta magát, és Farkasra pillantott, de ő képtelen volt levenni a szemét a fecskendőről. Egy röpke pillanatig úgy tűnt, mindjárt teljes erőből belevág a robot szenzorába, de aztán nagy nehezen odatartotta a kezét, és kifejezéstelen arccal a távolba meredt, amíg az android beleszúrta a tűt a bőrébe.

Amikor az android végzett, és a csontvázszerű karjával behúzta a mintát a törzsébe, Farkas hátralépett, és erősen a melléhez szorította a karját.

Lehet, hogy fél a tűtől? Scarlet hunyorogva nézett rá, majd ő is kinyújtotta a kezét, amikor az android kitolta a törzséből a következő fecskendőt. Az a tetoválás is biztosan fájt ennyire.

Scarlet komor arccal figyelte, ahogy a fecskendő megtelik a vérével.

– Pontosan mit is kerestek? – kérdezte a robottól, amikor az vele is végzett, és mindkét fecskendőt elrejtette a testében.

– Vérminta elemzése folyamatban – mondta a robot. A bejelentést egy sor kattogás és csipogás követte. Farkas épp lehajtotta az ingujját, amikor az android ismét megszólalt. – Elemzés kész. Kérem, csukják be az ajtót, és további utasításig maradjanak ebben a helyiségben!

– Ezt már mondtad! – szólt a robot után Scarlet, amint az kilépett a folyosóra. Majd a hüvelykujját a tűszúrás helyére szorítva lábbal berúgta az ajtót. – Ezt mégis hogy képzelik? Mindjárt írok egy üzenetet a mágnesvasút ügyfélszolgálatának, és frankón panaszt teszek.

Amikor megfordult, Farkas már az ablaknál állt. Nem is hallotta a lépteit.

– Lassítunk.

Gyötrelmesen hosszú, néma pillanat telt el, mire Scarlet is megérezte.

Az ablakból látta az erdő sűrű lombkoronáját, ahogy szinte fuldoklik a tikkasztó déli hőségben. Sehol egy út, sehol egy épület. Tehát itt nincs állomás sem.

Épp kérdezni akart valamit, de Farkas arckifejezése láttán a torkára fagyott a szó.

– Hallod ezt?

Scarlet lejjebb húzta a felsője cipzárját, hogy a nyakát is érje egy kis levegő. Fülelt. Mágnesek zümmögtek. A levegő süvítve tört be a szomszéd fülkébe, ahogy lehúzták az ablakot. Valakik már a bőröndjüket is levették.

Jajveszékelés. Oly távolról, mintha csak egy rémálomban hallaná.

Akarja is libabőrös lett.

– Mi a fenét művelnek?

Ebben a pillanatban megint megszólalt a hangszóró:

– Tisztelt utasaink! Itt a kalauz beszél. A szerelvényen egészségügyi vészhelyzet állt elő. Az utasítások értelmében várakozni fogunk az egészségügyi hatóság megérkezéséig Kérem, maradjanak a fülkékben, és működjenek együtt a vonatkísérő androidokkal. Köszönjük a türelmüket!

A hangszóró elnémult. Scarlet és Farkas meredten néztek egymásra.

A lánynak elszorult a torka.

Vérvétel. Jajgatás. Késés.

– Ez a pestis.

Farkas nem szólt semmit.

– Ezek lezárják az egész vonatot – folytatta Scarlet. – Karanténba kerülünk mind.

Ajtócsapkodás. A szomszédos fülkékből az utasok a kalauz kérését semmibe véve kiléptek a folyosóra, ahol egymást kérdezgették, és vad találgatásba kezdtek. Az android azóta már biztosan átért a másik kocsiba.

– Frászt! – köpte ki Scarlet a szót, mint egy puskagolyót. – Minket nem zárhatnak be! A nagymamám... – elcsuklott a hangja, ahogy a félelem hatalmas hullámai döntötték a lelkét.

A folyosón valaki vadul püfölni kezdett egy ajtót. A távoli jajgatás felerősödött.

– Szedd a cuccod! – mondta Farkas.

Egyszerre nyúltak a holmijukért. Scarlet gyorsan zsebre vágta a kis monitorját, Farkas közben már oda is lépett az ablakhoz, és kinyitotta. Alattuk a talaj sebesen száguldott. A sín mellett sűrű, árnyas erdő terült el. Scarlet gyorsan odakapott a derékszíjához, hogy megnézze, megvan-e a pisztolya.

– Ugrunk?

– Igen. De biztosan számítanak ilyesmire, úgyhogy még azelőtt meg kell tennünk, hogy a vonat nagyon lelassítana. Valószínűleg a karhatalmi robotokat máris aktiválták, hogy begyűjtsék a szökevényeket.

– Ha tényleg letumózis – bólintott Scarlet –, akkor a vonatot máris karanténná nyilvánították.

Farkas kidugta a fejét az ablakon, és mindkét irányban végignézett a vonat oldalán.

– Most van a legjobb esélyünk.

Visszabújt, felvette a zsákot az egyik vállára. Scarlet lenézett az alattuk rohanó talajra, és rögtön meg is szédült. Képtelenség volt egyetlen pontra fókuszálni a faágak között villódzó napsugarak fényében.

– Hát... elég veszélyesnek tűnik.

– Nem lesz gond.

Scarlet felsandított a férfira, egy pillanatig arra számított, hogy megint azt az eszement őrültet látja majd, de Farkas arca most olyan volt mint a kő. Hideg és kemény. A szemét le sem vette a sebesen elsuhanó tájról.

– Újra fékeznek! – mondta. – Most már gyorsabban fogunk lassulni. – Megint eltelt néhány másodperc, mire Scarlet is megérezte a leheletfinom változást, ahogy hirtelen gyorsabban kezdett csökkenni a szerelvény sebessége, nem egyszerűen csak szabadon futott, amíg a lendülete vitte.

– Mássz fel a hátamra – intett a fejével Farkas.

– Egyedül is ki tudok ugrani.

– Scarlet!

Találkozott a tekintetük. A férfi szeméből eltűnt a fiatalos kíváncsiság, és olyan kőkemény szigor lépett a helyébe, amire Scarlet nem is számított.

– Mi van? Ez is csak olyan, mint amikor az istálló tetejéről beugrik az ember egy szénakazalba. Százszor csináltam már ilyet.

– Szénakazalba? Ki kell ábrándítsalak, Scarlet! Ez egyáltalán nem olyan.

És mielőtt a lány nekiállhatott volna vitatkozni, vagy igazán megmakacsolhatta volna magát, odahajolt hozzá, és átölelte az izmos karjával.

Scarlet ijedten kapkodta a levegőt, és csak annyi ideje maradt, hogy kinyissa a száját. Épp követelni akarta, hogy a férfi azonnal tegye le, de Farkas már fel is lépett a párkányra, a szél pedig keményen Scarlet nyakába fújta a haját.

A férfi ugrott. A lány felsikoltott, és erősen megkapaszkodott. A gyomrában érezte a zuhanást, a következő

pillanatban pedig már a gerincében a becsapódás durva erejét. Mélyen belevájta az ujját Farkas vállába. Minden tagja remegett.

A férfi vagy nyolclépésnyire a síntől egy tisztáson ért földet. Tántorogva megindult a fák irányába, és pillanatok alatt eltűntek a lombok alatt.

– Minden oké? – kérdezte.

– Tisztára... – zihálta Scarlet – ...mint egy szénakazal.

Farkas mellkasából a nevetés remegve kúszott át Scarlet testébe, de a férfi rögtön le is tette egy mohás területre. A lány kikecmergett az erős kezek szorításából, nagy nehezen visszanyerte az egyensúlyát, és teljes erőből behúzott egyet a férfi karjába.

– Ezt még egyszer meg ne próbáld!

Farkas majdhogynem önelégülten vigyorgott, majd az erdő felé biccentett:

– Inkább menjünk beljebb, hátha valaki meglátott bennünket!

Scarletnek majd' kiugrott a szíve a helyéből, miközben hallgatta, ahogy a vonat tovasuhan, és követte Farkast az erdőbe. Talán tíz lépést tehettek meg, amikor a szerelvény monoton zúgása elhalt a távolban.

Scarlet előszedte a zsákból a zsebmonitort, és betájolta a pozíciójukat.

– Ez király! A legközelebbi város több mint harminc kilométerre van. Innen keletre. Nem esik útba, de onnan talán valaki el tud majd vinni minket a legközelebbi vasútállomásra.

– Gondolod, hogy olyan bizalomgerjesztő a külsőnk?

Scarlet hosszasan bámult a férfira. A fakó sebhelyekre és a halványodó monoklira.

– Mert? Van jobb ötleted?

– Maradjunk itt a sínek mellett. Majd csak jön a következő vonat.

– És az felvesz?

– Fel hát.

Scarlet most biztosra vette, hogy gonoszság csillant a férfi szemében, ahogy visszafordult, és végignézett a sínpályán. De alig tettek pár lépést, amikor megtorpant.

– Mi van?

Farkas villámgyorsan megfordult, és az egyik kezét a lány feje mögé tette, a másikat pedig erősen a szájára nyomta.

Scarlet minden izmát megfeszítette, és ösztönösen próbálta ellökni magától a férfit, de aztán hirtelen meggondolta magát. Farkas komor arccal kémlelte az erdő mélyét. A magasba emelte az orrát, és mélyen beleszimatolt a levegőbe.

Amikor már biztos volt benne, hogy Scarlet csendben marad, olyan gyorsan kapta el a kezét, mintha megcsípte volna valami. A lány döbbenten hőkölt hátra.

Szótlanul álltak egymás mellett, Scarlet is hegyezte a fülét, próbálta kideríteni, vajon mi borította ki ennyire a férfit. Lassan a háta mögé nyúlt, és előhúzta a fegyverét az övéből. Ahogy kibiztosította a pisztolyt, a kattanás hangosan verődött vissza a fákról.

Valahol az erdő mélyén egy farkas vonított. Ettől a szívszaggató magányos nyüszítéstől végigfutott a hátán a hideg.

Farkason nem látszott nyoma a döbbenetnek.

Aztán mögöttük felhangzott egy másik üvöltés is, majd még egy valamivel távolabbról. Aztán egy újabb vonítás hallatszott északról.

Ahogy a vonítás hangjai lassan elhaltak, a csend még

szorosabban ölelte őket körül.

– A barátaid? – kérdezte Scarlet.

Farkas arcába visszatért az élet. A lányra pillantott, majd a fegyverre a kezében. Scarlet furcsállotta volna, ha megijed tőle, ha egyszer ezekre a vonításokra sem adott semmilyen reakciót.

– Nem fognak bántani minket – fordult vissza a férfi a sínpálya irányába.

– Frankó! – horkant fel Scarlet, és megindult utána. – Itt vagyunk a szabadon kószáló farkasok területén, de ha szerinted nem fognak bántani bennünket... – Azzal újra bebiztosította a fegyvert, és már épp tette is volna vissza az övébe, amikor Farkas intett neki, hogy várjon.

– Nem fognak bántani bennünket – mondta újra szinte mosolyogva. – De azért jobb, ha a pisztolyt a kezedben tartod. Biztos, ami biztos.

Tizenkilencedik

FEJEZET

– MI EZ A SOK SZEMÉT? – SZISZEGTE CINDER, MIKÖZBEN egy műanyag rekeszt próbált odébb tolni, amely csaknem olyan magas volt, mint ő maga.

– Ez... ez nem szemét! – morogta Thorne. Az inak kidudorodtak a nyakán, amikor a rekesz nekiütközött a raktér falának.

Thorne felnyögött, amíg a két karját a rekesz tetején pihentette, Cinder megkönnyebbülten rogyott össze. Sajgó válla olyan merev volt, akár a fém, amelyből a bal lába készült, a keze pedig mintha tőből ki akart volna szakadni. De ahogy most körülnézett a raktérben, úgy érezte, mégsem hiába fáradoztak.

A ládákat szép sorban rátolták a falakra, így sikerült egy kis ösvényt kialakítani a pilótafülkétől a lakórészlegig. A kisebb, könnyebb darabokat egymásra pakolták, néhányat pedig amolyan rögtönzött ülőalkalmatosságként állítottak be a központi netmonitor elé.

Egész lakályosra sikeredett.

A következő lépés a rekeszek kicsomagolása lesz – mármint azoké, amelyeket érdemes egyáltalán kinyitni –, de ez ráér holnap is.

– Tényleg? – kérdezte Cinder, miután kicsit kifújta magát. – Akkor mik ezek az izék?

– Nem tudom – csusszant le Thorne a lány mellé. Az ingujjával megtörölte a homlokát, majd a legközelebbi láda oldalára nyomtatott feliratot próbálta kisilabizálni: de ezek a kódok neki nem mondtak semmit. – Ellátmány. Kaja. Azt hiszem, valamelyikben fegyverek is vannak. És emlékszem, hogy volt néhány szobrom attól a frankó Második Korban élt művésztől... épp egy vagyont akartam keresni vele, de mielőtt megtehettem volna, letartóztattak – sóhajtott.

Cinder hunyorogva nézett rá. Az tuti, hogy úgy lopta össze a szobrokat is, valahogy nem tudta sajnálni a fickót.

– A szemetek... – motyogta magában, ahogy a fejét a rekesznek támasztotta.

Thorne a szemközti falra mutatott, a karja ott lebegett Cinder orra előtt.

– Az meg mi?

A lány odanézett, az arca elkomorult, majd mérgesen felnyögött, és talpra küzdötte magát. Egy fémkeret sarka látszott ki az egyik magas rekesztorony mögül, amelyet szintén a falhoz toltak.

– Egy ajtó. – Gyorsan behívta a hajó tervrajzát a retinakijelzőjére. – A betegszoba.

Thorne arcán látszott, hogy most már neki is beugrott.

– Ja, tényleg! Ezen a hajón az is van.

– Eltorlaszoltad a betegszoba bejáratát? – kérdezte Cinder csípőre tett kézzel.

Thorne is feltápászkodott.

– Soha nem volt szükség rá.

– De nem gondolod, hogy talán érdemes lenne hozzáférhetővé tenni, a biztonság kedvéért?

– Majd meglátjuk – vonta meg a vállát Thorne.

Cinder a szemét forgatva felnyúlt a legfelső rekeszért, és ledobta a földre, ezzel mindjárt annyi is lett a nagy nehezen kialakított kis folyosójuknak.

– És honnan tudhatjuk, hogy ezekben a dobozokban nincs egyetlen nyomjelző sem, ami alapján ránk találnak?

– Szerinted ennyire béna vagyok? Erre a hajóra semmi nem jött fel tüzetes átvizsgálás nélkül. Különben a Köztársaság már rég visszaszerezte volna, nem hagyták volna ott ácsorogni a raktárban.

– Az lehet, hogy jeladóink nincsenek – szólalt meg Iko, amitől Cinder és Thorne is megijedt. Még mindig nem szokták meg, hogy van egy láthatatlan, mindenütt jelen lévő úti társuk.
– De attól még radaron észlelhetnek bennünket. Én igyekszem megtenni mindent, hogy elkerüljük a műholdak és a többi hajó pályáját, de elképesztő, hogy micsoda forgalom van idefent!

Thorne lehajtotta az ingujját.

– A Föld légterébe észrevétlenül visszatérni pedig szinte lehetetlen. A múltkor is így kapcsoltak le.

– Úgy tudom, hogy erre is létezik valami trükk – mondta Cinder. – Biztosan hallottam már valahol olyasmit, hogy vannak, akik képesek észrevétlenül behatolni az atmoszférába. Csak tudnám, hol beszéltek erről!

– Hát, én ilyesmiről még nem hallottam. Én eddig csak ilyen-olyan hangárokba tudtam bedumálni magam, de attól tartok, szökött rabként már ez sem lesz olyan egyszerű...

Cinder a hajókonyhában talált egy gumiszalagot, amit most előkotort a zsebéből, és lófarokba fogta vele a haját. Az agya lázasan keresgélt az emlékei között, mígnem végül csak eszébe jutott, dr. Erland mondta neki, hogy sokkal több holdlakó él a Földön, mint sejtenénk, és nekik van valami módszerük arra,

hogy észrevétlenül be tudjanak lépni a bolygó légkörébe.

– A holdlakók tudják, hogyan álcázhatják az űrhajójukat.

– Mi van?

Cinder úgy pislogott Thorne-ra, mintha kábulatból eszmélt volna fel:

– A holdlakók képesek álcázni a hajójukat. A földi radarok nem tudják bemérni őket. Ezért tudnak olyan sokan lejönni a Földre, feltéve, hogy egyáltalán sikerül megszökniük a Holdról.

– Ez rettenetes! – szólalt meg lko, aki ugyanúgy vette tudomásul azt a tényt, hogy Cinder holdlakó, mint azt, hogy Thorne bűnöző: lojális elfogadással, de ettől még a holdlakókkal és a bűnözőkkel kapcsolatos véleménye nem változott. Általánosságban továbbra is megbízhatatlannak tartotta őket.

Cinder még nem találta ki, hogyan magyarázza el neki, hogy ő nem csak egyszerű holdlakó, hanem történetesen az elveszett Selene hercegnő.

– Tudom, hogy szörnyű – mondta Cinder –, de most igencsak kapóra jönne, ha tudnám, hogy csinálják.

– Nem lehet, hogy a... – Thorne úgy tekergette a csuklóját a lány előtt, mint egy bűvész – ... holdbéli varázserejükkel?

– Bioelektromosság – javította ki Cinder dr. Erlandet idézve. – Ha varázserőnek nevezed, azzal te is erősíted őket.

– Mindegy.

– Nem tudom. Lehet, hogy inkább valami spéci technológia, amit felszerelnek a hajóikra.

– Legyünk optimisták, és reméljük, hogy inkább a varázserővel függ össze. Akkor talán mindjárt el is kezdhetnél gyakorolni, nem?

Cinder az ajkát harapdálta. Jó, de mit gyakoroljon?

– Hát, végül is megpróbálhatom. – Megint a rekeszre

pillantott, felemelte a tetejét, és egy rakás chipset talált benne. A fémkezével benyúlt a csomagok közé, és egy tollakkal díszített, hatszemű, vézna fabábut kotort elő.

– Ez meg micsoda?

– Egy venezuelai álombaba.

– De ocsmány!

– Attól még megér vagy tizenkétezer univot.

Cindernek egy pillanatra a lélegzete is elakadt, aztán gyorsan visszatette a babát a helyére, nehogy valami baja essék.

– Mit gondolsz, van rá esély, hogy találok valami olyat is, aminek hasznát vehetnénk? Mondjuk, egy feltöltött aksit?

– Nem nagyon – mondta Thorne. – Mert? A mienk meddig bírja még?

– Nagyjából harminchét óráig – válaszolta meg a kérdést Iko.

– Bőven elég arra, hogy megtanulj egy új holdbéli trükköt, nem? – mutatott felfelé Thorne a hüvelykujjával.

Cinder lecsukta a láda tetejét, majd az egészet visszatolta a helyére. Közben remélte, hogy nem látszik rajta, mennyire meg van rémülve a gondolattól, hogy az újonnan felfedezett adottságát kell használnia, ráadásul egy olyan hatalmas és undorító valamire, mint ez a teherhajó.

– Addig én egy kicsit körülnézek, és kiderítem, hol lenne a legjobb hely a leszálláshoz. A Nemzetközösség területén biztosan nem. Azt mondják, a Fidzsi-szigetek ilyenkor csodaszép.

– Vagy menjünk inkább Los Angelesbe! – szólalt meg Iko szinte dalolva. – Ott van egy hatalmas hostess-droid lerakat. Nagyon nem bánnám, ha kaphatnék egy olyan testet. Egy olyan újabb típusút, amelyiknek színváltós, száloptikás haja van.

Cinder megint a földre rogyott, és megvakarta a csuklóját –

ez lett az új szokása, amióta nem volt kesztyűje, amivel babrálhatott volna.

– Nem fogunk lopott amerikai hajóval leszállni az Amerikai Köztársaság területén – mondta, majd a netmonitort kezdte vizslatni, amelynek a sarkában épp az ő bűnügyi nyilvántartásban rögzített fényképe jelent meg. Hogy gyűlölte ezt a képet!

– Neked van valami javaslatod, hogy hova menjünk? – kérdezte Thorne.

Afrikába – hallotta a fejében a választ Cinder, de a torkán nem jött ki hang.

Neki oda kell mennie. Hogy találkozzon dr. Erlanddel, aki majd megmondja neki, hogyan tovább. A férfinak tervei vannak vele. Olyan tervei, amelyek hőst csinálnak belőle, megmentőt, igazi hercegnőt. Olyan tervek, amelyekkel letaszíthatják a trónról Levanát, és végül Cinder lesz a királynő.

A jobb keze remegni kezdett, dr. Erland besorozta a kiborgokat és több tucatot, talán több százat is képes volt feláldozni csak azért, hogy őt megtalálja. Majd amikor végre rátalált, addig tartotta titokban előtte az igazságot, ameddig csak tudta, közben pedig szépen eltervezte a jövőjét. Neki csak a bosszú számít.

Egy dologra viszont nem gondolt. Mégpedig arra, hogy Cindernek esze ágában sincs felülni a trónra. Ő aztán nem akar hercegnő lenni, nem akar semminek az örököse lenni. Egész életében – legalábbis abban a részében, amire vissza tud emlékezni – mindig csak szabadságra vágyott. És most, életében először, most itt van a szabadság, bármily törékeny legyen is. Végre senki nem mondja meg neki, mit tegyen. Senki nem ítéli el, senki nem kritizálja.

Ha viszont most elmegy dr. Erlandhez, ennek egy csapásra vége lesz. Ő ugyanis azt fogja várni tőle, hogy követelje vissza a trónt Levanától, és legyen ő a Hold királynője, ami pedig sokkal inkább gúzsba köti a kezét, mint bármilyen acélbilincs.

Cinder a kiborgkezével fogta le a remegő másik kezét. Nagyon elege van már abból, hogy mások döntsenek az életéről. Itt az ideje, hogy kiderítse, ki is ő valójában, és ne mindig csak az legyen, aminek mások mondják.

– He... Cinder?

– Európába. – A hátát nekivetette a rekesznek, és próbálta kihúzni magát, hogy legalább a magabiztosság látszatát megőrizze. – Európába megyünk.

Thorne néhány másodpercig csak hallgatott.

– Erre van valami konkrét okod?

A tekintetük találkozott, Cinder pedig hosszasan elgondolkodott, majd óvatosan megszólalt:

– Te hiszel a holdbéli trónörökösben?

Thorne a két tenyerével támasztotta az állát:

– Persze.

– Úgy értem, hiszel benne, hogy még mindig életben van?

A férfi most úgy nézett rá, mintha valami ravaszságot sejtene a kérdés mögött:

– Mivel az első pillanattól kezdve olyan ködös volt ez az egész, ezért én tutira veszem, hogy még életben van.

– Tényleg? – húzódott kicsit hátrébb Cinder.

– Simán. Tudom, hogy egyesek azt mondják, ez csak összeesküvés-elmélet, meg ilyesmi, de hallottam, hogy Levana királynő a tűzeset után még hónapokon át totál paranoiás volt, pedig repesnie kellett volna az örömtől, hogy végre királynő lett, nem? Szóval szerintem ő tudta, hogy a hercegnő megmenekült.

– Na ja, de... ez is lehet, hogy csak szóbeszéd, nem? – próbálkozott Cinder, bár igazán maga sem tudta, miért próbálja elbizonytalanítani a férfit. Talán csak azért, mert ő maga sem hitt ebből az egészből semmit, amíg meg nem tudta az igazságot.

– Lehet – vonta meg a vállát Thorne –, de mi köze ennek Európához?

Cinder teljesen szembe fordult a férfival, és keresztbe tette a lábát.

– Van egy nő, aki ott él, vagy legalábbis valamikor ott élt. Az ottani katonaságnál szolgált. Úgy hívják, hogy Michelle Benoit, szerintem ő tudhat valamit az elveszett hercegnőről. – Lassan beszívta a levegőt, és remélte, hogy nem mondott semmi olyasmit, amivel leleplezte volna magát.

– Ezt meg honnan veszed?

– Egy android mondta. Egy császári android.

– Nahát! Kai androidja? – szólalt meg Iko, és a képernyőn máris Kai egyik rajongói oldala jelent meg.

– Igen, ő császári fenségének androidja – sóhajtott Cinder.

A kiborgagya a tudtán kívül minden egyes szót rögzített, amit Nainsi mondott neki, mintha csak sejtette volna, hogy Cindemek egy napon még szüksége lesz ezekre az információkra.

Nainsi annyit tudott kideríteni, hogy egy holdbéli orvos, egy bizonyos Logan Tanner hozta Cindert a Földre még gyermekként, miután Levana gyilkossági kísérlete kudarcba fulladt. Őt magát végül elmegyógyintézetbe zárták, ahol öngyilkosságot követett el, de előtte még volt ideje Cindert valaki más gondjaira bízni. Nainsi úgy vélte, hogy ez a valaki más az Európai Föderáció egyik leszerelt vadászpilótája volt.

Michelle Benoit alezredes.

– Egy császári android – ismételte meg a hallottakat Thorne,

akin most látszott először, hogy komolyan fontolóra veszi a kérdést. – És ő hogy jutott el idáig?

– Azt nem tudom. De én mindenképpen szeretném megtalálni ezt a Michelle Benoit-t, hogy utánajárjak ennek az egésznek.

És persze azt is remélte, hogy Michelle Benoit tudja a válaszokat azokra a kérdésekre is, amelyekre dr. Erland nem tudott megfelelni. Talán ő el tudná mesélni Cindemek a gyermekkorát, azt a tizenegy hosszú évet, amely elveszett az emlékezetéből, a műtétről és a sebészekről, meg Linh Garan találmányáról, amely képes volt megakadályozni Cindert abban, hogy használja a holdbéli adottságait egészen addig, amíg dr. Erland ki nem iktatta.

Talán annak a nőnek lenne néhány használható ötlete, hogy Cinder mihez is kezdjen most magával. Egy-két olyan gondolat, amely bizonyos választási lehetőséget is kínál az élete hátralévő részét illetően.

– Oké, benne vagyok.

– Tényleg? – rezzent össze Cinder.

– Még jó! Figyelj, ez a Harmadik Kor legnagyobb megoldatlan rejtélye. Csak lesz valaki, aki majd jutalmat ígér azért, hogy leszállítjuk neki a hercegnőt, nem?

– Ja, Levana királynő biztosan.

Thorne közelebb hajolt hozzá, és könyökkel oldalba bökte.

– Akkor legalább elmondhatjuk magunkról, hogy már van valami közös bennünk a hercegnővel, mi? – kacsintott vigyorogva, amitől Cinder legszívesebben falra mászott volna. – Remélem, csinos a kiscsaj!

– Nem próbálnál meg legalább egy kicsit a fontos dolgokra koncentrálni?

– Miért? Ez szerintem fontos. – Thorne nyögve feltápászkodott, még mindig érezte a testében a kalandos szökésük emlékeit. – Nem vagy éhes? Mert én úgy hallom, hogy egy babkonzerv már türelmetlenül kiabálja a nevemet.

– Nem, kösz.

Miután a férfi távozott, Cinder is ráült a legközelebbi rekeszre, és próbálta ellazítani a vállát. A képernyőn megint a hírek mentek. Hang nélkül. Alul az egyik szalagcím így hangzott: „Hajsza a szökött rab, Linh Cinder és a felségárulással vádolt Dimitri Erland után."

Elszorult a torka. Felségárulás?

Pedig nem volt ebben semmi meglepő. Mégis mit várt, meddig tart, mire rájönnek, hogy ki segített neki a szökésben?

Cinder kicsit hátradőlt, a lábát lelógatta a ládáról, és felnézett a mennyezeten kanyargó csövek és kötegelt huzalok sűrű labirintusára. Lehet, hogy mégsem okos dolog Európába menni? De mintha valami belső késztetést érzett volna, aminek képtelenség ellenállni. Nem is csak azért, amit Nainsitól hallott, hanem a saját halovány emlékei miatt is. Azt mindig is tudta, hogy Európában nőtt fel, sőt még néhány kusza emlékkép is derengett a fejében. Bár ezekről mindig azt hitte, hogy csak álmodta őket. Egy istálló. Egy hófödte mező. Végtelen, szürke égbolt. Aztán egy hosszú, nagyon hosszú vonatút, amelynek a végén Új-Pekingbe, az új családjához került.

Egyszerűen úgy érezte, muszáj most odamennie. Hogy kiderítse, hol töltötte azokat az elveszett éveket, ki viselte gondját akkoriban, ki ismeri még az ő nagy titkát.

De mi van, ha csak az elkerülhetetlent próbálja elkerülni? Mi van, ha mindezzel csak áltatja magát, és valójában arról van szó, hogy nem mer dr. Erland után menni, nem meri elfogadni a

sorsát? A doktor ugyanis legalább arra meg tudná tanítani, hogyan viselkedjék holdlakóként. És hogyan védje meg magát Levana királynőtől.

Most még azt sem tudja, hogy kell használni a bűbájt. Mármint rendesen.

Az ajkát lebiggyesztve alaposan szemügyre vette a kiborgkezét. A fémfelület csaknem olyan volt, mint egy tükör a félhomályban. Oly tiszta még, olyan újszerű... mintha nem is kéz lett volna. Még nem.

Félrebillentette a fejét, és felemelte a másik kezét is. Az emberit. És próbálta elképzelni, milyen lenne, ha teljesen ember lenne. Ha mindkét keze csontokból, izomszövetekből és bőrből lenne. A felszín alatt pedig halovány kék erekben keringene a vér. Mind a tíz ujján lenne köröm. Ebben a pillanatban elektromos áram indult meg az idegszálaiban, és a kiborgkeze kezdett átalakulni. Az ujjpercek között apró barázdák jelentek meg. A bőr alatt inak rajzolódtak ki. A vonalak lágyabb ívben haladtak. Határozottan melegebb is lett. Húsvér kézzé változott.

Cinder döbbenten nézte a két kezét. A két emberi kezét. Apró, kecses kézfejek, tökéletes ujjakkal, ízlésesen lekerekített körmökkel. Behajlította a bal keze ujjait, ökölbe szorította a kezét, majd ismét kitárta a tenyerét.

Kerge kacaj szakadt fel a torkából. Sikerült! Tudatosan használta a bűbájt.

Ezek után nem is kell már a kesztyű! Bárkit könnyedén meggyőzhet róla, hogy igazi keze van.

Soha senki nem fogja tudni, hogy ő valójában kiborg.

Hirtelen nem is tudta, mit kezdjen ezzel az elképesztő, új helyzettel!

Aztán – talán egy kicsit korábban, mint szerette volna –

megjelent a narancssárga villogó fény a látómezeje szélén. Az agya figyelmeztette, hogy amit lát, az hazugság. Nem a valóság. És soha nem is lesz az.

Kihúzta magát, nagy levegőt vett, és erősen összeszorította a szemét, még mielőtt a retinakijelzője nekilátott volna összegyűjteni a sok apró pontatlanságot és hamisságot, ahogyan annak idején Levana bűbájával is tette, amikor Cinder épp ennek köszönhetően át tudott látni rajta. Mérhetetlen undort érzett maga iránt. Elképesztő, hogy a vágy ilyen könnyen a hatalmába kerítette!

Ez Levana módszere. Ő az, aki úgy tartja a markában az embereket, hogy becsapja a szemüket és a szívüket. Az ő uralkodásának legfőbb eszköze a félelem, ez igaz, de a csodálat, a rajongó imádat is. Hiszen olyan könnyű kihasználni az embereket, ha egyszer észre sem veszik, hogy kihasználják őket.

De ez nem sokban különbözik attól, amikor ő Thorne-nal szemben bevetette a bűbáját. Könnyedén át tudta venni a hatalmat a férfi elméje felett, igazából még csak nagyon próbálkoznia sem kellett, ő pedig máris ugrott, hogy teljesítse minden kívánságát.

Reszketve ült a láda tetején, hallgatta, ahogy Thorne a konyhában tesz-vesz és dúdolgat magában.

Ha most jött el az idő, hogy el kell döntenie, ki is ő és ki akar lenni valójában, akkor az első döntést egész könnyen sikerült meghoznia.

Ő soha nem lesz olyan, mint Levana királynő.

Huszadik

FEJEZET

A PÁLYA MÁGNESEI ELNÉMULTAK, AZ ERDŐBEN MÁR CSAK a saját lépteik zaja és egy-egy költöző madár károgása törte meg a csendet. A vastag lombtakarón haloványan szűrődött át a napfény, a fák nedvének aromájába a közelgő ősz illata vegyült.

Az idő mintha évezredekké nyúlt volna, noha Scarlet zsebmonitorja pontosan mutatta, hogy nem egészen egy óra telt el, mire megtalálták a veszteglő vonatot. Scarlet először az erdőtől idegen hangokra lett figyelmes – a sáros és kavicsos talajon szétszóródó androidok lépteire.

Farkas tudatosan távolodott a pályától, igyekezett minél előbb elérni az erdő biztonságot nyújtó, sűrűbb részeit. Scarlet eltette a zsebmonitorját, hogy mindkét kezét szabadon használhassa a kidőlt fatönkök, hajlékony gallyak és pókhálók között vezető úton. Egy idő után felhúzta a kapucniját a fejére, így ugyan nem látta annyira jól a környezetét, de legalább nem kellett tartania attól a sok mindentől, ami az arcába csapódott, vagy a hajába hullott.

A töltésre egy hatalmas fenyő gyökereibe kapaszkodva sikerült felmászniuk, amely úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban rádőlhetne a pályára ldefentről Scarlet jól látta ahogy a napfény foltokban megcsillan a vonat fémtetején. Az ablakokban egy-egy utas árnyéka is megjelent. Scarlet el sem tudta képzelni, hogy ott legyen ő is közöttük. Most már

bizonyára mindenkinek leesett, hogy mit is jelent ez az „egészségügyi vészhelyzet". Vajon meddig tart, míg minden utast megvizsgálnak, és eldöntik, hogy elmehet-e? Meddig tarthatnak karanténban egészséges embereket? És elengedik-e őket egyáltalán?

Hogy senki ne szökhessen el, egy kis csapat android folyamatosan járőrözött a vonat körül, a sárga szenzoraik éberen fürkészték az ablakokat és az ajtókat, időnként kifordultak a fák irányába is. Scarlet ugyan nem gondolta, hogy itt fent is megláthatják, de azért inkább hátrahúzódott a töltés szélétől, és lassan, nagyon lassan lehúzta a cipzárját. Farkas épp akkor pillantott hátra, amikor kihúzta a karját a felsője ujjából, és örömmel nyugtázta, hogy a lány rejtőzködésre sokkal inkább alkalmas, fekete-barnás topot visel. A szvettert szorosan a derekára kötötte.

– Így jobb? – kérdezte hangtalanul, de Farkas szó nélkül visszafordult.

– Mostanra már biztosan észrevették, hogy leléptünk – suttogta.

A hozzájuk legközelebb álló android hirtelen feléjük fordult, Scarlet pedig gyorsan lehúzta a fejét, mert attól félt, hogy talán a haja színe is feltűnő lehet ebben a környezetben.

Amikor a robot komótosan továbbindult, Farkas előrébb kúszott, és felemelt egy faágat, hogy Scarlet átbújhasson alatta.

Csak lépésben tudtak haladni, szinte guggolva, nehogy meglássák őket. Scarlet úgy érezte, minden egyes lépésére apró állatok – mókusok, fecskék – egész serege keres fejvesztve menedéket, és attól félt, hogy az androidok pusztán az alapján is a nyomukra bukkannak, hogy érzékelik az erdő lakóinak nyugtalan viselkedését, de szerencsére nem hallottak semmit,

ami arra utalt volna, hogy észrevették őket.

Csak egyszer álltak meg, amikor egy kék keresőfény kezdett táncolni a fejük felett a fák törzsén. Scarlet Farkas utasításait követve szinte belenyomta magát a talajba, és feszülten hallgatta, ahogy a szíve vadul pumpálja a vért a fülébe.

Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Farkas meleg ujjai a hátának nyomódnak. Ez a magabiztos érintés abban a pillanatban oly megnyugtató volt, miközben rémülten figyelte az androidból előtörő éles fényt, ahogy belefúródik a lombkoronába. Óvatosan, szinte érzékelhetetlenül elfordította a fejét. Farkas ott volt mellette, minden izma megfeszült, meg sem mozdult, kivéve a másik kezén az ujjakat, amelyek ott doboltak és doboltak és doboltak egy nagy sziklán. Így vezette le azt az ideges energiát, amely máshol nem tudott távozni a testéből.

Scarlet szinte megigézve nézte a sziklán táncoló ujjakat, és észre sem vette, hogy a fénycsóva már eltávolodott tőlük, amíg Farkas el nem vette a kezét a hátáról.

Némán lopakodtak tovább.

Nemsokára maguk mögött hagyták a vonatot, az eltévedt civilizáció zajai belevesztek a tücsökciripelésbe és a békák koncertjébe. Amikor Farkas megkönnyebbülten nyugtázta, hogy nem követik őket, kijöttek az erdőből, és a mágnespálya mentén haladtak tovább.

Annak ellenére, hogy nem csekély utat tettek már meg, egyikük sem szólalt meg.

És amikor a nap már búcsúcsókot lehelt a láthatárra, és egy-egy pillanatban vakító fényesség szaladt végig a fák törzse között, Farkas csak akkor állt meg, és fordult hátra. Scarlet néhány lépéssel előtte állt meg, követte a férfi tekintetét, de ő közel s távol nem látott mást, csak óriási bokrokat és

végtelennek tetsző árnyékokat.

Akárhogy is hegyezte a fülét, nem hallott újabb vonítást, csak madárcsicsergést és előttük valahol egy denevérraj vijjogását.

– Farkasok? – kérdezte végül.

A hosszú csend után kurta biccentés következett:

– Farkasok.

Scarlet csak akkor fújta ki a levegőt, amikor Farkas továbbindult. Már órák óta gyalogoltak, de nem láttak sem másik vonatot, sem másik vágányt, de még csak a civilizáció leghalványabb jelét sem. Amúgy csodálatos volt ez a vidék: a friss levegő, a vadvirágok, az aprócska állatok, melyek kíváncsian kimerészkedtek a bokrok széléig, hogy megnézzék őket maguknak, aztán gyorsan beszaladtak a bozótba.

Másrészt viszont Scarletnek sajgott a lába és a háta, a gyomra is korgott, Farkas pedig ráadásul azt állította, hogy az erdő legbarátságtalanabb teremtményei a közelben portyáznak.

Hirtelen libabőrös lett a karja. Kilazította a csomót a derekán, és gyorsan belebújt a felsőjébe. A cipzárját is állig felhúzta. Amikor előhalászta a zsebmonitorját, csalódottan vette tudomásul, hogy eddig mindössze huszonkilenc kilométert tettek meg, és a legközelebbi állomás még majdnem ötven kilométerre van.

– Úgy egy kilométerre előttünk lesz egy csomópont.

– Az jó – mondta Farkas. – Azok a vonatok, amelyek a menetrend szerint erre jöttek volna, egy ideig nem fognak tudni az eredeti útvonalukon haladni. De a csomópont után már számíthatunk szerelvényekre.

– Jó, és ha jön egy vonat, akkor szerinted hogy szállunk fel rá?

– Ugyanúgy, ahogy az előzőről leszálltunk – küldött Farkas egy ravasz vigyort a lány felé. – Mintha leugranánk egy pajta tetejéről, nem?

– Hát, szerintem ez a hasonlat annyira azért nem jó, ha arról van szó, hogy fel kell ugrani egy vonatra – jegyezte meg Scarlet.

Farkas erre ugyanazzal a vigyorral válaszolt, a lány pedig elfordult, és arra gondolt, hogy talán nem is akarja olyan nagyon tudni, milyen tervet forgat a fejében a férfi, már ha egyáltalán van valamilyen terve. Előttük egy későn virágzó cserjéből hangos motozás hallatszott. Scarletnek a lélegzete is elakadt... de a következő pillanatban csak egy ártalmatlan nyest mászott elő, és villámgyorsan eltűnt a fák között.

Nagyot sóhajtott. Dühös volt magára, hogy ennyire berezel mindentől.

– Szóval – szólt oda Farkasnak, aki mindjárt hátra is fordult –, ha ránk támadnának, ki győzne? Te vagy a farkasok falkája?

A férfi komolyan ráncolta a homlokát.

– Az attól függ – mondta lassan, mintha csak azon tűnődne, miért tette fel a lány ezt a kérdést. – Például hogy mekkora az a falka.

– Nem tudom, mi számít átlagosnak. Hat példány?

– Hattal azért még elbírnék – válaszolta a férfi. – De ha többen vannak, az már elég szoros lehet.

– Látom, önbizalommal nem állsz rosszul – vigyorgott Scarlet.

– Mert?

– Semmi – rúgott odébb egy követ az útból a lány. – És ha, mondjuk, egy... oroszlán támadna rád?

– Mi? Egy macska? Ezt kikérem magamnak!

Scarlet hangosan felnevetett, amin talán még ő maga is

meglepődött.

– És ha egy medve jönne?

– Miért, látsz te itt medvét?

– Még nem, csak szeretnék előre felkészülni, ha esetleg meg kell mentselek.

A mosoly, amelyre Scarlet várt, felmelegítette a férfi arcát. A fehér fogai is elővillantak.

– Hát, nem tudom. Eddig még soha nem volt dolgom medvével. – Aztán kelet felé biccentett. – Itt van egy tó, talán úgy száz méterre. Szerintem szerezzünk egy kis vizet.

– Várj!

Farkas mozdulatlanul meredt a lányra.

Scarlet összevont szemöldökkel közeledett felé.

– Csináld ezt még egyszer!

A férfi hátralépett, hirtelen idegesség ült ki az arcára.

– Mit?

– Ezt a mosolyt.

De Farkasnak esze ágában sem volt engedelmeskedni. Tovább hátrált, és az állát megfeszítette, hogy a két ajka biztosan összeérjen.

Scarlet csak egy rövid pillanatig habozott, aztán kinyújtotta a kezét. A férfi teste megvonaglott, de nem hátrált tovább, amikor Scarlet a két tenyerébe fogta az állát, és a hüvelykujjával széthúzta az ajkát. Farkas sziszegve szívta be a levegőt, és a nyelvét a fogsora jobb oldalára szorította.

Csakhogy ezek nem normális fogak voltak. Mintha agyara nőtt volna: hosszú, hegyes szemfogak emelkedtek ki a többi fog közül.

Scarletnek túl sok időbe telt, míg felfogta, hogy ez valóban egy farkas fogsora.

Farkas elfordította az arcát, az állát ellazította. De az egész teste kényelmetlenül megfeszült. Scarlet látta, ahogy a férfi nagyot nyel.

– Ezek implantátumok? – Farkas a tarkóját vakargatta, képtelen volt a lányra nézni. – Az Ordas Rend elég komolyan veszi ezt a farkas-dolgot, mi? – Scarlet rádöbbent, hogy a keze még mindig ott lebeg kettejük között a levegőben, az ujjai pedig veszélyesen közel állnak ahhoz, hogy megragadja velük Farkas arcát, és magához húzza, úgyhogy inkább gyorsan zsebre vágta a kezét. A pulzusa hirtelen megint az egekbe szökött. – Van még esetleg valami más furcsaság is rajtad, amiről tudnom kéne? Netán farkad is nőtt?

A férfi lassan a lányra emelte a tekintetét. Elvörösödött a dühtől, mire észrevette, hogy Scarlet mosolyog.

– Csak vicceltem – mondta a lány bocsánatkérő vigyorral az arcán. – Hiszen ezek csak fogak. És neked legalább nem úgy van beültetve a koponyádba, mint annak a fickónak ott a ringben.

Beletelt néhány másodpercbe, de aztán Farkas zavara kezdett felengedni, mogorva arcvonásai szép lassan ellágyultak. A szája széle megint felfelé ívelt, de ez megint nem volt igazi mosoly.

– Na, jó – vakargatta meg a lábát Scarlet a lábujjával. – Mondjuk, hogy mosolyogtál. Azt mondtad, van itt valami folyó a közelben?

Farkas szemmel láthatóan örült, hogy az iménti kínos beszélgetés véget ért.

– Egy tó – mondta. – Érzem az illatát.

Scarlet hunyorogva nézett a férfi által mutatott irányba, de ő csak fákat látott. Mindenütt ugyanolyan öreg fákat.

– Ja, tényleg – dünnyögte magában, és megindult az

avarban a férfi után.

Aki megint nem tévedett. Noha ez inkább volt pocsolya, mint tó... habár a vizét egy kis patak folyamatosan tisztán tartotta, amely aztán a mások oldalon csörgedezve folytatta is az útját tovább. A füves part közvetlenül a víz mentén kavicsosra váltott, majd eltűnt a felszín alatt. Néhány bükkfa ága hosszan benyúlt a víz fölé.

Scarlet feltűrte az ingujját, egy kis vizet locsolt az arcára, majd mohón inni kezdett a tenyeréből. Csak abból vette észre, milyen szomjas is volt, hogy egyszerűen képtelen volt abbahagyni az ivást. Farkas a nedves kezével többször is beletúrt a hajába, hogy megint rendesen összeborzolja a frizuráját, mintha attól tartott volna, az útjuk során túl civilizálttá vált a külsője.

A víztől kellemesen felfrissülve Scarlet felpillantott a férfira:

– Én ezt nem hiszem el.

Farkas a szemébe nézett.

– Már egyáltalán nem remeg a kezed – mutatott a lány Farkas tenyerére, amely békésen nyugodott a férfi térdén. Farkas mindjárt ökölbe is szorította a kezét, valahogy zavarta, ha a lány ilyen alaposan szemügyre vette az ujjait. – Lehet, hogy az erdő van ilyen jó hatással rád...

Farkas mintha kicsit elgondolkodott volna ezen, majd összevont szemöldökkel rácsavarta a kupakot a kulacsra, és betette a hátizsákba.

– Lehet – mondta aztán. – Van még valami kajánk?

– Nincs. Nem gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan feléljük a tartalékainkat – nevetett Scarlet. – De most, hogy mondod... pont az jutott eszembe, hogy a friss levegő valóban csodát tehet az emberrel, ha, mondjuk, alacsony a vércukra. Úgyhogy

szerintem menjünk is, hátha találunk útközben szedret vagy ilyesmit.

Már épp fel akart állni, amikor a tó másik partjáról hápogás hallatszott. Vagy fél tucat kacsa totyogott be a vízbe, kicsit pedáloztak, majd bedugták a fejüket a felszín alá.

– Vagy... gondolod, hogy el tudnád kapni az egyiket? – harapott az ajkába Scarlet.

Ahogy Farkas a kacsák felé fordult, vakmerő vigyor jelent meg az arcán.

A mozgását elnézve egész könnyűnek tűnt a dolog. A férfi úgy közelített a gyanútlan madarak felé, mint egy született ragadozó. De bármilyen mély benyomást is tett ezzel Scarletre, márpedig bizonyára így volt, az semmi nem volt ahhoz képest, amennyire ő csodálta a lányt, ahogy az a kimúlt szárnyast megfosztotta a tollazatától, és mint egy igazi szakértő, ügyesen átlyuggatta a bőrt is, hogy a zsír külső rétege szépen kiszivároghasson, amíg elkészül.

A legnehezebb talán a tűzgyújtás volt, de Scarlet a zsebmonitorja segítségével gyorsan rákeresett a témára a neten, majd az egyik töltényből kinyert puskapornak köszönhetően nemsokára már megbabonázva nézte az aprócska tűznek a lombkorona felé törő szürke lángnyelveit.

Farkas az erdőt kémlelte, s közben hosszan kinyújtotta a két lábát maga előtt.

– Mióta élsz azon a farmon? – vájta bele a sarkát a sárba.

Scarlet a térdére könyökölt, és türelmetlenül pillantott a kacsára.

– Hétéves korom óta.

– És miért jöttél el Párizsból?

A lány felnézett, de Farkas tekintete a csendes víztükrön

nyugodott.

– Elég nyomorult életem volt ott. Miután anyám lelépett, apám inkább kocsmázni járt, semmint hogy velem törődjön. Ezért jöttem le a nagymamámhoz.

– És itt jobb volt?

– Beletelt egy kis időbe, amíg megszoktam – vonta meg a vállát Scarlet. – Elkényeztetett városi kiscsaj voltam, itt meg hajnalban kellett kelni, és házimunkát is osztottak rám. Itt is megvoltak a kis balhéim. De azért mégsem volt ugyanaz.... mert amikor az apámmal éltem, akkor állandóan hisztiztem, összetörtem a dolgokat, vagy kitaláltam mindenféle hazugságot, bármit, csak valahogyan felhívjam magamra a figyelmét. Hogy *törődjön* velem. De nagymamával ilyet soha nem csináltam. A hűs nyári éjszakákon órákat ültünk kint a kertben, és rengeteget beszélgettünk, ő pedig tényleg oda is figyelt arra, amit mondtam. Komolyan vette a véleményemet, mintha valami értelmeset mondtam volna. – A szeme könnybe lábadt, ahogy a lángok alatt hunyorgó parázsba bámult. – Persze nagyjából minden második este veszekedéssel végződött, mert mindkettőnknek elég határozott elképzeléseink vannak a dolgokról, és mindketten túl makacsak vagyunk ahhoz, hogy belássuk, ha valamiben tévedtünk, de aztán mindig eljött az a pont, amikor valamelyikünk már torkaszakadtából üvöltött, vagy épp ott tartott, hogy feláll, és faképnél hagyja a másikat, és akkor nagymama egyszer csak elkezdett nevetni. Azt mondta, hogy pont olyan vagyok mint ő. – Scarlet nagyot nyelt, és szorosabban átölelte a térdét. – Azt mondta, biztosan nekem is elég nehéz életem lesz, épp azért, mert olyan vagyok, mint ő. – A kezét a szemére nyomta, és gyorsan kidörzsölte a könnyeket, mielőtt még végigcsorogtak volna az arcán.

Farkas megvárta, amíg a lány ismét nyugodtabban vette a levegőt, és csak azután tette fel a következő kérdést:

– Mindig csak kettesben éltetek?

Scarlet némán bólintott, aztán amikor már biztos volt benne, hogy nem jön több könny a szeméből, elvette a kezét. Szipogott egy kicsit, majd odanyúlt, hogy kifordítsa a kacsa szárnyát, ahol a bőr már kicsit megfeketedett.

– Igen. Kettesben. Nagymama sosem ment férjhez. Bárki is volt a nagyapám, már nagyon régen eltűnt a porondról. Igazából soha nem is beszélt róla.

– És nem volt testvéred? Vagy... örökbe fogadott testvéred? Tudod, nevelt gyerek?

– Nevelt gyerek? – Scarlet végighúzta az alkarját az orra alatt, és Farkasra sandított. – Nem, csak én voltam – tett rá még egy ágat a tűzre. – És neked? Neked van testvéred?

Farkas mélyen belevájta a körmét a kavicsos talajba.

– Van. Egy öcsém.

Scarlet alig hallotta a férfi hangját a hangosan ropogó lángok mellett. Szinte érezte a súlyát ezeknek a szavaknak. *Egy öcsém*. Farkas arcán sem vonzódás, sem ridegség nem látszott Úgy tűnt, hogy a férfi ösztönösen védi az öccsét, de az arca szemmel láthatóan megkeményedett.

– És ő hol van? – kérdezte Scarlet. – Még mindig a szüleitekkel él?

Farkas kicsit előrehajolt, és megigazította a kacsa egyik lábát.

– Nem. Már jó régóta egyikünk sem beszélt a szüleinkkel.

Scarlet megint a madárra figyelt.

– Te sem nagyon jöttél ki a szüleiddel, mi? Azt hiszem, ebben eléggé hasonlítunk.

Farkas erősen megszorította a kacsalábat, és csak amikor egy parázs ráhullott a bőrére, akkor húzta el a kezét.

– Én szerettem a szüleimet – mondta olyan gyengédséggel, ami az imént, amikor az öccséről beszélt, nem volt érezhető a hangjában.

– Hogyhogy csak „szeretted"? Talán meghaltak, vagy mi?

Ő maga is összerezzent a saját érzéketlenségén, és azt kívánta, bárcsak tudná, mikor kell befognia a száját! De nem úgy tűnt, mintha Farkast nagyon bántotta volna ez a kérdés. Inkább csak szomorúnak látszott, ahogy megint beletúrt a kavicsokba maga mellett.

– Nem tudom. Vannak bizonyos szabályok, amelyeket be kell tartani, ha az ember bekerül a falkába. Az egyik, hogy meg kell szakítani minden kapcsolatot azokkal, akikkel a múltban dolgod volt, beleértve a családtagokat is. Elsősorban velük nem szabad tartani a kapcsolatot.

Scarlet döbbenten csóválta a fejét.

– De hát ha egyszer jó dolgod volt otthon, akkor minek csatlakoztál hozzájuk egyáltalán?

– Nem volt más választásom – vakarta meg a férfi a füle tövét. – Ahogy az öcsémnek sem, amikor néhány évvel utánam érte is elmentek, bár őt ez soha nem zavarta annyira, mint engem... – A hangja elbicsaklott. Szórakozottan bedobott egy kavicsot a vízbe. – Á, hagyjuk! Ez túl bonyolult. És most már különben sem számít.

Scarlet komoran nézett maga elé. El nem tudta képzelni, hogy valakinek ne legyen más választása, mint hogy ilyen életet éljen, hogy otthagyja a családját, és csatlakozzon egy erőszakos bandához... de mielőtt még tovább faggatózhatott volna, Farkas megint a sínek felé fordult, és hirtelen talpra ugrott.

Scarlet is odanézett, és érezte, hogy a szíve máris a torkában dobog.

Az árnyékból, mint egy macska, oly hangtalanul, egyszer csak ott termett előttük az a férfi, akivel a büfékocsiban találkozott. Most is mosolygott, de ez már nem az a flörtölős mosoly volt, amelyet korábban látott az arcán.

Egy hosszú másodpercbe telt, mire Scarletnek beugrott a férfi neve. *Ran*.

Ran hátravetette a fejét, és vágyakozva beleszimatolt a levegőbe.

– Micsoda finom illat! – szólalt meg. – Úgy tűnik, a legjobbkor érkeztem.

Huszonegyedik

FEJEZET

– BOCS, HA MEGZAVARTALAK BENNETEKET – MONDTA RAN még mindig a fák árnyékában. – De ez az isteni illat egyszerűen ellenállhatatlan. – Amíg beszélt, végig Farkason tartotta a szemét, amelynek csillogásától Scarlet lábujjai kétségbeesetten kaparni kezdték belülről a cipőjét. Rögtön nyúlt is a pisztolyáért, és kicsit közelebb húzta a csípőjéhez.

– Ugyan, semmi baj – szólalt meg Farkas hosszú hallgatás után. Hangja baljósán csengett, akár egy figyelmeztetés. – Jut ebből neked is.

– Köszönöm, barátom!

A férfi körbejárta a tüzet, s közben olyan közel haladt el Scarlet mellett, hogy a lánynak be kellett húznia a könyökét, hogy ne érjen az idegen lábához. A szőr is felállt a karján.

Ran úgy nyújtózott el Scarlettel szemközt a tűz mellett, mintha az egész tópart az ő saját felségterülete lenne. Egy pillanattal később Farkas közéjük telepedett, de ő nem feküdt el.

– Farkas, ez itt Ran – mondta Scarlet, de a helyzet annyira furcsa volt, hogy egészen belevörösödött. – A vonaton találkoztunk. – Minden erejével azon volt, hogy valamiképpen visszaterelje az érzelmeit a közönyösség irányába, s közben azzal foglalta le a kezét, hogy megforgatta a kacsa darabjait. Farkas kicsit közelebb húzódott hozzá, szinte pajzsként kúszott Ran és

Scarlet közé, annak ellenére, hogy az arca egészen kipirosodott a lángok közelségétől.

– Nagyon kellemesen elbeszélgettünk a büfékocsiban – mondta Ran. – De... kikről is? „Akik becsületes farkasnak adják ki magukat?"

Scarlet a férfira pillantott.

– Igen ez a téma mindig is a kedvencem volt – jegyezte meg tárgyilagos hangon, s közben kiszedegette a kacsa szárnyait és lábait a serpenyőből. – Na, ezek már jók.

Az egyik combot megfogta, a másikat pedig Farkas felé nyújtotta Ran nem panaszkodott, hogy neki csak a csontos szárnyak jutottak, Scarlet pedig fintorogva nézte, ahogy a férfi az elsőt szétfeszítette, s közben a porc hangosan pattant szét az ízületben.

– *Bon appétit!* – csípte ki hátborzongatóan hegyes körmével a húst Ran a csontok közül. A zsír hosszan végigcsorgott az alkarján.

Scarlet lassan majszolta az ételt, a két férfi viszont úgy vetette rá magát a húsra, mint a vadállatok, s közben egy pillanatra sem vették le a szemüket egymásról. A lány előrehajolt.

– És te, Ran, hogy jutottál le a vonatról?

Ran bedobta az egyik szárny lerágott csontját a tóba.

– Ezt én is kérdezhetném tőletek.

Scarlet próbált úgy viselkedni, mint akinek nem kalapál őrületes tempóban a szíve.

– Mi leugrottunk.

– Az elég veszélyes – vigyorgott Ran.

Farkas alig hallhatóan felmordult. Annak a nyugalomnak, amely még az imént áradt a testéből, most már nyoma sem volt.

A helyét most ugyanaz a feszült várakozás vette át, amelyet Scarlet a pankrátorringben is látott. Doboló ujjak. Remegő láb.

– Párizs innen még jó messze van – kerülte meg Scarlet kérdését Ran. – Milyen szomorú, hogy így alakultak a dolgok. Úgy értem, annak a szerencsétlen pestisesnek.

Scarlet kicsit megigazította a serpenyőben a kacsa mellehúsát.

– Az. Borzalmas. Még szerencse, hogy Farkas velem volt, különben valószínűleg én is ott ragadtam volna.

– Farkas – forgatta a szájában óvatosan a szót Ran. – Milyen furcsa név. A szüleidtől kaptad?

– Nem mindegy? – hajította el Farkas a csontot.

– Csak beszélgetni akartam.

– Én meg jobb szeretem a csendet!

Egy hosszú pillanat után, amelyben a feszültség szinte már tapintható volt, Ran tettetett ártatlansággal kapkodott levegő után:

– Ó, ezer bocsánat! – csípte ki az utolsó húscafatot is a csontok közül. – Talán épp nászúton vagytok? Szerencsés fickó vagy! – Az arcán gúnyos vigyor jelent meg, ahogy betömte a szájába a húscafatot.

Farkas mélyen a homokba vájta az ujjait.

Scarlet a felszálló füstön és forróságon keresztül bámulta a férfit, majd egy kicsit előredőlt:

– Csak én érzem úgy, vagy ti valóban *ismeritek* egymást?

Egyikük sem tagadta. Farkas most már meredten fókuszált a másikra, csak egy hajszálra volt attól, hogy rávesse magát.

Scarlet fejébe befészkelte magát a gyanú.

– Tűrd fel az ingujjadat!

– Hogy micsoda? – nyalta le a zsírt Ran a csuklójáról.

A lány feltápászkodott, és előrántotta a fegyvert.

– Gyerünk!

Ran egy pillanatig még habozott. Aztán faarccal a bal csuklójához nyúlt, és feltűrte az ingujját egészen a könyökéig. Az alkarján tisztán látszott a tetoválás: LSOP1126.

A harag olyan forrón tört fel Scarlet vérében, mint a tűz alatt izzó parázs.

– Miért nem szóltál, hogy ő is közülük való? – sziszegte, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a tetoválásról, és a pisztoly csövét is egyenesen a férfira szegezte.

Ran most először látszott feszültnek.

– Azt reméltem, hogy anélkül is sikerül kiderítenem, miért van itt, és miért szállt rád a vonaton, hogy szólnom kellene róla neked – felelte Farkas. – Scarlet, ez itt Ran Kesley, az Ordas Rend hűséges katonája. De nem kell félni, ez csak egy ómega.

Ran úgy ráncolta az orrát, hogy Scarlet egyből látta, ez övön aluli ütés volt neki.

Most megint Farkasra figyelt.

– Te pedig érezted rajtam a szagát – mondta a lány –, amikor visszamentem a kocsiba... és tudtad jól, hogy követ minket. Végig tudtad! De hogyan...? – bámult Farkasra. Abba a természetellenes szemébe. Azok a rejtélyes érzékek... Azok a fogak... azok a vonítások. Hogy soha életében nem evett még paradicsomot... – Kik vagytok ti egyáltalán?

Farkas arca fájdalmasan megrándult, de most Ran szólalt meg:

– Pontosan mennyit mondtál el neki, testvér?

Farkas felállt, Rannek hátra kellett vetnie a fejét, hogy továbbra is rá tudjon nézni.

– Annyit, hogy tudja, neked én már nem vagyok a testvéred

– mondta. – És azt is tudja, hogy akin ilyen tetkót lát, abban egy pillanatig sem bízhat meg.

Ran elmosolyodott az ironikus megjegyzésen.

– Ennyi?

– Tudom, hogy ti tartjátok fogva a nagymamámat! – üvöltötte Scarlet.

Egy fecskeraj riadtan reppent fel a legközelebbi fa ágairól. Amint a szárnycsapások zaja elhalt, az erdő csendje ólomsúlyként nehezedett rájuk. De Scarlet szavai még mindig ott visszhangoztak a fák között. A keze remegni kezdett, de erőt vett magán, és továbbra is Ranre tartotta a fegyvert, aki viszont még mindig kényelmes pózban ücsörgött a tóparton.

– Ti tartjátok fogva a nagymamámat – mondta a lány most már valamivel halkabban. – Nem igaz?

– Hát, én biztosan nem...

Scarlet már csillagokat látott a haragtól, és minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne húzza meg a ravaszt most rögtön, amivel egyszer és mindenkorra letörölhetné ezt az önelégült vigyort a férfi pofájáról.

– Miért követsz minket? – kérdezte aztán, amikor a lüktető harag kezelhető szintre szelídült a lelkében.

Látta, ahogy Ran elgondolkodik a válaszon. A férfi megtámasztotta a tenyerét a köves talajon, majd lassan felállt, és ledörgölte a koszt a kezéről.

– Azért küldtek, hogy vigyem vissza a testvéremet – mondta olyan hangon, mintha csak tejet és kenyeret kért volna a boltban. – Talán azt elfelejtette megemlíteni neked, hogy ő és én egy olyan elit falka tagjai vagyunk, akik különleges megbízatást teljesítenek. Ezt a megbízatást azóta törölték, és most Jael Mester azt akarja, hogy visszatérjünk. Méghozzá *mindannyian*.

Ran jelentőségteljes pillantásától Scarletnek görcsbe rándult a gyomra, de Farkas arcán most még több gyanakvás jelent meg, mint eddig.

– Én nem megyek vissza – jelentette ki. – Jael nekem már nem parancsol.

– Erre azért nem vennék mérget – szipogott Ran. – És te is ugyanolyan jól tudod, mint bárki más, hogy a falkából nem lehet csak úgy kilépni – tűrte le az ingujját. – Jóllehet el kell ismernem, engem aztán egyáltalán nem zavart, hogy eggyel kevesebb alfa van a közelemben.

Ebben a pillanatban a szél felerősödött, és forró hamut fújt Scarlet arcába. A lány botladozva lépett hátra, hogy kipislogja a szemébe szállt hamut.

– Szerinted okos dolog volt idejönni úgy, hogy Jael nincs itt, hogy megvédjen? – kérdezte Farkas.

– Nekem aztán nem kell Jael védelme.

– Na, ez új.

Ran vicsorogva rontott rá, de Farkas ügyesen eltáncolt előle, és máris egy állkapocsra célzott ütéssel próbálta megtorolni a támadást. De Ran hárított, a levegőben megragadta Farkas öklét, és kihasználva annak lendületét, megpörgette, és a következő pillanatban mögé kerülve, az alkarját a torkához feszítette. Farkas hátrakapott, megragadta Ran vállát, és egy hirtelen rántással átemelte a feje felett. Ran hangos hörgéssel ért földet, a lába beleért a tóba.

De egy szempillantás alatt újra talpon volt.

Scarlet remegő kézzel próbált célozni. A pulzusa az egekbe szökött. Ran remegett a fojtogató haragtól, Farkas viszont inkább hasonlított egy sziklára, egy ravasz, számító harcosra.

– Komolyan úgy gondolom, testvér, hogy ideje lenne

visszatérned hozzánk – sziszegte Ran.

Farkas megrázta a fejét, a nyirkos hajtincsek beleragadtak a homlokába.

– Nekem egy ilyen ne akarjon előírni semmit!

– Tanultam egyet s mást azóta, hogy utoljára találkoztunk, *Alfa!*

Farkas megvetően fújt egyet, amiből Scarlet tisztán érezte, hogy nem tartja igazi ellenfélnek a másikat.

– Ezért jöttél utánunk? Azt hitted, hogy ezzel feljebb léphetsz a rangsorban? Ha legyőzöl engem távol a falkától?

– Már elmondtam, hogy miért jöttem. Jael küldött érted. A megbízatást törölték. És ha megtudja, hogy fel akartál lázadni ellene...

Farkas ebben a pillanatban rárontott Ranre, és egy pillanat alatt két vállra fektette. Ran feje a vízben landolt, Scarlet pedig tisztán hallotta, ahogy a víz alatt a koponya beleütődik a kövekbe. Üvöltve rohant oda a két férfihoz, és mélyen belevájta a körmét Farkas karjába.

– Ne! Hagyd abba! Lehet, hogy ki tudunk szedni belőle valamit!

Farkas éles szemfogai előbújtak a szájából, ahogy hátrahúzta az öklét, és egy hatalmasat belevágott Ran arcába .

– FARKAS! Hagyd abba! A nagymamám! Ő tudja, hol van! *Farkas, engedd el!*

Amikor a férfi nem engedelmeskedett, Scarlet egy figyelmeztető lövést adott le a levegőbe. A lövés hangja betöltötte a tisztást... de Farkas mintha meg sem hallotta volna. Ran abbahagyta a kapálózást, két karja erőtlenül csúszott le Farkas kezéről, majd halk csobbanással belehullott a vízbe.

– Megölöd! – visította Scarlet. – Farkas! FARKAS!!!

Amikor Ran szájából már az utolsó buborék is feljött a felszínre, Scarlet hátralépett, kifújta a levegőt, és újra meghúzta a ravaszt.

Farkas felszisszent, és az oldalára esett. A bal karjához kapott, ahol a vér már átáztatta a ruhája ujját. De a seb nem volt mély. A golyó éppen csak megkarcolta a bőrét.

– Te tényleg rám lőttél? – pislogott döbbenten a lányra.

– Nem nagyon hagytál más választást – mondta Scarlet. Még mindig csengett a füle, ahogy térdre rogyott. A vállánál fogva megragadta Rant, és elég furcsa szögben sikerült a parton a hátára fektetnie. A férfi az oldalára fordult, a bal szeme már rendesen feldagadt, az orrából és a szájából vér csepegett. Hangosan krákogott, mire még több vér buggyant elő a szájából, és terült el aprócska pocsolyaként a homokon.

Scarlet lassan kifújta a benntartott levegőt, és felpillantott Farkasra. A férfi még mindig nem moccant, de az arcán a vad düh most amolyan csodálatfélévé változott.

– Amikor ott a háznál rám fogtad azt a fegyvert... – mondta – ...hát, jó tudni, hogy komolyan gondoltad.

– De most tényleg, Farkas! – vonta össze a szemöldökét a lány. – Mi a fene ütött beléd? Könnyen lehet, hogy ő tud valamit. Segíthet megtalálni a nagymamámat!

A félszeg mosoly ellágyult, s egy pillanatra szánalom ült ki a férfi arcára. Szánalom Scarlet iránt.

– Nem fog beszélni.

– Honnan tudod?

– Tudom és kész.

– Ez nekem kevés.

– Vigyázz a pisztolyra!

– Mi a... – Scarlet még épp időben nézett maga elé, hogy

lássa, amint Ran ujjai ráfonódnak a fegyver foglalatára. Az utolsó pillanatban viszont még sikerült megragadnia a fegyver csövét, és kikapta Ran kezéből a pisztolyt.

A férfi kimerülten felnyögött, majd megint egy véres köpet jelent meg a szája szélén.

– Egyszer úgy is kinyírlak, testvér! Ha Jael nem végez veled idő előtt.

– Ne provokáld már! – kiáltott rá Scarlet. Azzal talpra állt, bebiztosította a fegyvert, és visszadugta a farmerjába.

– Amúgy sem vagy kimondottan abban a helyzetben, ahol érdemes fenyegetőzni.

Ran nem szólt egy szót sem. Lehunyta a szemét, a résnyire nyílt szájából véres nyál csurgott végig az arcán. Lassan, hörögve szívta be a levegőt.

Scarlet undorodva fordult el tőle. Azt figyelte, ahogy Farkas elveszi a kezét a sebéről, és döbbenten nézi a vérben ázó tenyerét. A könyökére támaszkodva belemártotta a kezét a vízbe, hogy lemossa róla a vért.

Scarlet egy nagy sóhaj kíséretében odalépett a hátizsákjához, és előhalászott belőle egy elsősegélydobozt. Farkas nem ellenkezett, amikor a lány feltépte az ingujján a vágást, amelyet a golyó ejtett rajta, majd szépen kimosta és bekötözte a sebet. A lövedék valóban csak megkarcolta a férfi bicepszét.

– Ne haragudj, hogy rád lőttem! – mondta Scarlet. – Csak nagyon úgy nézett ki, hogy tényleg megölöd.

– Ami késik, nem múlik – bámulta Farkas a lány kezét.

Scarlet megcsóválta a fejét, és megszorította a kötést.

– De ő nem az öcséd, ugye? Csak falkatestvér, nem?

Farkas csak fújt egyet, de nem válaszolt.

– Nem?

– Egy szóval sem mondtam, hogy jól kijövünk egymással.

Scarlet némán figyelte, ahogy a megvetés kiül Farkas arcára.

Zöld szeme szinte szikrákat szórt, ahogy végignézett az öccse testén.

– Annál jobb! – A Scarlet hangjában csengő vadságtól a férfi szívében a gyűlölet egy része mintha elpárolgott volna, és megint a lányra figyelt. – Akkor biztosan tudod, mi a gyenge pontja. Te tudod a legjobban kivallatni.

Megint az a szánakozó pillantás.

– Kemény kiképzést kaptunk, hogy ellenálljunk a vallatásnak. Nem megyünk vele semmire.

– De hiszen már így is elmondott pár dolgot – csukta be a dobozt Scarlet, és ugyanazzal a mozdulattal már hajította is a hátizsákba. Nem sikerült beletalálnia. A doboz lecsúszott a földre. – Holtbiztos, hogy tud valamit a nagymamámról. Láttam rajta, amikor erről kérdeztem. És mi ez a megbízatás, amit töröltek? Ez micsoda? Talán ennek is köze van hozzá?

Farkas megrázta a fejét, de Scarlet látta, hogy a szeme kicsit elhomályosul.

– Nem. Csak azt mondta el, amit tudatni akart velünk. Vagy inkább velem. Illetve, amit be akart mesélni. Mert nem nagyon érdemes hinni neki.

– Honnan tudod?

A férfi ujjai megint rákezdtek: megszorít, kienged, megszorít.

– Ismerem Rant. Bármire képes lenne, hogy megerősítse a helyzetét a falkában Úgy, hogy megtalál, és rábír arra, hogy visszamenjek, vagy akár még arra is bizonyítékot szerez, hogy harcban legyőzött. Tudom, hogy ebben reménykedett. Ami pedig azt a megbízatást illeti, amelynek én is részese voltam,

amikor leléptem... azt tuti nem törölték. Ahhoz az túl fontos nekik.

– És mi lesz a nagymamámmal?

– Igazad van! – rázta le magáról a merengést Farkas. – Inkább induljunk! – Óvatosan kipróbálta, hogy mennyit bír el a sérült karja, aztán feltápászkodott. A tűz már leégett, csak néhány kisebb zsarátnok parázslott, amelyeket a férfi rögtön szét is taposott, mit sem törődve a szénné égett kacsamellel.

– Nem így értettem – mondta Scarlet. – Nem kellene legalább *megpróbálnunk* kivallatni róla?

– Figyelj, Scarlet! Ha azt kérded, hogy tud-e valamit, ami a segítségünkre lehet, azt mondom, valószínűleg igen. De az istennek sem fogja elárulni. Hacsak nem akarod kínvallatással kihúzni belőle, de akkor sem fogsz tudni semmi rémisztőbbet kitalálni számára, mint amit a falkától kap, ha eljár a szája. És már amúgy is tudjuk, hol a nagymamád. Csak az időnket vesztegetnénk vele.

– És ha magunkkal vinnénk, hogy felajánljuk cserébe a nagymamámért? – nézett a férfira Scarlet, amíg az a hátizsákba bepakolta a holmikat.

– Cserére akarod felkínálni? – nevetett Farkas. – Egy ómegát? – mutatott Ranre. – Hiszen ez nem ér *semmit*.

Scarlet most is hallotta a szenvedélyt a férfi hangjában, de annak azért örült, hogy legalább az a tébolyodott pillantás eltűnt a szeméből.

– De akkor visszamegy hozzájuk – próbálkozott Scarlet –, és elmondhatja nekik, hogy te már az én oldalamon állsz.

– Nem számít! – dobta a vállára Farkas a zsákot, és még egy gúnyos pillantást vetett az öccsére. – Úgyis mi érünk oda előbb.

Huszonkettedik

FEJEZET

AZ ÉJSZAKA GYORSAN UTOLÉRTE ŐKET. AZ ERDŐ ÚGY hajolt föléjük a fogyó hold derengő fényében, mintha az árnyak kemény fallá sűrűsödtek volna. Eddig csak egy kereszteződésen haladtak át, és szótlanul meneteltek tovább észak felé. Amikor Scarlet látta, hogy az ő pályájukba néhány másik is becsatlakozik, a szíve mélyén felcsillant a remény... most már legalább némi esély volt arra, hogy találkoznak egy másik vonattal. De a mágnespálya néma maradt. A zsebmonitor ugyan elegendő fényt adott, de Scarlet aggódott, hogy lemerül az aksi. Tudták jól, előbb-utóbb muszáj lesz letáborozniuk.

Farkas most már nem nézett hátra ötpercenként, Scarlet pedig biztos volt benne, hogy mindvégig tudta, követi őket valaki.

Egyszer csak megtorpant. Scarlet szíve majd' kiugrott a helyéről. Egy pillanatig azt hitte, a férfi megint vonítást hallott.

– Oké. Ez jó lesz... – nézett fel Farkas egy kidőlt fatörzsre, amely benyúlt a pálya fölé, akár egy híd. – Mit gondolsz?

Scarlet lassan követte a férfit a derékig érő bozótban.

– Azt hittem, csak viccelsz. Te tényleg azt hiszed, hogy onnan rá tudsz ugrani egy mozgó vonatra. – Bólintás. – Lábtörés nélkül?

– Semmi nem fog eltörni – viszonozta enyhe sértődöttséggel

a szemében Scarlet fürkésző tekintetét.

– Nekem mindegy! – vont vállat a lány. – Csak ebből az erdőből jussunk már ki egyszer!

A pályát szegélyező töltés pereme talán egy méterrel volt a feje fölött, de nagy nehezen sikerült felkapaszkodnia a gyökerek és a sziklák között. Odalentről hangos szisszenést hallott, és amikor lenézett, látta, hogy Farkas arcára kiül a fájdalom, ahogy megindul utána. Lélegzet-visszafojtva dörgölte le a koszt a kezéről. Erős bűntudatot érzett.

– Mutasd – nyúlt Farkas karjáért, és a zsebmonitorral rávilágított a kötésre. Még nem vérzett át. – Annyira sajnálom, hogy rád lőttem.

– Biztos?

Scarlet ellenőrizte, hogy a kötés elég stabil-e még, de a kezét nem húzta el rögtön.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy szerintem gondolkodás nélkül belém eresztenél egy egész sorozatot is, ha úgy éreznéd, hogy az segít megtalálni a nagymamádat.

A lány szinte döbbenten pillantott fel a férfira, mintha csak most venné észre, hogy milyen szorosan állnak egymás mellett.

– Az tuti – mondta – De attól még sajnálnám utána.

– Annak azért örülök, hogy nem fogadtad meg a tanácsomat, és nem lőttél fejbe – villant meg Farkas foga a zsebmonitor fényében. Az ujjai közben kis híján megérintették Scarlet felsőjének zsebét. A lány ijedten hőkölt hátra.

Aztán az ujjak eltávolodtak, Farkas pedig hunyorogva nézett rá a zsebmonitor fényében.

– Jaj, bocs – dadogta Scarlet, és gyorsan a föld felé fordította a kis szerkezetet.

Farkas megkerülte a lányt, és fellépett a kidőlt fatörzsre.

– Elég megbízhatónak tűnik.

Scarlet érezte a furcsa iróniát a szavak mögött.

– Te, Farkas – szólalt meg aztán, és figyelte, ahogy a hangját visszaveri az erdő üressége. A férfi megmerevedett, de nem fordult hátra. – Amikor arról meséltél, hogy elhagytad a falkát, azt hittem, az már hónapokkal vagy évekkel ezelőtt történt, de Ran szájából úgy hangzott, mintha csak nemrég léptél volna le.

A férfi az egyik kezével beletúrt a hajába, ahogy hátrafordult.

– Hallod, Farkas?

– Három hete jöttem el – suttogta. – Nem is egészen három hete.

Scarlet nagy levegőt vett, kicsit bent tartotta, majd hangosan kifújta.

– Nagyjából akkor, amikor a nagymamám eltűnt.

Farkas lehorgasztotta a fejét, képtelen volt a lány szemébe nézni.

– Azt mondtad, hogy egy senki voltál, alig több, mint egy kifutófiú – borzongott meg Scarlet. – De Ran „alfának" nevezett. Az nem valami magas rang? – Látta, amint a férfi mellkasa lassan megfeszül. – Most pedig azt mondod, hogy nagyjából akkor hagytad ott őket, amikor a nagymamámat elrabolták.

A férfi szórakozottan dörzsölgette a tetoválását, de nem szólt semmit. Scarlet türelmesen várt, de érezte, ahogy a vér megindul az ereiben, amikor Farkas végre a szemébe mert nézni.

A zsebmonitor kékes-fehér fénye a lábuk elé hullott, de a férfit alig világította meg. A sötétben Scarlet épp csak az arccsont és az áll körvonalát tudta kivenni, a férfi haja pedig úgy

állt ki a koponyájából, mint egy fenyőág.

– Azt mondtad, fogalmad sincs, miért tették. De ez nem igaz, ugye?

– Scarlet...

– Akkor most mi az igazság? Tényleg ott hagytad őket, vagy csak ezzel akartál megetetni, hogy... – Levegő után kapkodva lépett hátra. Hirtelen minden összekavarodott a fejében, kételyek és kérdések egész hada merült fel. – Csak nem *én* vagyok az a megbízatás, amit Ran említett? Amit állítólag töröltek?

– Nem...

– Pedig az apám még figyelmeztetett is! Azt mondta, hogy egyikőtök el fog jönni értem, és tessék, el is jöttél, és ráadásul még tudtam is, hogy közéjük tartozol. Tudtam jól, hogy nem bízhatok benned, mégis bebeszéltem magamnak, hogy...

– Scarlet, *hagyd, már abba!*

A lány megmarkolta a kapucnija zsinegét, és megszorította a nyaka körül. A szíve vadul kalapált, a vér forrón áramlott a bőre alatt.

Hallotta, ahogy Farkas beszívta a levegőt, és látta, amint a két kezét kinyújtja felé a zsebmonitor fényében.

– Igen, hazudtam, amikor azt mondtam, hogy nem tudom, miért rabolták el a nagymamádat. De az a megbízatás, amiről Ran beszélt, *az nem te vagy*.

Scarlet úgy tartotta a zsebmonitort, hogy megvilágítsa a férfi arcát. Farkas kicsit hátrahőkölt, de továbbra is a lányt nézte.

– De a nagymamámhoz azért csak van valami köze, nem?

– De, nagyon is sok köze van hozzá.

Scarlet erősen az ajkába harapott, minden erejével igyekezett féken tartani a szívében feltámadó haragot.

– Ne haragudj! De tudtam, hogy ha elmondom, nem fogsz bízni bennem. Persze attól még el kellett volna, csak... képtelen voltam.

Scarlet zsebmonitort tartó keze remegni kezdett.

– Jól van, de akkor most szépen elmondasz mindent!

Túl hosszú volt a csend.

Fojtogatóan hosszú.

– Meg fogsz utálni – morogta Farkas. A mellkasa behorpadt, próbálta összehúzni magát, ahogyan ott a sikátorban is tette, a hajó reflektorai előtt. Scarlet olyan erősen nyomta a kezét a csípőjére, hogy a csontja is belesajdult. – Rant és engem azért küldött a falka, hogy begyűjtsük a nagymamádat.

Scarlet érezte, hogy felfordul a gyomra. A *falka azért küldte őket, hogy begyűjtsék…*

– De nem voltam ott, amikor elvitték – tette hozzá gyorsan a férfi. – Amikor megérkeztem Rieux-be, ott volt a nagy lehetőség a kiugrásra. Tudtam, hogy ott simán eltűnhetek, nem fognak megtalálni. Ezért hát leléptem. Azon a reggelen vitték el.

– Karba fonta a kezét, mintha csak a lány gyűlöletétől védené magát. – Megállíthattam volna őket. Erősebb voltam, mint a többiek együtt... megakadályozhattam volna. Figyelmeztethettem volna, vagy akár téged. De nem tettem. Egyszerűen csak leléptem.

Scarletnek már égett a szeme. Zihálva fordult el a férfitól, a fejét a fekete ég felé fordította, hogy a hirtelen feltörő könnyeket ne kelljen az arcáról letörölnie. Várt, amíg biztosan tudta, hogy képes újra megszólalni, majd megint Farkasra nézett.

– Akkor álltál be pankrátornak?

– Igen, és akkor kezdtem eljárni a vendéglőbe is – bólintott a férfi.

– És aztán mi lett? Bűntudatot éreztél, és gondoltad, egy kicsit majd vigyázol rám, esetleg besegítesz a farmon, és ezzel *le van tudva* az egész?

– Nem, dehogyis! – vonaglott meg a másik. – Tudtam jól, hogy ha a közeledbe kerülök, az kész öngyilkosság, és hogy előbb-utóbb úgyis megtalálnak, ha nem hagyod ott Rieux-t, csak... szóval, te... – Úgy tűnt, nagyon bosszantja, hogy nem tudja rendesen kifejezni magát. – Egyszerűen képtelen voltam elmenni.

Scarlet hallotta, ahogy a műanyag borítás megroppan a kezében, és próbálta kicsit kevésbé szorítani a zsebmonitorját.

– És miért vitték el? Mit akarnak tőle?

Farkas válaszra nyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán.

Scarlet felhúzta a szemöldökét. A vér durván dörömbölt az ereiben.

– Na, mondjad!

– Selene hercegnőt akarják megtalálni.

A lánynak úgy csengett a füle, hogy egy pillanatig azt hitte, nem hallotta jól.

– Hogy kit akarnak megtalálni?

– A holdbéli Selene hercegnőt.

Scarlet hátralépett. Lehet, hogy Farkas csak szórakozik vele? De a férfi arca ahhoz túl komolynak, túl ijedtnek tűnt.

– *Hogy mi van?*

Farkas izgatottan állt egyik lábáról a másikra.

– Már évek óta keresik a hercegnőt, és meg vannak győződve róla, hogy a nagymamád tud valamit a hollétéről.

Scarlet döbbenten hunyorgott. Biztos rosszul hallotta. Ez képtelenség. De Farkas átható tekintete minden kétséget

eloszlatott.

– Honnan tudna az én nagymamám... – csóválta a fejét. – Hiszen a holdbéli hercegnő meghalt!

– Bizonyíték van rá, hogy túlélte a tüzet, megmentették, és lehozták a Földre – mondta Farkas. – És, Scarlet...

– Mi van?

– Tényleg olyan biztos vagy benne, hogy a nagymamád nem tud semmit?

Scarlet szája olyan sokáig maradt tátva, hogy száraz nyelve szinte odaragadt a szájpadlásához.

– Hiszen ő csak egy farmer! Egész életében itt élt, Franciaországban! Honnan tudna ilyeneket?

– Azelőtt a katonaságnál szolgált. Akkoriban sokat utazott.

– De annak már több mint húsz éve! És a hercegnő mikor tűnt el? Tíz vagy tizenöt éve? Nem, ez így nem jön össze!

– De nem is zárhatod ki!

– Már hogyne zárhatnám ki?

– Mi van, ha mégis tud valamit?

Scarlet komoran nézte Farkast, akinek a kétségbeesése még az ő hitetlenkedését is felülmúlta.

– Scarlet – szólalt meg a férfi. – Ran azt mondta, hogy a feladatot visszavonták... ez alatt csak a hercegnő keresését érthette. És el nem tudom képzelni, hogy miért, annyi év után... de ha mégis, akkor lehet, hogy már nem veszik hasznát a nagymamádnak.

– És akkor elengedik? – rándult görcsbe a gyomra a lánynak.

Farkas szája körül mély barázdák jelentek meg, Scarlet pedig úgy érezte, hogy tonnás súly nehezedik a mellkasára. A választ ki sem kellett mondani.

Nem. Az biztos, hogy nem engedik el.

Kábultan szívta be az éjszaka levegőjét, s közben a holdfényben csillogó síneket nézte.

– Ha tudtam volna... ha előbb találkoztunk volna... Segíteni akarok, Scarlet. Szeretnék javítani a helyzeten, de olyan információt akarnak, ami nincs a birtokomban. A nagymamádnak az a legjobb, ha hasznos marad. Ha nem is keresik már Selene-t, attól még lehet valami, amit ő tud, vagy valami a múltjából, ami miatt értékesnek tarthatják. Ezért ha *te* esetleg tudsz valamit, ha van bármi, amit... akkor ez a legjobb esély arra, hogy megmentsük a nagymamádat. Mert akkor már alkupozícióban vagy. Add meg nekik az információt, amit annyira szeretnének.

Scarletet szinte a földbe döngölte a tehetetlenség.

– De ha egyszer nem tudok semmit!

– *Gondolkozz!* Nem volt valami gyanús dolog valamikor? Nem mondott vagy csinált valamit a nagymamád, amit furcsának találtál?

– Állandóan furcsa dolgokat művel.

– És ezeknek van közük a holdlakókhoz? Vagy a hercegnőhöz?

– Nem... csak... – Egy pillanatra elgondolkodott. – Habár... mondjuk, a holdlakók iránt valahogy mindig több együttérzést mutatott, mint a legtöbb ember. Nem szeret elhamarkodottan ítélni.

– Jó. És mi van még?

– Semmi. Nincs semmi más. Neki aztán semmi köze a holdlakókhoz.

– Bizonyíték van rá, hogy ez nem igaz.

– Miféle bizonyíték? Mi a fenéről beszélsz?

Farkas beletúrt a hajába.

– Azt biztosan említette neked, hogy járt a Holdon.

Scarlet a tenyerét erősen a szemére szorította, és remegve szívta be a levegőt.

– Te tiszta hülye vagy. Mi a francnak ment volna az én nagymamám a Holdra?

– Azért, mert tagja volt annak az egyetlen diplomáciai küldöttségnek, amelyet a Földről valaha is felküldtek a Holdra. Pontosabban ő volt a pilótája annak a hajónak, amelyen a küldöttség utazott. A látogatás csaknem két hétig tartott. Úgyhogy biztosan kapcsolatba került a holdlakókkal valamilyen formában... – ráncolta a homlokát Farkas. – Erről soha nem beszélt?

– *Nem!* Erről egy szót sem szólt! És mikor volt ez?

Farkas egy pillanatra elfordult, Scarlet látta, hogy habozik.

– Farkas! Mikor volt ez?

– Negyven éve – nyelt egy nagyot a férfi. Majd alig hallhatóan folytatta: – Kilenc hónappal azelőtt, hogy az apád megszületett.

Huszonharmadik

FEJEZET

SCARLETTEL FOROGNI KEZDETT A VILÁG. AZT VÁRTA, hogy Farkas mindjárt elmosolyodik, és azt mondja, hogy csak viccelt. De erre hiába várt.

– Az apám...

– Ne haragudj – dörmögte a férfi. – Azt hittem, hogy... hogy *valamit* azért csak elmondott neked a nagymamád.

– De hát... te honnan tudod mindezt?

– Az egész a hercegnőhöz kapcsolódik. A jelek szerint egy Logan Tanner nevű férfi, egy orvos hozta el a Holdról. – Farkas várt, hogy Scarlet hátha felismeri ezt a nevet, de a lány nem reagált. – Dr. Tanner pedig más földlakóval nem találkozhatott azelőtt, hogy lehozta magával a hercegnőt, csakis azokkal, akik a nagymamáddal együtt felutaztak. És akik ismerték, azt feltételezték, hogy dr. Tannernek viszonya volt Michelle Benoit-val, amíg ő is a Holdon tartózkodott. És ezek a feltételezések nagyon is hihetőnek bizonyultak, miután kiderült, hogy a nagymamád kilenc hónappal később egy fiút hozott a világra, de a gyermek apjának nyoma sem volt.

Scarlet nem tudott talpon maradni. Muszáj volt leülnie. Ha Farkas igazat mond... ha ezek az elméletek valóban helyesek... akkor neki egy *holdlakó* volt a nagyapja.

A gondolatok vadul kavarogtak a fejében. Olyan dolgok

kerültek hirtelen a helyükre, amelyekről nem is tudta, hogy megjegyezte őket. Ezért volt mindig olyan jóindulatú a nagymamája a holdlakókkal. És ezért nem beszélt soha Scarlet nagyapjáról. Ezért ellenezte annyira, hogy az apja és ő is kórházban szülessen... a kötelező vizsgálatok azonnal kimutatták volna, hogy milyen vér folyik az ereikben.

Hogy volt képes ilyen sokáig titokban tartani?

Egyszeriben úgy érezte, hogy a nagymamájának esze ágában sem volt elmondani neki az igazságot. Tőle soha nem tudhatta volna meg.

Ilyen hatalmas dolgot. Ilyen fontos dolgot. A nagymamája képes volt eltitkolni előle!

– Nekünk nincsenek titkaink – suttogta Scarlet, majd lehorgasztotta a fejét, és hagyta, hogy a könnyek végigcsorogjanak az arcán. – Nekünk aztán nincsenek titkaink egymás előtt...

– Nagyon sajnálom – térdelt le mellé Farkas. – Biztos voltam benne, hogy tudsz valamit erről az egészről.

– Hát, nem tudtam. – Gyorsan kidörzsölte szeméből a könnyeket. De a nagymamája vajon miért nem szólt egy szót sem erről a Logan Tannerről? Talán azért, mert Scarletet akarta védelmezni, hogy ne essék áldozatul az emberek előítéleteinek, amiért részben holdlakó, vagy valami más lehetett a háttérben? Lehet, hogy még egy ennél is döbbenetesebb titkot őrzött...

Scarletnek a szíve is belesajdult, ahogy arra gondolt, mennyi minden maradt titok előtte.

Farkas most dél felé figyelt. Az egyik fülét az ég felé fordította.

Scarlet gondolatai egy pillanatra lenyugodtak. Ő is hallgatózott, de az ő füléhez csak az erdő neszei, a tücskök

andalító kórusának hangjai jutottak el.

Jóllehet Scarlet nem hallott semmit, Farkas suttogva szólalt meg:

– Jön egy vonat.

Megint Scarletre meredt, aggódva ráncolta a homlokát. A lány látta, hogy attól tart, már így is túl sokat árult el. De ő most már mindent tudni akart.

Scarlet bólintott, kitámasztotta a kezét, és felpattant.

– És ezek az emberek úgy gondolják, hogy a nagymamám tud valamit a hercegnőről, csak azért, mert...

Farkas kisétált a szikla pereméig, és lenézett a vágányra.

– Úgy gondolják, hogy dr. Tanner a nagymamád segítségével hozta le a hercegnőt a Földre.

– Úgy gondolják, de nem tudhatják biztosan.

– Valószínűleg nem, és éppen ezért vitték el – mondta a férfi, miközben újra kipróbálta, hogy a kidőlt fatörzs elbírja-e őket. – Hogy megtudják, mennyit tud.

– És az nem jutott eszükbe, hogy talán nem is tud semmit?

– Meg vannak győződve róla, hogy tud valamit. Legalábbis akkor még meg voltak győződve róla, amikor én eljöttem tőlük, arról viszont fogalmam sincs, hogy azóta mit derítettek ki...

– De akkor meg miért nem azt a dr. Tannert keresik meg? Miért nem őt faggatják?

– Mert ő már halott – feszítette meg az állát Farkas. Lehajolt, felkapta a hátizsákot, és a vállára vette. – Idén tavasszal ölte meg magát. Egy elmegyógyintézetben, valahol a Keleti Nemzetközösségben.

Scarlet haragja egy pillanat alatt elpárolgott, helyét azonnal átvette a szánalom, amelyet egy olyan ember iránt érzett, akinek a létezéséről pár perce még nem is tudott.

– Egy elmegyógyintézetben?

– Ahol ápolták. Egyébként önként vonult be.

– Ez meg hogy lehet? Hiszen holdlakó volt. Hogyhogy nem kapták el, és toloncolták vissza a Holdra?

– Bizonyára megtalálta a módját, hogyan verje át az embereket a Földön.

Farkas odanyújtotta a kezét, Scarlet pedig gondolkodás nélkül megfogta, de hirtelen azonnal megborzongott, amint a férfi forró ujjai a csuklójára fonódtak. Egy szívdobbanással később Farkas ellazította a kezét, ahogy fellépett a fatörzsre.

Scarlet a zsebmonitorjával világította meg az ingatag hidacskát, közben pedig egyre az iménti gondolatainak fonalát próbálta felvenni.

– De hát biztos volt más is, akivel kapcsolatba lépett a Földön. A nyomok nem érhetnek véget a nagymamámnál. Apa szerint *heteken* át... ki tudja, mit műveltek vele, de ő nem mondott nekik semmit. Csak belátják, hogy rossz helyen keresgélnek!

– Biztos vagy te ebben? – sandított rá Farkas sokatmondóan.

Scarlet meredten nézett maga elé. A holdbéli trónörökös csak egy mítosz. Összeesküvés-elmélet, legenda... Ugyan mi köze lehetne az ő dolgos és büszke nagymamájának ilyesmihez? Abban a poros kisvárosban, Rieux-ben?

De igazán már semmit sem vehetett biztosra. Hogyan is tehetné, ha a nagymamája képes volt egy ekkora titkot megőrizni.

Az erdő suttogó hangjai mögött megjelent a finom zümmögés. Alattuk már ébredeztek a mágnesek.

Scarlet hátán végigfutott a hideg, ahogy Farkas

megszorította a kezét.

– Figyelj! – szólalt meg a férfi. – A nagymamádnak és neked is az a legjobb, ha adsz nekik valamit. Kérlek, gondolkozz egy kicsit! Ha bármit is tudsz, akkor az talán előnyünkre válhat.

– Mármint Selene hercegnőről?

Farkas bólintott.

– Nem tudok róla semmit – vonta meg a vállát Scarlet tehetetlenül. – Nem tudok semmit.

Érezte magán a férfi vizslató tekintetét. Aztán Farkas elkomorodva engedte el Scarletet, két keze mozdulatlanul csüngött a teste mellett.

– Nincs semmi baj! – mondta – Akkor majd kitalálunk valami mást.

De igenis van baj! – gondolta Scarlet. Nincs ez így jól! Ezek a szörnyetegek valami ábrándot üldöznek, az ő nagymamája pedig ennek a versenyfutásnak a kellős közepébe keveredett. És mindez csak azért, mert negyven évvel ezelőtt állítólag kicsit elszórakozott valakivel... Ő pedig semmit nem tehet érte.

Lenézett a sínekre – hirtelen bele is szédült, amikor felfogta, hogy milyen magasan vannak. A mindent átölelő sötétségben olyan érzés volt, mintha egy szakadék szélén állna.

– Kábé még harminc másodpercünk van – közölte Farkas. – Ha ideér a vonat, gyorsan kell cselekednünk. Akkor már nem lehet gatyázni. Menni fog?

Scarlet próbálta megnedvesíteni az ajkát, de az olyan száraz volt, mint a lába alatt a repedezett fakéreg. Próbált valahogy lenyugodni. De a másodpercek túl gyorsan peregtek a fejében. A mágnesek zaja egyre erősödött. És már hallotta is a levegő süvítését a sínek felett.

– De most hagyod, hogy egyedül ugorjak, jó? – mutatott a

kanyarban megjelenő erős fénysugár felé. A fény elöntötte a lombkoronát, és vadul cikázott a fatörzsek között. Közvetlenül alattuk a mágnesek hangosan recsegtek.

– Egyedül akarsz ugrani? – tette le a hátizsákot Farkas kettejük közé.

Scarlet meredten bámult a sínre, és elképzelte, ahogy elszáguld alattuk a szerelvény. A fatörzs vibrálni kezdett a lábuk alatt. Már a térdében is érezte.

Gyorsan bedobta a zsebmonitort a hátizsákba, és fellépett egy nagyobb bütyökre a fatörzsön.

– Fordulj meg!

Farkas szája vigyorra húzódott, de a szemöldöke között most is ott volt az a ránc, mintha még mindig valami máson gondolkodna. Felvette a lányt a hátára, a lábánál még meg is emelte egy kicsit, hogy erősen megkapaszkodhasson.

Scarlet, ahogy Farkas vállára tette a kezét, úgy érezte, minden oka megvolna rá, hogy utálja a férfit. Hiszen megvolt rá a lehetősége, hogy megmentse a nagymamáját, de ő inkább lelépett. És hazudott is neki, nem mondta el ezeket a hatalmas titkokat, pedig neki aztán igenis joga volt tudni erről...

De akárhogy is nézzük, Farkas még mindig itt van vele. Még mindig az életét kockáztatja, és hajlandó szembenézni az ellenségeivel, csak azért, hogy neki segítsen. Még mindig mellette van, és segít neki megtalálni a nagymamáját.

Scarlet az ajkába harapott, majd kicsit előrehajolt:

– Örülök, hogy elmondtad.

– Előbb is elmondhattam volna – fújta ki a levegőt a férfi.

– Igen, ez igaz – hajtotta oda a fejét Scarlet Farkas fejéhez, hogy a halántékuk összeért. – De attól még nem haragszom. – Azzal gyors puszit nyomott az arcára, és érezte, ahogy a férfi

teste megmerevedik. Még a heves szívverését is érezte a csuklója alatt, ahogy összekulcsolta a két kezét Farkas mellkasán.

A vonat olyan könnyedén vette be a kanyart, mint egy kígyó. A fényes fehér teste hatalmas tempóval közeledett feléjük, a töltés mellett a fák ijedten hajoltak el a súlyos légáram elől.

Scarlet kicsit felemelte a fejét Farkas válláról, és észrevett még egy heget rajta. Anyakán. Ez a többitől eltérően apró volt, és tökéletesen egyenes – sokkal inkább egy szike nyoma lehetett, mintsem valamilyen durva bunyó emléke.

De a következő pillanatban Farkas leguggolt, Scarlet pillantása megint a sínre esett. A szíve rémülten zakatolt. Farkas a hátizsákra tette a két kezét. Az izmai még mindig megfeszültek, a pulzusa az egekbe szökött, Scarlet önkéntelenül is arra gondolt, hogy mennyire más, mennyivel nyugodtabb volt, amikor még a vonatból ugrottak ki.

Aztán a vonat alájuk ért. A fatörzs vadul rázkódni kezdett. Scarletnek még a foga is összekoccant.

Farkas lelökte a zsákot, és ő maga is rögtön ugrott. Scarlet mélyen belevájta a körmét a férfi ingébe, és összeszorított szájjal próbált nem sikítani.

Keményen odavágódtak a tükörsima tetőre, a lebegő vonat kicsit meg is ingott alattuk a becsapódástól. És Scarlet egyből érezte, hogy valami baj van. Farkas megcsúszott, a válla túlzottan balra dőlt, képtelen volt megtartani az egyensúlyát a lánnyal a hátán.

Scarlet felsikoltott, az ugrás lendülete továbbvitte, és lesodródott a férfi hátáról a tető pereme felé. Reflexszerűen próbálta megint belevájni a körmét a férfi ingébe, de az kicsúszott a kezéből, zuhanni kezdett, vadul forgott körülötte a világ.

De máris egy erős kéz szorította meg a csuklóját. Nem esett le, a válla viszont majd' kiszakadt a helyéről. Megint hangosan felsikoltott, amikor látta a talajt elszáguldani a lába alatt. Az ellenszél kíméletlenül az arcába csapta a haját, de a szabad kezével még fel tudott nyúlni, és amennyire csak tudta, megragadta Farkas karját a nyirkos ujjaival.

Hallotta, ahogy a férfi felnyög – igazából üvöltésnek is elment volna –, és már érezte is, ahogy a teste megindul felfelé. A lába nekicsapódott a vonat oldalának, ahogy kétségbeesetten keresett valami kapaszkodót, amíg felért a tetőre. Farkas a hátára dőlt, majd úgy hemperedett el a peremtől, hogy végül Scarlet az izmos teste alá került. A férfi keze gyorsan kisimította a hajtincseket a lány arcából, megragadta a vállát, megdörzsölte a csuklóját, szinte tébolyult igyekezettel próbált meggyőződni róla, hogy Scarlet valóban ott van még. És hogy nem esett baja.

– Jaj, ne haragudj! Elszúrtam, megcsúszott a lábam. Annyira sajnálom, Scarlet! jól vagy?

A lány zihálva vette a levegőt. A világ már nem forgott vele olyan vadul, de minden egyes idegszála bizsergett még az adrenalinlökettől, és az egész teste reszketett. Ujjait Farkas ujjaiba fonta, hogy egy kicsit lenyugtassa.

– Jól vagyok – lihegte erőltetett mosollyal az arcán. De a férfi nem viszonozta a pillantást. Az ő szeme tele volt félelemmel. – Egy kicsit talán megrándult a vállam, de... – Hirtelen elhallgatott, mert észrevett egy vörös foltot Farkas karján a kötés alatt. A sérült kezével kapta el Scarletet. A seb megint felszakadt. – Te vérzel.

Már épp nyúlt volna oda, amikor Farkas elkapta a kezét, és talán egy gondolattal erősebben szorította a kelleténél. A férfi szinte odaszegezte a vonat tetejéhez a tekintetével. Ezzel az

átható, rémült pillantással. Még mindig nehezen vette a levegőt. Scarlet pedig még mindig remegett. Mintha a teste soha nem akarná abbahagyni a remegést.

A lány elméje hirtelen mindent kivetett magából, csak a süvítő szél maradt, és az a kép, hogy Farkas milyen hihetetlen törékenynek tűnt ebben a pillanatban, mintha egyetlen mozdulattal is fel lehetne tépni a testét.

– Tényleg jól vagyok – próbálta megnyugtatni újra, s közben a szabad kezét Farkas hátára tette, és maga felé húzta, hogy végül a fejét a férfi nyakába fúrhatta. Érezte, ahogy az nyel egyet, aztán az erős kar átöleli, és Farkas mellkasához szorítja a testét.

A vonat most nyugatnak tartott, az erdő kétoldalt elmosódott falként száguldott mellettük. Mintha évszázadok teltek volna el azóta, hogy Scarlet végtagjait elöntötte az adrenalin, azóta, hogy utoljára normálisan tudott lélegezni, anélkül hogy közben állandóan csuklania kellene. Farkas még mindig erősen ölelte. Scarlet a fülén érezte a férfi forró lélegzetét, ebből tudta csak, hogy egy élő ember és nem egy kőszobor szorítja magához.

Amikor a teste végre abbahagyta a remegést, nagy nehezen kihámozta magát a szorításból. Az erős karok csak vonakodva engedték el, de Scarlet újra Farkas szemébe mert nézni.

A rettenet eltűnt a tekintetéből, helyét a forró vágyakozás és bizonytalanság vette át. És a félelem. Tengernyi félelem, de Scarlet úgy érezte, ennek vajmi kevés köze van ahhoz, hogy kis híján leesett a vonatról.

Remegő ajakkal hajolt a férfi felé.

De ő hirtelen elhúzódott, a közöttük lévő űrben hangosan süvített a hideg szél.

– Le kell jutnunk, mielőtt még beérünk egy alagútba – mondta Farkas remegő, nyers hangon.

Scarlet felült, az arcát elöntötte a pír, miközben szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy odabújjon a férfihoz, és ne engedje, hogy lemásszon a vonat tetejéről, hanem inkább hadd gömbölyödjön hozzá megint. Hadd érezze azt a jóleső biztonságot csak még egyetlen pillanatig.

De aztán sikerült úrrá lennie a vágyán. Farkas nem is nézett már rá, Scarlet pedig tudta, hogy a férfinak igaza van. Itt fent nincsenek biztonságban.

Felállni nem mert, ezért félig kúszva, félig guggolva indult meg az előttük lévő kocsi felé, közben mindvégig figyelmesen követte a vonat finom mozgását. Farkas ott haladt mellette, nem ért ugyan hozzá, de egy pillanatra sem távolodott el tőle annyira, hogy ne tudja azonnal elkapni, ha Scarlet ismét túl közel kerülne a tető pereméhez.

Amikor elérték a vagon végét, Farkas azonnal lemászott a kocsik közötti szűk átjáróba Scarlet nézte őt, és látta, hogy a hátizsák ott van a férfi lábánál. Már egészen meg is feledkezett róla, most viszont meglepetten nevetett fel. Farkas tökéletesen célzott.

És ha nem adja azt a puszit az arcára közvetlenül az ugrás előtt, akkor valószínűleg az egyensúlyával sem lett volna semmi baj.

Az idegei megint bizseregni kezdtek a gondolattól, hogy esetleg ő terelhette el a férfi figyelmét.

A lábát lelógatta a kocsi peremén.

– Attrakció! – kiáltotta, és hagyta, hogy Farkas elkapja, ahogy beugrott a két kocsi közé. A férfi gyengéden tette le az átjáróba, és talán egy gondolattal hosszabb ideig tartotta a

testét, miután megvetette a lábát, de távolról sem elég hosszan.

Farkas merengve bámult maga elé, és zavarodottan vonta össze a szemöldökét. De nem nézett a lány szemébe, csak felkapta a hátizsákot, és benyitott a vagonba.

Scarlet az ajtóból tátott szájjal bámult utána, várta, hogy a süvítő szél lehűtse kicsit, mert még mindig égette a testét a férfi érintésének emléke, ahogy a csípőjét, a vállát és a csuklóját szorította. A fejében pedig még most is ott kavargott az a sóvárgó vágyakozás a csókja iránt.

Nekidőlt a korlátnak, és gyorsan a fejére húzta a kapucniját. Próbálta bebeszélni magának, hogy Farkas nagyon is jól tette, hogy elhúzódott tőle. Ő mindig túl gyorsan, meggondolatlanul ment bele mindenbe, és ez soha nem szokott jól elsülni. Most sem történt más, csak elragadták az érzelmei, egy olyan pasi iránt, akit mindössze... gyorsan végiggondolta és döbbenten eszmélt rá, hogy alig egy napja ismeri.

Csak egy napja. Tényleg? Az a szörnyű pankráció tényleg csak tegnap este volt? Az apja azt a cirkuszt a hangárban valóban ma reggel csinálta?

Hiába tudta, hogy így van, az érzései ettől még nem változtak meg. A bőre csak nem akart lehűlni. Az a kép, ahogy ott feküdt Farkas karjában, nem akart elhalványulni.

Azt akarta, hogy a férfi csókolja meg. Még most is azt akarja.

Hosszan kifújta a levegőt, aztán amikor már valamivel biztosabban állt a lábán, ő is belépett a vagonba.

Poggyászkocsi volt, a tágas raktérben műanyag ládák sorakoztak. A nyitott ajtón át a hold fénye kúszott be a padlóra. Farkas már felmászott egy rakatra, és szorgosan tologatta odébb a ládákat, hogy több helyük legyen.

Scarlet szintén felmászott. Elég kínos volt a csend, de

akárhogy törte is a fejét, csak közhelyes, erőltetett dolgok jutottak eszébe. Úgyhogy inkább előkotort egy fésűt a zsákjából, és elkezdte kifésülni a haját, amit a szél rendesen összekócolt. Farkas végre abbahagyta a pakolást, és leült mellé. Törökülésben. A kezét az ölében pihentette. Válla előrehajlott. Nem ért hozzá.

Scarlet a szeme sarkából figyelte, és legszívesebben megint odabújt volna hozzá, vagy legalább a fejét a vállára hajtotta volna. De aztán inkább odanyúlt a férfi karjához, és megsimogatta a tetoválását, amely ebben a félhomályban is tisztán látszott. Farkas megint szinte kővé dermedt.

– Igaz, amit Ran mondott? Lehet, hogy megölnek, amiért otthagytad őket?

A pillanatnyi csendben érezte, ahogy a pulzusa az ujja hegyén ver, ahol a férfi karjához ért.

– Nem – szólalt meg végre Farkas. – Emiatt ne aggódj!

Scarlet végighúzta az ujját egy hosszú forradás mentén, amely valamikor a csuklótól egészen a könyékig tartó vágás lehetett.

– Majd akkor nem fogok aggódni, ha ennek az egésznek vége, és már mind biztonságban leszünk.

Farkas a szemébe nézett, majd a karján a forradásra pillantott, végül a tekintete Scarlet ujján állapodott meg, ahogy az ő csuklóján pihent.

– Mi ez a heg? – kérdezte a lány. – Ezt is valamelyik meccsen szerezted?

A férfi feje szinte észrevétlenül fordult feléje.

– Nem. Ez a saját hülyeségem volt.

Scarlet az ajkába harapott, majd kicsit közelebb húzódott, és egy lágyabb heget érintett meg Farkas halántékán.

– És ez?

A férfi hátradőlt, és fel kellett emelnie a fejét, hogy elhúzódjon Scarlet kezétől.

– Az már durvább volt – mondta, de nem részletezte tovább.

Scarlet elgondolkodva hümmögött, aztán az ujjpercével megérintette a férfi ajkán a legapróbb heget.

– És ez itt...

Farkas hirtelen elkapta a kezét, amitől máris odalett a pillanat varázsa. A mozdulat nem volt durva, mégis teljesen egyértelműen jelezte a gondolatait:

– Hagyd abba! – mondta, pedig most már ő is Scarlet száját nézte.

A lány ösztönösen megnyalta az ajkát, és látta, ahogy a férfi szemében fellángol a vágy.

– Mi a baj?

Szívdobbanás.

– Farkas!

A férfi nem engedte el.

Scarlet most a másik kezével is odanyúlt, és a hüvelykujjával megsimogatta a férfi ujjperceit.

Farkas zihálva vette a levegőt.

A lány ujjai megindultak felfelé a karján a kötés mentén, el a száradt vérfolt mellett. Az egész teste olyan volt mint egy megfeszített íj húrja. Szorosan a falhoz préselődött. A Scarlet kezét szorító ujjak megremegtek.

– Ezek csak... olyasmik, amikhez már hozzászoktam... – mondta fojtott hangon.

– Micsodák?

A férfi megint nyelt egyet. De nem válaszolt.

Scarlet előredőlt, és az ujjai most már Farkas állát

simogatták. Aztán a kiálló arccsontot. A haja... minden egyes hajszála pontosan olyan kócos és olyan lágy is volt a kéznek, ahogyan a látvány sugallta. Aztán végül csak belehajtotta a fejét a lány tenyerébe, és gyengéden szagolni kezdte a vékony ujjakat.

– Meccsen szereztem őket – motyogta. – Valami tét nélküli viadalon. Mindet. – Megint a lány ajkát bámulta. Scarlet habozott. Aztán amikor látta, hogy a férfi nem mozdul, még egy kicsit előredőlt, és megcsókolta. Lágyan Csak egyszer.

Lélegezni is alig bírt, olyan vadul kalapált a szíve. De sikerült annyira hátrahúzódnia, hogy kettejük között érezze a meleg levegőt. Farkas sóhajának melegsége ott bizsergett az ajkán. Aztán a férfi magához húzta és erősen átkarolta. Scarletnek a lélegzete is elakadt, ahogy Farkas beletúrt a hajába, és szenvedélyesen visszacsókolta.

Harmadik
RÉSZ

– Nagymama,
miért olyan nagy a szád?

Huszonnegyedik

FEJEZET

– *REJTŐZZ!* – CINDER HALKAN MONDTA KI A SZÓT. LÁGYAN. A leheletnyi kérés utolsó hangja hosszan rezgeti a fogai között. – *Rejtőzz!* Rampion, rejtőzz! Rejtőzz, Rampion! Tűnj el... Szűnj meg... Nem is létezel... Láthatatlan vagy...

Törökülésben ült az ágyán a sötétben, és maga elé képzelte a hajót, amely körülötte lebegett az űrben. Az acélfalakat, a zakatoló hajtóművet, a csavarokat és a forrasztásokat, amelyek mindent egymáshoz kötöttek, a vezérlő számítógépet, a pilótafülke ujjnyi vastag ablakait, a raktérben a bezárt kijárati rámpát, a kompdokkot a lába alatt.

Aztán elképzelte, ahogy láthatatlanná válik mindez.

Ahogy elhaladnak a radarok előtt, de a radarok semmit nem érzékelnek.

Feloldódnak a feketeségben a műholdállomások vigyázó szeme előtt.

Kecsesen táncolnak a naprendszerben minden irányban száguldó többi űrhajó között. De senki nem veszi észre őket. Nem is léteznek.

Megint érezte a bizsergést a gerincében. A nyakszirtnél indult, és végigszaladt egészen a farkcsontig. Melegség sugárzott szét a csigolyákból, és eltöltött minden izmot, minden ízületet, végig az ujjain, vissza a térdébe. Körbe-körbe.

Kiengedte a levegőt a tüdejéből, s közben elernyedtek az izmai. Aztán újrakezdte a mantrát:

– Rejtőzz, Rampion! Rampion, rejtőzz! *Rejtőzz!*

– Na, sikerül?

Felpattant a szeme. A sötétben nem látott mást, csak a szikrázó csillagokat az ablaka mögött. A Föld alattuk elterülő részén éjszaka volt, a hajóra a bolygó árnyéka és a roppant űr borította fekete köpenyét.

Elfed. Rejtőzik. Láthatatlan.

– Ha én azt tudnám... – fordult Cinder megint a mennyezet felé. Szinte már szokásává vált, bár ő is tudta, hogy nevetséges. Iko nem egy konkrét pont volt a plafonon, még csak nem is a hangszórók mögött rejtőzött, amelyekből a szavai hallatszottak. Ő most mindenütt, a számítógép minden vezetékében, minden chipjében, minden rendszerében jelen volt. Egyszerűen minden lko volt, kivéve a hajó acélburkolatát és a szegecseket, amelyek összefogták.

Mi tagadás, kicsit zavarba ejtő.

– Fogalmam sincs, hogy mit művelek – pillantott ki most az ablakon. A kis nyíláson át nem látott hajókat, csak csillagokat, csillagokat és még csillagokat. A távolban egy halovány lilás köd, valószínűleg egy üstökös gázfelhője lebegett. – *Te* érzel valami különbséget?

Halk morajlást érzékelt a lába alatt. Olyan lágy volt, akár egy macska dorombolása. Cindernek eszébe jutott, ahogy lko ventilátora mindig felpörgött, amikor lázasan igyekezett feldolgozni az információkat.

– Nem – mondta lko egy perccel később. A morajlás elhalt.

Cinder kinyújtotta a lábát, a vér lassan újra megindult a lábfeje felé.

– Sejtettem. Attól tartok, a dolog ennyire nem lesz egyszerű. Az egész Nemzetközösség hadserege a nyomunkban van. És valószínű, hogy már kértek katonai támogatást az Unió többi tagjától, hogy a holdlakókat meg a fejvadászokat már ne is említsük. Te hány hajót észleltél a *mi* radarjainkon?

– Hetvenegyet.

– Oké. És ezek közül egy sem ismert fel minket, vagy fogott gyanút? Szerinted ez lehetséges?

– Lehet, hogy mégiscsak van valami hatása annak, amit csinálsz. Lehet, hogy őstehetség vagy ebben a holdbéli izében.

Cinder önkéntelenül is megrázta a fejét. Elfelejtette, hogy lko nem látja őt. Szívesen hitt volna benne, hogy tényleg van valami hatása, de belül nem így érezte. A holdlakók a bioelektromosságot tudják manipulálni, a rádióhullámokat viszont nem. Egyre inkább az volt az érzése, hogy ez az egész mantrázás meg láthatatlanná képzelés csak időpocsékolás.

De akkor hogyhogy nem szúrták ki őket még mindig?

– Cinder, meddig kell még így maradnom?

– Nem tudom – sóhajtotta a lány. – Amíg nem tudunk telepíteni egy másik önellenőrző rendszert.

– És amíg nem találsz nekem egy másik testet.

– Igen. Az is kell – dörzsölte össze a két tenyerét Cinder. A finom hő, amely a jobb kezén eddig átjárta az ujjait, hirtelen semmivé lett, és egyszerre hidegebbnek érezte a kezét, mint a körülötte feszülő fémburkolat.

– Nem szeretek hajó lenni. Olyan rettenetes! – lko hangjából tisztán kihallatszott a nyafogás. – Annyira élettelennek érzem magam, mint még soha.

Cinder ledőlt az ágyára, és némán figyelte az árnyakat az aprócska helyiségben. Pontosan tudta, miről beszél lko... az alatt

a pár perc alatt, amíg ő vette át az önellenőrző rendszert, olyan érzése volt, mintha az agya minden irányban kitágult volna. Mintha elvesztette volna a kapcsolatát a testével, és csak lebegett volna valahol egy nem létező űrben a valós és a digitális lét között. Őszintén szánta most lkot, aki világéletében csak egyvalamire vágyott: hogy emberibb lehessen.

– Ez csak átmeneti megoldás – simította ki a haját a homlokából. – Amint biztonságban leszállhatunk a Földön, az lesz az első...

– Helló, Cinder! Nézted a netet? – jelent meg Thorne sziluettje az ajtóban, a folyosó takarékra állított fényei előtt. – Mi a fene ez? Alszol? Kapcsolj már valami lámpát!

Cinder érezte, ahogy az izmai megfeszülnek a vállában.

– Nem látod, hogy el vagyok foglalva?

Thorne körülnézett a parányi, sötét szobában.

– De. Látom.

– Próbálok koncentrálni – ült fel Cinder az ágyában.

– Jól van, folytasd csak, de azért közben megnézhetnéd. Az összes csatornán rólunk dumálnak! Tök híresek lettünk.

– Kösz, inkább kihagyom. Nem sok kedvem van azt bámulni, ahogy az év legfontosabb társasági eseményén úgy viselkedem, mint valami őrült. – Eddig csak egyszer látta a bejátszást a bálról, azt a részt, amikor elvesztette a lábát, végigzúgott a lépcsőn, és elterült a gyűrött selyemruhája alatt, a sáros kesztyűvel a kezén... Ezt bőven elég volt egyszer is végignézni.

– Ja, az? – legyintett Thorne. – Az már lement. Most viszont elérted azt, amiről az összes huszonöt év alatti, piros vérű lány csak álmodik.

– Tényleg, az életem olyan, mint egy valóra vált leányálom!

– Na jó – dörzsölte meg a szemöldökét Thorne –, talán annyira nem, de minden leány álma, Kai herceg tudja a nevedet.

– Kai *császár* – nézett rá komoran Cinder.

– Ahogy mondod! – biccentett Thorne a hajó első része felé.

– Most kezdődik egy sajtótájékoztató, amelyben *rólad* fognak beszélni. Gondoltam, nem akarod kihagyni azt a... – közben úgy legyezte magát, mint akit az ájulás kerülget – ... mennyei, barna szemet, a gondosan összekócolt sérót meg a...

Cinder felpattant az ágyról, Thorne-t nekilökte az ajtófélfának, és elviharzott mellette.

– Hé! – dörzsölte meg a kapitány a karját. – Kivágta valami a biztosítékodat?

– Behozom a csatornát – követte Cindert Iko hangja a raktárén át egészen a pilótafülkébe, ahol a nagyképemyőn már valóban ott volt Kai császár a pódiumon a kíváncsi újságírók hada előtt. – Most kezdődik a sajtótájékoztató, és olyan *csinos* ma is!

– Köszi, Iko! – mondta Cinder, és beült a pilótaülésbe.

– Hé, az az én...

Egy gyors mozdulattal csendre intette Thorne-t, és feltekerte a hangerőt.

– ...den tőlünk telhetőt, hogy kézre kerítsük a szökevényeket – mondta éppen Kai. A szeme alatti karikákból tisztán látszott, hogy egy ideje már nem aludta ki magát rendesen. Bárhogy is történtek a dolgok, Cinder szívét forró vágyakozás töltötte el a fiú iránt, ugyanakkor szörnyen érezte magát, amikor eszébe jutott az utolsó néhány perc, amikor utoljára találkoztak. Akkor esett le a kerti lépcsőn, ott feküdt a kavicsos ösvényen, és szikrázó vezetékek lógtak ki a bokájából.

Kai pedig csak nézte... undorodva, döbbenten, csalódottan.

Becsapva.

– A leggyorsabb hajóinkat, a legfejlettebb keresőtechnológiánkat és a legjobb pilótáinkat indítottuk útnak, hogy a szökevények nyomára bukkanjanak. Tagadhatatlan, hogy eddig szerencséjük volt, de úgy véljük, ez a szerencse nem tarthat már sokáig. Az a típusú hajó, amelyen jelenleg tartózkodnak, nem sokáig maradhat Föld körüli pályán. Előbb-utóbb muszáj lesz visszajönniük a Földre, mi pedig készen állunk a fogadásukra.

– Milyen hajójuk van? – kérdezte egy nő az első sorból.

Kai belepillantott a jegyzeteibe.

– Egy lopott katonai teherűrhajó, az Amerikai Köztársaság tulajdona... egy 214-es Rampion, 11.3-as osztály. A nyomjelző berendezéseit eltávolították, ezért is olyan nehéz bemérni őket.

Thorne büszkén bökte oldalba Cindert.

A képernyőn Kai egy másik újságíró felé biccentett, aki egészen hátul állt.

– Felség, azt mondja, hogy a katonaságunk várni fogja őket, amikor visszatérnek a Földre. Mit gondol, ez mikor következik be? Illetve úgy kell ezt érteni, hogy addig nem is keresik őket az űrben?

– Erről szó sincs. Az elsődleges célunk, hogy amint lehet, kézre kerítsük őket, ezért természetesen tovább folytatjuk a kutatást az űrben is, amíg meg nem találjuk őket. Mindenesetre a szakértőim szerint a hajó innen számítva két naptól két hétig terjedő időszakban bármikor visszatérhet a Földre, az üzemanyag- és az energiatartalékaitól függően, mi pedig készen állunk a fogadásukra. Igen?

– A forrásaim szerint ez a kiborg, ez a Linh Cinder...

– Hallod? Rólad beszél – bökte oldalba Thorne ismét. Cinder

elhessegette.

– ...egy VIP-meghívóval jutott be a bálra, és valójában felséged személyes vendége volt. Felséged cáfolja ezt az állítást?

– Hogy mi van? – kérdezte Thorne.

– VIP-meghívóval? – visszhangozta Iko.

Cinder megfeszítette a vállát, nem is figyelt a két társára.

A képernyőn Kai kicsit hátrébb húzódott a pulpitustól, széttárta két karját, mintha csak elég helyet akarna hagyni magának, hogy levegőt vehessen, majd megköszörülte a torkát, és megint előrehajolt a mikrofonhoz:

– Nem cáfolom ezt az állítást. Linh Cinderrel a bál előtt két héttel ismerkedtem meg. Amint azt sokan tudják, ez a lány ismert műszerész volt a városunkban, én pedig felkértem egy hibás android megjavítására. És igen, valóban személyes vendégemként hívtam meg a bálra.

– Mi *van?*

Cinder összerezzent az éles hangtól, amely a pilótafülke hangszóróiból visított.

– Ez mikor történt? Nagyon remélem, hogy azután, hogy Adri darabokra szedett, mert ha még azelőtt hívott meg a bálra, és te nem is mondtad el nekem...

– Iko, kérlek! Szeretném hallani! – fészkelődött Cinder az ülésében. Kai ugyanis valóban még azelőtt hívta meg őt a bálba, hogy Ikot darabjaira szedték és eladták alkatrészenként. És lett is volna rá lehetősége, hogy elmondja neki, csak akkor még úgy volt, hogy nem fogadja el a meghívást, ezért aztán nem is tűnt olyan fontosnak az egész.

Cinder akkor vette csak észre, hogy egy egész kérdést kihagyott a rá adott válasszal együtt, amikor Kai megint egy másik újságírót szólított.

– Felséged tudta, hogy a lány kiborg? – kérdezte egy nő leplezetlen undorral a hangjában.

Kai hosszasan bámult rá, láthatóan zavarban volt, aztán lassan végignézett a tömegen. Közelebb lépett a pulpitushoz, az orrnyergén egy ránc jelent meg.

Cinder az ajkát harapdálva ölelte át magát. Próbált felkészülni a fájdalmas válaszra. Hiszen ki hívna meg egy kiborgot a bálra?

De Kai nemes eleganciával ütötte el a kérdést:

– Szerintem az, hogy a lány kiborg, teljesen lényegtelen. Következő?

Cinder fémujja megremegett.

– Felség, tisztában volt vele, hogy a lány *holdlakó,* amikor meghívta?

Kai úgy nézett ki, mint aki mindjárt összeesik a kimerültségtől. Fáradtan csóválta a fejét.

– Nem. Természetesen erről fogalmam sem volt. Bármilyen naivnak is tűnjék, én azt hittem, hogy a Nemzetközösség területén nem tartózkodnak holdlakók. Kivéve természetesen a palotánkban vendégeskedő diplomáciai küldöttség tagjait. Most viszont, hogy felhívták a figyelmemet arra a körülményre, milyen könnyűszerrel vegyülnek bele a holdlakók a lakosság soraiba, megfelelő biztonsági intézkedéseket foganatosítunk annak érdekében, hogy a holdlakók további betelepülését megakadályozzuk, illetve kiutasítsuk azokat, akiknek eddig sikerült megtelepedniük országunk határain belül. Minden erőmmel igyekezni fogok betartani az 54-ben kelt Bolygóközi Egyezség vonatkozó előírásait. Igen, ott a második sorban!

– Levana királynő őfelsége vagy bárki más a holdbéli udvarból kommentálta valamilyen formában a bűnöző szökését?

– Volt néhány keresetlen szava a történtekkel kapcsolatban – feszítette meg az állát Kai.

Az ifjú császár mögött az egyik kormánytisztviselő hallhatóan megköszörülte a torkát. Kai arcáról gyorsan elpárolgott a harag, és rögtön visszaváltott tapintatos hangnemre:

– Levana királynő azt akarja, hogy Linh Cindert megtaláljuk – pontosított –, és bíróság elé állítsuk.

– Felséged szerint ezek az események károsan hatottak a Föld és a Hold diplomáciai közeledésének folyamatára?

– Előnyösen biztosan nem hatottak.

– Felség! – pattant fel egy férfi három sorral hátrébb. – Egyes szemtanúk azt állítják, hogy Linh Cinder letartóztatása a felséged és Levana királynő között létrejött valamilyen egyezség része volt, miszerint ha a lányt elengedjük, az háborút robbanthat ki. Helyes az a feltételezés, hogy a kiborg szökése magasabb fokú nemzetbiztonsági kockázatot is jelent?

Kai keze már épp megindult, hogy megvakarja a füle tövét, de még idejében észbe kapott, és gyorsan visszatette a kezét a pulpitusra.

– Az a szó, hogy „háború", már nemzedékek óta benne van a levegőben a Föld és a Hold kapcsolatát illetően. Az én feladatom, ahogyan az édesapám feladata is volt, hogy ezt mindenáron elkerüljem. Biztosíthatok mindenkit afelől, hogy mindent megteszek, ami hatalmamban áll, hogy ne terheljem tovább törékeny kapcsolatunkat a Holddal, kezdve azzal, hogy megtalálom Linh Cindert. Ennyit kívántam elmondani. Köszönöm a figyelmüket!

Azzal lelépett az emelvényről a megválaszolatlan kérdések zajában. A következő pillanatban pedig máris sugdolózó

egyeztetésbe kezdett néhány hivatalnokkal.

Thorne lebiggyesztett ajakkal vágódott be a másodpilóta ülésébe.

– Rólam egy szót sem szólt. Egy szót se!

– Rólam se – állapította meg Iko tárgyilagosan.

– Mert te nem vagy szökött fegyenc.

– Az igaz, de őfelsége és én egyszer találkoztunk a vásárban. És tisztán éreztem, hogy valami szoros kötelék van közöttünk. Ugye te is így érezted, Cinder?

A szavak jelentés nélkül kúsztak át Cinder audio-interfészén. Nem válaszolt. Képtelen volt levenni a szemét Kairól.

Az ő tetteiért a császárnak kell vállalnia a felelősséget. Tisztességtelen módon az ő döntéseinek következményei Kaira ütnek vissza. Most, hogy ő megszökött, Kai egyedül kénytelen szembenézni Levana királynővel.

Lehunyta a szemét, de így is őt látta maga előtt. Erősen megdörzsölte lüktető halántékát.

– Én viszont ugyanúgy keresett szökevény vagyok, mint Cinder – folytatta Thorne. – Azért azt csak észrevették, hogy én is leléptem, nem?

– Lehet, hogy még örülnek is neki – motyogta Cinder.

Thorne még valami összefüggéstelen zagyvaságot fűzött a dologhoz, majd hosszú csend következett, mialatt Cinder a homlokát masszírozta, és próbálta meggyőzni magát, hogy igenis helyesen cselekedett.

Thorne perdült egyet az ülésével, és a lábát úgy emelte Cinder karfájára, hogy le is rúgta onnét a lány könyökét.

– Most már értem, miért nem jöttem be neked. Fogalmam sem volt róla, hogy egy uralkodóval szállok ringbe. Ő azért még nekem is nagy falat.

– Ne hülyéskedj! – horkant fel Cinder. – Alig ismerem. Ráadásul most még utál is.

Thorne felnevetett, és bedugta a hüvelykujját a biztonsági övébe.

– Tudod, nekem elég jó orrom van a *szerelemhez,* és egyet mondhatok, a fickó nem utál téged. És bocs, de egy kiborgot meghívni a bálba? Elég tökös a gyerek! Én úgy alapból utálom az ilyen udvari bohócokat meg a kormánytagokat, de ez nem semmi húzás volt tőle, azt meg kell hagyni.

Cinder felállt, és lelökte Thorne lábát a székéről, hogy szabaddá tegye az utat az ajtó felé.

– Nem tudta, hogy kiborg vagyok.

– Ne! Tényleg? – fordult utána Thorne.

– Tényleg – vonult ki Cinder a szűk pilótafülkéből.

– De most már tudja, hogy az vagy, és még mindig odavan érted.

Cinder visszafordult, és a képernyőre mutatott.

– *Ezt* sikerült levenned egy tízperces sajtótájékoztatóból, amelyen egyértelműen elmondta, hogy minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy levadásszon és hóhérkézre adjon?

Thorne csak vigyorgott. Majd valami gyomorforgató hangon Kait utánozva így szólt:

– „Szerintem az, hogy a lány kiborg, teljesen lényegtelen."

Cinder a szemét forgatva sarkon fordult.

– Hé! Gyere már vissza! – Thorne csizmája hangosan vágódott a padlóra a lány mögött. – Akarok még mutatni valamit!

– Nem érek rá.

– Jól van, megígérem, hogy nem húzlak többet az

udvarlóddal.

– Nem az udvarlóm.

– Michelle Benoit-ról van szó.

Cinder nagy levegőt vett, és lassan megfordult.

– Mit mondtál?

Thorne kicsit habozott, mintha félne megmozdulni, nehogy Cinder megint kiüsse, de aztán lassan a műszerfal felé intett a fejével.

– Gyere, nézd meg!

Cinder nagyot sóhajtott, de azért odalépett, és rákönyökölt Thorne ülésének háttámlájára.

Thorne lekapcsolta a hírcsatornát.

– Tudtad, hogy Michelle Benoit-nak van egy tinédzserlány unokája?

– Nem – felelte Cinder unottan.

– Pedig van. Egy bizonyos Scarlet Benoit. Állítólag nemrég ünnepelte a tizennyolcadik születésnapját, csakhogy, és most kapaszkodj, a lányról egyetlen kórházi jelentés sem létezik. Na, erre mit lépsz? Zseni vagyok, vagy zseni vagyok?

Cinder értetlenül ráncolta a homlokát.

– Miért is?

Thorne hátrafordult, és a feje búbjától a lábáig végignézett a lányon.

– Egyetlen kórházi jelentés sincs róla!

– És?

A férfi most már Cinder felé fordította az ülését.

– Miért? Te ismersz egyetlen olyan személyt is, aki nem kórházban született?

Cinder elgondolkodott.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy ő a hercegnő?

– De pontosan ezt akarom mondani.

A netmonitoron most megjelent Scarlet Benoit arcképe. A csinos arcot göndör, tűzpiros hajfürtök keretezték.

Cinder hunyorogva nézte a képet. Egy tinédzserlány. Születési anyakönyvi kivonat nélkül. Michelle Benoit gyámsága alatt.

Ez még kapóra jöhet.

– Hát, ez tényleg szép munka volt, kapitány!

Huszonötödik

FEJEZET

SCARLET HATALMAS HÓVIHARRÓL ÁLMODOTT. EGÉSZ Európát nyakig elborította a hó. Gyermek volt megint. Ahogy lement a lépcsőn, a nagymamája ott térdelt a kályha előtt.

– Végre találtam valakit, aki befogadna téged – mondta – De ebben a nagy hóban nem tudnak eljönni érted, Úgyhogy most aztán tavaszig se szabadulok meg tőled.

Nagy hasáb fát dobott a tűzre. A szikrák Scarlet szemébe pattantak, úgy szúrtak, mint a tű. Felébredt, az arca csupa könny. A keze jéghideg. Egy darabig még nem tudta összerakni, hogy mi volt álom és mi emlék. Hó, igen, volt hó, de nem ilyen nagy. És a nagymamája tényleg le akarta passzolni, de akkor már nem volt gyermek. Betöltötte a tizenhármat.

Január vagy inkább a tél vége lehetett? Az emlékképek sehogy sem akartak összeállni a fejében. Kiküldték tehenet fejni, ezt mindig is utálta, a keze annyira megdermedt a hidegben, hogy attól félt, túl erősen szorítja meg az állat tőgyét.

Miért is nem volt iskolában aznap? Hétvége lehetett? Vagy karácsonyi szünet?

Ja, tényleg! Az apját látogatta meg. Épp előző nap ért vissza. Úgy volt, hogy egy egész hónapig ott marad nála, de képtelen volt kibírni mellette. Az apja ivott. Az éjszaka közepén járt haza. Scarlet pedig se szó, se beszéd, felszállt a vonatra, és

visszament a nagyanyjához. Aki viszont cseppet sem örült a meglepetésnek, és teljesen ki volt bukva, hogy Scarlet még csak üzenetet sem küldött neki. Veszekedtek. Scarlet még mindig dühös volt rá. Dermedt kézzel fejte a tehenet.

Akkor utazott utoljára mágnesvasúton. Akkor látta utoljára az apját.

Sietett a munkával, hogy mielőbb végezzen, és bemehessen a házba megmelegedni. Csak akkor látta meg a lebegőt a ház előtt. A városban rengeteg ilyen járművet látott, de itt, vidéken az ilyesmi egyáltalán nem volt mindennapos látvány, a farmerek jobban szerették a nagyobb és gyorsabb hajókat.

A hátsó ajtón surrant be, és hallotta, hogy nagymama fojtott hangon egy férfival beszélget a konyhában. Óvatosan megkerülte a lépcsőt, hangtalanul haladt a kockás kőpadlón.

– El sem tudom képzelni, milyen nagy teher lehetett az ön számára hosszú éveken át – mondta a férfi erős keleti akcentussal.

Scarlet a homlokát ráncolva érezte a konyhából kiáramló meleget az arcán, ahogy bekukucskált az ajtó repedésein. A férfi ott ült az asztalnál, kezében egy bögre. Selymes, fekete haj, hosszúkás arc. Soha nem látta még ezt az embert.

– Nem volt vele annyi gond, mint ahogy vártam – mondta a nagymamája, aki takarásban maradt. – Az évek alatt szinte már a szívemhez is nőtt. De azért örülök, ha elviszik. Nem kell többé állandóan frászt kapnom, ha egy ismeretlen hajó megy el a farmom közelében.

Scarletnek összeszorult a torka.

– Azt mondta, hogy nagyjából egy hét múlva már útrakész lesz? Lehetséges ez?

– Logan szerint igen. Ez a maga szerkentyűje... erre a

megoldásra vártunk egész idő alatt. Ha minden jól megy, akár már előbb is indulhatnak. De azért legyen vele türelmes. Elég gyenge lesz még, és meglehetősen zavart, hogy finoman fejezzem ki magam.

– Ez érthető. El sem tudom képzelni, milyen lehet ez számára.

Scarlet a szája elé szorította a tenyerét, nehogy meghallják a lélegzetét.

– Sikerült a szállását előkészíteni?

– Igen, minden készen áll. Beletelik majd egy kis időbe, amíg mind hozzászokunk az új helyzethez, de szerintem nem lesz gond, megtalálja a helyét közöttünk. Nekem is van két lányom, nagyjából vele egykorúak. Az egyik tizenkét éves a másik kilenc. Biztos vagyok benne, hogy jól kijönnek majd egymással, én pedig úgy tekintek rá, mintha a sajátom lenne.

– És mi a helyzet Madame Linh-nel? *Ő* is felkészült?

– Hogy felkészült-e? – horkant fel a férfi, de ez a hang valahogy túl durva és furcsa is volt egyszerre. – Tudja, teljesen ledöbbent, amikor felvetettem, hogy fogadjunk örökbe egy harmadik lányt is, de amúgy ő nagyon jó anya. Sajnálom, hogy nem tudtam magammal hozni, de túl nagy feltűnést sem akartam kelteni az utazással. Természetesen a részletekbe nincs beavatva a lánnyal kapcsolatban. Vagy mondjuk inkább úgy, nem tud mindent.

Scarlet itt bizonyára valami zajt csapott, mert a férfi hirtelen felpillantott és meglátta. Szinte kővé vált ijedtében.

A következő pillanatban a nagymamája széke nyekeregve csúszott odébb a padlón, majd hirtelen kivágódott a konyhaajtó. A nagymama teljesen kikelt magából. Ahogy Scarlet is.

– Scarlet, tudod jól, hogy nem illik hallgatózni! Tűnés a

szobádba!

Scarlet legszívesebben üvöltött és toporzékolt volna, és a nagymamája képébe kiáltott volna, hogy ezt nem teheti vele, nem zavarhatja el, mint egy kóbor kutyát megint... de nem jött ki hang a torkán. A levegő elakadt a nyelve tövénél.

Engedelmeskedett hát, felrohant a lépcsőn, be a szobájába, mielőtt még a nagymamája meglátta volna a könnyeket a szemében.

Nem is az fájt neki, hogy rádöbbent, az asszony nem akarja őt, vagy hogy egyszerűen csak így lepasszolják az első jöttmentnek, aki elviszi. Hanem inkább az, hogy hat év után már épp kezdte úgy érezni, hogy igazán összetartoznak. Hogy talán a nagymamája mégiscsak szereti őt. Jobban, mint ahogy a saját anyja vagy az apja szerette. Hogy ők ketten jó csapatot alkotnak.

Ezután egy hétig rettegésben élt. Két hétig. Egy hónapig.

De a férfi nem jött el érte, és a nagymamájával soha többé nem beszéltek erről.

– Scarlet!

Ahogy Farkas karja megszorította a derekát, Scarlet visszatért a jelenbe, egy vasúti kocsiba, amely épp lassított körülötte. Úgy gömbölyödött oda háttal a férfi testéhez, mint egy kisgyerek, és bár erősen összeszorította a szemét, néhány forró könnycsepp így is kiszökött, végiggurult az orrán és a halántékán. Gyorsan letörölte őket.

Farkas sietve felült a háta mögött.

– Scarlet!

A férfi hangja idegesen csengett.

– Rosszat álmodtam – mondta a lány, mert nem akarta, hogy Farkas azt higgye, miatta sír. A vonat már majdnem

megállt, ő pedig a hátára fordult. Bizonyára még mindig éjszaka lehet, gondolta a vagont kitöltő sötétséget kémlelve, de a neonfények természetellenes ragyogása elérte az ajtó melletti ládákat, az egymásra pakolt dobozokon rózsaszín és zöld fénytócsák rajzolódtak ki.

– Eszembe jutott valami – suttogta. – És azt hiszem, köze lehet a hercegnőhöz.

Farkas feszülten figyelt.

– Emlékszem, hogy nagymama említette ezt a Logant, de nem akarta, hogy én is meghalljam. Én viszont hallgatóztam. És volt ott egy férfi is... – Scarlet elmondta az egészet, amennyire csak össze tudta rakosgatni az emlékképeket, de mindent mintha sűrű köd borított volna az agyában.

Aztán csak feküdt mozdulatlanul, és hallgatta, ahogy odakint a vagonok mellett süvít a szél. Az oldala teljesen elgémberedett a kemény fekhelytől.

Farkas viszont egyáltalán nem úgy tűnt, mint aki megkönnyebbült, vagy mint aki előtt megcsillant a remény a hallottak okán. Rémülten bámulta a lányt.

– Ez az, amit keresnek, ugye? Mármint szerintem biztosan a hercegnő volt az, akiről beszéltek. De én nem tudom, hogy hova vitték, vagy hogy ki volt az, aki a gondjaiba vette... soha nem is láttam. Végig azt hittem, hogy engem akar elküldeni, de most... azok után, amit elmondtál nekem Logan Tannerről, a nagymamámról és Selene hercegnőről...

Farkas kicsit elhúzódott tőle, felült, és a mellkasához szorította a térdét. Üres tekintettel meredt a körülöttük egymáson fekvő ládákra.

– Annak a férfinak keleti akcentusa volt. Szerintem a Keleti Nemzetközösségből jöhetett. – Scarlet is feltápászkodott, odaült

Farkas mellé, és elkezdte kifésülni a haját. – Abban egészen biztos vagyok, hogy nagymama, amikor a férfi feleségéről beszélt, azt mondta, hogy „Madame Linh". Nem tudom, mennyire gyakori név ez arrafelé, de... és fel is ismerném azt az illetőt, ha újra látnám. Az tuti.

– Ne is mondd tovább! – szorította a fülére a kezét Farkas. – Nem hallottam semmit.

Scarlet döbbenten pislogott rá.

– Farkas! – fogta meg a férfi kezét. – De hiszen ez jó, nem? Információt akarnak, és nekem van információm. Tudunk majd alkudni. Megalkuszunk velük: elengedik a nagymamámat, és megkapják az infót. Hát nem arról volt szó, hogy...

– Nem, ne csináld!

A férfi tekintete szinte megbabonázta a sötétben. Kócos haj, a hegek lágy vonala, a szempillákon még ott hevert az álom, ahogy szórakozottan az ujjára csavarta Scarlet egyik hajtincsét.

– Ne akard megtalálni a nagymamádat!

Hirtelen narancssárga fény villant az ajtó mögött, aztán rögtön ki is hunyt.

– De hát muszáj!

– Nem, Scarlet! Nem muszáj – fogta két kezébe a lány kezét. – Őérte már nem tehetsz semmit. Ha odamégy, te magad is veszélybe kerülsz. Gondolod, hogy a nagymamád ezt akarná?

Scarlet kirántotta a kezét Farkas szorításából.

– Most még leléphetünk – folytatta a férfi, s közben az ujjaival próbált ismét kapcsolatot teremteni a lánnyal, végül Scarlet felsőjének zsebénél állapodott meg. – Eltűnhetünk az erdőben. Elmehetünk Afrikába vagy a Nemzetközösségbe. Életben maradunk, és soha nem találnak ránk. Mellettem biztonságban lennél, Scarlet. Én meg tudlak védeni.

– Mi a fenéről beszélsz? Tegnap este még azt mondtad, hogy a nagymamámnak csak akkor van esélye, ha bármilyen információval elő tudok rukkolni, ami segíthet, és most tessék, itt az információ. Azt hittem, ezt akarod.

– Talán... – mondta a férfi. – Talán, ha meg tudnád mondani a teljes nevet, és a címet, ennél kicsit pontosabban. De tudod egy utónév és egy ország, méghozzá egy hatalmas ország, meg egy személyleírás... Scarlet, ha csak ennyit mondasz nekik, akkor téged is elkapnak, mondván, hogy adott esetben talán tudod majd azonosítani az illetőt.

Scarlet a cipzárjával babrált, és figyelte Farkast, ahogy minden egyes lélegzetvétellel egyre inkább elhatalmasodott a tekintetében a félelem.

– Oké – bólintott. – Akkor ajánljunk cserét nekik. Engedjék el a nagymamámat, és vigyenek engem.

Farkas riadtan húzódott hátrébb, és hevesen rázta a fejét. De Scarlet folytatta:

– Együtt odamegyünk. Megmondod nekik, hogy van információd, de csak akkor kapják meg, ha szabadon távozhatsz, és magaddal viheted a nagymamámat is. Engem pedig megtarthatnak cserébe.

A férfi megremegett.

– Farkas, ígérd meg, hogy gondoskodsz majd róla! Nem tudjuk, milyen állapotban lesz. Ha... ha bántották... vigyáznod kell rá! – A hangja elcsuklott, de könnyek már nem voltak a szemében. A bánat helyét átvette az eltökéltség.

Mígnem...

– És mi van, ha a nagymamád már halott, Scarlet?

Rémület rántotta görcsbe a gyomrát a szavak hallatán, amelyeket ő eddig nem mert kimondani, nehogy pont attól

teljesüljenek be. A vonat még mindig nem állt meg, de Scarlet már hallotta a nagyvárosi élet pezsgését: lebegők, netmonitorok, berregők, amelyek távol tartják a gyalogosokat a sínektől. Még éjszaka volt, de a városban az ember soha nem hallja a csendet.

– Gondolod, hogy halott? – kérdezett vissza remegő hangon. A szíve nagyot dobbant, amíg a válaszra várt. – Gondolod, hogy megölték?

A másodpercek Scarlet nyakára fonódtak. És egyre erősebben fojtogatták. Mígnem már úgy érezte, hogy Farkas ajkán egyetlen szó formálódhat csupán: *igen*. Igen, a nagymamája halott. Elment, nincs többé. Meggyilkolták. Ezek a szemét állatok meggyilkolták!

Scarlet a tenyerét az egyik ládának támasztotta, mintha át akarná nyomni a kezét a műanyagon.

– Mondd már!

– Nem... – eresztette le a vállát Farkas. – Nem hiszem, hogy megölték. Mégnem.

Scarlet megborzongott a megkönnyebbüléstől. A két kezét az arca elé kapta, egészen beleszédült az érzelmeknek ebbe a szélviharába.

– Hála a jó égnek! – suttogta – Köszönöm!

A férfi hangja megkeményedett.

– Ne köszönd, hogy igazat mondok, amikor sokkal kegyesebb lett volna, ha hazudok neked.

– Kegyesebb? Azt mondani, hogy már meghalt? Hogy megszakadjon a szívem?

– Ez lett volna az egyetlen esélyem, hogy leállítsalak. Csak úgy tudnálak lebeszélni róla, hogy tovább kutass utána, ha elhitetem veled, hogy halott. Ezt te is tudod. Hazudnom kellett volna.

A vágányok egyre mélyebb hangon zümmögtek, ahogy a vonat bekúszott az állomásra. Kiáltások. Gépek kattantak és szusszantak.

– Ezt nem te döntöd el – vette elő Scarlet a zsebmonitorját, hogy megnézze, hol vannak. Eljutottak Párizsba. – Meg kell találnom. De neked nem muszáj velem jönnöd.

– Scarlet...

– Nem. Figyelj! Nagyon köszönöm a segítségedet. Hogy idáig elhoztál. De innen már egyedül is boldogulok. Csak mondd meg, hova kell menni, és egyedül is megtalálom őket.

– Inkább nem mondom meg.

Scarlet eltette a zsebmonitort, az arca szinte lángolt a dühtől. De aztán találkozott a tekintetük és Farkas szemében nem csökönyösséget látott, hanem rettegést. A kezét megint idegesen ökölbe szorította, majd kiengedte. Újra és újra.

Scarlet hagyta kihűlni a lelkében bugyogó haragot. Odalépett a férfihoz, és az arcát a két kezébe fogta. Farkas megborzongott, de nem húzódott el.

– Jól jön nekik ez az információ, nem?

Az arc úgy meredt rá, akár egy kőszobor.

– Felajánlom magamat cserébe. Te és nagymama elmentek valami biztonságos helyre, vigyáztok egymásra, és amikor engem elengednek, utánatok megyek. Nem tarthatnak fogva örökké.

Olyan sugárzó mosolyt varázsolt az arcára, amilyet csak tudott, és várta, hogy Farkas is elmosolyodjék. De amikor látta, hogy erre hiába vár, a két hüvelykujjával megdörzsölte a férfi arcát, és megcsókolta Farkas ugyan ösztönösen magához szorította, de nem hagyta, hogy a csók sokáig tartson.

– Semmi garancia nincs rá, hogy elengednek. Ha végeztek

veled, simán megölhetnek. Az életedet áldozod fel az övéért cserébe.

– Muszáj élnem ezzel a lehetőséggel.

A vonat megállt, és lágyan leereszkedett a sínre.

Farkas szomorúan nézett rá.

– Tudom. Azt teszed, amit tenned kell. – Azzal lehúzta a lány két kezét a válláról, és gyengéden megpuszilta a csuklóját, ott, ahol a vér vadul lüktetett a vékony bőr alatt – Akárcsak én.

Huszonhatodik

FEJEZET

A FÖLD ALATTI ÁLLOMÁS FÉNYÁRBAN ÚSZOTT, ANDROIdok és lebegő taligák vártak a vonat mellett a kirakodásra. Scarlet szorosan Farkas mögött haladt egy másik tehervonat árnyékában. Megvárták, míg az egyik android elfordul, aztán felmásztak a peronra.

Farkas megragadta a lány csuklóját, és úgy húzta magával egy ládákkal telepakolt lebegő takarásában. A következő másodpercben Scarlet már látta is, ahogy egy android begurul abba a kocsiba, amelyből az imént kiszálltak, a robot kék fénye kiszűrődött a hátsó ajtón.

– Készülj, mert futni fogunk, amikor a vonat elindul! – figyelmeztette Farkas, és megigazította a zsákot a vállán. A vonat szinte még ugyanabban a pillanatban felemelkedett a vágányról, és lebegve megindult vissza az alagútba.

Scarlet már ugrott is a vágány felé, de valami a kapucnijánál fogva visszarántotta. Fojtott sikoly szaladt ki a száján, ahogy nekicsapódott Farkasnak.

– Mi a...

Farkas a szája elé tartotta az egyik ujját.

Scarlet dühödten nézett a férfira, és kirántotta a markából a kapucniját, de aztán ő is meghallotta. Egy másik vonat közeledett.

Nem messze tőlük a harmadik vágányon száguldott, és egyáltalán nem úgy nézett ki, mintha kicsit is lassítani akarna. A következő pillanatban már el is tűnt a másik alagútban.

– Most már mehetünk – vigyorgott Farkas.

A másik peront ezután már gond nélkül elérték, csak egy középkorú férfi figyelte őket kíváncsian feltekintve a zsebmonitorjából.

Scarlet is megnézte a saját készülékét, amikor felértek az utcaszintre. A város még csendesen pihent a hajnali ég alatt. A vonatjuk a Gare de Lyonra futott be. A pályaudvar körül vásárlóutcák és irodaházak sorakoztak. Noha Farkas próbálta leplezni, Scarlet látta, hogy kíváncsian szimatol a levegőbe.

Ő maga csak a város szagát érezte. A fém és az aszfalt mellett a sarki pékségből áradó friss kenyér illatát.

Farkas északnyugat felé vette az irányt.

Az utca két oldalán a Második Korból származó csodálatos Beaux-Art épületek sorakoztak, a kőberakásos ablakokból virágtartók csüngtek alá. A távolban egy díszes óratorony számlapja világított, a széles mutatók római számok felé nyújtóztak. Alatta egy digitális kijelzőn 04:26-ot mutatott, a legújabb háztartásiandroid-modell reklámja mellett.

– Mesze van? – kérdezte Scarlet.

– Nem. Mehetünk gyalog.

A kereszteződésnél balra fordultak, Farkas fél lépéssel előtte haladt kissé meggörnyedve, mintha nem akarná, hogy meglássák. Scarlet szeme a férfi karján lévő kötésre tévedt, úgy tűnt, a seb már egyáltalán nem zavarja, aztán az idegesen izgő-mozgó ujjakat figyelte. Legszívesebben megfogta volna a kezét, de ez most valahogy olyan képtelen ötletnek tűnt. Ezért inkább a felsője zsebébe dugta mindkét kezét.

Valami feneketlen szakadék kezdett kialakulni közöttük, és elnyelte mindazt, amit megosztottak egymással a vonaton. Mindjárt odaérnek... mindjárt ott lesznek a nagymamájánál, az Ordas Rend főhadiszállásán.

Lehet, hogy Farkas az utolsó útjára kíséri el őt.

Lehet, hogy Farkasnak lesz ez az utolsó útja.

Scarlet felszegte az állát, nem volt hajlandó engedni, hogy erőt vegyen rajta a félelem. Most csak egy dolog számított: hogy megmentse a nagymamáját. És ehhez már nagyon közel volt. Nagyon-nagyon közel.

A régi lakóházak a forgalmas kereszteződés után már szorosabban fogták közre az utcát. A házak között még csak elvétve látták az élet jeleit – egy macska mosakodott egy kalapszalon ablakában, egy szállodából épp egy öltönyös férfi lépett ki, és indult meg a várakozó lebegő felé. Egy netmonitor épp egy olyan hajfestéket reklámozott, amely a használója hangulatától függően változtatja a hajszínt.

Scarlet máris visszavágyott a farm magányára. Az volt számára az egyetlen valóság, amelyet ismert. A farm, a nagymama és a termények heti kiszállítása. Most pedig itt volt Farkas. Az a valóság, amit akart.

Farkas megszaporázta a lépteit, de a vállát összeszorította. Scarlet ellazította az állkapcsát, majd a férfi keze után nyúlt.

– Nem engedhetem, hogy megtedd – mondta valamivel mérgesebb hangon, mint ahogy eredetileg akarta. – Csak mondd meg, hogy hol vannak, és majd odamegyek magam. Csak mondd meg, mit kell tennem. Adj néhány támpontot, hogy mégis mire számítsak, aztán majd csak kitalálok valamit, de nem engedhetem, hogy te is velem gyere.

Farkas hosszan nézett le rá, ő pedig valami lágyságot

keresett a zöld szem határozott pillantásában, de a vonaton még tisztán érzékelhető melegség és aggodalom helyét mostanra átvette a kíméletlen elszántság. Elhúzta a kezét.

– Látod azt a férfit ott, szemben, a kávézó teraszán?

Scarlet lassan a jelzett irányba fordította a fejét, és észrevette a külső asztalok egyikénél üldögélő alakot. Az egyik bokáját a térdén pihentette, könyökét hanyagul hátravetette a szék támlájára Őket bámulta. Meg sem próbálta leplezni. Amikor találkozott a tekintetük, még oda is intett Scarletnek.

A lánynak végigfutott a hátán a hideg.

– Falkatag – mondta Farkas. – Eljöttünk már egy másik mellett is még a pályaudvarnál, két háztömbbel ezelőtt. És... – kicsit kinyújtotta a nyakát – ...ha a szimatom nem csal, a következő sarok mögött is lesz egy.

Scarlet szíve hevesen vert.

– Honnan tudták, hogy jövünk?

– Valószínűleg számítottak ránk. Lehet, hogy követik az azonosító chipedet.

Akik nem akarják, hogy megtalálják őket, mindig ezt csinálják: kivágják az azonosító chipjüket.

– Vagy a tiédet – motyogta a lány. – Ha hozzá tudnak férni egy chipkövetőhöz, akkor lehet, hogy inkább téged követnek.

– Lehet. – Farkas hangjában volt valami nemtörődömség, amiből Scarlet arra következtetett, hogy számára ez nem meglepő. Vajon számított is rá? Ran is így találta meg? – Mindenesetre mindjárt kiderül, hogy mit akarnak – fordult el Farkas. Scarlet csak futólépésben tudta tartani vele a tempót.

– De csak hárman vannak. Hármójukkal meg elbírsz, nem? Azt mondtad, hogy... – kicsit elbizonytalanodott. Igen, azt mondta, hogy hat farkassal még elbírna. Mikor lett ennek a

vadállatnak a nevéből e gonosztevők szinonimája? Az Ordas Rend...

– Most még elmehetsz. Még mindig lenne esélyed – mondta Scarlet.

– Azt mondtam, hogy megvédelek, és pontosan ezt is fogom tenni. Erről kár vitázni.

– Nincs szükségem a védelmedre.

– Azt te csak hiszed – felelte a férfi túlharsogva a közeli hirdetőtáblán futó zenés videó szintetikus hangjait. – Nagyon is szükséged van rám.

Scarlet úgy állta el az útját, mint egy cövek. Farkas megtorpant, nem mert a szemébe nézni.

– Nem – ellenkezett a lány. – Nekem arra van szükségem, hogy tudjam, nem vagyok felelős azért, amit veled művelnek. Úgyhogy jobb lenne, ha befejeznéd ezt a hülyeséget, és elhúznál innen. Legalább ennyi esélyt adj magadnak!

Farkas elnézett a lány feje felett, és egy távoli pontra szegezte a tekintetét. Scarlet izmai megfeszültek, vajon észrevett egy negyedik falkatagot is, vagy talán még többet? Nagyot nyelt, és újra a kávézó felé pillantott, ahol a férfi most a fülét hegyezve bámulta őket. Szemmel láthatóan jól szórakozott.

– Az egészben nem az a legnagyobb hülyeség, hogy megpróbállak megvédeni – nézett ismét a lányra Farkas. – Hanem az, hogy szinte már elhiszem, hogy ez számít valamit is.

Azzal megkerülte Scarletet, és lerázta magáról a lány kezét, aki hiába próbálta megállítani. Scarlet elbizonytalanodott. Most még neki is lenne esélye. Elmenekülhetne a férfival, maguk mögött hagyhatnák a várost, és soha, de soha nem is kellene visszatérniük. Végül is dönthetne úgy, hogy mégsem keresi meg a nagymamáját, és ezzel talán megmenthetné Farkas életét.

De ez nem volt igazi alternatíva. Alig ismerte a férfit. Bármennyire is fájt érte a szíve, bármennyire is... Nem tudna élni azzal a tudattal, hogy cserbenhagyta a nagymamáját, amikor már ilyen közel volt a célhoz.

Csak egyszer nézett hátra, amikor befordultak a sarkon, a férfi eltűnt a kávézó teraszáról.

Egy háztömbbel arrébb a negyedik világháború fájó emléke tárult fel a szemük előtt. Egy háború sújtotta város, a pusztítás nyomai az omladozó háztömbökön... Az egykori csodaszép épületekből annyi sem maradt, hogy a műemlékvédők figyelmét felkeltse, a pusztítás elképesztő mértéke pedig egyszerűen túl hatalmas volt ahhoz, hogy egyáltalán nekiálljanak a helyreállításnak. A kormányzat képtelen volt a város történelmi maradványait végleg eldózerolni, ezért inkább úgy hagyták a negyedet. Az egyes kerületeket ugyan mindössze néhány utca választotta el egymástól, de az ember úgy érezte, mintha egy másik bolygóra csöppent volna.

Scarlet döbbenten vette észre a hatalmas épületet, amely az utca túloldalát teljes egészében elfoglalta. A boltíves ablakai betörve, a régimódi öltözéket viselő férfiak szobrainak végtagjai is letöredeztek, sőt néhol maga a szobor is eltűnt. Valamikor ez volt a Louvre. Az apja nem sok helyre vitte el gyermekkorában, de azért ide eljöttek. Az épület nyugati része beomlott, az egészet életveszélyesnek nyilvánították, úgyhogy bemenni nem lehetett. Ott állt az apjával a járdán, aki mesélt neki azokról a felbecsülhetetlen értékű műkincsekről, amelyek itt pusztultak el a bombázások során, és a szerencsésebbekről, amelyek csak megrongálódtak a háború alatt.

Ezek közül rengeteget még most, egy évszázaddal később sem találnak sehol.

Ez volt az egyik ama néhány kellemes emlék közül, amelyeket az apjáról őrzött a szívében, csak mostanáig megfeledkezett róluk.

– Scarlet!

Ijedten fordította el a fejét.

– Erre! – Farkas egy másik utca felé biccentett.

A lány bólintott, és vakon követte a férfit. Hátra se nézett.

A környék ugyan valóban romos volt, de azért látszott, hogy ezek a régi utcák sem teljesen lakatlanok. Egy panzió ablakában felirat virított: „Töltsön egy éjszakát a polgári áldozatok szellemei között!" Egy egyszerű üzletecske kirakatában fej nélküli bábuk álldogáltak élénk színű szövetekbe bugyolálva.

A következő kereszteződésben Farkas megállt egy beomlott metrólejáró mellett, amelyen egy tábla arról tájékoztatott, hogy az állomás le van zárva. A legközelebbi működő állomás a Boulvard des ltaliens-on található.

– Felkészültél?

Scarlet követte a férfi tekintetét az előttük tornyosuló, csodálatos épület felé. A robusztus, íves ajtók előtt angyalok és kerubok álltak őrt.

– Ez meg micsoda?

– Valamikor ez volt az operaház, igazi építészeti műremek. Aztán a háború alatt fegyverraktárt csináltak belőle, később pedig itt őrizték a háborús foglyokat. Amikor már nem kellett senkinek, beköltöztünk mi.

Scarlet elfintorodott az utolsó szó hallatán. *Mi.*

– Nem túlzás egy titkos utcai banda számára?

– Miért, neked eszedbe jutna, hogy odabent valami borzalmas dolog lehet?

Scarlet nem válaszolt. Farkas pedig hátrálva közeledett az

impozáns épület felé, és közben le sem vette a szemét a lányról. Aztán megint megkérdezte:

– Készen állsz?

Scarlet lélegzetvisszafojtva bámulta a kőszobrokat – a baljós és gyönyörű arcokat, a fehér mellszobrokat, amelyek meredten néztek vissza rá, a hosszú erkélyt, amelynek félig leszakadt a korlátja. Aztán felszegte az állát, átment az utcán, és megindult felfelé az épület teljes hosszát befogó lépcsőn. Elhaladt a néma angyalmaradványok mellett, és belépett a sötét árkádok alá.

– Igen, készen állok – mondta a lány az ajtókat csúfító falfirkákat vizslatva.

– Scarlet...

Lassan Farkas felé fordult, a férfi hangja hirtelen sokkal mogorvábbnak tűnt.

– Sajnálom.

Kínosan ügyelt rá, hogy ne érintse meg a lányt, ahogy elhaladt mellette.

Scarletnek kiszáradt a szája, a fejében figyelmeztetések tömkelegé kavargott, ahogy Farkas kinyitotta a legközelebbi ajtót, és belépett a sötétbe.

Huszonhetedik

FEJEZET

AZ AJTÓ BECSUKÓDOTT MÖGÖTTÜK. SCARLET AZ OPERAház óriási előcsarnokában találta magát. Szinte koromsötét volt, pedig a boltívek mögött gyertyák meleg fénye világított. A csarnokban mély csend honolt, a padlót vastag porréteg borította, letöredezett márványdarabok hevertek mindenütt. A por erősen kaparta Scarlet torkát, és próbált nem köhögni, ahogy közeledett a fény felé. A léptei ijesztő hangerővel visszhangoztak az üres épületben, amikor elhaladt két tömör oszlop között.

Hirtelen a lélegzete is elakadt. A fény a dupla lépcső mellett álló két szobor egyikéből áradt. Ezek amúgy két nőt ábrázoltak fodros ruhában, kezükben fáklyák. A csarnok falaira több tucat gyertya fénye festett halovány narancsszínű ragyogást. A vörös-fehér márványlépcső mellett helyenként letöredezett a korlát, a második szobornak pedig hiányzott a feje és az a karja, amelyben valaha gyertyát tartott.

Scarlet érezte, hogy egy pocsolyába lépett. Ijedten húzta vissza a lábát. Lenézett a töredezett márványpadlóra, majd fel a magasba. Odafentről háromemeletnyi páholysor meredt rá, a festett mennyezet közepén pedig egy négyszögletes ablak látszott. Úgy tűnt, hogy az üveg már jó ideje kitörött.

Scarlet átkarolta magát, és Farkas felé fordult. A férfi ott megállt a két oszlop között.

– Lehet, hogy alszanak – mondta a lány tettetett közönnyel.

Farkas előlépett az árnyékból, majd lassan megindult a lépcső felé. A teste ugyanolyan merevnek tűnt, mint a rájuk meredő szobroké.

Scarlet tekintete végigszaladt a korláton, de odafent nem látott mozgást vagy az életnek bármilyen jelét. Szemét sem volt sehol. Ételillatot sem érzett. Nem hallotta beszélgetés zaját. Ahogy netmonitorok duruzsolását sem. A tömör bejárati ajtók kizárták az épületből az ébredező utca hangjait is.

Scarlet megfeszítette az állát, érezte, ahogy a harag fellángol a lelkében arra a rémisztő gondolatra, hogy csapdába esett, akár egy kisegér, amelyre bármelyik pillanatban rávetheti magát a macska. Szinte toporzékolva haladt el Farkas mellett a lépcső irányába, és rátette a lábát az első lépcsőfokra.

– Halló! – kiáltotta a nyakát nyújtogatva – Látogatók érkeztek!

A szavai harsányan és dacosan visszhangoztak a félhomályban.

Csend. Semmi reakció.

Aztán a némaságból egy ismerős hangjelzés emelkedett ki. Scarlet összerezzent a hangra, amely annak ellenére is harsányan visszhangzott a márványoszlopok között, hogy a hangforrás a zsebében volt.

Zakatoló szívvel húzta elő a zsebmonitorját, miközben a gépi hang már bele is kezdett:

– *Üzenet érkezett Scarlet Benoit számára a toulouse-i Joseph Ducuing Kórházból.*

Scarlet döbbenten pislogott. Egy kórházból?

Remegő kézzel hívta elő az üzenetet.

H. K. 126. AUGUSZTUS 30.
EZÚTON TUDATJUK SCARLET BENOIT RIEUX-I LAKOSSAL, HOGY 126. AUGUSZTUS 30-ÁN, 05:09-KOR A PÁRIZSI ILLETŐSÉGŰ LUC ARMAN BENOIT-T AZ 58279 AZONOSÍTÓ SZÁMÚ EGÉSZSÉGÜGYI GYAKORNOKCSAPATUNK HALOTTNAK NYILVÁNÍTOTTA. A HALÁL FELTÉTELEZETT OKA: ALKOHOLMÉRGEZÉS.
KÉRJÜK, 24 ÓRÁN BELÜL JELEZZE VÁLASZÜZENETBEN, HA IGÉNYT TART BONCOLÁSI ELJÁRÁS LEFOLYTATÁSÁRA, AMELYNEK ÁRA 4500 UNIV. RÉSZVÉTTEL, A TOULOUSE-I JOSEPH DUCUING KÓRHÁZ DOLGOZÓI

Scarlet teljesen összezavarodott. A szíve erősen dobogott. Az agya egyszerűen képtelen volt feldolgozni az üzenetet, egyre csak pörgött rajta eredmény nélkül. Felidézte az utolsó képet az apjáról, a tébolyt a szemében, a félelemtől meggyötört arcot. Milyen durván üvöltözött vele! Azt mondta neki, hogy soha többé nem akarja látni.

Hogy lehet most halott? Nem egészen huszonnégy órával később? Nem kellett volna akkor is üzenetet kapnia, amikor az apját bevitték a kórházba? Nem kellett volna figyelmeztetniük? Kábultan pillantott fel Farkasra.

– Meghalt az apám – mondta. A suttogása alig hallatszott a hatalmas térben. – Alkoholmérgezés.

– Biztosak benne?

A férfi gyanakvása csak lassan szivárgott át Scarlet

zsibbadtságán.

– Gondolod, hogy csak véletlenül küldték ezt az üzenetet?

Farkas szemében együtt érző mosoly csillant.

– Azt nem hiszem. De attól tartok, hogy édesapádnak az ivás volt a legkisebb problémája.

Scarlet nem értette. Megkínozták, persze, de azokba az égési sérülésekbe nem halt volna bele. Meg a fejében dúló téboly sem ölhette meg.

Az agyát elborító ködben valami gyengéd, simogató ösztön azt súgta, hogy nézzen felfelé. Így is tett.

Farkas mögött, két oszlop között, amelyek felső része már sötétbe burkolódzott, egy férfi állt. Sovány testalkat, hullámos fekete haj. A majdnem fekete szeme pedig szinte szikrázott a gyertyafényben. Scarlet még a mosolyát is kellemesnek találta volna, ha nem ijed meg ennyire... a férfi jelenlététől, a némaságától, attól, hogy Farkas egyáltalán nem lepődött meg rajta, hogy a fickó ott van, még csak arra sem vette a fáradságot, hogy odanézzen, pedig kétségtelenül érezte a jelenlétét.

De mindennél ijesztőbb volt az illető öltözéke. Bíborszínű kabátja világított a derekánál, a ruha ujja pedig harangot formázott. A szegélye mentén aranyszínű hímzett rúnák csillantak. Mintha csak egy gyermek ruhája lett volna, aki a holdbéli királyság egyik tagjának öltözött a jelmezbálon.

Scarlet érezte, amint a félelem majdhogynem mellbe rúgja. Ez nem jelmez. Ez pontosan az, ami azokban a rémálmokban és a rémtörténetekben is megjelenik, amelyekkel a rossz gyerekeket riogatják.

Egy varázsló. Egy holdbéli varázsló.

– Helló! – szólalt meg a férfi lágy hangon, mely olyan édes volt, mint az olvadt csokoládé. – Kegyed bizonyára

Mademoiselle Benoit.

Scarlet lába visszacsúszott az első lépcsőfokra, épp csak meg tudott kapaszkodni a korlátban. Farkas egy pillanatra lesütötte a szemét, majd hátrafordult. A férfi udvarias főbiccentéssel üdvözölte.

– Alfa Kesley, mily örvendetes, hogy épségben visszatértél. S ha jól értelmezem az üzenetet, amelyet a hölgy az imént kapott, Béta Wynn is sikeresen teljesítette a feladatát. Nemsokára tehát ismét teljes lesz a falka.

Farkas az öklét a melléhez szorította, és enyhén meghajolt.

– Örömmel hallom, Jael mester.

Scarlet rémülten dőlt neki a korlátnak!

– Nem! – szakadt ki a torkából a kétségbeesett kiáltás, amikor végre visszajött a hangja. – Azért hozott ide, hogy megtaláljam a nagymamámat. Ő már nem tartozik a maguk bandájába!

A férfi arcából meleg, megértő mosoly sugárzott.

– Értem. Bizonyára nagyon szeretné már viszontlátni a nagymamáját. Remélem, erre nem sokára sort keríthetünk.

Scarlet ökölbe szorította a kezét.

– Hol van? *Ha egy ujjal is…*

– Ó, aggodalomra semmi ok! Megnyugtathatom, nagyon is jól van – mondta a férfi. Majd anélkül, hogy az arckifejezése egy szikránnyit is változott volna, ismét Farkas felé fordult. – Mondd csak, Alfa, sikerült teljesítened a feladatot?

Farkas leengedte a kezét az oldala mellett. Az engedelmesség úgy csüngött a testén, akár egy vékony, abszurd álruha.

Scarlet úgy érezte, mindjárt szétrobban a feje. Az idegei vadul bizseregtek, amíg reménykedve várt, hogy Farkas végre elmagyarázza a fickónak, hogy végleg szakított a röhejes kis

falkájukkal, és esze ágában sincs visszajönni hozzájuk.

De ez a remény nem élhetett sokáig. És már azelőtt darabjaira hullott, hogy Farkas kinyitotta a száját.

Ez a férfi nem lázadó bűnöző, nem holmi utcai banda tagja. Egy igazi varázsló, egy valóságos varázsló állt előtte, a holdbéli királyság tisztviselője.

Farkas pedig... akkor tehát ki ez a Farkas?

– Kikérdeztem a legjobb tudásom szerint – mondta Farkas. – Csak halovány emlékképe van, amellyel kapcsolatban mind a hasznosságát, mind pedig a megbízhatóságát illetően erős kételyek merülnek fel. Az idő és az izgalom valószínűleg befolyásolta az emlékezetét, de jelen helyzetben biztos vagyok benne, hogy bármilyen hamis emlékképeket képes lenne felvonultatni, ha úgy ítéli meg, hogy ezekkel javíthat a nagymamája helyzetén.

A varázsló felszegett állal méregette. *Alfa Kesley-t.*

Scarlet szíve olyan vadul döngette a mellkasát, hogy azt hitte, rögtön megfullad.

Kikérdeztem a legjobb tudásom szerint.

– Farkas!

A férfi nem fordult vissza feléje. Meg se rezzent, nem is sóhajtott, nem is válaszolt. Olyan volt, akár egy szobor. Csak egy gyalog a játszmában.

– Nem számít – szólt szomorúan a varázsló. Majd egy gondolatnyi csend után, amely alatt Scarlet úgy érezte, szétmállik a lába alatt a lépcső, így folytatta: – Ómega Kesley azt a feladatot kapta, hogy tudassa veled, a céljaink megváltoztak. Őfelsége immár nem tartja fontosnak Selene azonosítását.

Farkas csettintett egyet az ujjával.

– Ettől függetlenül egyértelmű, hogy Madame Benoit még nem mondott el nekünk mindent. Ez esetben pedig esetleg mégiscsak hasznát vehetjük a mademoiselle-nek.

Farkas álla épp csak egy árnyalatnyit megemelkedett:

– Ha a lánynak lenne bármilyen további információja, biztosan megosztotta volna velem. Kétségtelen, hogy a teljes bizalmát élveztem.

Scarlet nekivágódott a márványkorlátnak, de szerencsére a fej nélküli szobor talapzatában még meg tudott kapaszkodni. Csak ennek köszönhette, hogy nem esett össze.

– Meg vagyok győződve róla, hogy jó munkát végeztél – mondta a varázsló. – Ne aggódj! Gondoskodom róla, hogy megfelelőképpen méltányolják is az erőfeszítéseidet.

– Ki az a Béta Wynn? – szólalt meg Scarlet. – És mi volt a dolga Toulouse-ban? – A hangja erőtlenül és hitetlenkedve csengett, ahogy ott imbolygott a lépcsőn. Próbálta vigasztalni magát, hogy ez az egész csak valami rémálom. És nemsokára felébred a vonaton, Farkas karjában, és minden egész másképp fog történni. De hiába akart felébredni, nem sikerült. A varázsló pedig sötét, megértő szemmel nézett rá.

– Béta Wynn feladata abban állott, hogy oly módon ölje meg kegyed édesapját, hogy senki ne fogjon gyanút – felelte nagyjából annyi együttérzéssel, mintha csak a pontos időt mondta volna meg. – Az édesapja kapott egy esélyt. Ha talált volna valami hasznosat Madame Benoit farmján, úgy vélem, komolyan elgondolkodtam volna ama eshetőségen, hogy talán életben hagyom, és megtartom rabszolgának. De a feladatot nem sikerült a kiszabott határidőre teljesítenie, ezért arra kényszerültem, hogy elhallgattassam. Túl sokat tudott már rólunk, és nem volt hasznunkra többé. És attól tartok, a

hasznavehetetlen földlakókkal nem vagyunk éppenséggel kíméletesek.

A férfi vigyorától Scarlet úgy érezte, rögtön felfordul a gyomra Nem is azért, mert olyan kegyetlen mosoly lett volna, hanem mert valójában kedves volt.

– Mintha beteg lenne, mademoiselle. Talán le kellene pihennie kicsit, mielőtt találkozik a nagymamájával. Rafe, Troya! Kísérjétek a hölgyet a számára előkészített szobába!

A két férfi egyszerre bújt elő a sötétből. Scarlet tudatában csak homályos foltként csapódtak le. A könyökénél fogva a levegőbe emelték, nem álltak le kötéllel vagy bilinccsel bajlódni.

Ebben a pillanatban valami átvillant az agyán, és mielőtt észbe kapott volna, már nyúlt is az övéhez.

De Farkas keze előbb ért oda, az erős férfikar az oldalához csapódott. Scarletnek a lélegzete is elakadt, és tágra nyílt szemmel bámult a férfi arcába. A smaragdzöld szem üresen nézett vissza rá, amíg a férfi ujjai felhajtották a felsőjét, és kihúzták a pisztolyt a rejtekhelyéről.

Most kinyírja őket!

Nem engedi, hogy elvigyék!

De aztán Farkas a tárnál fogva odanyújtotta a fegyvert az egyik férfinak, aki erősen szorította Scarlet karját.

Amikor a pillanat komolysága valamelyest enyhült, és Farkas arcán mintha egy leheletnyi megbánás suhant volna át, Scarlet felszegte az állát:

– Az Ordas Rend hűséges katonája, mi?

Aztán látta a fájdalmat a férfi szemében.

– Nem. Holdbéli Különleges Ügynök.

Scarlettel forogni kezdett a világ.

Holdlakó. Ez egy holdlakó. Nekik dolgozik.

A királynőnek dolgozik.

Scarlet elfordította a fejét, és minden erejével azon volt, hogy képes legyen megállni a saját lábán. Hogy ne úgy vigyék a következő lépcsőhöz, mint egy gyereket. Ahhoz a lépcsőhöz, amely az operaház alagsorába vezetett. Azt az örömöt nem volt hajlandó megadni nekik, hogy leálljon küzdeni a túlerővel szemben.

Lefelé menet fél füllel még hallotta, amint a varázsló jóindulatúan odaszól Farkasnak:

– Engedélyt adok, hogy napnyugtáig lepihenj, Alfa Kesley. Látom, kimerültél a hosszú úton.

Huszonnyolcadik

FEJEZET

KAI FEL-ALÁ JÁRKÁLT AZ IRODÁJÁBAN. AZ AJTÓTÓL AZ ÍRÓasztalig. Újra és újra. Két nap telt el azóta, hogy Levana kiadta az ultimátumot: vagy megtalálja neki a kiborglányt, vagy a Hold támadni fog.

Lassan kifut az időből. Ahogy teltek a percek, egyre jobban elhatalmasodott rajta a félelem. Az utóbbi negyvennyolc órában egy szemernyit sem aludt. És eltekintve attól az öt sajtókonferenciától, amelyeken semmi újról nem tudott beszámolni, még az irodájából sem tette ki a lábát.

Linh Cindernek pedig még mindig semmi nyoma.

Dr. Erlandet sem találják.

Mintha a föld nyelte volna el őket.

– Ah – túrt bele olyan erővel a hajába, hogy a fejbőre is megfeszült. – *Holdlakók!*

Az íróasztalán megszólalt a hangszóró:

– Nainsi udvari android kér bebocsátást.

Kai leengedte a kezét, és nyögve fújta ki a levegőt. Nainsi nagyon jó volt hozzá az utóbbi napokban, rengeteg teát hozott, és egy szót sem szólt, amikor órákkal később kivitte a csészét, amelyben érintetlenül ott volt az akkorra már teljesen kihűlt ital. Unszolta, hogy egyen valamit, és udvariasan figyelmeztette a következő sajtóértekezlet időpontjára, illetve amikor elfelejtett válaszolni az ausztráliai kormányzó-tábornok üzenetére. Ha nem

lett volna ez a hivatalos megnevezés, hogy „Nainsi udvari android", már-már úgy érezte volna, hogy egy hús-vér ember lép be az ajtón.

Azon tűnődött, vajon az édesapja is hasonlóképpen érzett-e az android asszisztensével kapcsolatban. Vagy ez csak a kialvatlanság miatt van?

Elhessegette a haszontalan gondolatokat, majd az asztal fölé görnyedt:

– Igen, gyere!

Az ajtó kinyílt, és Nainsi ismét végiggurult a szőnyegen. De most nem hozott tálcát, ahogy Kai várta.

– Felség, egy bizonyos Linh Adri és a lánya, Linh Pearl kér azonnali bebocsátást. Linh-Jie azt állítja, fontos információval tud szolgálni a holdbéli szökevénnyel kapcsolatban. Javasoltam neki, hogy Huy elnököt keresse, de ő ragaszkodik hozzá, hogy személyesen felségeddel beszélhessen. Ellenőriztem az azonosságát, és minden bizonnyal az, akinek mondja magát. Nem voltam benne biztos, hogy felséged azt akarja, zavarjam el.

– Jól van. Köszönöm, Nainsi. Küldd csak be őket!

Nainsi kigurult a szobából. Kai végignézett az ingén, és begombolta a gallérját, de tudta jól, hogy a gyűrődéseket ezzel még nem tünteti el.

A következő pillanatban két idegen lépett be az irodába. Egy középkorú nő, akinek a haja épp csak most kezdett őszülni, valamint egy tinédzserkorú lány, akinek a sűrű haja egyenesen lógott le a hátán. Kai komor arccal nézte őket, amíg meghajoltak előtte, és csak akkor kezdte egészen ostobának érezni magát, amikor a lány egy bátortalan vigyort eresztett meg felé, mivel látszott, hogy kimerült agyának nem ugrott be semmi a nevük hallatán, amint Nainsi bejelentette őket. Linh Adri. Linh Pearl.

Nem voltak teljesen idegenek számára. A lányt már kétszer is látta, egyszer Cinder bódéjában a vásárban, aztán a bálon. Igen, ő Cinder mostohanővére.

És ez a nő.

Ez a nő.

Kai úgy érezte, mintha besűrűsödne a vére az emléktől, amelyre ez a szinte szemérmes, kislányos nézés, amit itt előadott, még rátett egy lapáttal. Igen, őt is a bálban látta. Amikor épp le akart keverni Cindernek egy pofont, amiért az egyáltalán meg mert jelenni a rendezvényen.

– Felség – tűnt fel Nainsi ismét a jövevények mögött. – Engedje meg, hogy bemutassam Linh Adri-jiĕt, és a lányát, Linh Pearl-mèit.

A két vendég újfent meghajolt.

– Igen, üdv – dadogta Kai. – Maga a...

– Én *voltam* Linh Cinder gyámja – mondta Adri. – Kérem, bocsássa meg a tolakodásunkat, császári felség. Tudom, hogy nagyon elfoglalt.

Kai megköszörülte a torkát, és arra gondolt, bárcsak ne gombolta volna be azt a gallért! Mert már most úgy érezte, mindjárt megfullad.

– Kérem, foglaljanak helyet – mutatott a holografikus tűz körüli ülőalkalmatosságokra – Egyelőre ennyi, Nainsi. Köszönöm!

Kai odalépett az egyik székhez, de nem akart leülni, amíg a hölgyek nem helyezkednek el. Ők viszont a szófára telepedtek, mint akik karót nyeltek, nehogy meggyűrődjön a kimonószerű öltözékükön a masni, a kezüket pedig illedelmesen az ölükben pihentették. A két nő közötti hasonlatosság szembeötlő volt – és természetesen semmiben nem hasonlítottak Cinderre, akinek a

bőre sokkal sötétebb volt a sok napsütéstől, a haja egyenesebb és finomabb, és akiből akkor is egy jó adag önbizalom sugárzott, amikor félénken dadogott.

Kai majdnem elmosolyodott ezen az emléken, ahogy Cinder szemérmesen hebegett.

– Attól tartok, nem lettünk bemutatva egymásnak, Linh-jië, amikor a múlt héten, a bálon összefutottunk.

– Ó, császári fenséged túl kegyes. Kérem, szólítson Adrinak. Az igazat megvallva, próbálok némi távolságot tartani a gyámleányomtól, aki jelenleg is a férjem nevét viseli. De bizonyára emlékszik még a kedves lányomra.

Kai Pearl felé fordult.

– Igen, találkoztunk a vásárban is. Megkérted Cindert, hogy vigyázzon a csomagjaidra.

Örömmel látta, hogy a lány elpirul, és remélte, hogy ő is emlékszik, milyen durván viselkedett aznap.

– De a bálban is találkoztunk, felség – szólalt meg Pearl. – Szegény húgomról, az édeshúgomról beszéltünk, aki ugyanabban a szörnyű betegségben hunyt el, mint felséged becses édesapja.

– Igen, emlékszem. Őszinte részvétem.

Kai egy pillanatig várt, hogy a vendégek is hasonlóképpen fognak részvétet nyilvánítani, de ez nem történt meg. Az anyát túlzottan lefoglalta az iroda lakkozott fabútorzata, a lány pedig tettetett félénkséggel bámulta az ifjú császárt.

Kai a széke karfájára koppintott az ujjával:

– Az androidom szerint információt kívánnak közölni Linh Cinderrel kapcsolatban?

– Igen, felség! – fordult vissza a császár felé Adri. – És köszönjük, hogy ilyen gyorsan fogadott minket. Úgy érzem, olyan információval szolgálhatok, amely nagyban

előmozdíthatná a gyámleányom kézre kerítését. És mint a Nemzetközösség hűséges polgára, a saját eszközeimmel szeretnék hozzájárulni a kereséséhez és a letartóztatásához, mielőtt még több kárt okoz.

– Ezt méltányolom. De megbocsásson, Linh-jië, én azt hittem, önnel már felvették a kapcsolatot az illetékes szervek, és a nyomozás érdekében már ki is hallgatták.

– Hát persze. Mindketten hosszan elbeszélgettünk néhány nagyon kedves nyomozóval – felelte Adri –, de azóta felfigyeltem valamire.

Kai a térdére könyökölt.

– Felség, feltételezem, látta azt a bejátszást, amely közel két héttel ezelőtt készült a karanténban, amikor egy lány megtámadott két egészségügyi androidot...

– Hogyne – bólintott Kai. – Az volt az a lány, aki Chang Suntóval beszélt, azzal a fiúval, aki felgyógyult a pestisből.

– Pontosan. Én akkoriban nem figyeltem oda a részletekre, mivel épp akkor veszítettem el a kislányomat, de azóta alaposabban is megnéztem a felvételt, és meggyőződésem, hogy az a bizonyos lány Cinder volt.

Kai összevonta a szemöldökét, a lelki szemei előtt máris visszapörgette a felvételt. A lány arca egyetlen képen sem látszott tisztán. A kép kásás volt, és elég homályos is. Csak hátulról lehetett látni.

– Valóban? – tűnődött, és igyekezett valódi érdeklődést mutatni. – Miből gondolja?

– A bejátszás alapján elég nehéz lenne ezt megállapítani, és én sem tudnám biztosan, ha nem nyomoztattam volna le Cinder azonosító chipjének mozgását aznap, miután ekkor már egy ideje igen gyanúsan viselkedett. És tudom, hogy abban az időben ott

járt a karanténnál. Korábban azt hittem, csak a ráosztott feladatok elől akar meglógni, de most már tudom, hogy ez a kis aberrált valami sokkal sötétebb dolgot forgatott a fejében.

– Aberrált? – vonta fel a szemöldökét Kai.

Adri arca kipirult.

– Még ez is túl finom kifejezés, felség. Tisztában van vele, hogy Cinder még *sírni* sem tud?

Kai hátradőlt. Egy pillanattal később pedig rádöbbent, hogy bár Adri egyértelműen azt remélte, e hír hallatán undort érez majd, ő inkább kíváncsi lett.

– Valóban? Ez... ez normális a... kiborgok esetében?

– Fogalmam sincs, felség. Ő volt az első kiborg, és remélem, az utolsó is, akit szerencsétlenségemre közelebbről megismerhettem. Én azt sem értem, hogy minek készítünk egyáltalán kiborgokat. Veszélyes és öntelt kreatúrák, és úgy játsszák meg magukat, mintha mindenkinél jobbak lennének. Mintha nekik valami különleges bánásmód járna a... különcségük okán. Élősködők ezek a dolgos társadalmunk nyakán.

Kai érezte, hogy a gallérja most már nagyon szorít. Megköszörülte a torkát:

– Értem. Az imént említette, bizonyítéka van arra, hogy Cinder a karantén közelében járt aznap. És... valami sötét dolgot művelt?

– Igen, felség. Ha lenne szíves behívni az azonosítóm alapján a profilomat, láthatja, hogy feltöltöttem egy meglehetősen kompromittáló videót.

Kai előkapta a zsebmonitorját az övéből, és amíg Adri profilját kereste, a fejében újra végigpörgette azt a rövid bejátszást a karanténból. A videó mindjárt legfelül volt. Egy

gyenge minőségű kép jelent meg, a Nemzetközösség rendfenntartó androidjainak jól felismerhető jelzésével.

– Ez meg mi?

– Amikor Cinder nem válaszolt az aznapi üzeneteimre, és meg voltam győződve róla, hogy el akar szökni az országból, érvényt szereztem ama jogomnak, hogy karhatalom segítségével is előkeríttethetem. Ez a bejátszás azt mutatja, amikor megtalálták.

Kai lélegzet-visszafojtva nézte a videót. A felvétel egy lebegőből készült, amely poros utcákra nézett le az elhagyatott raktárépületek között. Cinder dühösen zihált a képen. Egy android felé emelte összeszorított öklét. „Nem loptam el! Ez a családé, nem kaphatjátok meg, ahogy senki más sem!"

A kamera megrázkódott, ahogy a lebegő földet ért, és az android megindult felé.

Cinder gyanakodva lépett hátra.

– Nem tettem semmi rosszat! Az az egészségügyi robot rám támadt, önvédelem volt.

Kai feszülten figyelte, ahogy az android a maga monoton hangján felvilágosítja Cindert a gyámja jogairól, valamint a Kiborgvédelmi Törvény vonatkozó rendelkezéseiről, míg végül a lány elfogadja a helyzetet, és önként hajlandó velük menni, a bejátszás pedig véget ér.

Kainak négy teljes másodpercébe telt, míg lehívta azt a bizonyos bejátszást, amelyen a lány rátámad a karanténban az egészségügyi robotra, és valamivel erősebben szorította meg a zsebmonitort, amikor hirtelen összeállt a kép a fejében. És ezen a héten már vagy századszor érezte magát egészen hülyének.

Valóban lehet, hogy Cinder volt az. *Hát persze* hogy ő volt! Hiszen csak néhány órával azelőtt adta oda az ellenszert dr.

Erlandnek Cinder orra előtt. Erland pedig biztosan továbbadta neki, ő meg beadta Chang Suntónak. És bár a kamera tényleg nem kapta el jól, az a lófarok a hajában, meg a buggyos szerelőnadrág tökéletesen beleillett a képbe.

Kai nagyot nyelt, kikapcsolta a videót, és visszatette a zsebmonitorját az övébe.

– Miről beszélt? Mi volt az, amit nem lopott el? Ami a családját illeti meg?

Adri szája egyetlen vonallá vékonyodott, a felső ajkán mély ráncok jelentek meg.

– Valami, ami valóban a családját illeti... azokat, akik kellő tiszteletet mutattak volna az elhunyt iránt. Cinder pedig azt csonkította meg, aki számomra a legkedvesebb volt, csak azért, hogy megkaparintsa.

– Hogy mit csinált?

– Szerintem ellopta a lányom azonosító chipjét, rögtön a halála után. – Adri a hasát borító selyemszövethez szorította a kezét. – A gyomrom is görcsbe rándul a gondolattól, de igazából számítanom kellett volna erre. Cinder mindig is féltékeny volt mindkét lányomra, a szívében csak gyűlöletet érzett irántuk. Korábban ugyan elképzelni sem bírtam, hogy valaha ilyen mélyre süllyed, most, hogy már ismerem az igazi természetét, azt kell mondjam, nem is lepődtem meg. Nagyon is megérdemli, hogy megtalálják, és megbüntessék mindazért, amit tett.

Kai kicsit elhúzódott a nőből áramló acsarkodás elől, egyszerűen képtelen volt ezeket a vádakat összekapcsolni azzal a Cinderrel, akit ő őrzött az emlékezetében. Felidézte azt a pár percet ott a liftben, amikor a lány szeme megtelt szomorúsággal, ahogy a haldokló húgáról beszélt. És hogy hogyan kérte őt, ha valami elképesztő csoda folytán mégis felgyógyulna, akkor

legyen szíves táncolni vele.

Vagy talán minden egyes emlék, amit róla őriz a szívében, holdbéli bűbáj műve csupán? Hiszen mit tud ő valójában erről a lányról?

– Biztos ebben?

– Azt mondták, hogy az androidokat egy szikével támadta meg, és ez az egész másodpercekkel azután történt, hogy engem üzenetben értesítettek, hogy a lányom... hogy a kislányom... – A nő álla megremegett, az ujjai elfehéredtek az ölében. – És szinte *látom* magam előtt, ahogy kitervelte az egészet abban az embertelen fejében, hogy ellopja a lányom identitását... – Az arca eltorzult a gyűlölettől. – A hideg is kiráz tőle, de az az igazság, hogy nagyon is el tudom képzelni, hogy ezt művelte.

– És úgy gondolja, hogy még mindig nála lehet az a chip?

– Felség, azt én nem tudom. De ez is egy lehetőség.

Kai bólintott, majd felállt. Adri és Pearl némán néztek fel rá, aztán ők is feltápászkodtak.

– Köszönöm, hogy felhívta a figyelmemet erre, Linh-jië. Azonnal utasítom az embereimet, hogy nyomozzák le az azonosító chipet. Ha még mindig nála van, akkor megtaláljuk.

De még végig sem mondta, magában máris azon rimánkodott, bárcsak Adrinak ne legyen igaza. Bárcsak Cinder ne vitte volna magával azt a chipet! De ez buta kívánság volt. Gyermeteg. Neki igenis meg kell találnia a szökevényt, és erre most már mindössze egy napja van. Mert azt nagyon nem szeretné megtapasztalni, hogy Levana milyen megtorlást forgat a fejében, ha mégsem járna sikerrel.

– Köszönöm, felség! – mondta Adri. – Számomra csak az a fontos, hogy a kislányom emlékét ne sározza be az a tény, hogy egyszer voltam olyan nagyvonalú, hogy beengedtem ezt a

borzalmas teremtményt a családomba.

– Köszönöm – visszhangozta Kai is, bár hirtelen fogalma sem volt róla, hogy mit köszön, de valahogy ez tűnt helyénvalónak – Ha felmerülnének még kérdések, küldök valakit, hogy felvegye önnel a kapcsolatot.

– Állok rendelkezésére, felség! – hajolt meg Adri. – Én csak a hazámat akarom szolgálni, és azt elérni, hogy ezt a borzalmas leányzót bíróság elé állítsák.

Kai kicsit megemelte a fejét.

– Ugye tisztában van azzal, hogy ha megtaláljuk, Levana királynő kivégezteti?

Adri kecsesen összetette a két kezét.

– Biztos vagyok benne, felség, hogy a törvényeket nem véletlenül hozzák.

Kai az ajkát csücsörítve ellépett a kanapétól, és az ajtóhoz kísérte a vendégeit.

Két meghajlással később Pearl kisuhant a szobából, s közben mindvégig a császárt bámulta, amíg a nyaka el nem gémberedett, de Adri megállt az ajtóban. És még egyszer meghajolt.

– Óriási megtiszteltetés volt számomra, felség. – Kai kényszeredetten mosolygott. – Arra gondoltam, nem mintha ez kicsit is számítana, pusztán csak kíváncsiságból kérdem, hogy *amennyiben* mindez segítené a nyomozást... számíthatok esetleg valamilyen jutalomra a szolgálataimért?

Huszonkilencedik

FEJEZET

SCARLET BÖRTÖNCELLÁJA EREDETILEG ÖLTÖZŐKÉNT KEZDTE a pályafutását. A tükrök és a fésülködőasztalok bizonytalan körvonalai beleégtek a falakba, az egykoron körülöttük világító villanykörték már eltűntek, csak az üres foglalatok maradtak. A szőnyeget felcsavarták, alatta hideg kőlapok, a tömör tölgyfa ajtót is kivették a keretből. Most a sarokban támasztotta a falat, a helyére pedig hegesztett vasrudak kerültek egy azonosításra programozott zárszerkezettel.

Scarlet dühödten járkált fel-alá a helyiségben. Egész éjjel és még nappal is mérgesen rugdosta a falat, és haragos tekintettel méregette a rácsokat. Legalábbis neki úgy tűnt, mintha már egy teljes nap telt volna el – vagy talán több hónap is –, de persze az operaház alagsorában semmi más nem utalt az idő múlására, csak az a két alkalom, amikor valami ételt hoztak neki. A „katona", aki beadta a kaját, nem válaszolt, amikor azt kérdezte tőle, hogy meddig akarják itt tartani, vagy amikor követelte, hogy azonnal vigyék a nagymamájához, csak meredt tekintettel mérte végig a rácsok mögül, hogy attól Scarletnek végigfutott a hátán a hideg.

Aztán végül lerogyott a huzat nélküli ágymatracra. Úgy érezte, minden erő elszállt a testéből. A plafont bámulta. Utálta magát. Utálta ezeket az embereket, akik fogva tartják. Utálta

Farkast is.

A fogát csikorgatva mélyen belenyomta az ujját az ütött-kopott matracba.

Alfa Kesley.

Ha még egyszer találkozik vele, menten kikaparja a szemét. Addig fojtogatja, amíg belekékül a szája is. És a...

– Na, elfáradtál végre?

Azonnal felült. Egyik azok közül, aki idehozta, állt a rács másik oldalán – Rafe vagy Troya, nem tudta, melyik.

– Nem vagyok éhes! – bökte oda Scarlet.

A férfi gúnyosan vigyorgott. Ezek mind ugyanolyan hidegen mosolyognak, mintha csak tanulták volna valahol.

– Ó, én nem ételt hoztam – mondta a férfi, és elhúzta a csuklóját a szkenner előtt. Aztán megragadta a vasrácsot, és kinyitotta az ajtót. – Elviszlek a drágalátos mamikádhoz.

Scarlet lekászálódott a matracról, egyből meg is feledkezett a kimerültségéről.

– Tényleg?

– Ezt a parancsot kaptam. Meg kell kötözzelek, vagy jössz magadtól is?

– Jövök. Csak vigyen oda hozzá!

A férfi végignézett rajta. Minden bizonnyal felmérte, hogy a fogoly nem jelenthet számára valós fenyegetést, aztán hátralépett, és intett neki, hogy kiléphet a hosszú, sötét folyosóra.

– Hát, akkor erre parancsolj!

De amint Scarlet kilépett az ajtón, erősen megragadta a csuklóját, és olyan közel hajolt hozzá, hogy a lány a nyakán érezte a leheletét.

– De nehogy eszedbe jusson valami ostobaság, mert

esküszöm, hogy az öreglányon fogom kitölteni a dühömet! Megértetted?

Scarlet megborzongott.

A férfi meg sem várta a választ, elengedte a kezét, majd a lapockái között taszított rajta egyet, és megindultak a szűk folyosón.

Scarlet szíve vadul dörömbölt. A kimerültség és a remény, hogy mindjárt viszontláthatja a nagymamáját, valami különös bódulattá keveredett a fejében, de azért így is körülnézett kicsit, hogy valamilyen képet alkosson a börtönéről. Az alagsori folyosóról mintegy fél tucat rácsos ajtó nyílt, de mindegyik mögött sötét volt. Egy elágazásnál elfordultak, a férfi felterelte a keskeny lépcsőn, majd beléptek egy ajtón.

A színpad mögött voltak. A szarufákat ősrégi támgerendák tartották, a sötétben mint megannyi fantom csüngtek alá a fekete függönyök. Csak a nézőtérre kivezető átjárókban volt világítás, Scarlet hunyorogva lépett ki a színpadra, majd a férfi levezette a lépcsőn az üres nézőtérre. A székeket egy teljes szektorban felszedték, az enyhén lejtős padlón mindenütt az egykori rögzítőcsavarok helye látszott. Egy szakasz katona ácsorgott itt a sötétben, úgy tűnt, kellemesen cseverésztek, mielőtt Scarlet és a kísérője megjelentek. Scarlet szinte rátapasztotta a szemét az átjáróra. Nem gondolta, hogy Farkas is köztük van, de nem is akarta tudni, hogy téved-e vagy sem.

Elérték a színház hátulsó részét. Scarlet kinyitotta az egyik termetes ajtót.

Egy erkélyre jutottak, amely az előcsarnokra és a nagy lépcsőre nézett. A mennyezeten tátongó lyukon még mindig nem szivárgott be napfény az épületbe... tehát valószínűleg már véget is ért a nap.

A kísérője most megragadta a könyökét, elhúzta a lépcsőtől, s közben további kerubokat és angyalokat ábrázoló szobrok előtt haladtak el. Scarlet kirántotta a karját a férfi kezéből, és próbálta összerakni az eddig megtett utat, hogy fejben valami tervrajzfélét alkothasson az operaházról, ami persze egyáltalán nem volt könnyű feladat, hiszen tudta jól, hogy nemsokára viszontláthatja a nagymamáját. Végre.

Ha belegondolt, hogy ezek a szörnyetegek csaknem három hosszú héten át tartották fogva, a gyomra is görcsbe rándult.

A férfi felvezette egy lépcsőn az első erkélyhez, majd haladtak tovább a második felé. Mellettük a zárt ajtók visszavezettek a nézőtérre, a magasabban található helyekhez, de a katona ezekre rá se nézett, céltudatosan haladt a másik csarnok irányába. Végül megállt egy csukott ajtó előtt, lenyomta a kilincset, és benyitott.

Az egyik magánpáholy ajtaja volt ez, amely belógott a színpad fölé. Itt két sorban elrendezve mindössze négy vörös bársonybevonatú szék volt.

A nagymamája az első sorban ült. Egyedül. Sűrű ősz haja rálógott a széke háttámlájára. A könnyek, amelyeket Scarlet eddig oly hősiesen visszatartott, most kíméletlenül a szemébe szöktek.

– Nagymama!

Az asszony kicsit megijedt, de Scarlet már oda is lépett hozzá. Térdre rogyott a székek és a korlát között, és belefúrta a fejét a nagymama ölébe. A könnyei egészen eláztatták az asszony farmernadrágját. Ez volt az a nadrág, amelyben a földeket is járta. A szövetből most is tisztán érződött a friss föld és a sár illata, amitől Scarlet könnyei még jobban nekieredtek.

– Scarlet! Te mit keresel itt? – tette az unokája hátára a

kezét az idős nő. A hangja szigorúan, sőt haragosan csengett. Mégsem volt udvariatlan. – Hagyd már abba! Tiszta hülyét csinálsz magadból! – Azzal megragadta a lányt, és lehúzta a lábáról. – Jól van, na! Most szépen nyugodj le! Hogy kerülsz ide?

Scarlet a sarkára ült, és könnyes szemmel felnézett a nagymamája arcára. Az idős asszony vérben forgó szeme rögtön elárulta, hogy teljesen kimerült, hiába szorította össze olyan erősen az ajkát. Látszott, hogy ő is a sírás szélén áll, csak még nem adta meg magát a könnyek seregének. Scarlet megszorította a kezét. A nagymama keze olyan puha volt, mintha ez alatt a három hét alatt, amit a farmtól távol töltött, az évek alatt összegyűjtött rengeteg bőrkeményedés nyomtalanul eltűnt volna.

– Érted jöttem – felelte a lány. – Apa elmondta, hogy mi történt, hogy mit műveltek veled. Muszáj volt megtalálnom téged. Jól vagy? Bántottak?

– Jól vagyok. Jól vagyok – dörzsölte meg a hüvelykujjával Scarlet kézfejét a nagymama. – De annak egyáltalán nem örülök, hogy téged is itt látlak. Nem lett volna szabad idejönnöd. Ezek az emberek, ezek... nem lenne szabad itt lenned! Ez veszélyes.

– Kiviszlek innen. Kiszabadítalak. Megígérem. Jaj, istenem, annyira hiányoztál! – Zokogva nyomta a homlokát az összekulcsolt kezükhöz, nem is törődött az arcán végigcsorgó forró könnyekkel. – Megtaláltalak, nagymama! Hát mégis megtaláltalak!

Michelle Benoit kiszabadította az egyik kezét, és gyengéden kisimított néhány rakoncátlan koszos hajfürtöt az unokája homlokából.

– Igen, tudtam, hogy megtalálsz. Tudtam, hogy eljössz. Na, jól van. Gyere, ülj ide mellém!

Scarlet visszanyelte a könnyeit, és végre elhúzódott kicsit a nagymamája lábától. Az idős asszony melletti ülésen egy tálcát látott, rajta egy csésze tea, egy fél bagett, egy kis tálban piros szőlő, amely viszont még érintetlennek tűnt. A nagymama fogta a tálcát, és odanyújtotta az ajtóban várakozó katonának. Az lebiggyesztette az ajkát, de azért átvette, majd becsukta maga mögött az ajtót, és távozott. Scarlet szíve nagyot dobbant... nem hallotta, hogy rájuk zárta volna az ajtót. Egyedül maradtak.

– Ülj ide, Scarlet! Olyan nagyon hiányoztál... de attól még borzalmasan mérges is vagyok rád. Nem lett volna szabad idejönnöd! Ez túl veszélyes... de most már ez van. Itt vagy, ezen nem tudunk változtatni. Jaj, kedveském, olyan kimerültnek látszol.

– Nagymama, ezek nem is őriznek téged? Nem félnek, hogy megszöksz?

Az idős asszony arca ellágyult, aztán ismét az üres széket ütögette az egyik kezével.

– Jaj, dehogynem őriznek. Itt soha nem vagyunk egyedül.

Scarlet észrevette, hogy a válaszfalat, amely a szomszédos páholytól választja el őket, lepattogzott vörös tapéta borítja. Lehet, hogy onnan figyeli őket valaki. Lehet, hogy az a szakasz katona, akiket a földszinten látott... ha azoknak is olyan kifinomultak az érzékeik, mint Farkasnak, akkor talán még odalentről is tisztán hallják minden szavukat. Legszívesebben néhány nyomdafestéket nem tűrő kifejezést kiáltott volna bele a levegőbe, de inkább odaült a székre, a nagymamája mellé, és megint erősen megszorította az asszony kezét. Bármilyen puha is lett a bőre, a keze jéghideg volt.

– Biztos, hogy jól vagy? Nem bántottak?

– Nem – mosolygott a nő. – Eddig még nem. Bár nem tudom,

mit terveznek, és egy percig sem bízom meg bennük, azok után végképp nem, amit Luckel műveltek. Aztán meg téged emlegettek. És rettentően féltem, hogy téged is elkapnak, Kicsikém. Jaj, bárcsak ne jöttél volna ide! Jobban fel kellett volna készülnöm erre az eshetőségre. Számíthattam volna rá, hogy egyszer bekövetkezik.

– De hát mit akarnak?

A nagymamája lepillantott a sötét színpadra.

– Olyan információt, amit nem tudok megadni nekik, pedig isten bizony megadnám, ha tudnám. Néhány hete még ment volna. Csak hogy hazamehessek hozzád. Hogy biztonságban tudjalak.

– Információt? De miről?

A nagymama nagyot sóhajtott.

– Selene hercegnőről.

– Szóval tényleg igaz? – Scarlet érezte, ahogy a szívverése felgyorsul. – Te tényleg tudsz róla valamit?

– Azt is megmondták, hogy miért? – húzta fel a szemöldökét a nagymama. – Hogy miért gondolják így?

Scarlet bólintott, enyhe bűntudatot érzett, hogy megismerte a titkot, amelyet a nagymamája oly sokáig őrzött a szívében.

– Beszéltek Logan Tannerről. Hogy azt hiszik, ő hozta le Selene hercegnőt a Földre, és hogy ehhez valószínűleg a te segítségedet vette igénybe. És azt is mondták, hogy szerintük ő a... a nagyapám.

A nagymama homlokán elmélyültek a ráncok. Aztán aggódó pillantást vetett a falra Scarlet mögött, a szomszéd páholy irányába, végül ismét az unokájára nézett.

– Scarlet, kicsikém... – Az arcára mérhetetlen kedvesség ült ki, de nem folytatta a mondatot.

Scarlet nagyot nyelt, azon tűnődött, hogy a nagymamája talán ennyi év után sem akarja háborgatni a múltat. Azt a szerelmet, amely oly rövid ideig tartott, s amely aztán oly hosszú időn át elkísérte.

Vajon tudja egyáltalán, hogy Logan Tanner halott?

– Nagymama, emlékszem arra az emberre, aki egyszer eljött hozzánk. Az a férfi a Keleti Nemzetközösségből. – Az asszony türelmesen nézett rá. – Akkor azt hittem, hogy *engem* akar elvinni, de nem is rólam volt szó, ugye? A hercegnőről beszéltetek.

– Igen, Scarlet, kedveském.

– Akkor miért nem mondod meg nekik a nevét? Biztosan emlékszel még rá, aztán menjenek és keressék meg. Ő biztosan tudja, hol van a hercegnő, nem?

– Csakhogy már nem a hercegnő érdekli őket.

Scarlet az ajkába harapott. Érezte, ahogy a tehetetlenség dühe elárasztja a testét. Minden porcikája remegett.

– Akkor meg mi a fenének nem szállnak le rólunk?

A nagymama megszorította Scarlet ujjait. Fiatal kora ellenére a kerti munkával töltött hosszú évek alatt igencsak megerősödtek.

– Nincs felettem hatalmuk, Scarlet.

– Ezt meg hogy érted?

– Ezek holdlakók. A varázslónak... megvan a holdbéli adottsága. Csakhogy ellenem nem működik. Ezért tartanak fogva. Tudni akarják, hogy miért.

Scarlet próbált rendet tenni a fejében. Az a rengeteg dolog, amit a holdlakókról megtudott... egyszerűen képtelenség volt eldönteni, hogy mi az igazság és mi a mese. Állítólag a királynőjük hipnotizálja a népét, úgy uralkodik felettük, a

varázslói pedig majdnem olyan erősek, mint ő maga. Állítólag képesek manipulálni az emberek gondolatait és érzelmeit. Sőt, ha úgy akarják, még a testük felett is átvehetik az irányítást, és úgy mozgatják őket, mint a bábukat.

Scarlet megint nyelt egyet.

– Sok olyan ember van, aki felett... nincs hatalmuk?

– Csak néhány. Van egy-két holdlakó, aki így születik. Őket hívják kagylóknak. De olyan földlakót még nem láttak, aki szintén képes ellenállni. Én vagyok az első.

– Hogyhogy? Ez valami genetikai adottság? – gondolkodott el Scarlet. – *Engem* tudnak irányítani?

– Téged igen, kicsikém. Bármi is az, ami engem ilyenné tesz, benned nincs meg. És ezt szépen ellenünk is fordítják majd. Ezt jól jegyezd meg. Szerintem mindkettőnkön elvégeznek majd egy sor kísérletet, és megpróbálják kideríteni, hogy honnan eredhet ez az abnormális viselkedés. Hogy valami fogalmuk legyen róla, nagyjából még hány földlakó képes ellenállást tanúsítani. – A sötétben a nagymama ajka megfeszült. – De biztosan nem öröklődik. Az apád is gyenge volt.

Scarlet elveszett a meleg barna szemben, amely mindig megnyugvást sugárzott, de most az operaház sötétjében oly élénknek tűnt. A gondolatok mögött halovány gyanúfelhő kezdett testet ölteni.

Az apja valóban gyenge volt. Gyenge volt a nőkkel kapcsolatban. Gyenge az itallal. Gyenge apa, gyenge ember.

De a nagymama soha nem utalt arra, hogy ugyanezt gondolná Scarletről is. *Rendbe jössz…* – mindig ezt mondta, ha lehorzsolta a bőrt a térdéről, vagy eltörte a kezét, vagy amikor először törték össze a szívét. *Rendbe jössz, mert te is erős vagy, akárcsak én.*

Vadul vert a szíve, ahogy lenézett az egymásba fonódó ujjaikra. A nagymamája ráncos, gyenge, nagyon puha kezére.

Mintha ólomsúly nyomta volna össze a mellkasát.

A holdlakók képesek manipulálni az emberek gondolatait és érzelmeit. Hogy milyennek lássák őket, és milyennek lássák az őket körülvevő világot.

Scarlet nagyot nyelt, majd hirtelen hátrahőkölt. A nagymama ujjai egy pillanatig még megpróbálták visszatartani, de aztán elengedték a kezét.

Scarlet támolyogva állt fel az ülésről. Nekidőlt a korlátnak, és meredten bámult az idős asszony arcába. A fésületlen hajára és a mindig hanyagul feltűzött kontyára. Az ismerős szem egyre ridegebbnek tűnt, ahogy a nagymama visszanézett rá. És egyre jobban elkerekedett.

Scarlet kétségbeesetten próbált pislogni, hogy véget vessen ennek a tévképzetnek, de most már a nagymama keze is sokkal nagyobbnak látszott.

Scarlet undorodva nézett a visszataszító teremtményre. Erősen szorította a korlátot, nehogy összeessen.

– Ki vagy te?

Ebben a pillanatban kinyílt a páholyajtó, de nem az őr jelent meg, Scarlet a varázsló sziluettjét vélte felfedezni a folyosó fényében.

– Szép volt, Ómega. Megtudtunk tőle mindent, amit megtudhattunk.

Scarlet megint a nagymamájára nézett, de abban a pillanatban riadt sikoly szaladt ki a száján.

A nagymama eltűnt, Farkas öccse ült a széken. Ómega Ran Kesley bámult rá derűsen. Ugyanaz az ing volt rajta, mint amiben utoljára látta. A ruhadarab most is gyűrött volt, és

rászáradt sárfoltok borították.

– Szia, kedveském! Milyen kicsi a világ!

Scarlet felpillantott a varázslóra. A sötétben csak a szeme fehérjét és a csodálatos tunikájának szélét tudta kivenni.

– Hol van?

– Mondjuk úgy, hogy életben van egyelőre, de valóban rejtélyes képességgel bír – hunyorgott Scarletre a varázsló. – Az elméjébe képtelenek vagyunk belelátni, de bármi is legyen a titka, biztos, hogy a fiának és az unokájának nem adta tovább. Azt hittem, hogy valami mentális trükköt használ ellenünk, amelyre legalább *téged* megpróbált megtanítani, ha már azt a szánalmas iszákos apádat nem tudta. Mégis, ha ez az egész a génekkel függ össze, vajon csak egyszeri véletlen? Vagy talán létezik egy kagyló a felmenőitek között? – A varázsló az egyik ujját a szájához emelte, és úgy méregette Scarletet, mintha épp egy békát akarna felboncolni. – De talán mégsem leszel teljesen haszontalan számunkra. Azon gondolkodom, vajon mennyire sikerül megoldanunk az öregasszony nyelvét, ha végignézetjük vele, ahogyan tűket szurkálsz a saját testedbe.

A harag kíméletlen erővel tört fel Scarlet szívéből, a következő pillanatban hangosan felüvöltött, és már száguldott is a varázsló felé, hogy kikaparja a szemét.

De néhány milliméterre a férfi arcától a keze megállt a levegőben. A harag egy pillanat alatt elpárolgott, ő pedig zokogva rogyott össze a padlón. És el sem tudta képzelni, hogy mi történt. Megint megpróbálta összeszedni a gyűlölete széthullott darabjait, de az érzelem állandóan kicsúszott az elméjéből, mintha csak egy angolnába próbálna kapaszkodni. Minél erősebben próbálta, a könnyek annál gyorsabban, annál nagyobb erővel ömlöttek a szeméből. Szinte megfojtották.

Megvakították. És minden haragja reménytelenséggé és nyomorúsággá változott át.

A feje megtelt önutálattal. Haszontalannak érezte magát. Gyengének, butának és jelentéktelennek.

Összegörnyedt, fájdalmas üvöltése csaknem elnyomta a varázsló közönyös kacaját a feje felett.

– Milyen kár, hogy a nagyanyádat nem tudtuk ilyen könnyen hipnotizálni. Mennyivel egyszerűbb lenne minden!

Scarletnek már zúgott a feje, a lélekölő szavak bekúsztak valahová az agya egy távoli, csendes zugába, a könnyek pedig velük együtt apadtak el. Mintha elzártak volna egy vízcsapot.

Mintha csak egy bábu lenne a kezükben.

Scarlet összegörnyedve zihált a padlón. Nagy nehezen megtörölte az arcát.

Az ujjait mélyen belevájta a szőnyegbe, és minden erejével azon volt, hogy megfékezze a teste remegését, aztán a kilincsben megkapaszkodva feltápászkodott. A varázsló megint bedobta azt az émelyítően édes mosolyát.

– Visszavitetlek a celládba – mondta negédes hangon. – Alázatosan köszönöm a szíves együttműködésedet.

Harmincadik

FEJEZET

ALFA ZE'EV KESLEY KEMÉNY TALPÚ CSIZMÁJA HARSÁNYAN kopogott az előcsarnok márványpadlóján. Rá se pillantott azokra a katonákra, akik tiszteletteljesen bólintottak, ahogy elhaladt mellettük. Talán féltek tőle. De bizonyára volt bennük egy adag kíváncsiság is a tiszt iránt, aki több hetet töltött az emberek között, és elhitette velük, hogy közülük való.

Ő maga próbált nem is gondolni erre. Most, hogy visszatért a főhadiszállásra, úgy érezte, mintha egy hosszú álomból ébredt volna. Egy olyan álomból, amely eleinte rémálomnak tetszett, de most már nem is annyira. A valóság, amelyre ébredt, hirtelen sokkal sötétebbnek tűnt. Amelyben ismét tudta, hogy ki is ő valójában. Hogy *mi* is ő valójában.

Visszatért a Holdbéli Szent Éjbe – ironikusan így nevezték a kupolás épületet, amit Jael mester roppant szellemesnek talált. Elhaladt egy tükör előtt, amelynek felülete idővel megsötétedett, alig ismerte fel benne a tükörképét, a tiszta egyenruháját és csinosan hátrafésült haját. De mindjárt el is kapta a tekintetét.

Amint belépett a könyvtárba, megérezte az öccse szagát, amitől rögtön felállt a hátán a szőr. A léptei elbizonytalanodtak egy pillanatra, ahogy áthaladt a faberakásos galérián, majd benyitott a varázsló irodájába. Ez valaha az előkelőségek

számára fenntartott hely volt, ahol a földi társadalom krémje elődei filozofikus művein elmélkedett. A falakon egykoron felbecsülhetetlen értékű műremekek lógtak, a könyvespolcok pedig két emelet magasan emelkedtek a feje fölé. De könyvek már nem voltak rajtuk. Azokat megmentették, amikor az operaházat megszállta a katonaság, a fapolcok pórusaiból pedig dohos penészillat áradt.

Jael egy széles íróasztalnál ült. A műanyagból és fémből készült bútordarab robusztusnak és lélektelennek hatott az elegáns enteriőrben. Ran is ott volt, az egyik üres könyvespolcnak támaszkodott.

Mosolygott. Majdnem mosolygott.

– Alfa Kesly – állt fel Jael –, köszönöm, hogy ilyen gyorsan idejöttél. Azt akartam, hogy elsőként tudd meg, az öcséd épségben visszatért.

– Örömmel látom – felelte Kesley. – Helló, Ran! Az utolsó találkozásunkkor nem voltál valami jó bőrben.

– Ahogy te sem, Ze'ev. De már sokkal jobb az illatod, most, hogy lemostad magadról azt az embert.

A férfi minden izma megfeszült.

– Remélem, nem haragszol azért, ami ott az erdőben történt.

– Ugyan, dehogy! Hiszen csak a szerepedet játszottad. Megértem, hogy azt tetted, amit tenned kellett. Nem kellett volna beleavatkoznom.

– Nem, bizony!

Ran a széles övtartójába akasztotta a hüvelykujját.

– Aggódtam érted, bátyus. Eléggé... *zavartnak* tűntél.

– Ahogy mondtad – szegte fel az állát Ze'ev –, a szerepemet játszottam.

– Igen. Ebben egy percig sem lett volna szabad kételkednem.

Mindenesetre jó látni, hogy ismét önmagad vagy, és örülök, hogy az a golyó nem ment mélyebbre. Amikor hallottam, hogy elsült a fegyver, egy pillanatra attól féltem, hogy a szívedet találta el – fordult vissza Ran vigyorogva Jael felé. – Ha itt végeztünk, szeretnék engedélyt kérni, hogy jelentést tehessek a parancsnoknak.

– Az engedélyt megadom – biccentett Jael, Ran pedig az öklét a mellkasához emelve tisztelgett.

Ze'ev megérezte Scarlet illatát az öccsén, ahogy az elhaladt mellette. A gyomra is görcsbe rándult. Minden erejével próbálta lenyugtatni a testét, és erősen elnyomta az ösztönös késztetést, hogy széttépje Rant, ha kiderül, hogy egy ujjal is hozzányúlt a lányhoz.

Ran felemelte a fejét, de az arcán ott lebegett a ki nem mondott titok sötét árnyéka.

– Üdv itthon, testvér!

Ze'ev kifejezéstelen arccal nézte, ahogy az öccse továbbmegy, majd a galéria másik végében becsukódik mögötte az ajtó. A varázsló felé fordult, és tisztelgett.

– Amennyiben nincs más...

– Az igazat megvallva lenne itt még valami. Van egypár dolog, amit szeretnék megbeszélni veled. – Jael hátradőlt a székében. – Ma reggel üzenetet kaptam őfelségétől. Azt kéri, hogy minden földi egységünk készüljön fel a holnapi támadásra.

– *Holnapi?*

– A Keleti Nemzetközösséggel folytatott tárgyalásai nem a terveknek megfelelően alakultak, és végképp elege lett abból, hogy olyan kompromisszumokkal álljon elő, amelyeket a másik fél nem hajlandó komolyan fontolóra venni. A béke ideiglenes fenntartását ajánlotta fel, amennyiben azt a kiborglányt, Linh

Cindert kézre kerítik, és átadják neki, de ez eddig nem történt meg. A támadás központja Új-Peking lesz, helyi idő szerint éjfélkor. Az nálunk 18:00 óra – Két keze eltűnt a köntöse bíborpiros ujjában, a hímzett rúnákon sejtelmesen csillant meg a régi villanykörték fénye. – örülök, hogy még időben visszaértél, hogy vezethesd az embereidet. Szeretném, ha a párizsi támadás élére állnál. Elfogadod ezt a pozíciót?

Ze'ev a háta mögött összekulcsolta a kezét, és olyan erősen szorította a csuklóját, hogy az már fájt.

– Távol álljon tőlem, hogy megkérdőjelezzem őfelsége indítékait, de nem értem, miért nem engedi, hogy az eredeti feladatunkat végezzük, azaz hogy a hercegnőt felkutassuk, és miért kell ehelyett a Nemzetközösséget móresre tanítanunk. Mi okozta ezt a változást a prioritásokban?

Jael hátradőlt a székében.

– Valóban nem tiszted megkérdőjelezni az őfelsége által felállított fontossági sorrendet. De nagyon nem szeretném, ha mindenféle zavaros dolgon járna az eszed e fontos első csatánk során... A királynő éktelen haragra gerjedt amiatt, hogy ez a Linh Cinder meglépett. Ugyanis, bár egyszerű civil, képes volt átlátni őfelsége bűbáján. Pedig nem kagyló.

Ze'ev képtelen volt palástolni a döbbenetét.

– Mindenesetre még nem tudjuk – folytatta Jael hogy ez a szokatlan képesség a kiborg-programozásával áll összefüggésben, vagy éppenséggel azzal, hogy kivételesen erős holdbéli adottsággal rendelkezik.

– Erősebbel, mint őfelsége?

– Nem tudjuk – sóhajtott Jael. – De elég furcsa, hogy hasonlóan képes ellenállni a királynőnknek, mint ahogyan Madame Benoit állt ellen *nekem*. Az pedig, hogy ilyen rövid időn

belül találtunk két személyt, akik nem kagylók, mégis rendelkeznek ezzel a képességgel, mondhatni, felettébb figyelemreméltó. Sajnálatos módon képtelen vagyok pontosabban meghatározni Michelle Benoit ezen képességének hátterét. Egy órával ezelőtt teszteltem az unokáját is... aki viszont olyan könnyen formálható, mint az agyag, tehát ez a vonás nem öröklődött tovább.

Alfa Kesley a háta mögött ökölbe szorította a kezét. Még most sem tudta lerázni magáról a lány illatát, a leheletének aromája ott táncolt az orrlyuka alatt. Tehát Jael kikérdezte, és bizonyára Ran is jelen volt. Mit műveltek vele? Bántották?

– Alfa!

– Igen – mondta gyorsan. – Elnézést kérek. Azt hittem, a lány illatát érzem.

Jael felnevetett. Önfeledt, harsány nevetés volt. Az a Jael-féle különös melegség áradt belőle, amelyben Ze'ev soha nem tudott megbízni... a többi varázsló legalább nem játszotta meg magát, és nyíltan vállalta a könyörtelenségét és a gőgjét az alacsonyabb rendű holdbéli lakosokkal... és a katonáival szemben.

– Az érzékszerveid roppant kifinomultak, Alfa. Kétség nem fér hozzá, hogy te vagy az egyik legjobb közülünk – fogta meg a széke karfáját a varázsló, majd lassan felállt. – És páratlanul erős jellem is vagy. Hűséges. Áldozatkész. Biztosra veszem, hogy senki más nem ment volna el ilyen messzire, hogy információt szedjen ki Benoit kisasszonyból. Mondhatni, jóval többet tettél, mint amennyi a kötelességed lett volna. Éppen ezért teszlek téged a holnapi támadás élére.

Jael odalépett az egyik könyvespolchoz, és egy ujját végighúzta rajta. A bőrén halványszürke porréteg gyűlt össze.

Ze'ev próbált pókerarcot vágni, és igyekezett nem agyalni azon, hogy vajon milyen áldozatra is gondolt Jael, amely túlmutatott a kötelességein.

De a lány még mindig ott volt a gondolatai között. Ahogy a hüvelykujjával végigsimított a forradásain. Ahogy a két karját a nyaka köré fonta.

Nagyot nyelt. Minden izma megfeszült, ahogy próbálta elhessegetni az emlékképeket.

– Most már csak az a kérdés, mihez kezdjünk a lánnyal. Olyan bosszantó, hogy végre találtunk valakit, aki elvezethetne minket Selene hercegnőhöz, és pont akkor derül ki, hogy ennek az információnak immár semmi hasznát nem vesszük.

Ze'ev körme mélyen belevájt a tenyerébe. A *bosszantó* most elég nevetségesen hangzott. Ha őfelsége három héttel korábban gondolta volna meg magát, akkor Scarlet és a nagymamája bele sem keverednek ebbe az egészbe.

Neki meg teljesen mindegy lenne, hogy éppen milyen parancsot teljesít.

Mintha vaspántok szorították volna a mellkasát.

– Én mindenesetre optimista vagyok – folytatta Jael szórakozottan. – Valószínűleg még hasznunkra lehet, esetleg rá tudja bírni a nagyanyját, hogy beszéljen. Az öregasszony próbálja megjátszani az ártatlant, de szerintem nagyon is tudja, hogy miért képes ellenállni a hatalmamnak. Biztosan tudja. – Megigazította a köntöse mandzsettáját. – Mit gondolsz, az idős hölgynek mi lesz fontosabb? Az unokája élete vagy a saját kis titkai?

Ze'ev nem tudta a választ.

– Majd meglátjuk – lépett vissza az íróasztalához Jael.

– Így legalább azért már lesz valami, amivel

megszorongathatom egy kicsit. – Az ajka enyhén szétnyílt, és egy elragadó mosolyban ismét kivillantak hófehér fogai. – De még mindig nem válaszoltál a kérdésemre, Alfa. Elfogadod-e az Európai Föderáció területén megvívandó legfontosabb csatánk vezetését?

Ze'ev mintha parazsat nyelt volna. Annyi kérdése lett volna még... tudni akarta, mi van Scarlettel, a nagymamájával, és hogy Jael mit tervez vele.

Csakhogy ezeket a kérdéseket nem tehette fel. A küldetését teljesítette. Most már semmi dolga Benoit kisasszonnyal.

Az öklét a mellkasához szorította, és így szólt:

– Természetesen, Jael mester. Számomra ez óriási megtiszteltetés.

– Remek! – mondta Jael, azzal kihúzott egy fiókot, kivett egy egyszerű fehér dobozt, és átcsúsztatta az asztalon. – Ehhez most kaptunk a párizsi karanténból néhány azonosító chipet. Remélem, nem okoz gondot a törlésük és az újrakódolásuk! Szeretném, ha holnap reggelre, amikor az újoncok megérkeznek, már készen lennének. – Kicsit hátradőlt a székében. – Olyan sok katonát akarunk bevetni, amennyit csak tudunk. Az a legfontosabb, hogy úgy ráijesszünk a földlakókra, hogy eszükbe se jusson ellenkezni.

Harmincegyedik

FEJEZET

CINDER A PILÓTAFÜLKÉBŐL EGY SOR LEVELES NÖVÉNYT LÁtott. A megművelt földek a végtelenbe nyúltak, a láthatár íves vonalát csak egy kőház törte meg, nagyjából két kilométerre tőlük.

Egy ház. Rengeteg zöldség. És egy hatalmas űrhajó.

– Nem is vagyunk feltűnőek.

– A semmi közepén ennyi bőven belefér – mondta Thorne. Kikászálódott a pilótaülésből, és felvette a bőrdzsekijét. – Ha bárki hívná a zsarukat, eltart egy darabig, míg ide kiérnek.

– Hacsak nincsenek már úton – dünnyögte Cinder. A látszólag évmilliókig tartó leszállás alatt végig vadul kalapált a szíve, és a legkülönbözőbb rémképek sorjáztak a fejében arról, hogy milyen sors várhat rájuk idelenn. De azért nem hagyta abba azt a nevetséges kántálást, annak ellenére sem, hogy fogalmuk sem volt róla, vajon van-e bármilyen hatása, illetve mélyen belül ő meg volt győződve róla, hogy a holdbéli képességeit megpróbálni bevetni a hajó álcázására, teljességgel hiábavaló. El nem tudta képzelni, miként manipulálhatná a radar- és rádióhullámokat a saját ködös gondolataival.

Ennek ellenére tagadhatatlan, hogy az űrben senki nem vette észre őket, és a szerencse a jelek szerint még mindig nem pártolt el tőlük. A Benoit-gazdaság teljesen elhagyatottnak tűnt.

A rámpa lassan leereszkedett a raktér alatt.

– Ti csak menjetek, és érezzétek jól magatokat – ciripelte lko. – Én addig itt maradok, totál egyedül, figyelem a radarjeleket, meg lefuttatok néhány diagnosztikai tesztet. Nagyon *király* lesz.

– Kezdesz belejönni a szarkazmusba – mondta Cinder, amikor csatlakozott Thorne-hoz a rámpa tetején, amely épp egy veteményes egyik takaros sorát lapította össze.

Thorne épp a zsebmonitorát vizslatta.

– Telitalálat! – mutatott a kétszintes házra, amely a korát elnézve még a negyedik világháborút is túlélte. – Ez az.

– Hozzatok valami ajándékot nekem is! – kiáltott utánuk lko, amikor Thorne kilépett a gondosan megművelt talajra. Nemrég öntözhették, mert még a nadrágja is csupa sár lett, ahogy egyenesen a ház felé haladva átvágott a veteményesen.

Cinder szorosan a nyomában haladt, s közben magába itta a végtelen termőföldek látványát és a friss levegőt, amely most oly üdítően hatott rá a Rampion újrahasznosított oxigénjében töltött órák után. Feltekerte ugyan az audio-interfészt, ennek ellenére valami hihetetlen csend vette körül őket, amilyet még soha nem tapasztalt.

– Nem egy zajos vidék.

– Hát nem. A hideg is kiráz tőle. Nem is értem, hogy lehet ezt kibírni.

– Szerintem nagyon kellemes.

– Ja, mint egy hullaház.

A földeken elvétve egy-egy kisebb épület látszott: pajta, baromfiól, fészer, egy elég nagy hangár, amelyben több lebegő vagy akár egy űrhajó is elfért volna, bár akkora biztosan nem, mint a Rampion.

Cinder megtorpant, amikor meglátta. A homlokát ráncolva

kutatott valamilyen halovány emlékkép után, mert úgy érezte, ezt a hangárt ő már látta korábban is.

– Várj csak!

Thorne hátrafordult.

– Mi az, láttál valakit?

Cinder nem válaszolt, csak irányt váltott, és megindult a cuppogós sárban. Thorne is utánaeredt, majd amikor a lány kinyitotta a hangár ajtaját, halkan megszólalt:

– Nem vagyok biztos benne, hogy az a legjobb módja a bemutatkozásnak, ha betörünk Michelle Benoit gazdasági épületeibe.

Cinder hátrapillantott, és gyorsan végignézett a ház üres ablakain.

– Valamit meg kell néznem – mondta, és már be is lépett. – Világítás!

A lámpák hunyorogva keltek életre. Cindernek a lélegzete is elakadt a látványtól. Szerszámok, alkatrészek, csavarok, szegek, ruhák és mocskos törlőrongyok... szanaszét hevert minden. Az összes fiók kihuzigálva, a tárolórekeszek és a szerszámosládák felborogatva. A fényes fehér padló szinte nem is látszott az elképesztő rendetlenségben.

A hangár másik végében egy kis szállítóhajó állt, a hátulsó ablaka betörve. Az üvegszilánkok fényesen csillogtak a ragyogó fényben. A levegőben üzemanyag és mérgező elegyek gőze terjengett. Kicsit emlékeztetett is Cinder vásári bódéjára.

– Micsoda disznóól! – húzta el a száját Thorne. – Nem hiszem, hogy meg tudnék bízni egy olyan pilótában, aki így bánik a hajójával.

Cinder rá se hederített, a szkennerével már neki is látott letapogatni a polcok tartalmát. És a kaotikus állapotok ellenére

az agyába ültetett gépezet interfésze talált is valamit. Valamilyen általános otthonos érzést, rég elveszettnek hitt emlékfoszlányokat. Ahogy a nap besütött az ajtón. A gépolaj és a trágya szagának furcsa keverékét. A külső gerendák szabálytalan elhelyezkedését.

Óvatosan lépdelt a betonon, a törmelékhalmok között, nehogy elriassza ennek az otthonos érzésnek a szellemét.

– Pfuj, Cinder – pillantott hátra Thorne az udvar felé. – Mi a fenét csinálunk mi itt?

– Keresünk valamit.

– Ebben a rumliban? Sok sikert!

Cinder talált egy talpalatnyi szabad helyet a betonon. Megállt. Gondolkodott. Vizsgálódott. Tudta jól, hogy járt már itt korábban is. Álmában. Kábultan.

Észrevett egy keskeny, barna fémszekrényt, amelyben három dzseki lógott. Mindegyik ujján ott díszelgett az Európai Föderáció hadseregének jelvénye. Cinder kihúzta magát, odament, és félretolta a kabátokat.

– Ne! Ez most komoly, Cinder? – lépett oda mellé Thorne. – Szerintem nem éppen megfelelő a pillanat a ruhacserére.

Cinder alig hallotta a fejében cikázó gondolatok zajától. Ez a rendetlenség itt nem véletlen. Valaki járt itt, és kétségtelen, hogy kerestek valamit.

Pontosabban valakit. *Őt.*

Azt kívánta, bárcsak ne jutott volna eszébe ez a gondolat! De most már képtelen volt kiverni a fejéből.

A szekrény előtt guggolva benyúlt a hátsó sarokba, amíg az ujja el nem érte azt a kart, amelyről egyszerűen tudta, hogy ott kell lennie. Ugyanolyan barnára volt festve, mint az egész szekrény, így odabent, a szekrény félhomályában egyáltalán nem

is látszott. Ha valaki nem tudta, mit kell keresni, soha nem bukkant volna rá. *Ő* viszont tudta. Mert ő már járt itt. Öt évvel ezelőtt, elkábítva. Ezt a halovány emléket mindig csak álomképnek hitte. És most megint előjött ezen a helyen. Ahogy annak idején minden ízülete és izma sajgott a valamivel korábban elvégzett sebészi beavatkozások miatt. Ahogy lassan előmászott a végtelen sötétségből, és pislogva meredt rá a szédítően fényes, ragyogó világra.

Cinder megkapaszkodott a szekrényben, majd meghúzta a kart.

A titkos ajtó nehezebb volt, mint amire számított. Valami olyan anyagból készült, amely sokkal masszívabb volt az egyszerű bádognál. A rejtett csuklópántokon megbillent, majd levágódott a betonra. Körülötte jókora porfelhő emelkedett a magasba.

Egy négyzet alakú nyílás ásított rájuk. A betonba fúrt műanyag létrafokok egy titkos föld alatti szintre vezettek.

Thorne odahajolt, a két kezét a térdére tette.

– Honnan tudtad, hogy ez itt van?

Cinder nem bírta levenni a szemét a rejtett folyosóról.

Az igazat nem mondhatta meg.

– A kiborgok több mindent meglátnak.

Ő ment le elsőnek. Odalent az áporodott szagban a zseblámpájával világított. A fénycsóva nagyjából a fenti hangárral azonos méretű helyiséget pásztázott végig. De itt nem voltak sem ajtók, sem ablakok. Kezdte úgy érezni, hogy nem is igazán akarja tudni, hogy mibe botlott itt bele. De azért tett egy próbát:

– Világítás!

Hallotta, amint egy, a hálózattól teljesen független

generátor bekapcsol, majd egymás után életre kel a mennyezetre erősített három fénycső. Thorne tompán puffant a kemény padlón, ahogy a negyedik létrafokról leugrott. Megfordult, aztán egy pillanatig nem találta a szavakat.

– Ez... hát ez... ez meg micsoda?

Cinder képtelen volt válaszolni. Levegőt is alig kapott.

A helyiség közepén egy tartály feküdt, nagyjából két méter hosszú, íves üvegfedéllel. Körülötte egy sor bonyolult gépezet sorakozott, életfunkciók ellenőrzésére szolgáló berendezés, hőmérsékletszondák, bioelektromosság-szkennerek. Különböző tárcsákkal és csövekkel, tűkkel és képernyőkkel, csatlakozókkal és ellenőrző panelekkel felszerelt szerkezetek.

A hátulsó fal mellett egy hosszú műtőasztal, a két végében, mint fémlábú polipok lámpatartó karok emelkedtek a magasba, mellette kisméretű gurulós asztal, rajta egy csaknem üres fertőtlenítős üveg, valamint néhány sebészi eszköz – szikék, fecskendők, kötszerek, száj- és törlőkendők. A falon két netmonitor.

Míg a titkos helyiségnek ez az oldala leginkább egy műtőre emlékeztetett, a másik oldalról Cindernek az Adri lakásához tartozó alagsori kis műhely jutott eszébe a csavarhúzók, biztosítékkulcsok és egy forrasztópáka láttán. De voltak itt szétszerelt androidalkatrészek és komputerchipek is. Valamint egy befejezetlen háromujjú kiborgkéz.

Thorne odaosont a tartályhoz. Üres volt ugyan, de az üvegbura alatt egy gyermek testének lenyomata látszott.

– Ez meg mi?

Cinder már épp kezdte volna a kesztyűjét birizgálni, amikor eszébe jutott, hogy nincs is rajta kesztyű.

– Egy hibernáló tartály – mondta suttogva, mintha attól

tartana, hogy az ismeretlen sebészek szellemei még mindig itt hallgatóznak körülöttük. – Arra tervezték, hogy öntudatlan állapotban életben tartsa az embert. Méghozzá nagyon, nagyon hosszú ideig.

– Az ilyesmi nem tilos? Tudod, népesedésszabályozási törvény, meg ilyenek...

Cinder némán bólintott. Kinyújtotta a kezét, megérintette az üveget, s próbált emlékezni arra a pillanatra, amikor itt felébredt. De nem sikerült. Csak a hangár és a farm homályos emlékképei tértek vissza... de ebből a zárkából semmi. Csak később tért magához teljesen. Útban Új-Peking felé, ahol megkezdhette az új életét, egy rettegő, összezavarodott kiborg árva életét.

A szivacsban a kislány körvonalai oly valószerűtlenül kicsinek tűntek, képtelenség, hogy ez ő lett volna. Pedig tudta jól, hogy ő volt. A bal lába jóval nehezebb lehetett, mint a jobb. Vajon meddig fekhetett ott úgy, hogy nem is volt lába?

– Mit keres ez itt lent?

– Szerintem egy hercegnőt rejtegettek benne – nyalta meg az ajkát Cinder.

Harminckettedik

FEJEZET

AHOGY KÖRÜLNÉZETT A FÖLD ALATTI HELYISÉGBEN,

Cindernek földbe gyökerezett a lába. Képtelen volt kiverni a fejéből azt a képet, ahogy ott fekszik tizenegy évesen azon a műtőasztalon, ahogy ismeretlen sebészek felvagdossák a testét, és hozzávarrják azokat az acél végtagokat. Az agyába huzalokat ágyaznak. Optobionikai egységet illesztenek be a retinája mögé. Szintetikus szövetet ültetnek a szívébe, új hátgerincet helyeznek el a testébe, és új bőrt is kap, amellyel elfedik a hegeket.

Meddig tarthatott? Meddig feküdt öntudatlanul ebben a sötét cellában?

Levana már akkor az életére tört, amikor még csak hároméves volt.

Az orvosibeavatkozás-sorozat pedig tizenegy éves korában ért véget.

Nyolc év. Ennyi ideig aludt, álmodott és növekedett egy tartályban. Nem volt halott, de nem is élt.

Csak bámulta a saját feje lenyomatát a tartály üvege alatt. A falakhoz több száz aprócska vezeték csatlakozott, amelyek az idegi impulzusok továbbítására szolgáltak. Oldalt pedig egy kicsi netmonitor látszott. Nem, ez nem is netmonitor volt, gondolta végig Cinder. Hiszen a net ebbe a helyiségbe nem juthatott be. Semmi nem jöhetett be ide, ami bármilyen úton visszajuthatott

volna Levana királynőhöz.

– Nekem ez nem áll össze – vizsgálgatta Thorne a szoba másik végében a sebészi eszközöket. – Szerinted mit művelhettek vele idelent?

Cinder mélyen a kapitány szemébe nézett, de az arcán nem látott gyanakvást, csak kíváncsiságot.

– Hát, mondjuk, beprogramozták, és beültették az azonosító chipjét.

– Tényleg! – hadonászott Thorne a szikével. – Hiszen amikor lejött a Földre, akkor még nem volt neki. – Aztán a tartályra mutatott. – És ez a sok minden miért kellett hozzá?

Cinder megfogta a tartály sarkát, hogy ne remegjen a keze.

– Az égési sérülései nagyon súlyosak voltak, lehet, hogy válságos volt az állapota. Mindenképpen életben akarták tartani, ugyanakkor el is kellett rejteni a világ elől. A hibernálás pedig mindkét problémára megoldást kínált – kopogtatta meg az üveget. – Ezeket a jeladókat arra használták, hogy stimulálják az agyát, amíg alszik. Nem szerezhetett tapasztalatokat és nem is tanulhatott úgy, mint a többi gyermek, ezért ilyen művi úton tanították. Mesterségesen táplálták belé a tapasztalatokat.

Cinder itt az ajkába harapott, és elhallgatott, mielőtt még rátért volna a netkapcsolatra, amelyet a hercegnő agyába ültettek, hogy a tanulási folyamat hatékonyságát az ébredés utáni időszakban megnöveljék, nem akarta leleplezni magát, hogy sokkal többet tud, mint amit józan ésszel ki lehetett következtetni.

Amúgy egyáltalán nem esett nehezére úgy beszélni a hercegnőről, mintha az valaki más lenne, nem pedig ő maga. Még most is úgy gondolt rá, hogy tényleg valaki más az, és nem ő. A lány, aki ebben a tartályban aludt, nem volt azonos azzal, aki

aztán itt felébredt.

Cinder hirtelen ráeszmélt, hogy ezért nincsenek emlékei. Nem azért, mert a sebészek kárt tettek az agyában, amikor behelyezték a vezérlőpanelt, hanem mert nem is volt ébren, azaz eleve nem is gyűjthetett emlékeket ezekből az évekből.

És ha jobban belegondol, vajon a kóma előtti időszakból vissza tud emlékezni valamire? A gyermekkorából? Aztán eszébe jutott az állandóan visszatérő álma. Ahogy izzó szénben fekszik, a tűz leégeti a bőrét, és rájött, hogy ez bizony inkább lehet emlék, mint puszta rémálom.

– Képernyő bekapcsol!

Thorne parancsára a műtőasztal felett mindkét képernyő életre kelt. A bal oldalin egy levegőben forgó és villódzó torzó jelent meg válltól lefelé. Cinder szíve nagyot dobbant, azt hitte, ő *maga* az, de aztán odapillantott a másik képernyőre.

PÁCIENS: MICHELLE BENOIT
OPERÁCIÓ: IDEGRENDSZERT STIMULÁLÓ 4.6 PROTOTÍPUSÚ BIOELEKTRONIKAI BIZTONSÁGI BLOKK BEÜLTETÉSE
STÁTUSZ: KÉSZ

Cinder közelebb lépett a holografikus képhez. A kecses, nőies vállvonalakon túl, az áll vonala felett már semmi nem látszott.

– Mi a fene az a bioelektronikai biztonsági blokk?

Cinder a holografikus ábrára mutatott, ahogy épp elfordult tőle, és a hátgerincen egy fekete folt jelent meg, közvetlenül a koponya alatt.

– Ez itt. Nekem is van ilyen. Azért kaptam, hogy kiskoromban nehogy véletlenül használjam a holdbéli képességemet. Ha viszont egy földlakóba ültetik, akkor azt érik el, hogy az illetőt a holdlakók már nem tudják hipnotizálni. Ha Michelle Benoit bizalmas információk birtokába jutott Selene hercegnővel kapcsolatban, akkor fel kellett készülnie arra az eshetőségre, hogy mi lesz, ha holdlakók kezére kerül.

– De ha egyszer létezik ilyen technológia, amivel közömbösíthetjük a holdlakóknak ezt a hülyeségét, akkor miért nincs még mindenkinek ilyenje?

Cinder érezte, ahogy a szomorúság elönti a szívét. A mostohaapja, Linh Garan találta fel a bioelektromos blokkot, de a pestis elvitte a férfit, mielőtt a találmánya sorozatgyártása megkezdődhetett volna. Alig ismerte ezt a férfit, mégis valahogy úgy érezte, túl fiatalon halt meg. Mennyire másképp alakulhatott volna minden, ha életben marad! Nemcsak Pearl és Peony számára, hanem Cinder számára is.

Nagyot sóhajtott. Belefáradt már a gondolkodásba, úgyhogy csak ennyit mondott.

– Nem tudom.

– Mindegy. Ez attól még kőkemény bizonyíték, nem? – köhintett Thorne. – A hercegnő valóban itt volt.

Cinder megint körbenézett a szobában. A szeme megakadt a mechanikus szerkezeteken. És azokon az eszközökön, amelyek kiborgot csináltak belőle. Thorne vagy nem vette észre ezeket, vagy csak nem fogta fel, hogy mire is jók. Neki pedig már szinte a nyelve hegyén volt a vallomás. Talán el kéne mondania. Ha egy ideig együtt maradnak, megérdemli, hogy tudja, kivel is utazgat a világban. És hogy valójában mekkora veszélynek teszi ki magát.

De még mielőtt megszólalhatott volna, a férfi újabb utasítást adott a képernyőnek:

– Mutasd Selene hercegnőt!

Cinder ijedten fordult hátra, de amit látott, az nem az ő tizenegy éves énje volt. Hanem valami olyasmi, amit alig lehetett emberként azonosítani.

Thorne döbbenten kapta a szája elé a kezét:

– Ez meg mi a...

Cinder gyomra liftezni kezdett, gyorsan lehunyta a szemét, hogy erőt vegyen magám Nagyot nyelt, majd óvatosan újra a képernyőre pillantott.

A fényképen egy gyermek volt látható.

Pontosabban az, ami megmaradt belőle.

A nyakától a bal csípőcsonkjáig be volt kötözve. A fedetlen jobb karján és vállán a bőr helyenként piros, világos rózsaszín, másutt pedig selyemfényben játszott. Egy szál haja sem volt, az égési sebek a nyakán és az arcbőrén is ott éktelenkedtek. A bal orcája feldagadt és eltorzult, épp csak résnyire látszott a szeme. A fülcimpájától egészen az ajkáig hosszú varrat húzódott.

Cinder remegő kezét a szájához emelte, és óvatosan végighúzta az ujjait a bőrén. Sehol semmi. Ezeknek a sebeknek nyoma sem maradt. Csak a csípőjén és a csuklóján fedezett fel kisebb hegeket, ahol a protéziseket a testére erősítették.

Hogy tudták rendbe hozni? Hogy tudták ezt egyáltalán rendbe hozni?

De a kézenfekvő kérdést Thorne tette fel.

– Ki képes ilyesmit művelni egy gyerekkel?

Cinder érezte, ahogy borsódzni kezd a háta. Nem voltak emlékei arról az elképesztő fájdalomról, amelyet ezek a sérülések okozhattak. Valahogy nem tudta saját magát látni ebben a

gyermekben.

De Thorne kérdése még mindig ott lebegett a helyiség hűvös csendjében.

Ez Levana királynő műve.

Ő tette ezt egy gyermekkel, aki szinte még kisbaba volt.

A saját unokahúgával.

Hogy ő lehessen az uralkodó. Hogy megszerezze a trónt. Hogy ő lehessen a királynő.

Cinder ökölbe szorította a kezét. Érezte, ahogy forrni kezd a vére. Thorne ugyanolyan komor arccal figyelte minden mozdulatát.

– Rendben – tette le a szikét a férfi. – Beszélgessünk el ezzel a Michelle Benoit-val.

Cinder kifújt egy nagyobb hajtincset az arcából. A levegőben ott kísértett a gyermeki énjének szelleme, egy áldozat kísértete, aki hősiesen küzdött az életéért. Vajon hányán voltak, akik azon igyekeztek, hogy megmentsék őt? Hogy megvédjék, hogy megőrizzék a titkát? Hányán kockáztatták az életüket csak azért, mert megvoltak győződve róla, hogy az övé értékesebb? Mert hittek benne, hogy egy nap majd elég erős lesz hozzá, hogy megálljt parancsoljon Levanának.

Remegő gyomorral indult meg Thorne után vissza a hangárba, majd gondosan bezárta a titkos ajtót maga mögött.

Ahogy kiléptek a napfénybe, a ház még mindig hátborzongató csendben tornyosult az aprócska kert fölé. A Rampion a maga elképesztő méreteivel pedig valahogy egyáltalán nem illett bele ebbe a rusztikus környezetbe.

Thorne a zsebmonitorára pillantott, és fojtott hangon így szólt:

– Semmi mozgás, amióta leszálltunk.

Meg sem próbált halkan haladni a kavicsos úton. Ahogy a bejárati ajtóhoz közeledett, a léptei hangos visszhangot vertek az udvarban. Mindketten arra számítottak, hogy majd odabentről is léptek zaja hallatszik, de csak a kapirgáló tyúkok kárálása fogadta őket.

Thorne lenyomta a kilincset, az ajtó kinyílt. Nem volt bezárva.

Belépett az előszobába, és felnézett a falépcső tetejére. Jobb kéz felől nyílt a vaskos bútordarabokkal telezsúfolt nappali. Balra a konyha, az asztalon néhány koszos tányér. A lámpák mindenütt lekapcsolva.

– Halló! – próbálkozott Thorne. – Miss Benoit!

Cinder rácsatlakozott a netre, és megkereste Michelle Benoit azonosító chipjének helyzetét.

– Fentről jön a jel – suttogta. A lépcső hangosan nyöszörgött a fémlába súlya alatt. A falon aprócska képernyők sorakoztak, rajtuk egymást váltották a képek egy középkorú, pilótaruhás nőről és egy lángvörös hajú lányról. A gyermekkori képeken még pufók volt, és csupa szeplő, de a később készült felvételekről rájuk mosolygó bakfis láttán Thorne száját egy elismerő *„Szia, Scarlet!”* hagyta el.

– Miss Benoit! – szólította most Cinder. A nő vagy nagyon mélyen alszik, gondolta Cinder, vagy mindjárt olyasvalamibe botlanak, amit ő egyáltalán nem akar látni. Remegő kézzel nyitott be az első ajtón, a lépcső mellett. Minden lelki erejét összeszedte, nehogy ösztönösen is felsikítson, ha a következő pillanatban egy oszlásnak indult holttestet pillant meg az ágyon.

De nem volt ott semmiféle holttest.

A szoba viszont ugyanúgy a feje tetején állt, mint a hangár. Ruhák, cipők, dísztárgyak és lepedők mindenütt... de sehol egy

teremtett lélek. És sehol egy hulla.

– Halló!

Ahogy körbepislantott a szobában, Cinder meglátta a fésülködőasztalt az ablak mellett, és a szíve nagyot dobbant. Odalépett, felkapta az aprócska chipet, és felmutatta Thorne-nak.

– Az meg mi? – kérdezte a fiú.

– Michelle Benoit – felelte Cinder, és bezárta a nyomkövető programot.

– Úgy érted, hogy... hogy nincs is itt?

– Vág az eszed... – motyogta alig hallhatóan Cinder, és gyorsan kilépett a folyosóra Csípőre tett kézzel vizsgálgatta a másik csukott ajtót, ami mögött kétségtelenül szintén egy hálószoba lehetett.

A ház totál üres. Michelle Benoit nincs itt, és az unokája sincs. Nincs itt senki, aki megválaszolhatná a kérdéseit.

– És hogyan akadunk a nyomára valakinek, akinek nincs azonosító chipje? – morfondírozott Thorne.

– Sehogy – mondta Cinder. – Épp ezért szokták kivenni.

– Esetleg beszélhetnénk a szomszédokkal. Lehet, hogy ők tudnak valamit.

– Nem beszélünk senkivel – nyögött fel Cinder. – Ugyanis még mindig szökevények vagyunk, ha elfelejtetted volna. – Az egymás után felvillanó képekre pillantott. Michelle Benoit büszkén térdelt egy frissen bevetett zöldségágyás mellett. – Na, gyere! – csapta össze a kezét Cinder, mintha ő túrt volna bele könyékig a sárba. – Húzzunk innen, mielőtt még valaki felfigyel a Rampionra. – A padlódeszkák hangosan dübörögtek a lába alatt, ahogy leszáguldott a lépcsőn, és leért a földszintre.

Ebben a pillanatban kinyílt a bejárati ajtó.

Cinder megdermedt.

Vele szemben a mézszőke, göndör hajú lány szintúgy.

A szeme elkerekedett, először a meglepetéstől, majd a felismeréstől. Rápillantott Cinder kiborgkezére, és a vér kifutott az arcából.

– *Bonjour,* mademoiselle – szólalt megThorne.

A lány felpillantott rá. Aztán a szeme kidülledt, és a következő pillanatban elterült a padlón.

Harmincharmadik

FEJEZET

CINDER ÁTKOZÓDVA PILLANTOTT HÁTRA THORNE-RA, DE ő csak egykedvűen vállat vont. Aztán visszafordult a sápadt lányhoz. A feje furcsa szögben hajolt rá a bejárati ajtó melletti kisasztalra, a két lába keresztben hevert a folyosó padlóján.

– Ez lenne az unokája? – kérdezte Cinder, pedig az agyába beépített szkenner már le is vette a méreteket és elvégezte az összehasonlítást az eltárolt adatokkal, de nem jutott eredményre. Scarlet Benoit-t minden bizonnyal felismerte volna.

– Mindegy, nem érdekes – tette hozzá, majd odalépett a mozdulatlanul heverő idegenhez. Kicsit odébb húzta a kisasztalt, mire a lány feje tompa puffanással a padlóhoz verődött.

Ahogy odamászott, gyorsan kikémlelt a bejárati ajtón. Az udvarban egy ütött-kopott lebegő várakozott.

– Mit művelsz? – szólalt meg Thorne.

– Nézelődöm – fordult vissza Cinder a fiúhoz, aki óvatos kíváncsisággal méregette a lányt. – Úgy látom, nincs vele senki.

Thorne ajkán gonosz vigyor jelent meg.

– Akkor vigyük magunkkal!

– Megbolondultál?

– Nem, csak belebolondultam. Olyan gyönyörű.

– Te tiszta hülye vagy! Inkább gyere, segíts bevinni a nappaliba.

Thorne nem vitatkozott, és mindjárt fel is kapta a lányt a karjába, méghozzá Cinder segítsége nélkül.

– Ide, a heverőre – mutatta Cinder, és gyorsan odébb rakott néhány párnát.

– Nem, jó lesz így is – mondta a férfi, és úgy tartotta a lányt, hogy a feje az ő mellkasának dőljön. A szőke göndör tincsek a bőrdzsekije cipzárjába kapaszkodtak.

– Tedd már le! Gyerünk!

Thorne magában motyogott valamit, aztán nagy gonddal elkezdte igazgatni a lány pólóját, hogy szépen befedje a meztelen hasát, majd a két lábát próbálta minél kényelmesebb pozícióba helyezni, amikor Cinder hátulról megragadta a gallérját és talpra rántotta.

– Húzzunk innen! Tuti, hogy felismert minket. Amint magához tér, kihívja a zsarukat.

Thorne egy zsebmonitort húzott ki a dzsekije zsebéből, és átadta Cindernek.

– Ez meg mi?

– A zsebmonitorja. Elvettem tőle, amíg te pánikoltál.

Cinder kikapta a kezéből a kis szerkezetet, és a katonai ruhája egyik oldalsó zsebébe rejtette.

– Jó, de attól még elég gyorsan elmondhatja *valakinek*. Aztán kijönnek ide szimatolni, és egyből tudni fogják, hogy Michelle Benoit-t kerestük, amiből ugyebár arra következtetnek, hogy ezek után is őt fogjuk keresni... talán tönkre kéne tennem a lebegőjét, mielőtt elmegyünk.

– Szerintem inkább maradnunk kéne. És elbeszélgethetnénk vele. Lehet, hogy ő tudja, hol lehet ez a Michelle.

– Maradjunk, és beszélgessünk el vele? Hogy utána még könnyebben ránk találjanak? Ez a legnagyobb hülyeség, amit

eddig hallottam.

– Na, várjunk csak! Nekem nagyon is tetszett az ötletem, hogy vigyük magunkkal, de te egyből megtorpedóztad. Rendben, akkor nézzük a B-tervet, vagyis kérdezzük ki. Azt is nagyon fogom élvezni. Az egyik volt barátnőmmel is gyakran játszottunk vallatósat, ami általában úgy végződött, hogy...

– Jól van, elég! – intette le Cinder. – Szerintem ez egyáltalán nem jó ötlet. És én most lelépek. Felőlem itt is maradhatsz a kis barátnőddel, ha akarsz. – Azzal elindult az ajtó felé.

– Na, ez tuti féltékenység. Tisztán hallottam.

A következő pillanatban, halk nyöszörgés állította meg őket az ajtóban. A lány szempillái erőtlenül remegni kezdtek.

Cinder félhangosan eleresztett még egy káromkodást, és minden erejével ki akarta tuszkolni Thorne-t az ajtón, de az egy tapodtat sem mozdult. Egy másodperccel később pedig már le is rázta magáról Cindert, és visszasomfordált a nappaliba. A lány felült, és rémülten a kanapé karfájához kuporodott.

– Nyugi! Ne félj! – susogtaThorne. – Nem akarunk bántani.

– Ti vagytok azok a hírekből, ugye? A szökevények – szólalt meg kellemes európai akcentussal. Aztán Cinderre nézett. – Te pedig... te vagy a...

– Szökött kiborg holdlakó bűnöző? – segítette ki Thorne.

A lány arcából az utolsó csepp vér is kifutott. Cinder próbált uralkodni magán.

– És most meg fogtok... ölni?

– Ugyan már! Hogy mondhatsz ilyet? – csusszant oda Thorne a kanapé másik végébe. – Csak szeretnénk kérdezni tőled egy-két dolgot.

A lány nagyot nyelt.

– Hogy hívnak, kicsikém?

A lány az alsó ajkát harapdálta. Bizalmatlanul, de kicsit talán reménykedve nézett Thorne-ra.

– Émilie – súgta alig hallhatóan.

– Émilie. Milyen gyönyörű név egy gyönyörű lánynak.

Cinder nagy nehezen kibírta, hogy ne nyerítsen fel, de halk koccanással az ajtófélfához döntötte a fejét. Ezzel ismét magára vonta a lány figyelmét, aki mindjárt remegve el is kapta róla a tekintetét.

– Ne haragudj! – tárta szét a karját Cinder. – És tényleg nagyon örülünk, hogy…

Émilie ebben a pillanatban hisztérikus visításban tört ki, és rettegve nézte Cinder fémkezét.

– Ne! Kérlek, ne bántsatok! Ne öljetek meg! Nem mondom el senkinek, hogy láttalak benneteket! Ígérem. Csak ne öljetek meg!

Cinder egy pillanatig csodálkozva bámulta a végtagját, de aztán rádöbbent, hogy a lány nem is a kiborg lényétől rémült meg ennyire. Hanem attól, hogy holdlakó. Tanácstalanul nézett Thorne-ra, aki szemrehányó pillantásokat vetett rá, aztán a magasba emelte a kezét.

– Jól van, babusgasd csak, mit bánom én! – vetette oda, és kivonult a szobából. Leült a lépcsőre, és hallotta, hogy Thorne odabent próbálja megnyugtatni a lányt. Közben fél szemmel az utat kémlelte az első ablakon át. Rákönyökölt a térdére, és csak hallgatta Thorne-t, ahogy csitítgatja Émilie-t, közben pedig próbálta kidörzsölni a homlokából a lappangva közelítő fejfájást.

Régen az emberek undorodva néztek rá. Most meg már egyenesen rettegnek tőle.

Hirtelen nem is tudta, melyik a rosszabb.

Legszívesebben beleüvöltötte volna a világba, nem az ő hibája, hogy ilyen lett. Ő aztán végképp nem tehet róla, hogy így

alakult.

És biztosan nem választotta volna ezt a megoldást, ha kapott volna választási lehetőséget.

Holdlakó.

Kiborg.

Szökevény.

Bűnöző.

Száműzött.

Cinder a kezébe temette az arcát, és próbálta elűzni a fejében kavargó igazságtalanságokat. Azzal aztán tényleg nem sokra megy, ha utálja magát. Hiszen van épp elég gondja amúgy is.

Hallotta, ahogy odabent Thorne megemlíti Michelle Benoit-t, és kérleli a lányt, hogy próbáljon meg valami használható információt adni, de nem kapott mást, csak hüppögő sajnálkozást.

Cinder nagyot sóhajtott, arra gondolt, bárcsak meggyőzhetné valahogy a lányt arról, hogy nem akarják bántani, és hogy ők valójában a jó oldalon állnak.

Érezte, ahogy a teste megfeszül.

Hát persze! Hiszen erről egész könnyen meggyőzheti a lányt. De még mennyire!

Egy pillanattal később már a bűntudat is ott áramlott az ereiben, de azért nem teljesen nyomta el a kísértés ínycsiklandó illatát. Kinézett. Ameddig a szem ellátott, csak a megművelt földek árulkodtak a civilizáció létezéséről.

Ökölbe szorult a keze. Most már csak saját magát kellett meggyőznie.

– De ugye ismered Michelle Benoit-t? – kérdezte Thorne már-már könyörögve. – Úgy értem, hogy bejöttél a házába. Mert ez az ő háza, nem?

Cinder a halántékát masszírozta a hüvelykujjával.

Ő nem olyan, mint Levana királynő és a varázslói, meg a többi holdlakó, akik csak úgy visszaélnek a mentális hatalmukkal.... és hipnotizálnak másokat, irányítják őket, ahogy a saját önző érdekeik diktálják.

De ha ezzel egy sokkal nagyobb jó célt szolgálhat... és amúgy is csak pár perc lenne az egész...

– Émilie, hagyd már abba a sírást, kérlek! Hiszen ez tényleg nem olyan nehéz kérdés!

– Na jó! – suttogta Cinder, és felpattant a lépcsőről. – Végül is nem ártok neki, sőt...

Nagy levegőt vett, hogy ezzel is elnyomja magában a bűntudatot, és belépett a nappaliba.

A lány kisírt szemmel nézett rá, ijedten próbált elhúzódni.

Cinder igyekezett minél nyugodtabb maradni. Hagyta, hogy a gyengéd bizsergés meginduljon lefelé az idegszálain, kedves, barátságos, megértő gondolatokat sugárzott magából.

– Mi veled vagyunk – mondta. – Azért jöttünk, hogy segítsünk.

Émilie szeme felcsillant.

– Émilie, tudod, hogy hol lehet most Michelle Benoit?

Az utolsó könnycsepp észrevétlenül csörgött végig a lány arcán.

– Nem tudom, hol van. Három hete eltűnt. A rendőrség sem bukkant a nyomára.

– És hogy tűnt el? Tudsz erről valamit?

– Fényes nappal történt, amikor Scarlet kiszállította az árut a vevőkhöz. Nem volt lebegője. Meg hajója sem. És úgy tűnt, nem is vitt magával semmilyen személyes holmit. Az azonosító chipje is itt maradt. A zsebmonitorjával együtt.

Cindernek minden lelki erejét össze kellett szednie, hogy fenntartsa a barátságosság és a bizalom auráját, amikor a csalódottság beszivárgott az elméjébe.

– De szerintem Scarlet kiderített valamit.

Cinder felkapta a fejét.

– Mert elindult megkeresni. Pár napja megkért, hogy vigyázzak a házra Úgy tűnt, hogy talált valami nyomot, de nekem nem mondta el, hogy mit. Sajnálom.

– És azóta kaptál hírt Scarlettől? – hajolt közelebb Thorne.

– Nem. Semmit – csóválta a fejét Émilie. – És kicsit aggódom is érte, habár elég kemény csaj. Valószínűleg nem lesz semmi baja – Az arca most már úgy ragyogott, mint egy kisgyermeké. – Na, segítettem? Úgy szeretnék segíteni!

Cinder összerezzent a lány lelkesedése láttán.

– Igen. Nagyon is sokat segítettél. Köszönjük! Ha esetleg eszedbe jut még valami...

– Nekem lenne még egy kérdésem... – emelte fel a kezét Thorne. – Tudod, a hajónkra ráférne egy kis javítás. Tudsz a környéken néhány jobbféle alkatrészboltot?

Harmincnegyedik

FEJEZET

SCARLET NYUGTALANUL ALUDT, ÁLMÁBAN MINDENÜTT varázslókat és farkasokat látott. Amikor nagy nehezen sikerült magához térnie, látta, hogy kéttálcányi ételt kapott. A gyomra hangosan korogni kezdett a látványtól, de ő nem is foglalkozott vele, inkább elfordult, és összegömbölyödött a koszos matracon. Sok-sok évvel ezelőtt valaki felírta a falra a monogramját. Scarlet az ujja hegyével végigsimított a betűkön. Vajon egy szépreményű operaénekes műve volt a Második Korból, vagy talán egy hadifogolyé?

Lehet, hogy ebben a szobában halt meg?

A homlokát nekinyomta a hűs vakolatnak.

A folyosón csipogott a szkenner, az ajtó egy kattanással kinyílt.

Scarlet a hátára fordult, és a meglepetéstől hirtelen teljesen lebénult.

Farkas állt az ajtóban. Kicsit összegörnyedve, hogy ne verje be a fejét az ajtófélfába. Átható tekintete keresztülfurakodott a sötétségen, de nagyjából ez volt az egyetlen dolog, ami nem változott meg rajta. A nemrég még piszkos, kócos haját most gondosan kifésülte a szeméből, aminek köszönhetően szép arcvonásai valahogy túl élesnek, túl kíméletlennek tűntek. Az arcáról is lemosta a piszkot, és ugyanolyan egyenruhát öltött

magára, mint amilyet Scarlet a többieken is látott odakint: gesztenyebarna ing, és rúnákkal díszített rangjelzés a vállán és a karján. A nadrágszíján üres pisztolytáska – Scarlet egy pillanatig azon tűnődött, hogy Farkas vajon jobban szeret fegyver nélkül harcolni, vagy egyszerűen csak nem hozhat be fegyvert a cellába.

Felpattant az ágyról, de mindjárt meg is bánta, amint a világ elkezdett forogni vele, és úgy kellett megkapaszkodnia, hogy ne essen neki a falnak. Farkas csendben várt és figyelt. Mígnem a tekintetük végül találkozott. A férfi sötét, kifejezéstelen pillantása és a lány gyűlölködő nézése.

– Scarlet! – Mintha Farkas arcára most kiült volna valami belső vívódás.

A harag végigfutott a lány testén. Hangosan felsikoltott. Nem is emlékezett rá, hogyan jutott el az ajtóig, de ahogy az öklével belevágott Farkas állába, a fülébe és a mellkasába, azt már tisztán érezte a karjában.

A férfi öt ütést engedélyezett neki, ezeket mindössze egy grimasszal nyugtázta, aztán leállította. Elkapta Scarlet csuklóját, amikor a karja ismét lesújtani készült, és a hasához szorította mindkét kezét.

Scarlet hátrálni próbált, és térden akarta rúgni, de abban a pillanatban Farkas olyan gyorsan perdítette meg, hogy csaknem elvesztette az egyensúlyát, és már csak azt vette észre, hogy a férfinak háttal áll, a két keze pedig a háta mögé feszül.

– Engedj el! – visította Scarlet. Toporzékolva, visongva és átkozódva taposott Farkas lábára, de ha sikerült is fájdalmat okoznia neki, Farkasnak az arcizma sem rándult.

Scarlet próbálta a nyakát nyújtogatni, és úgy megharapni, bár erre semmi esélye nem volt. Ezért inkább egy fájdalmas rántással annyira hátrafordította a nyakát, amennyire csak

tudta, és a férfi állára köpött.

Farkas megint összerezzent, de továbbra is erősen szorította, Még csak rá sem nézett.

– Szemét áruló! Hagyj békén!

Scarlet már épp behajlította a térdét, hogy megint hátrarúgjon, de Farkas ebben a pillanatban elengedte, ő pedig hangos kiáltással előreesett.

Dühödten mászott el a férfitól. A térde hasogatott, és a falnak kellett támaszkodnia, hogy fel tudjon állni. Megfordult, és Farkasra nézett. Úgy érezte, felfordul a gyomra is tőle, és mindjárt hányni fog az utálattól, az undortól és a dühtől.

– Mi van? – kiabált rá. – Mi a fenét akarsz?

Farkas letörölte a köpést az álláról.

– Látni akartalak.

– Miért? Hogy röhöghess rajtam, mekkora hülyét csináltál belőlem? És hogy milyen *könnyen* be tudtad dumálni nekem... – Az egész teste megborzongott. – Hogyan is engedhettem, hogy *hozzám érj!* – Zavarában egyik lábáról a másikra állt, és úgy simogatta a két karját, mintha csak az emléket akarná levakarni magáról. – Tűnj innen! És szállj le rólam, jó?

Farkas nem mozdult, és hosszú percekig nem is szólalt meg. Scarlet elfordult, karba tett kézzel, reszketve bámulta a falat.

– Rengeteg dologban hazudtam neked – szólalt meg végül a férfi. A lány dühösen fújt egyet. – De hidd el, tényleg sajnálom.

Scarlet dühösen a falon lévő világos foltokat nézegette.

– Soha nem akartam hazudni neked, vagy megijeszteni téged, vagy... és próbáltalak is lebeszélni róla a vonaton...

– Ezt ne merészeld felhozni! – fordult ismét a férfi felé Scarlet. A körmét mélyen belevájta a két karjába, nehogy újra rárontson Farkasra, és megint hülyét csináljon magából. – De

még csak ne is gondolj arra, hogy valahogy kidumálhatod magad abból, amit velem műveltél. És amit a haverjaid tettek a nagymamámmal!

– Scarlet... – Farkas közeledni próbált, de a lány felemelte a kezét, és hátrálni kezdett, mígnem a vádlija beleütközött a matracba.

– Ne gyere a közelembe! Látni sem bírlak! És nem akarom hallani a hangodat! Inkább meghalok, csak ne érj hozzám soha többé!

Látta, hogy a férfi nagyot nyel. A fájdalom árnyékként suhant át az arcán, ami a lányt még inkább feldühítette.

Farkas az ajtó felé pillantott, Scarlet is odanézett. Az őrök odakint várakoztak, és úgy nézték őket, mintha valami jó kis szappanopera menne a netmonitoron. A lánynak görcsbe rándult a gyomra.

– Ezt szomorúan hallom, Scarlet – fordult újra feléje Farkas. A hangjából hirtelen eltűnt a megbánás. Csak a kíméletlen tárgyilagosság maradt. – Ugyanis nem azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Hanem valami másért.

– Nem érdekel... – húzta ki magát a lány.

De a férfi egy szempillantás alatt ott termett mellette, két kezét a hajába túrta, és a falhoz szorította. A lány ajkán formálódó ijedt sikolyt és a dühös kiabálást a szájával fojtotta el. Scarlet megpróbálta lerázni magáról, de az erős karok vaspántként szorították.

A meglepetéstől tágra nyílt a szeme, amikor megérezte a férfi nyelvét, és egyetlen lázongó pillanatig arra gondolt, hogy leharapja, de aztán mégis minden másképp történt. Egy apró, lapos, kemény tárgy került a szájába. Minden izma megfeszült.

Farkas elhúzódott. Most már nem szorította olyan erősen.

Gyengéden fogta a fejét. Scarlet a könnyein keresztül elmosódottan látta a hegeket az arcán. Levegőt is alig kapott.

Aztán a férfi olyan halkan szólalt meg, hogy Scarlet alig értette az ajkáról páraként távozó szavakat.

– Várd meg a holnapot – mondta. – Ma este nem lesz biztonságos odakint.

Farkas a saját ujjait nézte, amint egy vörös hajtinccsel játszanak. De aztán hirtelen összerezzent, mintha a lányt megérinteni szörnyű fájdalmat okozna neki.

Ahogy a döbbenetét ismét kiszorította a felháborodás, Scarlet eltaszította magától, és kibújt a férfi karja alatt. A szoba sarkába menekült, és lekuporodott az ágyra. Az egyik kezét a szája elé tette, a másikat a falnak támasztotta, hogy ne veszítse el az egyensúlyát.

Szinte lángolt a teste, de mozdulatlanul várt, amíg Farkas kiment a szobából, és a vasrács újra bezáródott mögötte.

Odakint az őrök vigyázzba vágták magukat.

– Mindenkinek megvannak a gyengéi – mondta Farkas, aztán már csak a távolodó léptei hallatszottak a folyosón.

Scarlet nekidőlt a falnak, és kiköpte a tenyerébe az idegen tárgyat.

Egy aprócska azonosító chip nézett vissza rá.

Negyedik

RÉSZ

„Hogy jobban bekaphassalak!"

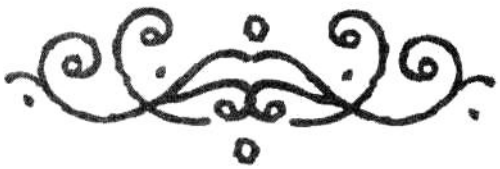

Harmincötödik FEJEZET

– NEM LESZ SEMMI BAJA, NYUGI...

Cinder riadtan tért magához. Thorne az aprócska szállítóhajóval Rieux felé tartott, ő pedig csodálattal konstatálta, hogy eddig még nem mentek neki semminek, és még mindig élnek.

– Kinek?

– Annak az Émilie lánynak. Szerintem nem kellene ennyit lelkizned rajta, hogy a holdbéli elmetrükköddel kiütötted. Legalább rendesen kialussza magát, aztán majd frissen és üdén ébred.

Cinder elhúzta a száját. Annyira arra koncentrált, hogy találniuk kell egy megfelelő aksit, és még vissza is kell érniük lkóhoz, mielőtt valaki más is odatéved a farmra, hogy szinte már el is felejtette a szőke lányt, akit otthagytak. Furcsa, de miután eldöntötte, hogy bűbája segítségével nyeri el a lány bizalmát, egy csapásra minden kétsége és bűntudata elpárolgott. Az egész olyan természetesnek, olyan egyszerűnek tűnt. Annyira egyértelmű volt, hogy ez a helyes lépés.

Az pedig, hogy ilyen egyszerűen ment, talán még inkább megrémisztette, mint a lelkifurdalás teljes hiánya. Ha az ő számára, aki csak pár napja ismerte meg ezt a képességét, ennyire természetes ez az egész, akkor ugyan milyen esélyei lehetnek egy varázslóval szemben? Vagy a királynő ellen?

– Remélem, addigra mi már messze leszünk – motyogta

magában. Megint az ablak felé fordult, és a halovány tükörképben megigazította a lófarkát. Barna szeme és sápadt arca szinte nem is látszott. Kicsit megdöntötte a fejét, és azon tűnődött, vajon hogy nézhet ki, amikor alkalmazza a bűbájt. Ezt persze soha nem tudhatja meg. Hiszen a tükrökre nem hat a varázslat. De Thorne-nak biztos nagyon tetszett, ahogy Kainak is...

Még jobban fáj rád nézni, mint őrá.

Érezte, ahogy elnehezül a teste e szavak emlékétől.

Alattuk megjelent a város, Thorne pedig hajmeresztő tempóban ereszkedni kezdett. Cinder ijedten kapott a csípőjét szorító biztonsági övhöz.

Thorne újra egyenesbe hozta a hajót.

– Ez csak egy erősebb széllökés volt – köhintett.

– Aha – döntötte neki fejét Cinder az ülés támlájának.

– Elég búskomor vagy ma – csiklandozta meg az állát Thorne. – Fel a fejjel! Ezt a Michelle Benoit-t ugyan nem találtuk meg, de legalább tutira tudjuk, hogy ő rejtegette a hercegnőt. Ez jó. Ez már valami.

– Találtunk egy feldúlt házat, és az első ember, aki meglátott minket, tudta, hogy kik vagyunk.

– Ja, mert *híresek* lettünk! – mondta Thorne nem kevés büszkeséggel a hangjában. Amikor látta, hogy Cinder csak a szemét forgatja e szó hallatán, barátságosan oldalba lökte. – Na, ne már! Azért lehetne rosszabb is a helyzet...

Cinder felhúzta az egyik szemöldökét, mire a férfi vigyora tovább szélesedett.

– Legalább mi itt vagyunk egymásnak – tárta szét a két karját Thorne, mintha rögtön meg is ölelné Cindert, ha épp nem lennének az ülésekhez szíjazva. A hajó orra rögtön jobbra dőlt.

Thorne ijedten kapta ismét kézbe a vezérlőket, és még épp időben hozta egyenesbe a járművet, hogy ne üssenek el egy galambrajt.

Cinder a fémkezével takarta el a nevetését.

Amikor aztán Thorne letette a gépet egy macskaköves utcára, hirtelen rádöbbent, milyen veszélyes is az, amit csinálnak. De nincs más választásuk... muszáj találniuk egy új aksit, ha a Rampionnal vissza akarnak menni a világűrbe.

– Meg fognak látni minket – nézett körül, ahogy kiszállt a hajóból. Az utcán nem volt egy lélek sem, az évszázados kőépületek és az ezüstlevelű juharfák komor árnyékot vetettek. De ez a békés környezet egyáltalán nem tűnt megnyugtatónak.

– Igen, de te majd megbűvölöd őket, aztán szépen elfelejtik, hogy minket láttak. Szóval nyugodtan megláthatnak minket, csak az a lényeg, hogy ne ismerjenek fel. Vagy várjál! Láthatatlanná is változtathatsz bennünket? Mert, mondjuk, az most jól jönne!

Cinder zsebre vágta a kezét.

– Nem tudom, hogy egy egész várost át tudok-e verni. Meg különben sem szeretem ezt csinálni. Valahogy olyan... gonosznak érzem magam.

Tudta jól, hogy ha a belső hazugságdetektora a saját állításait is vizsgálná, akkor most egyből jelezne. Mert nagyon is *helyénvalónak* érezte a bűbáj alkalmazását, és talán épp ez volt az egészben a legijesztőbb.

Thorne kacsintott egyet, és beakasztotta a hüvelykujját a nadrágszíjába. Kicsit nevetségesen festett a menő bőrdzsekijében ezen a régimódi, kisvárosi utcán, mégis összességében olyan benyomást tett, mint aki otthon érzi magát. Mint aki bárhol otthon tudja érezni magát.

– Lehet, hogy egy lökött holdlakó vagy – mondta –, de *gonosz* biztosan nem. Amíg arra használod a bűbájodat, hogy segíts másokon, főleg *rajtam*, addig felesleges rágódnod ezen. – Megállt, hogy belője a frizuráját egy cipőbolt koszos kirakatüvege előtt.

– Remélem, ezt nem biztatásnak szántad – bámult rá Cinder.

Thorne vigyorogva biccentett a következő üzlet felé.

– Itt is vagyunk! – mondta, és benyitott a nyikorgó faajtón.

Digitális csengők üres hangja fogadta őket, a levegőben gépolaj és égett gumi szaga terjengett. Cinder mélyen magába szívta az ismerős illatokat. Gépek Kütyük. Alkatrészek. Ezek közt érzi ő igazán otthon magát.

Odakintről a bolt egész kicsinek tűnt a maga kőboltozatával és fából készült ablakkereteivel, de itt már pontosan látszott, hogy milyen hatalmas is ez a helyiség. Hátrafelé egész hosszan benyúlik, egészen a következő utcáig. A bejárat mellett, a fémpolcokon andorid- és monitor-alkatrészek sorakoztak. Hátrébb Cinder nagyobb gépekhez, lebegőkhöz, traktorokhoz és hajókhoz tartozó berendezéseket látott.

– Tökéletes – indult el a hátsó fal felé.

Elhaladtak a pult mögött ücsörgő, pattanásos srác mellett, és bár Cinder a bűbáj segítségével folyamatosan fenntartotta az álcájukat, Thorne-t és saját magát annak láttatta, ami elsőként eszébe jutott – koszos, egyszerű földmunkásoknak –, úgy érezte, az egészre nincs is szükség. A gyerek még csak egy udvarias bólintásra sem méltatta őket, csak a zsebmonitorját bámulta mereven, amelyből egy játékalkalmazás idétlen hangjai hallatszottak.

Cinder mindjárt megindult a „tápkonverterek" feliratú sor felé, közben észrevette egy férfi körvonalait, aki egy

motoremelőnek támaszkodott. Ő volt rajtuk kívül az egyetlen vásárló az üzletben. De nem a polcokat nézegette, hanem a körmét tisztogatta, és amikor észrevette a lányt, gúnyos vigyor jelent meg az arcán.

Cinder zsebre vágta a fémkezét, ráhangolódott a férfi agyhullámaira, és gyorsan átküldte az üzenetet. *Egyáltalán nem vagyunk érdekesek számodra.*

De az illető arcáról a vigyor csak nem akart eltűnni, amitől Cindernek végigfutott a hátán a hideg.

Aztán amikor egy pillanattal később a férfi elfordult, Cinder gyorsan belépett a polcok közé. A figyelmét részben lekötötte a bűbáj fenntartása, de közben már a hevenyészetten felpakolt alkatrészeket vizslatta, amíg meg nem találta azt a típusú akkumulátort, amelyért jöttek. Lekapta a polcról, nehezebb volt, mint gondolta. Elindult a kijárat felé.

Thorne nagyot fújt, amint sikerült eltűnniük az idegen szeme elől.

– Ijesztő egy alak volt, mi?

Cinder bólintott.

– Figyelj, menj előre, és indítsd be a hajót! Lehet, hogy gyorsan kell lelépnünk. – Aztán nagy puffanással a pultra helyezte az akkumulátort.

A boltosfiú fel se nézett, az egyik kezével folytatta a játékot, míg a másikkal odatartotta a szkennert Cinder elé. A piros lézersugár reszketve villódzott a pulton.

A lány érezte, ahogy a gyomra megremeg a rémülettől.

– Khm...

A boltossrácnak végre sikerült elszakadnia a játéktól, és bosszúsan bámult fel rá.

Cinder nagyot nyelt. Egyiküknek sem volt azonosító chipje

vagy bármilyen egyéb fizetőeszköze. Vajon bűbájjal is elintézheti? Arra gondolt, hogy Levanának ez biztosan nem jelentene problémát…

De még mielőtt megszólalhatott, valami megcsillant a szeme sarkában.

– Mit szólnál inkább ehhez? – szólalt meg Thorne, és felmutatott egy aranyfedeles digitális zsebórát. Cinder felismerte. Alak órája volt, azé a fickóé, aki Új-Pekingben az űrhajóhangárt üzemeltette.

– Thorne! – sziszegte Cinder.

– Ez itt nem zálogház – mondta a srác, és letette a szkennerpisztolyt a pultra – Tudtok fizetni, vagy nem?

Cinder Thorne-ra nézett, de ebben a pillanatban észrevette az idegent, amint kilép a polcok mögül a bolt hátulsó részében. Fütyörészve közeledett feléjük, közben előkapott egy pár vastag munkáskesztyűt, és nagy üggyel-gonddal felhúzta az egyiket a bal kezére.

Cinder kalapáló szívvel fordult vissza a sráchoz.

– Neked kell ez az óra – mondta – Mert nagyon is megéri egy ilyen aksiért cserébe, úgyhogy eszedbe sem jut majd jelenteni az ügyet.

A srác üveges tekintettel nézett rá. Már épp bólintani akart, amikor Thorne szépen beletette a tenyerébe az órát, Cinder pedig levette a pultról az akkumulátort. Kiléptek az ajtón, és maguk mögött hagyták a hamis csengők csilingelő hangját.

– Nincs több lopás! – mondta Cinder, amikor Thorne felzárkózott mellé.

– Ne már! Az az óra mentett meg minket odabent.

– Nem. Én voltam, aki megmentett minket. És ha esetleg elfelejtetted volna, ez pontosan az a mentális trükk, amit utálok

alkalmazni az embereken.

– Akkor is, ha ezzel megmenthetjük az irhánkat?

– Akkor is!

Cinder szeme előtt ebben a pillanatban fény villant, ami bejövő üzenetet jelzett. Egy pillanattal később már meg is jelentek a szavak a retinakijelzőjén.

FELFEDEZTEK MINKET. RENDŐRSÉG. PRÓBÁLJUK VISSZATARTANI ŐKET, AMLG LEHET.

Az utca közepén megtorpant.

– Mi van? – kérdezte Thorne.

– Iko üzent. A zsaruk megtalálták a hajót.

Thorne arcából kifutott a vér.

– Akkor új ruhát már nem lesz időnk venni.

– Meg androidtestet sem. Na, gyerünk!

Cinder futásnak eredt, Thorne is tartotta vele a tempót, amíg be nem fordultak a következő sarkon, ahol mindketten ledermedtek.

Köztük és a hajójuk között két rendőr állt. Az egyik a hajó típusát ellenőrizte, s közben a zsebmonitorján megjelenő feliratokat böngészte.

Aztán valami csipogott a tiszt övén. Amint odanyúlt érte, Cinder és Thorne gyorsan visszalépett a ház takarásába.

Cinder szíve vadul kalapált. Felnézett Thorne-ra, de ő máris a legközelebbi ablakot méregette. Az üvegen középre a *Rieux vendéglő* feliratot festették.

– Ide! – mondta a férfi, és már húzta is maga után két kovácsoltvas asztalt megkerülve, be az ajtón.

Odabent alkohol és égett zsír szaga fogadta őket. A netmonitorokon sportmérkőzés zajlott, az asztaloknál egy-egy harsány nevetés.

Cinder két lépés után megtorpant, és már fordult volna vissza, de Thorne kitette elé a karját.

– Hova mész?

– Itt túl sokan vannak. A zsarukkal több esélyünk van – lökte odébb a férfit, de a következő pillanatban dermedten figyelte, amint odakint egy zöld lebegő ereszkedik le a macskaköves utcára, az oldalán a Keleti Nemzetközösség katonai címerével. – *Thorne!*

A férfi karja megmerevedett, a vendéglő hirtelen elcsendesedett. Cinder lassan megfordult. Több tucat idegen bámult rá.

Egy kiborg.

– A francba! – suttogta – Muszáj lesz szereznem egy pár kesztyűt.

– Szerintem inkább nyugodj le, és kezdd el használni az agyhullámos izédet!

Cinder közelebb húzódott Thorne-hoz, és visszanyelte a félelmét.

– Közétek tartozunk – mormolta. A hátán végigfutott egy izzadságcsepp. – Nem vagyunk gyanúsak. Nem ismertek fel minket Nem is érdeklünk benneteket, nem vagytok kíváncsiak és... – Nem mondta tovább, mert látta, hogy az emberek szépen újra elkezdenek eszegetni, iszogatni, aztán a bárpult mögötti netmonitorok felé fordulnak. Ezután már csak fejben kántálta a mondókáját. *Közétek tartozunk. Nem vagyunk gyanúsak.* Mígnem a szavak a láthatatlanság érzésével kezdtek összeolvadni.

Valóban nem voltak gyanúsak. Valóban idetartoztak.

Cinder maga is próbálta elhinni.

Ahogy végignézett a tömegen, észrevette, hogy most már csak egy szempár mered rá. Egy vibráló kék szempár, egy nevető szempár. A hátsó részen egy asztalnál, egy tagbaszakadt férfi volt az. Arcán halovány mosoly. Amikor a tekintetük találkozott, a férfi szép lassan hátradőlt, majd ő is a netmonitorok felé fordult.

– Hát, akkor talán üljünk le! – mondta Thorne, és odavezette az egyik bokszhoz.

Ahogy megnyikordult mögöttük az ajtó, Cinder gyomra úgy kezdett liftezni, mint egy motor, amely már az utolsókat rúgja. Becsusszantak a bokszba.

– Ez így nem lesz jó – suttogta, és letette maga mellé a padra az akkumulátort. Thorne nem szólt egy szót sem. Mindketten az asztal fölé hajoltak, amikor három piros egyenruhás katona elhaladt mellettük. Egy szkenner hangosan csipogott, Cinder azt hitte, a szíve is kiugrik a helyéről. Az utolsó tiszt megállt mellettük.

A kiborgkezét az asztal alatt tartotta. Most óvatosan kibiztosította a bénító pisztolyát, ezt az ujját most mozdította meg először, amióta dr. Erlandtól megkapta az új kezét.

A tiszt csak álldogált a boksz mellett, Cinder pedig erőt vett magán, és szép lassan feléje fordult, közben pedig teljes erővel sugározta a katona felé a gondolatait: *ártatlan, normális, ugyanolyan, mint a többi.*

A tiszt kezében egy zsebmonitor volt, beépített azonosító szkennerrel. Cinder nagyot nyelt, és felnézett a férfira. Fiatal volt, talán a húszas évei elején járhatott, az arcán teljes zavarodottság jelent meg.

– Van valami probléma, monsieur? – hallotta Cinder a saját

mézédes hangját, mintha csak Levana királynő szólalt volna meg.

A fiatalember zavartan pislogott. A két másik tiszt, egy férfi és egy nő, szintén felfigyelt a közjátékra. Cinder látta, hogy már el is indultak feléjük.

A nyakából a forróság megindult lefelé, és kellemetlenül végigfutott a végtagjain. A kezét ökölbe szorította. Az energia szinte láthatóan áramlott a helyiségben. Az optobionikai egysége lázasan küldte a figyelmeztető üzeneteket a hormonszint emelkedéséről és a vegyi egyensúly felborulásáról a retinakijelzőjére, ő pedig mindvégig igyekezett kordában tartani a holdbéli képességét. *Láthatatlan vagyok Nem vagyok fontos. Nem ismersz fel. Könyörgöm, ne ismerj fel!*

– Százados!

– Kegyed... khm... – A férfi levette a szemét a zsebmonitorról, és Cinder arcára nézett. Majd erősen megrázta a fejét, mintha sűrű pókhálón keresztül nézne a lányra. – Keresünk valakit, és eszerint... maga véletlenül nem...

Most már mindenki őket nézte. A pincérnők, a vendégek meg az a fura alak is az ádáz tekintetével. Ha egy idegen ország katonatisztje beszél hozzá, akkor már nincs az a rimánkodás, amivel láthatatlanná tudja tenni magát. Hiába is próbálta. Csak annyit ért el vele, hogy beleszédült az erőlködésbe. A testhőmérséklete veszélyesen emelkedni kezdett, lzzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán.

– Minden rendben, uram? – nyelt egyet Cinder.

– Egy lányt keresünk – vonta össze a szemöldökét a férfi. – Egy tinédzserlányt a Keleti Nemzetközösségből. Kegyed ugyebár nem... Linh...

Cinder felvonta a szemöldökét. Mint aki nem is érti, miről

van szó.

– ...Peony?

Harminchatodik

FEJEZET

CINDERNEK AZ ARCÁRA FAGYOTT A MOSOLY. PEONY NEVE úgy sújtott le rá, akár egy kő. Kipréselte a levegőt a tüdejéből. A lelki szemei előtt egymás után bukkantak fel az emlékképek. Ahogy a mostohahúga ott fekszik rettegve, magányosan a karanténban. Ahogy meghal a karjában, pedig neki már ott volt a kezében az ellenszer.

A fájdalom futótűzként áradt szét az izmaiban Cinder hangosan felnyögött. Az asztalban kellett megkapaszkodnia, nehogy kiessen a bokszból.

A katona hátralépett, de a bajtársnője felkiáltott:

– Ő az!

Cinder érezte, hogy az asztal megindul felé, ahogy Thorne felugrott a helyéről. A forróság egy pillanat alatt elenyészett a testében. A sós íz hosszan megmaradt a nyelve hegyén. Valaki felkiáltott, az agyára leszálló ködben pedig hallotta, ahogy az emberek szék- és asztallábakat húzogatnak a padlón. Aztán a nő szólalt meg megint:

– Linh Cinder! Ezennel letartóztatjuk. – A retinakijelzőjén piros betűkkel a következő szöveg jelent meg:

A TESTHŐMÉRSÉKLETE MEGHALADJA A JAVASOLT HATÁR-ÉRTÉKET. HA NEM SIKERÜL LEHŰTENIE MAGÁT, A REND-

SZER EGY PERC MÚLVA AUTOMATIKUSAN KIKAPCSOL.

– Linh Cinder! Lassan tegye a kezét a fejére. Tartózkodjon a hirtelen mozdulatoktól.

Cinder próbálta kipislogni a ködöt a szeméből. Alig látta a fejére célzó katonát is. Mögötte Thorne épp a zsebmonitoros századost próbálta orrba vágni, aki ügyesen elhajolt az ütés elől, és mindjárt vissza is vágott. A harmadik katona a két férfira célzott, ahogy azok összekapaszkodva rázuhantak a szomszédos asztalra.

Cinder nagy levegőt vett, és örömmel nyugtázta, hogy a bőre alatti fájdalom jelentősen alábbhagyott.

MÉG ÖTVEN MÁSODPERC AZ AUTOMATIKUS LEKAPCSOLÁSIG....

Kifújta a levegőt. Lassan. Nagyon lassaa

LEKAPCSOLÁSI MŰVELETSOR FELFÜGGESZTVE.
HŐMÉRSÉKLET CSÖKKEN. HŰTÉSI ELJÁRÁS SIKERES.

– Linh Cinder – szólalt meg újra a nő. – Tegye a kezét a fejére. Engedélyem van rá, hogy szükség esetén használjam a fegyveremet.

Cinder már el is felejtette, hogy az egyik ujját kiegyenesítette, hogy kilője a bénító lövedéket. Csak most jutott eszébe, ahogy a kezét lassan felemelte az asztal alól.

– Óvatosan lépjen ki a bokszból, és forduljon meg! – A nő hátralépett, hogy helyet adjon Cindernek. Mögötte Thorne hangosan felnyögött, amikor az ellenfele kőkeményen hasba vágta, a következő pillanatban pedig össze is esett.

Cinder összerezzent, de mégis inkább engedelmeskedett, türelmesen várt, hogy a testében helyreálljon az egyensúly, és a pillanatnyi gyengeség elmúljon. Próbált lélekben felkészülni a menekülésre, és tudta jól, hogy egyetlen esélye lesz csupán.

Thorne csuklóján abban a pillanatban kattant a bilincs, mikor ő kilépett a bokszból. Lassan megfordult. A szeme sarkából látta, hogy az egyik tiszt már nyúl is a derékszíjához.

– Maga nem akarja ezt csinálni – mondta Cinder megint azon az elbűvölő, édes hangon. – Valójában el akar engedni minket.

A tiszt megdermedt, és üres tekintettel bámult rá.

– El akar engedni minket... – Ezt a parancsot mindhárom katona agyába belevéste... sőt a vendéglőben jelenlévő összes vendég agyába is, még a rémült szakácsok fejébe is, akik most kíváncsian tolongtak a hátsó fal mellett. Cinder feje hangosan zúgott, ahogy visszatért hozzá az erő, az irányítás és a hatalom. – El fognak engedni minket!

A katonanő leengedte a karját maga mellé.

– El fogjuk engedni magukat...

Ekkor fülsiketítő üvöltés töltötte be a vendéglőt. A katona mögött a kék szemű férfi felállt, majd rögtön rá is borult az asztalára. Az asztal lábai meghajlottak a súlya alatt, a következő pillanatban pedig már a padlón feküdt. A többi vendég ijedten húzódott el tőle. Mindenki odanézett. Cinder Thorne-ra pillantott, aki hátrabilincselt kézzel bámulta a jelenetet.

Az idegen torkából hörgés hallatszott Négykézlábra állt, a szájából nyál csörgött. A sötét szemöldök alatt a szeme furcsán

villódzott, és olyan tébolyult, vérszomjas kifejezés ült ki az arcára, hogy Cindernek felfordult tőle a gyomra. A férfi behajlította az ujjait, hegyes körmét belevájta a kemény fapadlóba, és végignézett a körülötte bámészkodókon.

Hangosan felmordult, és ahogy vicsorogni kezdett, kivillantak hegyes fogai, amelyek inkább hasonlítottak valamilyen ragadozó fogsorára, mintsem egy emberére.

Cinder a padnak támaszkodott, biztosra vette, hogy csak az előbbi átmeneti felforrósodás olvasztott ki valami biztosítékot benne, és az optobionikus berendezései téves üzeneteket küldenek a retinájára. De a látómező csak nem akart kitisztulni.

A három katona ugyanabban a pillanatban rántotta elő a fegyverét, és rögtön célba is vették a férfit, akit viszont mindez látszólag cseppet sem zavart. Mintha élvezte volna a rettegő sikolyokat, és ahogy a tömeg utat enged neki.

Először a hozzá legközelebb álló katonát ragadta meg, mielőtt az még észbe kaphatott volna, hogy meg is húzza a ravaszt. A két kezébe fogta a katona fejét, majd hangos roppanás hallatszott, és az egyenruhás férfi élettelenül terült el a földön. Az egész olyan villámgyorsan zajlott le, hogy a mozdulatok szinte összefolytak az emberek szeme előtt.

Kitört a pánik. A vendégek hanyatt-homlok rohantak az ajtó felé, felborított asztalokon és székeken át próbáltak kétségbeesetten kijutni a helyiségből.

A férfi nem foglalkozott a tömeggel, csak Cinderre vicsorgott. Ő remegő lábbal húzódott vissza a bokszba.

– Helló, kicsikém! – szólalt meg a férfi túlzottan is emberi hangon. Valahogy olyan váratlanul visszafogott volt. – Azt hiszem, a királynőm már régóta keres téged.

És már neki is iramodott, hogy rávesse magát Cinderre. Ő

tovább hátrált. Még visítani sem tudott. De a katonanő közéjük ugrott, Cinder felé fordult, a két karját védelmezőén szélesre tárta. Az arca teljesen elfehéredett. Az élettelen szem még akkor is Cindert nézte, amikor a férfi vad erővel rárontott a nőre hátulról. Az egyik karját a nyaka köré csavarta, hátrafeszítette a fejét, és belemélyesztette az agyarát a katonanő torkába.

Nem sikoltott. Nem is küzdött.

Vér buggyant ki a szájából.

Lövés.

Az őrült férfi felüvöltött, felkapta a nő testét, és úgy hadonászott vele, ahogy egy kutya szokott a játékával, majd behajította a vendéglő közepére. Amikor az élettelen test földet ért, eldördült a második lövés is. Ez a vállán találta el a férfit Újabb hangos üvöltés következett, majd a fickó nekiiramodott, villámgyors mozdulattal kikapta a fegyvert az utolsó megmaradt katona kezéből. A másik kezével pedig már le is sújtott, a szerencsétlen tiszt arcán négy piros csík jelent meg.

Cindemek a lélegzete is elakadt. A nőre nézett, és látta, amint az élet csorogva távozik a szeméből. Szinte a torkában érezte az utolsó leheletét. A szíve olyan erővel dobogott, hogy azt hitte, kiugrik a helyéből. A látómezejét elborították az apró fehér pontok. Lélegezni sem bírt.

– *Cinder!*

Kábultan nézett körül, és megpillantotta Thorne-t, amint épp egy felborított asztal mögül bújik elő, a keze még mindig hátrabilincselve. Térdre rogyott a pad előtt.

– Gyerünk! Szedd már le rólam a bilincset!

Cinder mintha parazsat nyelt volna. Szúrt a szeme. Képtelen volt kontrollálni a légzését.

– Meg... megöltem – dadogta.

– *Mi van?*

– Én öltem meg... épp csak...

– Ez most nem a legjobb időpont arra, hogy begolyózz nekem, Cinder!

– Hát nem érted? Én tettem. Én voltam...

Thorne felpattant, és olyan erővel koccant össze a fejük, hogy Cinder elvesztette az egyensúlyát, és ráesett a padra.

– Szedd már össze magad, és segíts leszedni ezt az izét!

Cinder megragadta az asztalt, és felpattant. A feje borzalmasan hasogatott. Thorne-ra pillantott, aztán arra a katonára, akit a szörnyeteg a falhoz vágott, s akinek a nyaka most természetellenes szögben bicsaklott hátra.

Az agya kétségbeesetten próbált megkapaszkodni a valóságban, megindult előre, s közben Thorne-t is cibálta magával a felborított székek között. Leguggolt a hozzájuk legközelebb heverő katona holtteste mellé, megragadta a karját, és felemelte a csuklóját. Thorne odatartotta a kezét, mire a bilincs villant egyet, kinyílt és lehullott a földre.

Cinder elengedte az élettelen kezet, és felállt. Az ajtó felé rohant... de valami megfogta a lófarkát, és hátrahúzta. Rémülten sikoltott fel, a következő pillanatban pedig már egy asztalon feküdt. Alatta a földön üres üvegek törtek darabokra, az inge vízben és alkoholban ázott.

A tébolyult férfi fölé tornyosult, és rákacsintott. Az ajkából és a golyó ütötte sebeiből patakokban csörgött a vér, de mintha ő észre sem vette volna.

Cinder próbált hátralépni, de megcsúszott... az egyik üvegcserép megvágta a tenyerét.

– Szívesen megkérdezném, hogy mi szél hozott Rieux aprócska városába, de azt hiszem, erre a kérdésre már

megkaptam a választ – húzódott vérfagyasztó mosolyra a szája, amely ezekkel a hegyes, véráztatta fogakkal roppant természetellenesnek hatott. – Milyen kár, hogy mi találtuk meg előbb az öreg hölgyet, a falkám pedig most már mindkettőtöket kézre kerített. Vajon milyen jutalmat kapok majd, amikor a maradványaidat egy zacskóban odateszem a királynőm elé?

Thorne hatalmas üvöltéssel felkapott egy széket, és ripityára törte a támadó hátán.

A férfi hátranézett, Cinder ezt a pillanatnyi figyelemelterelést kihasználva lefordult az asztalról. Ahogy földet ért, felpillantott, és épp látta, amint a fickó belemélyeszti a fogát Thorne karjába. Üvöltés.

– *Thorne!*

A férfi most elhúzódott, az állán vér csepegett. Thorne térdre rogyott, ahogy elengedte.

A vad fickó szeme felcsillant.

– Most te jössz!

Öles léptekkel közeledett Cinder felé. Ő az asztal mögé húzódott, amely egyfajta barikádként magasodott közöttük, de a férfi nevetve félrerúgta az útból.

Cinder felpattant, felemelte a kezét, kilőtt egy kábító lövedéket, amely a vadember mellkasába fúródott.

Ő viszont vicsorogva kitépte a testéből a nyilat, mintha csak egy bosszantó rovart hessegetett volna el.

Cinder tovább hátrált. Aztán megbotlott egy felborult székben, és hangos visítással annak a tisztnek a holttestére esett, aki hiába tüzelt kétszer is a megvadult teremtményre.

A férfi még mindig rémisztően vicsorgott, de aztán egyszer csak abbahagyta. Az arcából kiszökött a vér. A vad vigyor lefagyott az ajkáról, aztán lépett egyet, majd arccal előre a földre

esett.

Cinder görcsbe rándult gyomorral, meredten bámulta mozdulatlan alakját a felfordulás közepén.

Amikor látta, hogy tényleg nem moccan, megkockáztatott egy pillantást a halott katonára is, akinek a vére összekente a gallérját. Lefordult róla, felkapta a fegyvert a földről, és feltápászkodott.

Megragadta Thorne könyökét, és a kezébe nyomta a pisztolyt. A férfi felnyögött, de nem ellenkezett, amikor Cinder felsegítette, és taszított rajta egyet az ajtó felé. A lány még gyorsan visszalépett a bokszhoz, felkapta az akkumulátort, és utánasietett.

Az utcán kitört a káosz. Az emberek kiabálva, jajveszékelve rohantak elő a házakból. Mindenünnen hisztérikus visítozás hallatszott.

Cinder látta, hogy azok a rendőrök, akik korábban az ő hajójukat nézegették, most kétségbeesetten próbálják valamerre terelni a tömeget. Hangos csörömpöléssel kitört egy ablak, amikor valaki kiugrott rajta – az a hátborzongató alak a boltból és mindjárt rá is vetette magát az egyik rendőrre. A fogait mélyen belevájta a járőr nyakába.

Cinder úgy érezte, mindjárt elhányja magát, amikor a tébolyult férfi elengedte a rendőr testét, és véres arcát az ég felé fordította.

Vonított.

Hosszú, büszke, baljós vonítás volt ez.

Cinder egy nyilat lőtt a nyakába. Néhány pillanattal később a vonítás elhalt. Annyi ideje viszont maradt még, hogy egy dühödt pillantást vessen Cinderre, aztán összerogyott.

De ez vajmi keveset ért. Ahogy Cinder és Thorne a

magányosan álldogáló hajójukhoz igyekeztek, a férfi üvöltése újabb és újabb helyekről köszönt vissza. Vagy fél tucat földöntúli vonítás indult meg az ég felé minden irányból, hogy köszöntse a felkelő holdat.

Harminchetedik

FEJEZET

– EZ MEG MI A JÓ FRANC VOLT? – ÜVÖLTÖTTE THORNE, miközben felemelte a hajót az utcaszintről. Jóval alacsonyabban és sokkal gyorsabban repültek, mint ahogy a biztonsági előírások megkívánták. A Rieux városát körülvevő termőföldek vad tempóval száguldottak el alattuk.

Cinder hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ezek holdlakók voltak – lihegte. – Az egyik még a királynőt is megemlítette.

Thorne átkozódva vágott egy nagyot a hajó vezérlőjére.

– Azt eddig is tudtam, hogy a holdlakók nem százasak... már megbocsáss! De ezek? Ezek tébolyult állatok voltak. A csávó gyakorlatilag leharapta a karomat! Ráadásul ez a kedvenc dzsekim!

Cinder rápillantott a férfira, de a válla sérült oldalát nem láthatta. Azt a vörös duzzanatot viszont így is jól látta a homlokán, amelyet akkor szedett össze, amikor őt fejelte le, hogy magához térítse.

A hűs fémujjait a saját homlokához emelte, amely szintén felduzzadt egy kicsit, és csak most vette észre a szöveget a retinakijelzőjén. Eddig egyszerűen annyira a történtek hatása alatt volt, hogy oda se pillantott.

HOL VAGYTOK MÁR?

– Iko aggódik.

Thorne kikerült egy lerobbant traktort.

– A francba, a zsaruk! El is felejtettem. A hajó egyben van még?

– Várj! – Cindemek az iménti manővertől felkavarodott a gyomra. Megkapaszkodott a biztonsági övében, és gyorsan megfogalmazta a válaszüzenetet.

ÚTON A HAJÓ FELÉ. A RENDŐRSÉG MÉG MINDIG OTT VAN?

lko válasza szinte azonnal megérkezett.

NEM. FELTETTEK EGY NYOMKÖVETŐT A HAJÓ ALJÁRA, ÉS TÁVOZTAK. ZAVARGÁSOK TÖRTEK KI RIEUX-BEN? MOST NÉZEM A NETMONITORON... TE JŐ ÉG, CLNDER. TE LÁTTAD EZT?

Cinder nyelt egyet, de nem válaszolt.

– A rendőrség elment. Rátettek a hajóra egy nyomkövetőt.

– Mondjuk, érthető... – Thorne hirtelen ereszkedni kezdett, egy szélmalom egyik lapátját talán el is érték. Cinder úgy látta, hogy a Rampion már csak néhány kilométerre lehet, nagy szürke foltnak látszott a végtelen termőföld közepén, alig lehetett

észrevenni az esti szürkületben.

IKO, NYISD KI A DOKKOT.

Mire a komppal odaértek, a dokk ajtaja már szélesre tárva várta őket. Cinder lehunyta a szemét, és görcsösen kapaszkodott az ülésbe, miközben Thorne elképesztő tempóban rákanyarodott, de aztán épp időben vette vissza a sebességet, és néhány másodperc múlva, ha nem is valami finoman, de biztonságosan megálltak az űrhajó hasában. A komp hangosan megrázkódott, majd elnémult. Cinder már azelőtt kilépett a fürge járműből, hogy a lámpák kialudtak.

– Iko! Hol van a nyomkövető?

– Atyaég, Cinder! Hol voltatok ennyi ideig? Mi történt a városban?

– Erre most nincs idő. Hol az a nyomkövető?

– A jobb oldali fékezőrakéta alatt.

– Megyek, leszedem – indult meg Thorne a szélesre tárt kapu felé. – Iko, amint kiértem, zárd le a dokkot, és nyisd ki a főzsilipet. Cinder, te meg szereld be azt az aksit! – Azzal leugrott a hajóról, Cinder még hallotta a sár cuppanását a lába alatt. A következő pillanatban az összekapcsolt kapuk megindultak egymás felé.

– Várj!

Az ajtók azonnal mozdulatlanná dermedtek, épp csak annyi hely maradt köztük, hogy Cinder ki tudta dugni a fejét.

– Mi van? – kiáltotta Iko. – Azt hittem, már kint van! Ugye nem lapítottam össze?

– Nem, nem... Semmi baja! Csak még meg kell tennem

valamit.

Az ajkát harapdálva fél térdre ereszkedett. Felhúzta a nadrágszárát, kinyitotta a kis rekeszt a lábprotézisében, és a huzalok rengetegében meglátta a két chipet. A közvetlen kommunikációt biztosító chip most is különös fényben játszott, Peony azonosító chipjén pedig még mindig ott voltak az alvadt vérfoltok.

Azok a katonák Peony chipjén keresztül bukkantak a nyomára, és egyáltalán nem lenne meglepve, ha kiderülne, hogy Levana talpnyalói hasonló módszerrel dolgoztak.

– Hogy lehettem ilyen hülye? – dünnyögte, miközben előhalászta a chipet. A szíve nagyot dobbant, de minden erejét összeszedve leküzdötte a feltörő szomorúságot, amikor csókot lehelt az azonosító chipre, és kidobta a szántóföldre. Ahogy repült, a holdfényben még egyszer utoljára megcsillant, majd eltűnt a sötétben.

– Oké, most már csukhatod.

Ahogy a két ajtó összezárult, odalépett a komphoz, és kivette az akkumulátort.

A motortér a vörös vészvilágítás fényében derengett. Mire hason csúszva odamászott a hajó külső falához, és kicsavarozta a tartójából a régi akkumulátort, a retinakijelzőjén már meg is jelent a kapcsolási rajz.

Amikor kiemelte a helyéről, az egész hajón koromsötét lett.

Némán átkozta magát.

– *Cinder!* – üvöltötte valahonnan fentről Thorne.

Cinder felkattintotta a zseblámpáját, eltávolította a védőcsomagolást az új akkumulátorról, közben az izgalomtól egyre szaporábban vette a levegőt. A motortérben hűtés nélkül pillanatok alatt elviselhetetlenül felforrósodott a levegő.

Fogta a kábelt, becsatlakoztatta az akkumulátor kimenetébe, majd rácsavarta a motorra. Már el is felejtette, milyen volt az élete, amikor még nem volt meg az új keze, amelyben mindig ott volt egy csavarhúzó. Az új akkumulátor egy perc múlva már rögzítve is volt a falon. A látómezőjében kinagyította a kapcsolási rajzot, és megkezdte a kényesebb kábelek rákötését.

Aztán remegve nyomta meg az újraindítás gombot a központi számítógépen. A motor egyre hangosabban zümmögött, végül beállt az elégedett macska dorombolására. A vörös fények újra kigyúltak, de nem sokkal utánuk már a fényes fehér izzók vették át a feladatukat.

– Iko!

A válasz egy tizedmásodpercet sem késett.

– Mi történt? Megtudhatnám végre, hogy mi folyik itt?

Cinder végre kifújta a levegőt, hasra vágódott, és visszakúszott az ajtóhoz. Amint elérte a létrát, amely a hajó vezérlőszintjére vezetett, hangosan felkiáltott:

– Felszállhatunk!

Épphogy csak kimondta, a lába alatt már fel is zúgott a hajtómű, és a hajó elemelkedett a földfelszínről. Cinder ijedten felvisított, és erősen megkapaszkodott a létrafokokban, míg a Rampion egy pillanatig csak lebegett, majd nagy sebességgel megindult az ég felé, maga mögött hagyva azt az őrületet, amely Michelle Benoit szülővárosában pusztított.

Amikor ismét Föld körüli pályára álltak, Cinder Thorne-t a pilótafülkében találta. A férfi mozdulatlanul ült a székében, a két keze élettelenül lógott le a karfáról.

– El kell látnunk a sebeinket – mondta Cinder, amint megpillantotta a sötét vérfoltot Thorne vállán.

A férfi csak bólintott, de nem nézett rá.

– Az jó lesz, mert bármi is volt a baja annak a csávónak, én tutira nem akarom elkapni.

Cinder érezte, hogy a jobb lába nagyon kimerült, de azért hősiesen elvánszorgott a betegszobáig, és áldotta az eszét, hogy még idejében elpakoltatta Thorne-nal azokat a ládákat, amelyeket ő nagy okosan az ajtó elé pakolt.

Odabent talált kötszert és különböző sebkenőcsöket.

– Amúgy szép felszállás volt – mondta, amikor csatlakozott Thorne-hoz a pilótafülkében. – Kapitány!

A férfi felhorkant. Majd duzzogva figyelte, ahogy Cinder a beépített késével felszakítja az ingujját.

– Mit érzel? – vizsgálgatta Cinder a harapásnyomokat a karján.

– Mintha egy veszett kutya mart volna belém.

– Nem szédülsz? Nem vagy álmos? Sok vért vesztettél.

– Jól vagyok – mordult fel Thorne. – Csak eléggé berágtam a dzsekim miatt.

– Rosszabbul is elsülhetett volna – jegyezte meg Cinder, aztán fogta a gézt, és egy jókora darabot letépett belőle. – Élő pajzsként is felhasználhattalak volna, mint azt a katonát. – Az utolsó szónál elcsuklott a hangja. Ahogy a gézt feltekerte Thorne karjára, érezte, amint a fejfájás megindult a puskaporszáraz szeméből.

– Mi történt?

Cinder egy darabig csak csóválta a fejét, és a tenyerén tátongó sebet bámulta.

– Fogalmam sincs – mondta, és szórakozottan a saját kezére is feltekerte a gézt.

– Cinder!

– Nem volt szándékos! – zuhant bele a saját székébe. A rosszullét kerülgette, ha csak visszagondolt a halottakra, annak a nőnek az üres tekintetére, ahogy a saját testével védelmezte őt. – Csak bepánikoltam, aztán a következő pillanatban már ott is volt. Előttem. Még csak nem is gondoltam végig... meg sem próbáltam... egyszerűen csak megtörtént. – Felpattant a székből, és elviharzott a raktér felé. Hirtelen túl szűknek érezte a pilótafülkét. Helyre volt szüksége, levegőre. Mozgásra. Hogy elrendezze a gondolatait. – És pontosan ez az, amiről végig beszéltem! Ez az adottság... engem is olyan szörnyeteggé változtat! Olyan leszek, mint azok a fickók. Mint Levana.

A halántékát dörgölte, és az ajkába harapott, nehogy a következő vallomás is kicsússzon a száján.

Talán nem is pusztán arról van szó, hogy holdlakó. Talán a vérében van. Lehet, hogy épp olyan, mint a nagynénje... vagy az édesanyja, akit szintén nem kellett félteni.

– De az is lehet, hogy csak véletlen volt – próbálkozott Thorne. – Hiszen még csak most tanulod ezt az egészet.

– Véletlen, ja! – fordult vissza Cinder. – Megöltem egy nőt!

– Nem – csitította Thorne. – Az a vérszívó, üvöltő farkasember ölte meg. Cinder, te halálra voltál rémülve. Azt sem tudtad, mit csinálsz.

– Az a fickó engem akart, én pedig azzal a nővel védtem magamat.

– Mert mit gondolsz, ha az a vadállat téged elkap, utána mindenkit békén hagyott volna?

Cinder összepréselte az ajkát. A gyomra még mindig háborgott.

– Nézd! – folytatta Thorne. – Megértem, hogy úgy érzed, a te hibád volt, de szerintem azért nem kellene ennyire szigorúnak

lenned magadhoz!

Cinder komor arccal nézett Thorne-ra, de közben megint azt a férfit látta maga előtt, az igéző kék szemet és azt az ördögi vigyort.

– Michelle Benoit-t is miattam rabolták el – vonta meg a vállát – Hiszen ezek engem keresnek.

– Most meg mi a fenéről beszélsz?

– Az a férfi tudta, hogy miért jöttünk Rieux-be, de azt mondta, hogy már megtalálták. Az „öreg hölgyet" pedig nem másért kapták el, csak azért, hogy engem megtaláljanak!

Thorne a tenyerébe temette az arcát.

– Cinder, te meghibbantál! Michelle Benoit Selene hercegnőt rejtegette. Ha valamiért, akkor csakis ezért rabolták el! Ennek az égvilágon semmi köze hozzád!

Cinder nagyot nyelt. Az egész teste remegett.

– Lehet, hogy még életben van. Meg kell találnunk.

– Mivel egyikőtök sem hajlandó megosztani velem semmit – szólalt meg lko határozottan –, találgatnom kell. Nem támadtak rátok véletlenül néhányan, akik úgy viselkedtek, mint az éhező vadállatok?

Thorne és Cinder tekintete találkozott. Cinder most vette csak észre, hogy a raktérben milyen meleg lett, amíg ő lelkizett.

– De. Eltaláltad – felelte Thorne.

– Minden hírcsatornán ez megy – mondta Iko. – És nem csak Franciaországban. Az egész világon ez történik, az Unió minden országában. Ezek megtámadták a Földet!

Harminenyolcadik

FEJEZET

RETTENTŐ ÜVÖLTÉSEK HANGJA SZIVÁRGOTT LE A SZÍNHÁZ alagsorába. Scarlet a cellája sötétjében, az ágy szélén ült, és lélegzet-visszafojtva fülelt. A magányos, tompa vonítások valahonnan távolról, az utcáról jöhettek. De biztos nagyon hangosak voltak, ha egészen az ő tömlöcéig lehallatszottak.

És nem csak egyvalaki üvöltött. Hanem legalább tíz megvadult állat, akik egymást szólongatták az éjszakában, mint rémséges lidércek.

Vadállatok a nagyvárosban?

Óvatosan lemászott az ágyról, és hangtalanul a rácsokhoz osont. A folyosóra a színpadhoz vezető lépcsőről halovány fény szűrődött le, de épp csak arra volt elég, hogy Scarlet nagy nehezen megtalálja a vasrácsot az ajtaján. Kikukucskált a folyosóra. Sehol senki. Csend. Nem messze tőle egy „Kijárat" tábla, amely bizonyára már vagy száz éve nem világított.

A másik irányba is elnézett. Koromsötét.

Kezdte úgy érezni, hogy egyedül maradt. Csapdába esett. Itt fog elpusztulni ebben a föld alatti zárkában.

Megint egy üvöltés. De ez most hangosabb volt, mégis valahogy tompább. Talán odakintről jött, a színház épülete mellől.

Scarlet megnyalta az ajkát.

– Halló! – kezdte bátortalanul. Amikor nem jött válasz, még távoli tompa üvöltés sem, kicsit hangosabban próbálkozott. – Van odakint valaki?

Lehunyt szemmel fülelt. Nem hallott lépéseket.

– Éhes vagyok.

Nem hallott csoszogást.

– Ki kellene mennem a mosdóba.

Nem hallott hangokat sem.

– Akkor én most szépen elsétálok...

Senki nem mozdult. Egyedül volt.

Megragadta a vasrudat, hátha csapda. Lehet, hogy csak csali ez az egész, tesztelik, hogy mit lép ilyen helyzetben. Sőt, az is lehet, direkt azt akarják, hogy megszökjön, és később ellene fordíthassák ezt is.

Vagy talán – de csak talán – Farkas komolyan gondolta, hogy segíteni akar.

Felhorkant. Persze, ha Farkas nincs, akkor ő nem is lenne most ebben a slamasztikában, ha már itt tartunk. Ha a férfi nem hazudott volna neki, és elmondta volna, hogy hányadán is állnak a dolgok, akkor Scarlet biztosan kieszelt volna valami épkézláb tervet arra, hogy kiszabadítsa a nagymamáját, semmint hogy csak úgy felkínálja magát áldozati bárányként.

Már olyan erősen szorította a vasrudat, hogy az ujjpercei is belesajdultak.

Aztán egyszer csak az alagsor csendjéből a saját nevét hallotta.

Bizonytalanul, mintha álmában motyogna el valaki egy kérdést. *Scarlet?*

A gyomra görcsbe rándult. Az arcát erősen a rácshoz nyomta, avas hidege végigkúszott az arccsontjain.

– Halló!

Remegve várta a választ.

– *Scar… Scarlet?*

– Nagymama? *Nagymama,* te vagy az?

Aztán csend. Mintha az illető teljesen kimerült volna a beszédtől.

Scarlet ellökte magát a rácsos ajtótól, és visszafutott az ágyhoz. Előszedte a matrac alól a parányi chipet.

Aztán ismét odalépett az ajtóhoz. Kétségbeesett, rimánkodó reménykedéssel a szívében. Farkas talán mégsem akarta átverni ezzel…

Átnyúlt a rácsok között, és elhúzta a chipet a szkenner előtt. Egy csipogás. Ugyanolyan őrjítően kedves csipogás, mint amikor az őrök hozták neki az ennivalót. Ezt a hangot már abban a szent pillanatban megutálta.

De a rács kinyílt. Könnyedén.

Scarlet tétován állt az ajtóban. A szíve hevesen dobogott. Megint azon kapta magát, hogy hallgatózik, hátha meghallja az őrök hangját, de az operaház néma maradt.

Óvatosan kilépett a cellájából, és megindult a sötét folyosón Kétoldalt a kezével elérte a falat. Ez volt az egyetlen támpontja. Aztán amikor odaért a következő vasrácsos ajtóhoz, megállt, és nekidőlt a nyílásnak.

– Nagymama?

A cella üres volt.

Harmadik cella. Negyedik. Ötödik. Mind üres.

– Nagymama! – suttogta.

Aztán a hatodik ajtónál gyenge nyögést hallott:

– Scarlet?

– Nagymama! – izgalmában elejtette a chipet, és rögtön le is

térdelt, hogy megkeresse. – Nagymama, minden rendben Itt vagyok. Kiviszlek innét... – Nagy nehezen megtalálta a chipet, és azonnal elhúzta a szkenner előtt. Hatalmas kő esett le a szívéről, amikor meghallotta ugyanazt a csipogást, jóllehet közben valamivel hátrébb a nagymamája fájdalmasan felnyögött.

Scarlet felrántotta a rácsot, és berontott a cellába, még arra sem figyelt, nehogy véletlenül átbukjon a sötétben fekvő asszonyon. A cella áporodott levegőjében vizelet- és izzadságszag terjengett.

– Nagymama!

Az idős asszony a poros kőpadlón gubbasztott. Hátát a falnak vetette.

– Nagymama!

– Scar? Te meg hogy...?

– Igen, én vagyok. Itt vagyok. Kiviszlek innét. – De a szavai már sírásba fúltak. Megragadta a nagymamája gyenge karját, és szorosan magához szorította az asszony legyengült testét.

A nagymama feljajdult. Borzalmas, fájdalmas sikoly hasított Scarlet fülébe. Remegve fektette le az idős nőt a földre.

– Ne... – pityergett az asszony, ahogy a teste erőtlenül lecsúszott a földre. – Jaj, Scar... nem lenne szabad itt lenned. Nem szabadna itt lenned. Ez olyan borzalmas így. Scarlet... – Nem bírta tovább visszatartani a könnyeit. Keservesen zokogott, akár egy kisgyerek.

Scarlet felemelte a nagyanyja testét, izmait a félelem acélozta keményre. Talán még soha nem is látta sírni a nagymamáját.

– Jaj, mit tettek veled? – suttogta, ahogy megsimogatta a reszkető vállat. A vékony, rongyos ing alatt bűzös, átázott kötések dudorodtak.

Visszanyelve a saját könnyeit Scarlet óvatosan megvizsgálta az asszony mellkasát és a bordáit. Mindenütt kötéseket látott. Megmozgatta a két kezét... de ezek a kezek inkább husángokra emlékeztettek a sok-sok fáslival.

– Ne! Ne érj hozzá! – próbált meg elhúzódni a nagymamája, de a végtagjai bénán lógtak a levegőben.

Scarlet amilyen gyengéden csak tudta, végighúzta a hüvelykujját az asszony kézfején. Az arcán forró könnyek csorogtak.

– Mit műveltek veled?

– Scarlet! Azonnal el kell tűnnöd innét! – Minden egyes szó kész kínszenvedés volt számára. Mígnem már beszélni sem tudott. Alig kapott levegőt.

Scarlet föléje térdelt, a fejét a mellkasához szorította, és kisimította az összeragadt haját a homlokából.

– Minden rendben lesz. Kiviszlek innét, elmegyünk egy kórházba, és meggyógyítanak. – Nagy nehezen felült. – Fel tudsz kelni? Vagy csináltak valamit a lábaddal is?

– Nem tudok lábra állni. Mozdulni sem bírok. Itt kell hagynod, Scarlet! El kell tűnnöd innét!

– Nem hagylak magadra! Mind elmentek, nagymama! Van időnk. Csak a kijáratot kell megtalálnunk... Majd felveszlek... – A könnycseppek lomhán hullott alá a lány álláról.

– Gyere, bújj ide, kedvesem! Gyere közelebb! – Scarlet megtörölte az orrát, aztán belefúrta az arcát a nagymamája nyakába. Megpróbálta a karjába zárni, de az asszony minden erejét összeszedve, alig érezhetően az oldalába vágott. – Nem akartam, hogy te is belekeveredj. Annyira sajnálom!

– Nagymama!

– Csend! Most jól figyelj! Szeretném, ha megtennél valamit

nekem. Valami nagyon fontos dolgot.

– Hagyd abba – rázta meg a fejét a lány. – Rendbe jössz!

– Idefigyelj, Scarlet! – Lassan már a hangja is cserben hagyta. – Selene hercegnő életben van!

Scarlet összeszorította a szemét.

– Ne beszélj már annyit, kérlek! Takarékoskodnod kell az erőddel!

– A Keleti Nemzetközösségbe került, egy Linh nevű családhoz. A férfit, aki elvitte, úgy hívták, Linh Caran.

Szomorú, türelmetlen sóhaj szakadt fel Scarlet szívéből.

– Tudom, nagymama. Tudom, hogy te bújtattad, és hogy átadtad annak a férfinak a Nemzetközösségből. De ez most már nem számít. Többé nem kell ezen törnöd a fejed. Kiviszlek innét. Most már biztonságban leszel.

– Nem, kedvesem! Meg kell találnod. Most már ő is tinédzser... egy kiborg.

Scarlet vadul pislogott a sötétben. Hátha így láthat valamennyit a nagymamája arcából.

– Egy kiborg?

– Hacsak nem változtatott nevet, akkor Cindernek hívják.

Ez a név olyan elképesztően ismerősen csengett Scarlet fülének. De az agya még túl tompa volt ahhoz, hogy összerakja a képet.

– Nagymama! Kérlek, ne beszélj most! Gyere, támaszkodj rám....

– Találd meg! Logan és Garan... csak ők tudnak róla. És ha a királynő rám talált, akkor lehet, hogy őket is megtalálta. Valaki meg kell hogy mondja annak a lánynak, ki is ő valójában. Valakinek meg kell találnia. És ez a valaki te vagy!

– Engem nem érdekel ez a hülye hercegnő! – rázta a fejét

Scarlet. – Engem csak te érdekelsz. Én *téged* akarlak megvédeni.

– Nem mehetek veled, Scarlet. – A befáslizott kéz érdesen csúszott végig Scarlet karján. – Kérlek, Scarlet! Lehet, hogy minden ezen áll vagy bukik.

Scarlet leengedte a vállát.

– Ugyan! Hiszen csak egy kamaszlány! – nyögte ki nagy nehezen, a könnyeivel küszködve. – Mit tehetne ő?

Aztán beugrott neki a név. A hírek, a képek. A lány, aki kirohant a palotából, le a lépcsőn, és elesett a kavicsos úton.

Linh Cinder.

Kamaszlány. Kiborg. Holdlakó.

Scarlet visszanyelte a könnyeit. Tehát Levana már megtalálta. Megtalálta, de aztán megint szem elől tévesztette.

– Nem számít – motyogta, és megint a nagymamája mellkasára hajtotta a fejét. – Nekünk ehhez semmi közünk! Kiviszlek innét. Máris indulunk.

Az agya lázasan kutatott valami megoldás után, hogyan juthatnának ki mindketten az épületből. Kellene valami hordágyféle vagy talán egy kerekes szék vagy egy...

De nem volt itt semmi.

Semmi, amin fel tudná vinni a nagymamáját a lépcsőn. Semmi, amin tolhatná. Nem volt sehol semmi, ami elbírná a súlyát.

A szíve is belesajdult, a torkából fájdalmas kiáltás szakadt fel.

Nem hagyhatja itt csak így. Nem engedheti, hogy megint bántsák.

– Kedves kicsikém...

Scarlet összeszorította a szemét, és kipréselt még két könnycseppet.

– Nagymama! Ki az a Logan Tanner?

A nagymama gyengéd csókot lehelt Scarlet homlokára.

– Egy nagyon-nagyon jó ember, Scarlet. Imádott volna téged. Remélem, egy szép napon még találkozhattok. Üdvözöld a nevemben. És búcsúzz el tőle a nevemben.

Scarlet megint érezte azt a mélységes fájdalmat a szívében. A nagymamája ingét már teljesen átáztatták a könnyek.

Nem bírta rávenni magát, hogy elmondja: Logan Tanner meghalt. Megbomlott az elméje. Öngyilkos lett.

Az ő nagyapja.

– Annyira szeretlek, nagymama! Te vagy a mindenem!

A vastagon befáslizott végtagok most Scarlet térdét súrolták.

– Én is szeretlek. Drága, makacs kis unokám...

Scarlet szipogva megesküdött magában, hogy másnapig itt marad. És utána is. Örökre. Nem hagyja itt a nagymamáját. Ha az elrablóik visszajönnek, akkor együtt találják meg őket. És együtt gyilkolják meg őket, ha így kell lennie...

Soha, de soha nem fogja elhagyni a nagymamáját.

És épphogy megesküdött erre, épphogy csak eltökélte magát, a következő pillanatban máris lépéseket hallott a sötét folyosóról.

Harminckilencedik

FEJEZET

SCARLET A NAGYMAMÁJA FÖLÉ GÖRNYEDVE FORDULT AZ ajtó felé. A feje felett ősrégi vezetékek zümmögtek, s a következő pillanatban halovány fény öntötte el a helyiséget. Az ajtó még mindig nyitva volt, a rácsok csontvázszerű árnyékot vetettek a padlóra.

A szeme lassan kezdett hozzászokni a fényhez. Scarlet lélegzet-visszafojtva fülelt. Most már nem hallott lépteket. De valaki ott volt. Valaki feléjük tartott.

Michelle Benoit bekötözött keze az övéhez ért. Hátrafordult. A látványtól a gyomra is görcsbe rándult. Az asszony arcát rászáradt vér csúfította, a haja csimbókokban lógott. Alig volt több, mint egy széthulló csontváz, de a barna szempár még mindig erőt sugárzott, még mindig ugyanúgy csillogott. Még mindig több szeretet volt benne, mint az egész kerékvilágban.

– Futás! – suttogta.

– Nem hagylak itt – rázta meg a fejét Scarlet.

– Ez nem a te csatád. Rohanj, Scarlet! Indulj!

Lépések zaja hallatszott megint. Most már jóval közelebbről.

Scarlet felszegte az állát, és feltápászkodott. Remegő lábbal állt az ajtó előtt. A szíve vadul kalapált, ahogy a lépések zaja egyre erősödött.

Lehet, hogy Farkas az.

Azért jön, hogy segítsen neki. Hogy segítsen nekik.

Egészen beleszédült az izgalomba. Mégis képtelen volt elhinni, hogy valójában tényleg látni akarja a férfit. A történtek után is.

De azért azt a chipet csak odaadta. És erős is. Elég erős, hogy könnyedén felkaphatná a nagymamát. Ha tényleg Farkas az, és érte jött vissza, akkor megmenekültek...

A padlón az ajtó elé kúszott egy árnyék, majd egy férfi jelent meg a küszöbön.

Ran volt az. Néma mosoly játszott az arcán.

Scarlet megfeszítette a térdét, nem akarta, hogy látsszon rajta a félelem. De Ran mintha megváltozott volna. A szeméből most már nem csak a könyörtelenség sugárzott... hanem a mindent felemésztő éhség. Úgy bámult Scarletre, mint valamilyen régóta áhított csemegére.

– Ó, kis vörös! Hát te meg hogy bújtál ki a cellácskádból?

Scarlet hátán végigfutott a hideg.

– Hozzá ne merj nyúlni az unokámhoz! – A nagymama rekedt hangja most egy leheletnyivel erősebben csengett. Minden erejét összeszedve megpróbált felülni.

Scarlet gyorsan leguggolt mellé, és megszorította a kezét.

– Nagymama, ne...

– Rád emlékszem – meredt a férfira az asszony. – Velük voltál te is, amikor eljöttek értem.

– Nagymama...

– Jó az arcmemóriája, öreglány... – bólintott Ran.

– Tőle nem kell félned, Scarlet – mondta az asszony. – Ez csak egy ómega. Valószínűleg most is csak azért hagyták itt, mert ahhoz is túl gyenge, hogy csatába vigyék.

Ran felhorkant, majd dühödten kivillantotta fehér agyarait.

Scarlet ijedten húzódott hátrébb.

– Azért maradtam itt – hörögte a férfi –, mert van még egy kis elintéznivalóm – A szeme parázsként izzott. A lelkében nem volt más, csak gyűlölet. Tüzes, féktelen gyűlölködés.

Scarlet úgy helyezkedett, hogy a teste jobban takarja a nagymamáját.

– Nem vagy semmi, fiacskám! – mondta Michelle Benoit, a kimerültségtől már a szemét is alig bírta nyitva tartani. Scarlet szívét jeges kézzel markolta a félelem. – Csak annak a varázslónak a szolgája. Elvették tőletek a képességeteket, és szörnyeteget csináltak belőletek, de még ezzel az erővel, ezekkel az érzékekkel és ezzel a vérszomjjal is... te vagy az utolsó a sorban, és az is maradsz örökre.

Scarlet agya lázasan dolgozott. Szerette volna, ha már véget ér ez a beszélgetés, nem akarta, hogy a nagymamája tovább hergelje a férfit... noha valószínű, hogy ez már semmit sem számított. Rannek az arcára volt írva, hogy gyilkolni akar.

Most harsányan felnevetett. Két kézzel kapaszkodott az ajtó kilincsébe. Teljesen elállta a kijáratot.

– Na, ebben tévedsz, nyanya! Bár sok mindent tudsz rólunk... úgyhogy azt is tudod, mi lesz abból a falkatagból, aki kinyírja az alfáját, ugye? – Majd a választ meg sem várva, így folytatta. – Átveszi az alfa helyét. Bizony. – Az arcán széles vigyor jelent meg. – Én pedig megtaláltam a bátyám, azaz az *alfám* gyenge pontját – magyarázta, és közben megint Scarletre nézett.

– Majd felébredsz, fiacskám! – köhécselt az asszony. – Te gyenge vagy. És soha nem leszel más, mint ómega. Ezt még az én öreg szemem is látja.

Scarlet felszisszent. Tisztán látta, ahogy a harag elönti kan

arcát, szinte érezte, ahogy árad belőle a gyűlölet.

– Nagymama!

És ebben a pillanatban döbbent rá, hogy mit is akar elérni az asszony.

– Ne! Nem úgy értette... – utálta magát azért, hogy könyörgőre fogja a dolgot, de most ezzel nem foglalkozhatott. – Tudod, ő már öreg. Nincs is teljesen magánál! Inkább hagynunk kellene...

De Ran már megindult feléjük, a hajánál fogva megragadta Scarletet, és elrántotta a nagyanyjától.

A lány felsikoltott, megpróbálta megragadni a férfi karját, de az vadul a sarokba lökte.

– *Ne!*

A nagymamája fájdalmasan felnyögött, amikor Ran a nyakánál fogva felemelte. A következő pillanatban pedig már a falhoz szegezte. Az asszony túl gyenge volt ahhoz, hogy küzdjön az életéért. Nem tudott ellenkezni sem.

– Engedd el! – Scarlet feltápászkodott, és hátulról rárontott a férfira, a karját a nyaka köré tekerte, és minden erejét összeszedve fojtogatni kezdte. Amikor látta, hogy Ran még csak meg sem rezdül, taktikát váltott. Megpróbálta mélyen a szemébe vájni a körmeit.

Ez már hatásosabbnak bizonyult. Ran azonnal elengedte az asszonyt, és lerázta magáról Scarletet. A lány megint nekivágódott a falnak, de alig érezte a becsapódást, mert közben a nagymamája mozdulatlan testét figyelte.

– *Nagymama!*

Az asszony szemébe nézett, és abban a pillanatban tudta, hogy a nagymamája teste soha többé nem fog megmozdulni. A kiszáradt ajkán még egy szó kezdett formálódni:

– R..u...s...s... – Aztán semmi. A két szeme nyitva maradt. De mögöttük már csak a végtelen üresség látszott.

Scarlet ellökte magát a faltól, de Ran ért oda előbb. Máris ott guggolt a nagymama élettelen teste mellett. Kezét hátracsavarta, hogy a feje a kemény padlónak csapódott.

Mint kiéhezett állat az első zsákmányára, úgy vetette rá magát a férfi az idős asszony testére. A fogait mélyen belevájta Michelle Benoit nyakába.

Scarlet üvöltve esett hátra. A vér látványától, és ahogy Ran ott állt négykézláb a nagymamája holtteste mellett, forogni kezdett vele a világ.

Nagymamája utolsó szavai ott visszhangoztak még a levegőben. *Szörnyeteget csináltak belőletek.*

Még mindig a látvány hatása alatt volt, de erőt vett magán, és az oldalára fordult. A gyomra liftezni kezdett, viszont nem volt benne más, csak epe és nyál. Vas, sav és vér ízét érezte a szájában. Elharaphatta a nyelvét, amikor Ran a falhoz vágta, de fájdalmat nem érzett. Csak ürességet, rémületet, és mintha valami sűrű fekete felhő ereszkedett volna az elméjére.

Ő nincs is itt. Ez nem a valóság.

A gyomra már égett az erőlködéstől, amint megpróbálta kiokádni magából a nem létező élelmet. Nagy nehezen elkezdett mászni a másik fal felé, hogy minél nagyobb távolságot tartson Rantől. Rantől és a nagymamájától.

A keze elérte a folyosóról beömlő fénytócsát. A bőre falfehér volt. Az egész teste remegett.

Fuss!

Ahogy kicsit megemelte a fejét, a folyosó végén egy lépcsőt látott. Mellette egy rég kifakult festett nyíl. Rajta a felirat: *Színpad.*

Fuss!

Az agya lázasan próbálta meglelni az értelmet a szavak mögött. *Színpad.* Színpad. Színpad.

És az utolsó szó, amely elhagyta a nagymamája ajkát.

Fuss!

Kinyújtotta a kezét, erősen megmarkolta a cella rácsait, és felkapaszkodott. Minden izmát megfeszítette. Felállt. És nekiiramodott. Futott, ahogy csak bírt. Ki a folyosóra, ki a fénybe.

Eleinte nem is érezte a lábát, amikor elérte az első lépcsőfokot, de ahogy haladt felfelé, meglelte magában az erőt. Száguldott felfelé. Rohant, ahogy a lába bírta.

A lépcső tetején masszív, csukott faajtó tornyosult előtte. Az ósdi szerkezetre még csak szkennert sem szereltek fel. Panaszos nyekergéssel engedte tovább Scarletet.

Odalentről lépések zaja hallatszott. Érte jönnek.

Scarlet elérte a színpad hátulsó részét. Jobbról öreg oszlopok sorakoztak, balra pedig díszletfalak és festett fák egész labirintusa bújt meg a félhomályban. Mögötte becsukódott az ajtó. Berohant a díszletek közé. Útközben felkapott egy kovácsoltvas gyertyatartót.

Két kézzel a magasba emelte, és remegő lábbal várt.

Pillanatokon belül Ran szinte berobbant az ajtón. Az álla csupa vér.

Scarlet olyan erősen vágott oda, ahogy csak bírt. Ütés közben hangosan fel is nyögött, amikor a vasrúd nekicsapódott Ran koponyájának.

A férfi felüvöltött, majd hátratántorodott. Megpróbált megkapaszkodni a függönyben, de nem bírta megtartani magát, és hanyatt esett.

Scarlet most már csak hozzávágta a vasrudat, nem volt benne biztos ugyanis, hogy még egyszer képes lenne-e felemelni. Közben hallotta, ahogy szakad a függöny, de nem is foglalkozott vele. A díszletek között lavírozott, közben végig a lába alatt nyekergő deszkákat figyelte, nehogy felbukjon a poros kábelekben és felborult reflektorokban. Nagy nehezen kijutott az üres nézőtérre ásító színpad deszkáira. Majd félig ugorva, félig esve máris a zenekari árokban termett. Mit sem törődve sajgó térdével, félrerúgta a kottatartókat és egyéb ott hagyott zenekari kellékeket, és végre kijutott a nézőtérre.

Mögötte a színpadról lépések tompa zaja hallatszott. De ezek a lépések valahogy túl gyorsak voltak. Mintha nem is ember üldözné.

Mellette kétsornyi üres szék suhant el, de ő csak a távolban derengő ajtót látta maga előtt.

A férfi megragadta a kapucniját.

Scarlet meg sem próbált ellenkezni, inkább a rántás lendületét felhasználva, a következő pillanatban a térdét az üldözője lágyékába mélyesztette.

A férfi felnyögött, és alig bírt megállni a lábán a fájdalomtól.

Scarlet végigrohant a málladozó márvány boltívek között, elhaladt a törött karú kerubok előtt, az ütött-kopott csillárok alatt, a töredezett kövezeten. Lerohant a márványlépcsőn, csak az utcára vezető hatalmas ajtókra koncentrált. Odáig kell eljutnia. Ott már vannak emberek. Odakint várja a valódi világ.

Amint leért az előcsarnok szintjére, a kijáratban megpillantotta egy másik férfi körvonalait.

Rögtön mozdulatlanná dermedt a mennyezeten éktelenkedő nyíláson át beszűrődő, sápadt napfény rajzolta szögletes tócsában.

Sarkon fordult, és megindult a másik lépcső felé, amely megint csak levezetett az operaház sötét gyomrába.

Odafent becsukódott egy ajtó, aztán megint lépések zaja. De Scarlet nem tudta megállapítani, hogy csak egy vagy már két ember követi.

Az inge hátán izzadságfolt. A lábát már mozdítani is alig bírta. Az adrenalin hatása kezdett gyengülni.

Befordult egy sarkon. És eltűnt a vaksötétben. A központi helyiséget egykoron az opera fontos vendégeinek tartották fenn, amelyből rengeteg ajtó és folyosó vezetett az alsó szint minden szegletébe. Scarlet tisztában volt vele, hogy a jobbra nyíló folyosók visszavinnék a börtönrészlegbe, hát inkább balra fordult. Két lépcső vezetett a felső szintre. Köztük szökőkút. Egy talapzaton a fal mentén egy bemélyedésben félmeztelen női alak szobra állt. Ez azon kevés szobrok közé tartozott, amelyek viszonylag épségben átvészelték a pusztulás éveit.

Scarlet megindult a szemben lévő lépcső felé, s közben arra gondolt, hogy most visszamenni az előcsarnokba valóban öngyilkos vállalkozás-e... azt viszont biztosan tudta, hogy idelent nem maradhat.

Amikor már majdnem elérte a lépcsőt, megbotlott a szökőkút szélében. Fájdalmasan felsikoltott.

De esés közben még el sem érte a padlót, amikor Ran máris rávetette magát.

A hegyes körmök mélyen belevájtak a vállába. A férfi a hátára fordította a kiszáradt medence kitöredezett csempéi között. Scarlet Ran izzó szemébe nézett, s egy őrült, megszállott gyilkos tekintetét érezte magán. Hirtelen az a kép ötlött fel benne, ahogy Farkas állt ott a szorítóban.

A félelemtől úgy elszorult a torka, hogy kiáltani sem bírt.

Ran a ruhájánál fogva felemelte a padlóról. Ő megragadta a férfi csuklóját, de az izmai annyira lemerevedtek, hogy képtelen volt bármit is csinálni. A férfi arca szinte az övéhez ért. Scarlet majdnem öklendezni kezdett szájszagától. Romlott hús és vér szaga volt... mennyi vér... a nagymamája vére...

– Ha nem undorodnék tőled ennyire – mondta Ran –, talán vissza is élhetnék a helyzettel, ha már így kettesben maradtunk... – Scarlet megborzongott. – Csak hogy megnézhessem, milyen pofát vág a bátyám, amikor elmesélem neki... – Hangos üvöltés szakadt fel a torkából, és nekilökte a lányt a szobornak.

Scarlet háta a bronztalapzatnak csapódott, a fejébe pedig szinte belerobbant a fájdalom. Kétségbeesetten kapkodott levegő után. Aztán lerogyott a földre, és ösztönösen a mellkasához kapta a kezét, hogy valamiképp levegőt préseljen a tüdejébe.

Ran ott guggolt előtte. Ugrásra készen. A nyelvét végighúzta fenyegető fogsorán. A szája szélén megcsillant egy nyálcsepp.

Scarlet érezte, hogy háborog a gyomra. Erősen kirúgott oldalra, hogy hátha be tud bújni a szobor és a fal közötti szűk résbe. Hátha ott eltűnhet. Elrejtőzhet.

Ran elrugaszkodott.

Scarlet rémülten a falhoz préselte magát, de a férfi teste nem csapódott az övének.

Hangos csatakiáltás töltötte be a csarnokot, majd tompa puffanás következett. Két test esett egymásnak.

Scarlet leengedte remegő kezét. A terem közepén két alak gyűrte egymást. Állkapcsok csattogtak. Vér csörgött végig a feszes izmokon.

Csak homályos foltokat látott. De végre sikerült levegőt vennie. Boldogan szívta be tüdejébe az oxigént. Felnyúlt a feje fölé, ahol a kezével már elérte a szobrot. Próbálta felhúzni magát, de a hátában az izmok nem engedelmeskedtek az akaratának.

Összeszorított szájjal maga alá húzta a lábát, és borzalmas fájdalmak közepette talpra küzdötte magát. Zihálva szorította izzadt arcát a bronz istennő hűs idomaihoz.

Épp csak el tudott osonni, mielőtt a verekedés véget ért...

Rannek sikerült a másik férfi fejét a hóna alá szorítania. Az ellenfél smaragdszínben izzó szemét egy szédítő pillanatig Scarletre emelte, majd átemelte Rant a feje fölött.

Ran teste olyan erővel csapódott a padlóra, hogy még a szobor is beleremegett. De Scarlet alig érezte.

Farkas

Ez csakis Farkas lehet.

Negyvenedik

FEJEZET

RAN ÚJRA TALPRA SZÖKKENT. FARKAS ÉS Ő ISMÉT EGYMÁS felé fordultak, mindkettejükben dühödt erővel tombolt a hév. Scarlet szinte látta, ahogy izzik az élet a bőrük alatt. Farkas több sebből vérzett, de ahogy ott állt, kissé görnyedten, laza kéztartással, mintha észre sem vette volna.

Ran kivillantotta az agyarát.

– Eredj vissza a saját posztodra, Ran – mordult rá Farkas. – Ez itt az én helyem.

– Ja, és hagyjam, hogy szégyent hozz a fejemre? – morogta Ran undorodva. – Meg az egész családunkra... csak mert úgy odavagy ezért a csajért? Szánalmas! – köpött egy véreset a betonra. – A mi feladatunk a gyilkolás. Úgyhogy most szépen állj félre, hogy megölhessem. Ha már te nem vagy hajlandó rá.

Scarlet maga mögé pillantott. A lépcső elég alacsony volt ahhoz, hogy a korláton is átmászhasson, de most úgy fájt minden porcikája, hogy erre gondolni sem mert. De minden erejét összeszedve megpróbálta lerázni magáról a tehetetlenséget, és nagy nehezen elevickélt a szökőkút széléig.

– Ő az enyém – mondta Farkas a hangjában leheletnyi morgással.

– Én nem akarok veled egy ember miatt veszekedni – próbálkozott Ran, de az arcára kiülő undor miatt ez a

békülékeny hangnem már-már groteszknek hatott.

– Akkor hagyd szépen békén.

– De hát rám bízták. Neked nem lett volna szabad eljönnöd a helyedről miatta.

– Azt mondtam, ő az enyém! – lépett oda Farkas a legközelebbi gyertyatartóhoz, és egy hirtelen mozdulattal kitépte a bronzkart a falból. Scarlet behúzta a nyakát, ahogy a súlyos fémtárgy a földre csapódott, és a viaszos gyertyacsonkok szétgurultak a szökőkút medencéjében.

A két férfi mozdulatlanul állt. Lihegve méregették egymást.

Végül Ran így szólt.

– Tehát döntöttél.

És már indult is az ökle.

Farkas nyitott tenyérrel elkapta a kezét, és villámgyorsan a földre vitte az öccsét.

Ran hangos nyekkenéssel vágódott a szökőkút falának, de egy pillanat alatt ismét talpra ugrott. Farkas nem engedte pihenni, a következő pillanatban már az öccse alkarjába mélyesztette hegyes fogait.

Ran fájdalmasan felüvöltött, majd amilyen erősen csak bírt, belekarmolt Farkas mellkasába. A körmei skarlátvörös nyomokat hagytak a férfi bőrén. Farkas elengedte a másik karját, és visszakézből óriási erővel csapott Ran arcába, aki az ütéstől nekitántorodott a szökőkútban álló szobornak.

Scarlet sikítva vetette a hátát a lépcső lábánál álló oszlopnak.

Ran ismét támadásba lendült, de Farkas, aki már számított erre, megragadta a nyakát, és a lendület erejét kihasználva átemelte a feje felett. Ran macskaügyességgel esett a talpára. Mindketten erősen ziháltak, szakadt ruházatukon több helyen

átszivárgott a vér. Lassan lépkedtek. Mindketten kivártak. A másik gyenge pontját keresték.

Aztán megint Ran mozdult meg először. Teljes testsúlyával rontott rá Farkasra, és sikerült is ledöntenie a lábáról. Az éles fogak csattogva vették célba a férfi nyakát, de Farkasnak sikerült hárítania a támadást azzal, hogy a két keze bilincsként szorult az öccse torkára. Ran súlya alatt hörögve próbálta távol tartani magától a hegyes agyarakat, de ekkor Ran belenyomta az öklét a karjába – pontosan oda, ahol Scarlet golyója megsebezte.

Farkas üvöltve húzta fel a lábát, és teljes erőből hasba rúgta az öccsét, amivel mindjárt sikerült is leráznia magáról.

Ran gyors bukfencet vetett, a következő pillanatban a két férfi felpattant, és ismét gyilkos pillantásokkal kezdték méregetni egymást. Egyikük sem törődött a sebeivel.

Ran épp csak végighúzta meztelen alkarját a szája előtt, hogy letörölje véres állát.

Ebben a pillanatban Farkas rávetette magát az öccsére. Ran a hátán landolt, Farkas pedig rajta. Alulról már jött is az első ütés. Farkas kicsit behúzta a nyakát, és a füléhez kapott, hogy felmérje, mekkora a baj.

Aztán ahogy szinte belepréselte a márványpadlóba az ellenfelét, Farkas az arcát a mennyezet felé emelve vonítani kezdett.

Scarlet az oszlop mellől kőszoborként figyelte a hátborzongató jelenetet. A vérfagyasztó üvöltést a falak mindenünnen visszhangozták. A hang betöltötte a koponyáját, az ízületeit és a teste minden egyes zugát.

Amikor az üvöltés abbamaradt, Farkas villámgyorsan lecsapott, és átharapta Ran torkát.

Scarlet ösztönösen a szeme elé kapta a kezét, de képtelen volt nem odanézni. A vér gejzírként tört fel Ran nyakából, vörösre festette Farkas állát, és végigcsurgott a mozaikpadlón.

Ran vadul rángatózott, de az élet pillanatok alatt elhagyta a testét. Néhány másodperc múlva Farkas már el is engedte. A holttest tompa puffanással vágódott a padlóra.

Scarlet benyúlt az oszlop mögé, megragadta a lépcső korlátját, és felhúzta magát. Félig futva, félig sántikálva indult meg felfelé.

Az előcsarnokban nem volt egy teremtett lélek sem. Középen átfutott a pocsolyán, ahogy haladt az ajtók felé. Az ajtók felé, amelyek az utcára vezetnek. A szabadságba.

Aztán meghallotta, hogy Farkas a nyomában rohan.

Kiért az utcára. A hűvös esti levegő ölelésében szaladt lefelé a lépcsőn, és közben már nézett is körül, hogy kitől kérhetne segítséget.

De nem látott senkit.

Senkit.

Mögötte ismét kinyílt az ajtó, majd megint becsukódott, ő pedig csak úgy vaktában megindult az utcán. A távolban egy nőt pillantott meg, ahogy befut az egyik mellékutcába. A lelkében felcsillant a remény, és próbálta a lábát gyorsabb tempóra ösztökélni. Legszívesebben repült volna. És valóban, hirtelen úgy érezte, akár fel is szállhatna, és lebegve haladhatna a beton felett. Ha azt a nőt utolérné, akkor az ő zsebmonitorjával hívhatna segítséget...

Aztán meglátott egy másik alakot is. Egy férfit. Aki valahogy természetellenesen gyorsan futott. Bekanyarodott a nő után, majd néhány pillanattal később rémült sikoly töltötte be a teret. De csak másodpercekig tartott.

A sötét sikátorból vérfagyasztó üvöltés hangjai törtek elő.

Valamivel távolabbról egy másik, hasonló vonítás válaszolt, majd megint egy másik és újabb másik. Vérszomjas üvöltések szálltak az alkonyatba boruló égbolt felé.

Scarlet lelkét hirtelen a rettegés és a reménytelenség bénította meg. A tenyere alatt sár és beton. Zihálva, verítékben úszva hátrafordult. Farkas sem futott már, de még mindig feléje tartott. Hosszú, kimért léptekkel.

Ő is majdnem ugyanolyan nehezen vette a levegőt, mint Scarlet.

Valahol a város másik részén most egy újabb üvöltőkórus kezdte meg a műsort.

Farkas nem csatlakozott hozzájuk.

Ő csak Scarletre figyelt. Hideg, metsző, éhes tekintettel. A lány tisztán látta rajta a fájdalmat. És a haragot még tisztábban.

Scarlet továbbvonszolta magát négykézláb, a tenyere égett.

Farkas megállt az útkereszteződés közepén. Körvonalai tisztán látszottak a holdfényben. Szeme aranysárga, zöld és fekete színben játszott. És izzott, akár a parázs.

Scarlet látta, ahogy a nyelvét végighúzza az agyarain. Ahogy ökölbe szorítja a kezét, majd újra ellazítja. Nagyra nyitja a száját, mintha így még több levegőt tudna magába szívni.

Látta a vívódását. A belső küzdelmét. Oly tisztán, amilyen tisztán az állatot – a farkast – is látta benne. Amilyen tisztán még az embert is látta benne.

– Farkas... – Kiszáradt a szája. Próbálta megnedvesíteni az ajkát. Vér tapadt a nyelvére. – Mit csináltak veled ezek?

– Ezek? Inkább *te* mit csináltál velem – vakkantotta vissza a férfi leplezetlen gyűlölettel.

A férfi botladozva tett még egy lépést a lány felé, ő pedig hátrálni próbált, de hiába. Farkas egy szempillantás alatt ott termett, és bár egy ujjal sem ért hozzá, Scarlet mégis a földön találta magát. A férfi két keze a feje két oldalán csattant a kövezeten.

Scarlet riadtan nézte a sötétben izzó szempárt. A szája rubinvörös, az ingén fekete foltok éktelenkedtek. Érezni lehetett rajta a vér szagát, a ruháján, a hajában, a bőrén.

Ha Scarlet ilyen tisztán érezte, el sem tudta képzelni, milyen letaglózó lehet ez most a férfi számára.

Farkas morogva eresztette le az orrát a lány nyakához.

Szimatolt.

– Tudom, hogy nem akarsz bántani, Farkas.

Egy árva könnycsepp szaladt végig az arcán.

Farkas haja megint összevissza állt. Néhány hajszál a lány ajkát csiklandozta.

– A dolgok megváltoztak.

Scarlet szíve úgy verdesett, mint egy szárnyaszegett madár. A vér úgy áramlott az ereiben, mintha csak arra várna, hogy azok az éles fogak bármelyik pillanatban átharaphatják a torkát. De a férfit valami még mindig visszatartotta. Már rég megölhette volna, mégsem tette.

– Megvédtél Rantől – nyelt egyet Scarlet. – Nem azért tetted, hogy most megölj.

– Nem tudod, milyen gondolatok járnak a fejemben.

– De azt tudom, hogy nem vagy olyan, mint ők. – Scarlet a házak sziluettjei felett ragyogó hatalmas holdat bámulta. Emlékeztette magát, hogy ez a valaki itt fölötte nem szörnyeteg. Ez Farkas, az a férfi, aki oly gyengéden tartotta a karjában a vonaton. Az a férfi, aki becsempészett hozzá egy azonosító

chipet, hogy megszökhessen – Azt mondtad, nem akarod, hogy féljek tőled. Hát, most félek.

Újabb morgás vibrált körülötte. Scarlet megremegett, de erőt vett magán. Felemelte a kezét a férfi arcához. A hüvelykujjával végigsimított a bőrén, és a homlokára lehelt egy puszit.

Farkas teste megmerevedett, de Scarlet ügyesen hátrahúzta a fejét, hogy a szemébe nézhessen. A férfi szája vicsorogva széthúzódott, de ő csak a szemét nézte.

– Hagyd abba, Farkas! Már nem közéjük tartozol.

Farkas szemöldöke alig láthatóan megremegett, de mintha a dühe elpárolgott volna. Az arcán fájdalom, kétségbeesés és néma harag villant... de nem Scarletre haragudott.

– Itt van a fejemben – búgta morogva. – Scarlet... Képtelen vagyok...

Elfordult, az arca megfeszült.

De Scarlet ujjai még mindig ott voltak az arcán. Ugyanaz az áll, ugyanaz az arccsont, ugyanazok a sebhelyek, csak most mindent vér borított. Scarlet beletúrt a férfi kócos hajába.

– Csak maradj itt velem! Védj meg! Védj meg, ahogy ígérted.

Ebben a pillanatban valami elsüvített Scarlet füle mellett. És egyenesen Farkas nyakába fúródott.

Farkas szinte kővé dermedt. Felpillantott. A tágra nyílt szemben már épp kezdett megcsillanni a vérszomj, amikor hirtelen a férfi tekintete elhomályosult. Fojtott hörgés tört fel a torkából, de a következő pillanatban minden erő elszállt belőle, és teljes súlyával Scarlet reszkető testére zuhant.

Negyvenegyedik

FEJEZET

– FARKAS! *FARKAS!* – NYÚJTOGATTA A NYAKÁT SCARLET.

Egy férfit és egy nőt látott, amint feléje rohannak. A holdfény megcsillant a nő fegyverén. Scarlet riadalma csak néhány másodpercig tartott. Látta, hogy nem holdlakók. Megint Farkasra nézett, s közben megtalálta a nyakában az aprócska nyilat. – Farkas! – kiáltott rá újra, és kitépte a nyilat a férfi nyakából.

– Jól vagy? – kérdezte a nő, ahogy közelebb ért. Scarlet oda sem figyelt rá, csak akkor, amikor a saját neve utat tört magának a félelem ködén keresztül. – Scarlet Benoit? Scarlet Benoit?

Megint felpillantott, ahogy a nő lassított... de nem, ez nem is nő. Ez egy lány. Kócos haj és finom, ismerős vonások. Scarletnek az a furcsa érzése támadt, mintha már korábban is látta volna valahol.

Közben a férfi is beérte a társát.

– Ti kik vagytok? – vette le a karját Farkasról, amíg a jövevények megpróbálták lehúzni róla Farkas testét. – És mit műveltetek vele?

– Gyerünk! – vonszolta odébb a férfi Farkast. Próbálta elszakítani Scarlettől, de ő nem engedte el. – El kell tűnnünk innét!

– Hagyd abba! Ne nyúlj hozzá! *Farkas!*

Azzal erősen megragadta Farkas fejét, és hátrahúzta. Ha a férfinak nem lett volna olyan hosszú agyara, és nem lett volna csupa vér az álla, egész barátságosan festett volna.

– Mit csináltatok vele?

– Scarlet, hol van a nagymamád? Ő is veled van? – kérdezte a lány.

A kérdés megint a lányra terelte Scarlet figyelmét.

– A nagymamám?

A lány letérdelt mellé.

– Igen, Michelle Benoit. Tudod, hogy hol van? – A lány szavai szinte egymásba gabalyodtak, olyan gyorsan akart beszélni.

Scarlet csak pislogott. Emlékek táncoltak a szeme előtt. Igen, ő ismeri ezt a lányt. Most a fény megcsillant a kezén, és Scarlet észrevette, hogy amit az imént fegyvernek nézett, az nem is fegyver. Hanem a lány keze.

– Linh Cinder... – suttogta.

– Nyugi – mondta a férfi. – Mi a jó fiúk vagyunk.

– Scarlet – ragadta meg Cinder Farkas vállát, hogy lehúzza a lány testéről. – Tudom, hogy a netmonitorokon elég hülyén jött át az egész, de esküszöm, hogy nem akarunk bántani téged. Csak tudnom kell, hol van a nagymamád. Veszélyben van?

Scarlet nagyot nyelt. Ez itt Selene hercegnő. Ő az a lány, akit égen-földön kerestek. Az a lány, akiről a nagymamáját vallatták.

Az a lány, akit a nagymamája mindenáron meg akart védeni.

Cinder és a társa együttes erővel leemelték róla Farkast, és odébb gurították a betonon.

– *Kérlek!* – rimánkodott Cinder. – Hol van a nagymamád?

– Az operaházban – mondta Scarlet. – De meghalt.

A lány meredten nézett rá. Szemében részvét vagy csalódottság... Scarlet nem igazán tudta eldönteni. Ahogy felült, Farkas mellkasára tette a kezét, és megkönnyebbülten nyugtázta, hogy még lélegzik.

– Téged kerestek.

A meglepetés ereje gyorsan lemosta a lány arcáról a szánakozást.

– Gyertek már! – mondta a férfi, majd mögé kerekedett, és a hóna alatt megfogva talpra akarta állítani Scarletet. – Mennünk kell!

– Nem! Őt nem hagyom itt! – rántotta ki magát a férfi kezéből. Odamászott Farkas öntudatlan teste mellé, és a fejét gyengéden az ölébe emelte. Az idegenek úgy néztek rá, mintha teljesen megőrült volna. – Ő nem olyan, mint a többiek.

– Szerintem meg totál olyan, mint a többiek – mondta a férfi. – Ha nem vetted volna észre, épp meg akart zabálni téged.

– Megmentette az életemet!

A két jövevény kétkedve pillantott egymásra, de aztán a lány vállat vont.

– Jó! – mondta a férfi. – Akkor fogd meg elöl!

Azzal elhúzta Scarletet Farkastól, míg a lány megragadta Farkas csuklóját, majd nagy nehezen felemelte a vállára.

Ő maga a férfi mögé került, és a két lábát fogta meg.

– Uramatyám! – motyogta zihálva. – Ezeket miből csinálják?

Cinder megindult az operaház felé, komótosan, mint amikor valaki ebéd utáni sétára indul. Scarlet kettejük között haladt, és ahogy tudta, próbálta megtámasztani Farkas hasát, ahogy áthaladtak a téren.

A következő utcában egy katonai teherhajó alakja

rajzolódott ki előttük.

Scarlet úgy megijedt egy üvöltéstől, hogy majdnem elejtette Farkas testét. Ennél kiszolgáltatottabb helyzetet elképzelni sem tudott volna, mint hogy itt vánszorog ebben a csigatempóban verítékben úszva, kimerülten, hogy mindene sajog, az oldala vérzik, s közben Farkas testét próbálja tartani, így a hasa és a melle teljesen védtelen.

– Jó lesz, ha készíted a következő nyugtatót – szólalt meg a férfi.

– Egyszerre... csak egyet... szabad...

A férfi elnyomott magában egy káromkodást, aztán hirtelen felkiáltott:

– Cinder! Tíz óránál...

Abban a pillanatban csattanás hallatszott, és a következő nyíl egy férfi mellkasába fúródott, aki a színház előtti járdáról figyelte őket. Az alak még azelőtt összeesett, hogy Scarlet egyáltalán meglátta volna.

– Na húzzunk bele! – mondta mögötte a férfi. – Mennyi van még ezekből?

– Három – mondta a lány.

– Akkor jó lesz lassan újratölteni.

– Ja. Majd benézek egy boltba, aztán... – de nem fejezte be, mert már neki is fogytán volt az ereje.

Cinder megbotlott, és mindannyian elestek. Farkas teste hangos puffanással vágódott a földre. Scarlet kimászott alóla, és ijedten látta, hogy patakokban folyik a vér a férfi sebeiből. Nem tett jót neki ez a kis túra.

– Farkas!

Körülöttük mindenhonnan vérfagyasztó üvöltés hallatszott. Méghozzá sokkal közelebbről, mint ahogy az előbb.

– Nyisd le a rámpát! – kiáltott a lány a férfira.

– Kötszer kell! – mondta Scarlet.

A lány felállt, és megint megragadta Farkas csuklóját.

– A hajón van kötszer bőven. Gyerünk!

A férfi előrerohant.

– Iko! – üvöltötte. – Nyisd a rámpát!

Scarlet hallotta az emelők kattanását és az elektromos motorok zümmögését, ahogy a rámpa megindult lefelé, és feltárult előttük a hajó hívogató belső tere. Ő is feltápászkodott, és épp megragadta Farkas bokáját, amikor látta, hogy egy férfi futva közeledik feléjük, akinek furcsán kitágult az orrlyuka, az ajka pedig megfeszült a hosszú agyarak mentén. Az egyik őr volt az, aki bekísérte a cellájába.

Aztán hallotta a csattanást, amint a nyílvessző belefúródott a férfi alkarjába Felüvöltött, majd még két lépés erejéig gyorsított is, de a haragja egy pillanat alatt semmivé lett, aztán összerogyott. Az arca keményen nekicsapódott az utcakőnek.

– Mindjárt ott vagyunk – morogta Cinder a foga közt, és megint megragadta Farkas csuklóját.

Aztán még több üvöltés fogadta őket az utcákból, a sikátorokból, a házak árnyékából, jól megtermett alakok bújtak elő a sötétből.

Scarletnek szörnyen hasogatott a háta és a lába, a keze is csúszott, de azért minden erejét összeszedve tartotta Farkas bokáját.

– Jönnek!

– Látom!

Scarlet térdre rogyott. Felnézett Farkas arcára, aztán a lányra, aki most már szintén kezdte elveszíteni az önuralmát. És ebben a pillanatban valami mérhetetlen harag tört fel a lelkéből.

Talpra állt megint, pedig a lábában már annyi erő sem volt, mint egy keletien tésztában.

Aztán a férfi visszatért, és előreküldte a hajóhoz.

– Menj! – kiáltotta, és megragadta Farkas bokáját.

– Thorne! Neked a hajót kellene vezetned, te idióta!

Scarlet megindult a rámpa felé.

– Majd én vezetek! Ti csak hozzátok fel a hajóra!

Azzal elrohant a hajó felé, pedig az elméje lázasan tiltakozott, hogy hátrahagyja Farkast. Minden izma égett, a fejében lüktetett a vér. Csak arra tudott koncentrálni, hogy egyik lábát a másik elé helyezze. Nem figyelt a sajgó izmokra. Nem figyelt a kínzó fájdalomra az oldalában. Nem figyelt az izzadságcseppekre sem. Még. Egy. Lépés.

Aztán valami a hátába hasított. Hallotta, ahogy felszakad a ruhája. Hangos puffanás. És valami megragadta a bokáját. Felsikoltott, és elterült a rámpa alján. A hegyes körmök mélyen belevájtak a vádlijába. Felsikoltott a fájdalomtól.

Fütyülés. Puffanás.

A kéz elengedte.

Scarlet állon rúgta a férfit, majd újra megindult felfelé a rámpán. És belépett a hajó belsejébe. Rögtön a pilótafülkébe rohant, és lerogyott a pilótaülésbe. Még a motorokat sem állították le. Érezte, ahogy a hajó vibrálva dolgozik körülötte. Rutinos mozdulatokkal nyúlt a kapcsolók felé. Pedig alig látott, annyira marta az izzadság a szemét. A szíve úgy dobogott, mint musztángok patája a végtelen mezőkön.

De az ujjai pontosan tudták, mit kell tenniük, ahogy a vezérlőpanelhez értek.

– Kapitány? Cinder?

Ijedten fordult vissza az ajtó felé, de nem látott senkit.

– Ki van itt?

Egy pillanatnyi csend következett.

– Te ki vagy?

Scarlet letörölte a verítéket a homlokáról. Ez a hajó. A hajó beszél hozzá.

– Scarlet vagyok. Fel kell készülnünk a felszállásra. Van esetleg...

– Hol van Thorne és Cinder?

– Mindjárt jönnek. Van a hajónak automatikus felszállásvezérlője?

Egy sor fény gyűlt ki a vezérlőn.

– Automatikus felszállásvezérlő és mágneses stabilizátorok.

– Remek! – Scarlet odanyúlt a hajtóművezérlő kapcsolóhoz, és várta, hogy meghallja a lépteket a rámpáról.

A halántékán egy izzadságcsepp szaladt végig. Nagy nehezen nyelt egyet, hiába próbálta megnedvesíteni csontszáraz torkát.

– Mi a fene tart ennyi ideig? – fordult hátra az üléssel, majd kilépett a pilótafülke ajtaján, és végignézett a raktárén.

Farkas hason feküdt jó tízlépésnyire a rámpa szélétől. Linh Cinder és a barátja pedig egymásnak háttal álltak.

Hét holdbéli ügynök és a varázsló gyűrűjében.

Negyvenkettedik

FEJEZET

CINDER MÁR AZELŐTT ÉREZTE A VARÁZSLÓ JELENLÉTÉT, mielőtt meglátta volna, mintha csak egy kígyó kúszott volna be az agyába, amely arra kényszeríti, hogy álljon meg, ne fusson tovább. Csak várjon mozdulatlanul, amíg elfogják.

A jobb lába engedelmeskedett is, de a bal haladt tovább.

Hangos kiáltással rogyott térdre. A kezével is alig bírta kitámasztani magát, ahogy a magatehetetlen férfi – Farkas? – teste csaknem agyonnyomta, majd rögtön tovább is gurult. Thorne is nyögve-botladozva épphogy csak elkerülte az esést.

Cinder azonnal talpra ugrott, és hátrafordult.

A férfiak a sötét sikátorokból léptek elő, a hajó mögül. Szemük parázsként izzott, az éles fogak félelmetesen villantak a sötétben, összesen heten voltak.

Aztán észrevette a varázslót, aki, ahogy az már lenni szokott, szemtelenül jóképű volt. Fekete göndör haj, hosszúkás arc. Vörös kabátot viselt. A másodrangú varázslók öltözékét.

Cinder ahogy hátralépett, kis híján felbukott Thorne-ban.

– Na szóval... – motyogta a férfi. – Hány nyilad is maradt?

A varázsló fekete szeme igézően csillogott a holdfényben.

– Egy.

Cinder nem gondolta, hogy a varázsló ilyen távolságból tisztán hallhatta a választ, ennek ellenére derűsen mosolygott, két kezét pedig eltüntette a ruhája barna ujjai alatt.

– Jól van – mondta Thorne. – Akkor majd én…

Azzal előkapta a katonától lenyúlt pisztolyt a nadrágszíjából, megperdült, és már célba is vette a varázslót. De aztán mintha kővé dermedt volna.

– Jaj, ne!

Cinder a szeme sarkából látta, ahogy Thorne keze behajlik, majd irányt vált, míg a pisztoly csöve a saját halántékának szegeződik.

– Cinder… – nyögött fel a férfi rettegve.

A varázsló önelégülten nézte őket.

Cinder bent tartotta a levegőt, hogy egy kicsit lenyugtassa az idegeit, majd az utolsó nyílvesszőt Thorne lába felé irányította. A tompa hangtól ő maga is összerezzent, de néhány másodperccel később a fegyver kiesett a férfi kezéből, aki a következő pillanatban Farkas földön heverő testére zuhant.

A varázsló barátságosan felnevetett:

– Üdvözlöm, Miss Linh! Őszinte örömömre szolgál, hogy végre személyesen is találkozunk!

Cinder egy gyors pillantást vetett a hét férfira. Fenyegetően közeledtek, éhesen, készen arra, hogy darabokra tépjék, ha csak egy rossz mozdulatot is tesz.

Ez a gondolat valahogy mégis vonzóbbnak tűnt, mint a varázsló önelégült vigyora. Mert ezek a férfiak legalább egyértelműen jelezték a szándékukat.

Önkéntelenül is három lépést tett feléjük. Aztán összeszedte magát, és megálljt parancsolt a lábának. Kicsit még el is vesztette az egyensúlyát, de aztán sikerült erősen megvetnie a lábát az aszfalton. A bioelektromos szenzorai pedig nagyjából ugyanebben a pillanatban észlelték a behatolást:

BIOELEKTROMOS MANIPULÁCIÓ. VÉDELMI MECHANIZMUS AKTIVÁLÁ...

A szöveg rögtön eltűnt, amint Cinder visszanyerte az uralmát a gondolatai és a teste felett. Olyan érzés volt, mintha az agya teljesen kitágult volna, amikor a varázsló képtelen volt a hatalmába keríteni, ahogyan a saját holdbéli adottsága segítségével sikeresen visszaverte a támadást.

– Tehát igaz – motyogta a varázsló.

A nyomás hirtelen alábbhagyott, Cinder érezte, hogy pattogni kezd a füle, de végre sikerült visszajutnia a saját fejébe. Úgy zihált, mintha keresztülfutott volna a fél kontinensen.

– Kérem, ne nehezteljen reám, ezt feltétlenül meg kellett próbálnom – villantotta meg fehér fogsorát a varázsló. Mindenesetre nem úgy tűnt, mintha különösebben meglepődött volna azon a tényen, hogy Cindert nem tudta oly könnyedén a bűvkörébe vonni, mint Thorne-t.

És mint azt a hét férfit, akik körbevették.

Cinder szíve majd' kiugrott a helyéből, ahogy a legközelebbire nézett. Kócos, sötétszőke hajú fickó volt, a halántékától az álláig hosszú sebhely csúfította el az arcát. Cinder próbálta megőrizni a nyugalmát, valahogy elűzni a kétségbeesést, aztán minden mentális energiáját a férfira irányította.

De ennek a teremtménynek az elméje teljesen más volt, mint azoké, akiken eddig alkalmazta a holdbéli adottságát. Nem volt nyitott, és nem is volt összeszedett, mint Thorne-é, de nem volt rideg és elszánt sem, mint Alaké, ahogyan olyan dermedt sem,

mint Émilié, vagy olyan szorongó, ugyanakkor büszke, mint azoké a katonáké.

Ennek a férfinak állati elme dolgozott a fejében. Szétszórt, vad, elemi ösztönöktől vezérelt. Égett benne az öldöklés vágya, a táplálékszerzés szükséglete, és folyamatosan tudatában volt a falkában elfoglalt helyének, amelyen igyekezett javítani. *Gyilkolás. Táplálkozás. Pusztítás.*

Cinder borzongva irányította másfelé a gondolatait.

A varázsló megint felnevetett:

– Mi a véleménye a kis ölebeimről? Ugye milyen jól passzolnak az emberi testbe? De aztán pillanatok alatt vérengző fenevadakká tudnak változni.

– Maga irányítja őket... – szólalt meg végre Cinder.

– Az azért túlzás, jobbára csak bátorítom természetes ösztöneik kiélését.

– Nem Senkinek, még az állatoknak sincsenek ilyen ösztöneik. A vadászat és az önvédelem ösztöne talán megtalálható náluk is, de maga szörnyetegekké változtatta őket.

– Elismerem, bizonyos szintű genetikai beavatkozásra is szükségvolt. – Az utolsó mondat végén a varázsló már úgy kuncogott, mintha Cinder valami csínytevésen kapta volna -De ne aggódjék, Miss Linh! Nem hagyom, hogy kegyedet bántsák. Ezt az örömöt meghagyom a királynőmnek. Viszont a barátai, nos, sajnos ők...

Ebben a pillanatban két katona egyszerre ragadta meg Cinder két könyökét.

– Vigyétek a színházba – utasította őket a varázsló. – Én majd értesítem őfelségét, hogy Michelle Benoit végül mégiscsak hasznosnak bizonyult.

De Cinder fogvatartói még két lépést sem tettek meg vele,

amikor fülsiketítő motorzúgás rázta meg a lábuk alatt a köveket. Kísérői megtorpantak, Cinder pedig hátrapillantott a Rampionra, amely lassan emelkedni kezdett, és nagyjából mellmagasságban lebegett a felszín felett. A rámpája még mindig le volt engedve. Cinder tisztán látta, ahogy a fém hevesen rázkódik, a raktérben a ládák is egymásnak ütköztek.

– Cinder! – hasított lko hangja a zakatoló szívverésébe. – Húzd le a fejed!

Abban a pillanatban térdre rogyott a két katona között, a hajó pedig megindult feléjük. A leeresztett rámpa elkaszálta a két férfit. Cinder négykézlábra esett, amint felpillantott, látta, hogy a rámpa a többieket is levágta, akár egy fűnyíró a gazt, kivéve egyet, aki ügyesen ugrált el az útjából. Aztán a szerkezet nekivágódott a varázslónak.

A férfi két lába a levegőben kapálózott, míg rémülten kapaszkodott a rámpa peremébe.

Miközben a hajó hasa elhaladt a feje felett, Cinder négykézláb mászva gyorsan felkapta Thorne pisztolyát a földről. Majd kivárta a megfelelő pillanatot, és lőtt. Ahogy a lövedék a varázsló combjába fúródott, a férfi fájdalmasan felnyögött, elengedte a rámpát, és elterült a földön.

Most már nyoma sem volt az iménti nyugalomnak. Az arca eltorzult a dühtől.

A szőke katona hirtelen ott termett Cinder mellett, és ledöntötte a lábáról. A pisztoly csattogva csúszott végig az aszfalton. Cinder minden erejét összeszedte, hogy lerázza magáról a férfit, de esélye sem volt. A robusztus katona szinte odaszegezte a jobb karját a földhöz. Cinder villámgyorsan reagált és a fémöklével hatalmasat vágott rá... hallotta is, ahogy a katona csontja szilánkosra törik a becsapódás pillanatában, de

a fickó nem engedte el.

Csak hangosan hörgött, és hatalmasra tátotta a száját.

Majd abban a pillanatban, amikor a szája már csaknem Cinder nyakához ért, a hajó hirtelen megperdült a levegőben. Az egyik támasztó láb a katona oldalába vágódott, és egyszerűen lesöpörte a férfit Cinderről. A lány gyorsan odébb gurult, s közben nekiütközött Thorne és Farkas földön heverő testének.

A hajó visszafordult, a jelzőfényei vad táncot jártak az aszfalton. Aztán a rámpa hangosan nekivágódott az úttestnek, ahogy a hatalmas jármű ismét megvetette lábait a földön. A rámpa talán ötlépésnyire lehetett Cindertől. Odabent, a pilótafülke ajtajában Scarlet Benoit jelent meg.

– Gyerünk!

Cinder talpra szökkent, megragadta Thorne könyökét, és már vonszolta is le Farkasról, amikor egy velőtrázó vonítás hangzott fel. A fülsiketítő üvöltéshez szinte azonnal csatlakozott a többi katona is.

Cinder a rámpa széléről hátrapillantott. Két katona mozdulatlanul feküdt – az a kettő, akiket a hajó elsöpört. A többiek négykézlábra ereszkedtek, és fejüket az ég felé emelve vonítottak.

A varázsló valamivel távolabb már feltápászkodott, és vicsorogva nézte a jelenetet. Ahhoz ugyan túl sötét volt, hogy a vért is lehessen látni, de Cinder biztosra vette, hogy az a comblövés nem múlt el nyomtalanul.

Cinder gyorsan kitörölte az izzadságot a szeméből, és a legközelebbi katonára koncentrált. Mentálisan ráhangolódott a férfiból kiáramló, tébolyult éhséget sugárzó bioelektromos hullámokra, és egy pillanat alatt megragadta őket a gondolatai erejével.

Az egyik vonítás hirtelen abbamaradt.

Cinder érezte, hogy a férfi irányítása nem könnyű feladat, és az erőlködéstől máris kezdett megfájdulni a feje, de a változás szinte azonnal érezhető volt. Az illetőben még mindig túltengett az erőszak és az éhség, de most már nem volt az a vad szörnyeteg, amely bárkit képes széttépni, aki csak az útjába kerül.

Te most… Cinder nem is tudta biztosan, hogy a szavakat hangosan is kimondta-e vagy csak gondolatban. *Te most már az enyém vagy. Vidd fel ezt a két férfit a hajó fedélzetére.*

A katona teste megremegett, de még ellenállt.

– *Gyerünk!*

Ahogy a férfi megindult Cinder felé, hirtelen a többiek is elhallgattak. A négy arc meredten figyelte az árulót és a lányt. A varázsló a háttérben felhorkant, de Cinder alig látta. A látómezejét elborították a fényes pontok. A lábán is alig bírt megállni, olyan elképesztően nehéz volt irányítani a férfit.

De aztán az illető a csuklójánál fogva megragadta Farkast és Thorne-t, és elkezdte húzni őket a rámpa felé. Cinder úgy érezte, mintha madzagon mozgatna egy bábut.

Csakhogy ez a madzag már alaposan kirojtosodott.

Sziszegve fél térdre ereszkedett.

– Lenyűgöző!

A varázsló hangja tompán csengett Cinder fejében. Mögötte a katona Farkast és Thorne-t ebben a pillanatban engedte el. A két test magatehetetlenül terült el a raktér padlóján.

– Most már értem, miért retteg kegyedtől a királynő. De az, hogy átveszi az irányítást az egyik ölebem felett, önmagában még nem lesz elég a meneküléshez.

Pedig már nincs sok hátra. Csak ki kell hozni a katonát a hajóból. Neki pedig be kell mennie.

A férfit sikerült is elvezetni a rámpa széléig, egészen a széléig, de aztán az a bizonyos madzag csak elszakadt. Cinder előrebukott, a halántékához szorította a kezét. Olyan érzés volt, mintha ezer és ezer tűt szúrtak volna az agyába. Még soha nem okozott ilyen elképesztő fájdalmat senkinek az irányítása Sőt korábban egyáltalán nem okozott fájdalmat az ilyesmi.

De a fájdalom gyorsan köddé vált. Cinder hunyorogva nézett fel. A varázsló vicsorogva méregette, az egyik karját még mindig a hasához szorította, ahol a hajó rámpája belevágódott.

A többi katona csak állt bambán, a szemük még mindig parázslott, de kifejezéstelen arccal bámultak maguk elé. Cinder sejtette, hogy a varázsló a sérülései miatt képtelen mindegyiket az irányítása alatt tartani. Tehát az ő madzagjai is elvékonyodtak.

De hiába. Neki sem maradt több ereje.

Lerogyott a sarkára, a két karja ólomrúdként csüngött a vállán. A teste előre-hátra dülöngélt... szinte hallotta az ájulás csábító hangját, ahogy az öntudatlanság bekúszik az agyába.

A varázsló ajkára ismét kiült a gúnyos mosoly, bár e mögött most több volt a megkönnyebbülés mint a szórakozás.

– Troya – szólalt meg. – Menj és hozd ki Benoit kisasszonyt! Ki kell találnom valami büntetést Alfa Kes...

A férfi tekintete megmerevedett. És abban a pillanatban már jött is a lövés.

A varázsló imbolyogva kapott a melléhez.

Cinder hátrapillantott, és látta ahogy Scarlet jön lefelé a rámpán, kezében egy hatalmas vadászpuskával.

– Benoit kisasszony köszöni szépen, de most más dolga van – mondta Scarlet, és egy erős rúgással letaszította a bamba katonát a rámpa széléről. – És Alfa Kesley-t is nyugodtan

elfelejtheted!

A varázsló vicsorogva terült el a földön. Az ujjai közt patakokban folyt a vére.

– Ezt meg honnan szerezted? – lihegte Cinder.

– Az egyik ládátokból – felelte Scarlet. – Na, gyere...

A szemében vegyes érzelmek csillantak... vergődő harag, döbbent tanácstalanság, üresség.

Leengedte a puska csövét.

– Iko! A rámpát! – kiáltotta Cinder, majd a maradék erejével még felkapaszkodott, és elterült Scarlet lába előtt. Gyorsan felnyúlt a puskáért, és kirántotta a lány kezéből, mielőtt a varázsló még ellenük fordíthatná a fegyvert. A rámpa emelkedni kezdett, és néhány másodperc múlva elnyelte őket a raktér.

Odakintről még egy utolsó dühödt kiáltás hallatszott, amelyhez rövid időre ismét csatlakozott a kórus, de a hangok gyorsan elhaltak. A varázsló képtelen volt már irányítani a szolgáit.

Cinder látta, ahogy Scarlet a fejét rázva próbálja eloszlatni a fejében a ködöt, majd feltápászkodik.

– Kapaszkodj meg valamiben! – kiáltotta még vissza a pilótafülkéből. – Hajó! Mágneses emelőket és hátulsó hajtóműveket bekapcsolni!

Cinder holtfáradtan terült el a padlón, a kezében még mindig ott szorongatta a vadászpuskát. A következő másodpercben pedig már érezte is, hogy a hajó elemelkedik a földről, és megindul az ég felé.

Negyvenharmadik

FEJEZET

KAINAK MINDEN EREJÉRE SZÜKSÉGE VOLT, HOGY NE HÁNYja el magát. Az erőlködéstől már borzalmasan égett a szeme, mégis képtelen volt elfordulni a netmonitortól. Mintha valami eszement horrorfilmet nézne... valahogy túl szörnyű volt, és túl döbbenetes ahhoz, hogy igaz legyen.

A videobejátszást a belvárosból, arról a térről sugározták, ahol a heti vásárt tartják, és ahol minden évben megrendezik a békefesztivált, ahogy pár nappal ezelőtt is történt. Amikor őt császárrá koronázták. A téren mindenütt hullák hevertek. A kiontott vérük feketén csillant a hirdetőtáblák villódzó fényében. A legtöbb holttest egy éjszakai mulató bejárata közelében feküdt. Ez a szórakozóhely azon kevesek közé tartozott, amelyek még éjfélkor is nyitva voltak, amikor az őrület elkezdődött.

A hírszerzői szerint csak egy merénylő volt az étteremben, bár a vérontás mértékéből ítélve biztosan többen kellett lenniük. Képtelenség, hogy egyvalaki ekkora pusztítást végezzen!

Aztán a hírcsatorna már Tokiót mutatta, ahol egy tébolyult férfi épp egy oszlophoz vág egy magatehetetlen emberi testet. Kai összerezzent, ahogy az illető nekivágódott a tégláknak.

– Kikapcsolni! Nézni sem bírom! *Hol van ilyenkor a rendőrségünk?*

– A rendőrök minden tőlük telhetőt megtesznek, felség – szólalt meg Torin a háta mögött de beletelik egy kis időbe, amíg mindenkit berendelnek, és megszervezik az ellentámadást. Ilyesmire korábban még soha nem volt példa. Ez egyszerűen... elképesztő. A támadók hihetetlen tempóban mozognak, alig néhány percet töltenek el a helyszínen... ezalatt megölnek mindenkit, aki csak az útjukba kerül, aztán már mennek is tovább, a következő vérengzés helyszínére, hogy... – Torin úgy hallgatott el a mondat közepén, mintha ő maga is hallotta volna a saját hangjában a rettegést, és muszáj volt kicsit összeszednie magát, mielőtt elhatalmasodik a lelkén a félelem. Majd megköszörülte a torkát, és így szólt: – Képernyő! A nemzetközi hírcsatornákat kérjük!

A szobát hirtelen az egyszerre bezúduló hírek zaja töltötte meg: a hat különböző csatorna hasonló eseményekről tudósított. Gyilkos pszichopaták, szörnyetegek, váratlan támadások, az áldozatok számát megbecsülni sem tudják, az egész bolygón észlelték a jelenséget...

A Keleti Nemzetközösség területén négy város állt ostrom alatt: Új-Peking, Mumbai, Tokió és Manila. A másik öt földi országban összesen további tíz város számolt be ilyen jellegű támadásról: Mexikó City, New York, Sao Paulo, Kairó, Lagos, London, Moszkva, Párizs, Isztambul és Sydney.

Összesen tehát tizennégy, és bár a támadók pontos számát nem lehetett tudni, a szemtanúk minden esetben azt állították, hogy legfeljebb húszan-harmincan lehettek az egyes helyszíneken.

Kainak most még ezt az egyszerű számítást is nehezére esett fejben elvégezni. Háromszázan, talán négyszázan lehettek összesen.

Teljes képtelenségnek tűnt annak fényében, amilyen tempóban emelkedett az áldozatok becsült száma, ahogy az érintett városok kétségbeesetten a legközelebbi szomszédaiktól kértek kórházi férőhelyeket a sebesültek ellátására.

Egyesek tízezer halottról beszéltek, és mindez nem egészen két óra leforgása alatt, három- talán négyszáz ember műve.

Pontosabban három-négy száz holdlakóé. Mert Kai tudta, pontosan tudta, hogy emögött csakis Levana állhat. A megtámadott városok közül kettőben is arról számoltak be a szemtanúk, hogy egy királyi varázslót is láttak a többiek között. És bár mindkét szemtanú az eszméletvesztés határán volt a sok vérveszteségtől, Kai hitt nekik. Valahogy nagyon is kézenfekvőnek tűnt, hogy a királynő talpnyalói ebben nyakig benne vannak. És legalább ugyanolyan kézenfekvőnek tűnt, hogy ők maguk nem vesznek részt tevőlegesen a vérontásban, csak irányítják a gyalogjaikat.

Kai ellépett a képernyőtől, és erősen megdörzsölte a szemét.

Erről az egészről ő tehet. Levana mindezt miatta csinálja.

Miatta és Cinder miatt.

– Ez háború – szögezte le Camilla királynő az Egyesült Királyságból. – Háborút indított ellenünk.

Kai erőtlenül dőlt neki az íróasztalának. Eddig meg sem bírtak szólalni, mindenkit annyira megdöbbentettek a tudósítások, hogy ő maga is elfelejtette, valójában egy globális videokonferencia kellős közepén van, amelyen mind a hat ország vezetője részt vesz.

A következő pillanatban Kamin afrikai miniszterelnök hangja zengett a hangszórókból:

– Először tizenöt évnyi pestis... most meg ez! És miért? Mert Levana feldühödött azon, hogy megszökött egy rab? Egy fiatal

lány? Ugyan már! Ez csak ürügy! Gúnyt űz belőlünk!

– Én már elrendeltem az összes nagyváros kiürítését – szólalt meg Vargas amerikai elnök. – Hogy legalább esélyünk legyen csökkenteni a veszteségeinket...

– Mielőtt még elindulunk ezen az úton – vágott közbe az európai miniszterelnök, Bromstad –, attól tartok, még ennél is nyugtalanítóbb hírt kell megosztanom önökkel.

Kai álla a mellkasára bukott. Úgy érezte, feladja, nem bírja tovább, legszívesebben a fülét is befogta volna, hogy ne kelljen hallania a szavakat. Nem akart már hallani semmit. De azért összeszedte magát, és figyelt.

– A támadás nem korlátozódik a nagyvárosokra – folytatta Bromstad. – Most tájékoztattak, hogy Párizs, Moszkva és Isztambul mellett egy kisvárosban, egy dél-franciaországi mezővárosban, Rieux-ben hasonló vérengzés történt. A település lélekszáma háromezer-nyolcszáz fő.

– Háromezer-nyolcszáz? – kapta fel a fejét Camilla királynő. – De hát miért támadna meg Levana egy ilyen kicsi várost?

– Ez csak figyelemelterelés – jelentette ki az ausztráliai Williams főkormányzó. – Hogy azt higgyük, a támadások mögött nincs jól kidolgozott haditerv... hogy attól féljünk, bárhol bármikor lecsaphat ránk. Ez pontosan levanára vall.

Ebben a pillanatban Huy elnök kopogás nélkül viharzott be Kai irodájába. Az ifjú császár azonnal felpattant, és egy pillanatig azt hitte, az elnök maga is eszét vesztette, és most az ő életére tör, de aztán sikerült visszanyernie a hidegvérét.

– Újabb hír?

Huy bólintott. Kai észrevette, hogy az elnök az utóbbi egy hét leforgása alatt éveket öregedett.

– Látták Linh Cindert.

Kai próbált uralkodni magán, de így is túl gyorsan lökte el magát az íróasztaltól.

– Hogy micsoda? Ki volt ez? – szólalt meg Camilla királynő.

– Mi van Linh Cinderrel?

– Elnézésüket kérem, sürgős teendőm akadt – közölte Kai.

– A konferenciának ezennel vége. – A zúgolódás hangjai pillanatok alatt el is némultak a képernyőn, Kai pedig minden idegszálával az elnökre figyelt:

– Szóval?

– Három katonatisztnek sikerült bemérnie, az elhunyt mostohahúga, Linh Peony azonosító chipjének jele alapján, ahogyan azt a gyámja előre megmondta. Egy dél-franciaországi kisvárosban találtunk rá. Percekkel a támadás kezdete előtt.

– Dél-francia... – pillantott Kai Torinra épp akkor, amikor a tanácsadója lehunyta a szemét, mert bizonyára neki is épp az futott át az agyán, mint a császárnak. – Ez a város nem véletlenül Rieux volt?

– Honnan tudta, felség? – hunyorgott az elnök.

Kai hangosan felnyögött, és lerogyott az íróasztala mögé.

– Levana emberei csak nagyvárosokat támadtak meg, valamint ezt az egy aprócska települést. Valószínűleg ők is be tudták mérni. Ezért jelentek meg ott is.

– Azonnal értesítenünk kell az Unió vezetőit – szögezte le Torin. – Legalább már azt tudjuk, hogy nem véletlenszerűen választják meg a célpontokat.

– De hogy tudták megtalálni? Mi is csak a húga azonosító chipje alapján bukkantunk a nyomára. Hogy lehetett másképp... – Mindkét kezével beletúrt a hajába. – Hát persze! Hiszen ő tudott a chipről! Hogy én mekkora *marha* vagyok!

– Felség?

Kai visszafordult az elnök irányába, de aztán mégiscsak Torin szemébe nézett:

– Ne mondja nekem, hogy ez paranoia! Igenis lehallgat minket! Nem tudom, hogyan, de hallja minden szavunkat! Valószínűleg ez az iroda is be van poloskázva! Így szerzett tudomást a chipről, és ugyanezért tudhatott róla, hogy mikor van nyitva az irodám ajtaja, ezért tudott bejelentés nélkül egyszerűen rám törni, és ezért tudta azt is azonnal, hogy meghalt az apám!

Torin arca elkomorult, de most az egyszer nem tett semmilyen megjegyzést Kai nevetséges összeesküvés-elméletére.

– Szóval... Megtaláltuk? Mármint Cindert?

Huy zavartan ráncolta a homlokát.

– Sajnálom, felség. De amint kezdetét vette a támadás, sikerült kereket oldania a felfordulásban. Az azonosító chipet nem messze Rieux-től, egy farmon találtuk meg, amelynek közvetlen közelében, minden jel szerint, egy űrhajó szállt fel. Most is keresnek lehetséges szemtanúkat, de sajnos... az embereink, akiknek sikerült azonosítaniuk, életüket vesztették a vérengzésben.

Kai egész teste remegni kezdett, mintha belülről lángok mardosnák minden idegszálát. Magából kikelve emelte a mennyezet felé a tekintetét, és félig már üvöltve szólalt meg:

– Na, *felség?* Ezt jól elintézte! Ha nem indítja el ellenünk a támadást, akkor már a kezünkben lenne! Büszke lehet magára!

Fújtatva karba tette a kezét, és várt egy kicsit, hogy a vérnyomása visszatérjen a normális szintre.

– Jól van, akkor ennyi volt. Keresést leállítani!

– De felség! – hüledezett Torin.

– Azt akarom, hogy minden rendelkezésünkre álló katonánk

és rendfenntartó egységünk azokat az embereket keresse, akik megtámadták a városainkat, és azonnal vessenek véget ennek a vérengzésnek! Mostantól ez a feladat élvez prioritást.

Huy elnök, mintha csak megkönnyebbült volna a döntés hallatán, kurtán biccentett, és már távozott is az irodából. Még az ajtót is elfelejtette becsukni maga után.

– Felség! – kezdte Torin. – Megjegyzem, nem értek egyet felséged elhatározásával, ezért feltétlenül meg kell beszélnünk, hogy milyen reakciókra számíthatunk Levanától. Mindenképpen számításba kell vennünk, hogy ez a támadás, lett légyen bármilyen borzalmas is, talán csak apró kellemetlenség ahhoz képest, amilyen csapásokat a királynő még országunkra mérhet. Talán meg kellene próbálnunk megbékíteni, mielőtt további károkat okoz.

– Tisztában vagyok vele! – fordult Kai újra a képernyőn futó hang nélküli, rémisztő bejátszások felé. – Nem felejtettem el az Amerikai Köztársaság által bemutatott fényképeket.

Ahogy visszagondolt rájuk, még most is végigfutott a hideg a hátán. Több száz katona alakzatban felsorakozva. Mindegyik valahol az ember és a vadállat között. Kiálló agyarak, hatalmas karmok, előreugró váll, és a karjukon végig leheletfinom szőrme.

Azok az emberek, akik ebben a pillanatban is a világ különböző városaiban gyilkolják halomra a lakosságot, elképesztő brutalitással lépnek fel. Ez már kiderült. De ők is csak emberek. Kai maga is úgy vélte, hogy amit ezek művelnek, az csak ízelítő abból, amire Levana szörnyhadserege képes lehet.

Pedig azt hitte, ennél jobban már nem is gyűlölheti. Azok után, hogy szándékosan visszatartotta a letumózis ellenszerét. Azok után, hogy rátámadt az egyik felszolgálójára pusztán politikai célzattal. És azután, hogy sikerült belekényszerítenie őt

egy olyan alkuba, amelyben Cinder ellen kellett fordulnia, pusztán azért, mert a lány évekkel ezelőtt elszökött a Holdról.

De ilyen kegyetlenségre akkor sem számított.

És pontosan emiatt érezte most úgy, hogy ezután mindig gyűlölni fogja saját magát azért, amit most állt szándékában tenni.

– Torin, megbocsátana egy percre, kérem?

– Felség? – Torin szeme körül elmélyültek a ráncok. Lehet, hogy ezen a héten mindannyian rengeteget öregedtek. – Jól értem? Arra kér, hogy távozzak?

Kai a szája szélét harapdálva bólintott.

A tanácsadó az ajkát csücsörítve nézett a császárra, de hosszú másodpercekig képtelen volt megszólalni. Kai viszont így is látta az arcán... Torin pontosan tudja, mire készül.

– Felség! Egészen biztos, hogy nem óhajtja ezt átbeszélni előbb? Engedje meg, hogy tanácsot adjak. Hadd segítsek!

Kai megpróbált mosolyt erőltetni az arcára, de csak egy fájdalmas grimasz lett belőle.

– Képtelen vagyok itt ücsörögni a palotám biztonságában, és karba tett kézzel ülni. Nem hagyhatom, hogy másokat is megöljön. Főleg nem ezekkel a szörnyekkel, meg azzal, hogy nem adja át nekünk a letumózis ellenszerét, és hogy... bármit is forgasson a fejében... Mindketten tudjuk, mit akar elérni. Mindketten tudjuk, mivel állíthatjuk meg.

– Akkor legalább hadd maradjak itt, hogy támogassam felségedet e nehéz percben...

Kai határozottan ingatta a fejét.

– Nem. Ez nem jó út a Nemzetközösségnek. Talán ez az egyetlen út, de attól még nem jó – igazította meg a gallérját. – És nem akarom, hogy a Nemzetközösség rajtam kívül mást is

hibáztasson emiatt. Kérem, távozzék!

Látta, hogy Torin fájdalmasan felsóhajt, majd mélyen meghajol.

– Itt leszek kint, az ajtó előtt, ha szüksége lenne reám, felség – mondta, majd mélységes szomorúsággal az arcán kilépett, és becsukta az ajtót maga mögött.

Kai remegő gyomorral lépett a netmonitor elé. Kicsit kisimította a hosszú nap alatt meggyűrődött ingét... de legalább akkor is itt volt az irodájában, amikor a rossz hírek megérkeztek. Biztosan hitte, ezek után soha nem fog végigaludni egyetlen éjszakát sem.

És főleg nem azután, amit most készül tenni.

A lázasan kavargó gondolatai között önkéntelenül is Cinder jutott eszébe. És a bál. Mennyire örült, amikor meglátta őt, ahogy megindult lefelé a bálterem lépcsőjén. Milyen ártatlan mosolyt csalt az arcára abban a szétázott, gyűrött ruhában... valahogy úgy érezte, tökéletesen illik a város legjobb hírű szerelőjéhez. Mert biztos volt benne, hogy őt hidegen hagyja, hogy ez a divatmániás, pletykás társaság mit gondol róla. Oly elképesztően magabiztos, hogy a császár vendégeként kócosan és olajfoltos kesztyűben is képes megjelenni a bálon, méghozzá emelt fővel... ahogy meg is tette.

Ő akkor még nem tudta, hogy Cinder csak azért vállalta magára mindezt, hogy figyelmeztesse.

A saját biztonságát is képes volt kockáztatni azért, hogy őt személyesen is megkérje, ne fogadja el a szövetséget. Ne fogadja el Levana házassági ajánlatát. Mert a házasságkötés után, azután, hogy Levana felül a Nemzetközösség trónjára, kíméletlenül meg fogja ölni az ifjú császárt.

Oly borzalmas volt tudni, hogy Cindernek igaza van. Ő maga

is tisztában volt vele, hogy Levana azonnal félreállítja az útból, amint már semmi hasznát nem veszi.

De ennek a mészárlásnak véget kell vetnie. Meg kell akadályozni a háborút.

Nem Cinder az egyetlen, aki fel tudja áldozni magát egy nagyobb cél érdekében.

Belégzés. Kilégzés. Szemben a képernyővel.

– A holdbéli királynőhöz, Levanához kérek videovonalat.

A sarokban a kis földgömb épp csak körbefordult egyszer, és máris megjelent előtte a holdbéli királynő képe. Fején a szokásos csipkés fátyol. Kai próbálta elképzelni az arcát öregen, nyúzottan és ráncosan, de hiába.

Érezte, hogy Levana már várta a hívását. Érezte, hogy minden egyes szót hall, ami az ő irodájában elhangzik, és tisztán látja a szándékait. Érezte, ahogy a nő vigyorog a fátyol alatt.

– Kedves Kaito császárom, mily kellemes meglepetés. Nem tudom, nincs túl késő Új-Pekingben a telefonáláshoz? Ha jól látom, a pontos időt önöknél, hajnali fél három lesz hat perc múlva.

Kai amennyire tudta, elnyomta magában az undort, és szélesre tárta a karját.

– Felség, kérem! Könyörgöm, állítsa le ezt a támadást. Kérem, hívja vissza a katonáit!

A fátyol kicsit megmozdult, ahogy Levana feje oldalra dőlt.

– *Könyörög?* Milyen elragadó! Kérem, folytassa!

Kai arcát elöntötte a pír.

– Ártatlan emberek halnak meg... nők és gyermekek, járókelők, olyan emberek, akik felségednek mit sem ártottak. Felséged nyert, ön is tudja. Ezért kérem, könyörgöm, állítsa le őket.

– Szóval nyertem, de megtudhatnám pontosan, mit is nyertem, ifjú császárom? Elkapta a kiborg lányt, aki miatt ez az egész kirobbant? Inkább neki rimánkodjon. Ha ő idejön, abban a pillanatban visszahívom az embereimet. Ez az ajánlatom. Akkor hívjon, ha majd lesz is valami a kezében, amiről tárgyalhatunk. Addig pedig jó éjszakát!

– Ne! Várjon!

– Igen? – fonta karba a kezét a királynő.

Kai a halántékán érezte, ahogy a vér száguld az ereiben.

– Nem tudom átadni a lányt... már majdnem sikerült elkapnunk, de újra kicsúszott a kezünk közül, amint, gondolom, már ön is tudja. De nem engedhetem, hogy felséged mindaddig folytassa ezt az öldöklést, amíg meg nem találjuk újra.

– Attól tartok, ez nem az én problémám, felség.

– De van valami más is, amit felséged akar, és amit felajánlhatok. Mindketten tudjuk, mire gondolok.

– Nem. Fogalmam sincs, miről beszél.

Kai észre sem vette, hogy összekulcsolta a kezét, valósággal imádkozott a királynőhöz, mindaddig míg a görcsös szorítástól meg nem fájdultak az ujjai.

– Amennyiben még mindig áll a házassági ajánlata, úgy ezennel elfogadom. Ha most visszahívja az embereit, megkapja a Nemzetközösséget. – Ahogy kimondta az utolsó szót, megbicsaklott a hangja. Majd szorosan összeszorította a száját.

Lélegzet-visszafojtva várt, s közben pontosan tudta, minden egyes másodperc újabb és újabb vérontást jelent a földi városok utcáin.

A fájdalmasan hosszú csendet Levana kuncogása törte meg.

– Ó, kedves császárom! Hogy is mondhatnék nemet egy ilyen elbűvölő ajánlatra?

Negyvennegyedik

FEJEZET

AHOGY A HAJÓ FÖLD KÖRÜLI PÁLYÁRA ÁLLT, SCARLET KIfújta a levegőt parázsként izzó tüdejéből, és lerogyott a pilótaülésbe. Hangosan felnyögött, mintha ebben a pillanatban minden sebe egyszerre kezdett volna el hasogatni, miközben hátrafordult, hogy belásson a raktérbe.

Linh Cinder a padlón ült, két lába mozdulatlanul pihent előtte. Farkas hanyatt fekve hevert mellette, még mindig öntudatlanul. Mögötte hosszú vércsík vezetett a rámpáig, ahol felvonszolták a hajóra. A másik férfi hason feküdt.

– Szóval tudsz hajót vezetni – mondta Cinder.

Linh Cinder.

Selene hercegnő.

– Igen, a nagymamám megtanított. Pilótaként szolgált a... – A szavak köddé váltak. Csak a fájdalmas emlék maradt utánuk a szívében. – De a ti hajótok elég jól elboldogul egyedül is.

– Örülök, hogy szolgálatára lehetek – mondta a testetlen hang. – A nevem Iko. Megsérült valaki?

– Mindenki megsérült – nyögött fel most Cinder.

Scarlet odasántikált Farkashoz, és letérdelt mellé.

– Rendbe jönnek?

– Remélem – mondta Cinder bár eddig még soha nem maradtam az illetők mellett olyan hosszan, hogy lássam ezeknek

a kis nyilacskáknak az utóhatásait is.

Scarlet kicipzárazta a felsőjét, és gyorsan Farkas sérült karjára kötözte.

– Azt mondtad, hogy a hajón van kötszer, ugye?

Cinder arcán egyből látszott, hogy semmi kedve megmozdulni, de azért feltápászkodott, és eltűnt a raktér másik végéből nyíló ajtóban.

A következő pillanatban Scarlet halk nyögést hallott az idegen férfi szájából. Az illető nagy nehezen a hátára fordult.

– Hol vagyunk? – kérdezte motyogva.

– Na, felébredtél? – tért vissza máris Cinder, kezében kenőccsel és kötszerrel. – Reméltem, hogy alszol még egy kicsit. Tudod, olyan kellemes volt ez a kis csend.

A csipkelődő hangnem ellenére, Scarlet látta Cinderen a megkönnyebbülést, amikor bekente a férfi hasát a kenőccsel. A gézt és a másik tubus kenőcsöt odaadta Scarletnek. És hozzá egy szikét.

– Ki kéne vágni az azonosító chipjeiteket, hogy összetörhessük őket, mielőtt lenyomoznak benneteket.

A férfi közben felült, és gyanakodva, ködös tekintettel nézett Scarletre, mintha már el is felejtette volna, hogyan is került ide az új utasuk, de aztán rögtön Farkas felé fordult.

– Csak felcibáltad valahogy ezt a tébolyultat, mi? Megnézem, talán lesz itt valahol egy ketrec neki. Nagyon nem bírnám, ha mindazok után, amin keresztülmentünk, szép csendben álmunkban kinyírna minket.

Scarlet komor arccal tekerte ki a gézt.

– Hé. *Ő* egy ember, nem vadállat – közölte, miközben már a Farkas arcán éktelenkedő karmolásokat vizsgálgatta.

– Biztos vagy te ebben?

– Nem szívesen értek egyet Thorne-nal – szólalt meg Cinder. – De komolyan, nagyon nem szívesen, viszont ebben igaza van. Nem lehetünk biztosak benne, hogy a mi oldalunkon áll-e.

Scarlet összeszorított szájjal letépett még egy darab gézt.

– Majd meglátjátok, ha felébred. Tényleg nem... – Aztán egy pillanatnyi habozás után rájött, hogy tulajdonképpen ő sem tudja meggyőzni saját magát arról, hogy Farkas valóban velük van-e.

– Akkor jó – mondta a férfi. – Így már sokkal jobban érzem magam. – Feltépte a nadrágját, és gondosan bekenegette a sebet, amelyet akis nyilacska ütött a bőrén.

Scarlet kisimította a haját az arcából, majd egy hirtelen rántással széthasította Farkas ingét, és bekente a kenőccsel a hasát.

– Amúgy te ki is vagy?

– Carswell Thorne kapitány – mutatkozott be a férfi. Majd visszatekerte a kupakot a kenőcsre, és nekidőlt a raktér falának. A keze közben beleakadt a vadászpuskába. – Ez meg honnanvan?

– Scarlet találta az egyik ládában – fordult Cinder a falra erősített netmonitor felé. – Képernyő bekapcsol.

A monitoron remegő kép jelent meg. Egy csupa vér férfi rohant a kamera felé. Mindenünnen sikoltozás hallatszott. Aztán a bejátszás hirtelen véget ért. A következő pillanatban már a holtsápadt bemondó nézett szembe velük.

– Ez a felvétel ma este, a manhattani támadás idején készült. Több forrásból is megerősítették, hogy az Unió több mint tíz nagyvárosában történtek hasonló események.

Scarlet gyorsan odahajolt Farkashoz, hogy kivágja a csuklójából az azonosító chipet. De azonnal látta, hogy a férfinak

már van egy forradás a kezén, mintha nemrég kapott volna egy új chipet.

A bemondó közben komor arccal folytatta:

– A hatóságok felszólítják a lakosságot, hogy maradjanak otthonaikban, gondosan zárják be az ajtókat és az ablakokat. Most pedig élőben kapcsoljuk Capitol Cityt, ahol Vargas elnök mond beszédet.

Farkas felnyögött. Mindenki feléje fordult. Scarlet a szeme sarkából látta, hogy Thorne kapitány abban a pillanatban felkapta a puskát, és Farkas mellkasára irányította a csövét.

Scarlet gyorsan letette a szikét meg a két azonosító chipet, és két kezébe fogta Farkas arcát.

– Jól vagy?

A férfi üveges szemmel nézett rá, aztán hirtelen az oldalára fordult, és odahányt a hajó padlójára Scarlet felszisszent.

– Bocs – mondta Cinder. – Valószínűleg a drog mellékhatása.

– Öregem! Jó, hogy rám nem így hatott! – szólalt meg Thorne. – De kínos!

Farkas megtörölte a száját, majd ismét a hátára feküdt, az arca minden mozdulatra fájdalmasan eltorzult. Megdörzsölte a homlokát, aztán hunyorogva felnézett Scarletre. A szeme újra a régi zöld színben ragyogott... nyoma sem volt már benne annak az állati vágynak.

– Hát, még életben vagy... – nyögte halkan.

Scarlet a füle mögé tűrte a haját, és maga is megdöbbent, hogy mennyire megkönnyebbült. Hiszen ez a férfi adta át őt azoknak a szörnyetegeknek. Gyűlölnie kellene, de csak arra tudott gondolni vele kapcsolatban, ahogy megcsókolta ott a vonaton, és könyörgött neki, hogy ne keresse a nagymamáját.

– Hála neked.

– Bocs, jól hallottam? – köhintett Thorne. – Hála *neki?*

Farkas próbált a hang felé fordulni, de a nyaka túl merev volt még.

– Hol vagyunk?

– Föld körüli pályán, egy űrhajó fedélzetén – felelte Cinder. – Ne haragudj ezért a kábító lövedékért, csak nagyon úgy nézett ki az egész, hogy épp fel akarod falni Scarletet.

– Hát, én is attól féltem – pillantott fel Farkas, de az arca máris elkomorodott, amint meglátta Cinder fémkezét. – Azt hiszem, a királynőm égen-földön téged keres.

Thorne felhúzta a szemöldökét.

– Na, ettől most jobban kéne örülnöm neki, hogy felhoztuk a fedélzetre?

– De már jobban van – mondta Scarlet. – Ugye jobban vagy?

– Nem lett volna szabad magatokkal hoznotok – rázta meg a fejét Farkas. – Csak veszélybe sodorlak benneteket. Ott kellett volna hagynotok a földön. Meg kellett volna ölnötök.

Thorne kibiztosította a fegyvert.

– Ne hülyéskedj! – mondta Scarlet. – Ezt ők csinálták veled. Nem a te hibád volt.

Farkas úgy nézett rá, mintha egy makacs kisgyerekhez beszélne.

– Scarlet... ha bármi bajod esik miattam...

– Szándékodban áll bántani valakit ezen a hajón, vagy nem? – vágott a szavába Cinder.

Farkas pislogva nézett rá, aztán Thorne-ra, aztán Scarletre. Hosszan elidőzött mindegyikük arcán.

– Nem – suttogta.

Három szívdobbanással később Cinder teste ellazult.

– Igazat mond.

– Hogy mi van? – hüledezett Thorne. – Ettől kellene nyugodtnak éreznem magam?

– Kai bejelentést tesz! – harsant fel Iko hangja az egész hajóban, majd felhangosodott a netmonitor.

Megint egy bemondó volt a képen.

– ...tűnik, hogy véget értek a támadások. Amint többet megtudunk, természetesen azonnal jelentkezünk. Most pedig kapcsoljuk a Keleti Nemzetközösséget, ahol Kaito császár hivatalos bejelentésre készül...

Még be sem fejezte a mondatot, máris megjelent a Keleti Nemzetközösség császári sajtószobája, Kai már ott állt a pulpitusnál. Cinder mindkét kezével a nadrágját markolászta.

– Cinder eléggé odavan a gyerekért – magyarázta a többieknek Thorne.

– Ahogy mindenki – tette hozzá Iko.

Kai egy pillanatra teljesen összezavarodott az erős fényektől, de aztán határozottan kihúzta magát.

– Mindannyian tudják, miért hívtam össze ezt a sajtókonferenciát az éjszaka közepén, és ezúton is köszönöm, hogy ilyen gyorsan megjelentek. Abban a reményben állok most itt, hogy néhány kérdésre választ adhatok, amelyek az utóbbi három és fél órában merültek fel, amióta a támadások megkezdődtek.

Farkas fájdalmasan felszisszent, ahogy próbált felülni, hogy jobban lásson. Scarlet megszorította a kezét.

– Megerősíthetem, hogy a támadók a Holdról érkeztek. Egy tudóscsoportunk már el is kezdte vizsgálni az egyikük holttestét, akit Tokióban az egyik rendőrtisztünk lőtt le, és az első tesztek azt bizonyítják, hogy módosított génállománnyal rendelkező katonákról van szó. Minden jel szerint holdlakó férfiak, akiknek

a fizikumát valamilyen keverékfarkas idegrendszeri tulajdonságaival kombinálták. Egyértelműnek látszik, hogy a meglepetésszerű, összehangolt támadás célja a félelemkeltés volt, hogy összezavarjanak bennünket, és a bolygó nagyvárosaiban eluralkodjon a káosz. Ez pedig, azt hiszem, nyugodtan kijelenthetjük, sikerült is nekik. Önök is jól tudják, hogy Levana királynő szinte a trónra lépése óta folyamatosan háborúval fenyegeti a Földet. És ha most azt kérdezik, a hosszú évek fenyegetőzése után miért éppen most indított támadást... a válaszom a következő: miattam.

Scarlet látta, hogy Cinder a mellkasához húzza a térdét, és olyan erősen szorítja, hogy a karja is beleremeg.

– Levana királynő – folytatta Kai – azért haragszik rám, mert képtelen vagyok eleget tenni a Hold és a Föld között korábban született egyezség egyik pontjának, miszerint minden holdbéli menekültet vissza kell szolgáltatnunk a Holdnak. Levana királynő egyértelműen kifejezésre juttatta, hogy e kérdésben mit vár el tőlem. Ezen elvárásoknak pedig én képtelen voltam megfelelni.

Cinder torkából, furcsa hang tört elő, ami leginkább egy rekedt nyüszítésre emlékeztetett. Rögtön a szája elé is kapta a fémkezét.

– Mindezek okán saját felelősségemnek érzem, hogy véget vessek ezeknek a támadásoknak, és amíg lehetőségem van rá, megakadályozzam egy totális háború kitörését. Ezért ezt is tettem, azon az egyetlen módon, amely e tekintetben rendelkezésemre állt. – Kai a tekintetét a sajtószoba hátsó falára szegezte, mintha félne bármelyik újságírónak is a szemébe nézni. – Úgy határoztam, elfogadom a Levana királynő által felkínált házassági szövetséget.

Cinder torkából ijedt sikoly szakadt fel. Azonnal talpra ugrott.

– Ne! Ez nem lehet!

– Cserébe – folytatta Kai – Levana királynő beleegyezett, hogy leállítja a támadásokat. A házasságkötésre a következő telihold napján, szeptember 25-én kerül sor, s közvetlenül ezután Levana királynőt a Keleti Nemzetközösség császárnőjévé koronázzuk. A holdbéli katonák az ezt követő napon hagyják el a Földet.

– *Ne!* – sikította Cinder. Lekapta a bakancsát a lábáról, és teljes erőből a képernyőhöz vágta. – Te hülye! Te barom!

– A kormányom és jómagam is természetesen folyamatosan tájékoztatjuk önöket a részletekről, de ma éjszaka nem válaszolok kérdésekre. Köszönöm a figyelmet! – A terem levegője ettől függetlenül azonnal megtelt hangosan odavetett kérdésekkel, de Kai ezekre nem reagált, csak lelépett a pódiumról, mint egy legyőzött tábornok.

Cinder megfordult, és a csupasz fémlábával hatalmasat rúgott az első útjába kerülő ládába.

– Tudja jól, hogy pont erre ment ki az egész, és mégis megadja neki, amit akar! Ő a felelős több ezer földlakó haláláért, erre most hálából *császárnőt* csinálnak belőle. – A következő pillanatban észrevette a két véres azonosító chipet Scarlet mellett, odalépett, és könyörtelenül széttaposta őket, de olyan erővel, hogy szinte beleőrölte a porrá zúzott alkatrészeket a padlóba. – És ez vajon meddig lesz elég neki? Egy hónapig? Egy hétig? Pedig még meg is mondtam neki! Egyértelműen megmondtam neki, hogy a Nemzetközösséget csak dobbantónak használja, így akar kirobbantani egy globális háborút a Földön, és ő mégis képes feleségül venni! Ez a nő totális hatalmat fog

kiépíteni. Mind a kezében leszünk. És mindez a császár miatt lesz így!

Scarlet karba tette a kezét.

– Nekem ez úgy hangzik – mondta, és a hangereje már-már vetekedett Cinderével –, hogy inkább *temiattad* lesz így!

Cinder rögtön befejezte a siránkozást, és tátott szájjal fordult Scarlet felé. Kettejük között Thorne úgy tette a tenyerébe az állát, mintha csak egy érdekfeszítő vitaműsort nézne, de azért a másik kezében még mindig ott volt a fegyver, amelyet Farkas fejére irányított.

– Mert pontosan tudod, mi jár a királynő fejében – mondta Scarlet, és bár minden izma tiltakozott ellene, ő is feltápászkodott. – Pontosan tudod, miért indított hajtóvadászatot ellened.

Cinder haragja elpárolgott.

– A nagymamád elmondta neked...

– Igen, el. És én inkább azon vagyok kibukva, hogy képes vagy ölbe tett kézzel végignézni, hogy mindez megtörténik!

Cinder mérgesen lehajolt, és lerántotta a másik bakancsát is. Scarlet ijedten el is fordult, de Cinder csak a sarokba rúgta.

– Mert szerinted mit kellene csinálnom? Adjam fel magam? Áldozzam fel magam azt remélve, hogy akkor talán lenyugszik? Amúgy is majdnem az lett a vége.

– Én nem arról beszélek, amikor letartóztattak a bálon. Hanem ami azelőtt történt. Miért nem tettél semmit, hogy megállítsd? Az emberek bíznak benned. Sokan hisznek benned, hogy te megváltoztathatnád a dolgokat, erre te mit csinálsz? Menekülsz és bujkálsz! A nagymamám nem azért halt meg, hogy menekültként éld le az egész életedet, csak mert túl gyáva vagy ahhoz, hogy kézbe vedd a dolgokat!

– Hohó! Kezdem elveszíteni a fonalat! – emelte fel a kezét Thorne. – Mi a fenéről beszéltek ti egyáltalán?

Scarlet a kapitányra pillantott.

– *Letennéd azt a rohadt puskát?*

Thorne lerakta a fegyvert, és engedelmesen összekulcsolta a két kezét.

– Nem is tudja, ugye? – fordult vissza Scarlet Cinderhez. – Veszélybe sodortad az életét, ahogy mindannyiunkét, és ő még csak nem is tud róla.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Nem?

– Én is csak egy hete tudom! A bál utáni napon tudtam meg, hogy ki vagyok, amikor a börtönben ültem, és arra készültem, hogy átadnak Levanának, mint valami trófeát. Úgyhogy amellett, hogy megszöktünk a börtönből, aztán a nyomunkban loholt az egész Nemzetközösség hadserege, és amellett, hogy próbáltam megmenteni a *te* életedet, nem igazán maradt időm megdönteni egy egész kormányt! Sajnálom, hogy csalódást okoztam, de szerinted mit kellene tennem?

Scarlet hátradőlt, borzalmas fejgörcs kínozta.

– Hogyhogy nem tudtál róla?

– Azért mert a nagymamád úgy küldött el a Nemzetközösségbe, hogy nekem nem is szólt erről az egészről egy szót sem.

– De hát akkor nem ezért voltál ott a bálon?

– Jaj, dehogyis! Vagy tényleg olyan hülyének nézel, hogy szembeszálltam volna Levanával, ha tudtam volna az igazságot? – kérdezte Cinder, majd némi habozás után így folytatta: – Nem is tudom Kai miatt talán, de... – Aztán mindkét kezét a fejéhez kapta. – Jaj, nem tudom. Akkor sem tudtam.

Scarlet egészen beleszédült az iménti dühkitörésébe, a teste már túl fáradt volt az ilyen kirohanásokhoz. Döbbenten nézett maga elé, és csak annyit tudott kinyögni:

– Aha.

Thorne megint köhintett.

– Én még mindig nem vagyok képben.

Cinder nagy sóhajjal leült az egyik ládára, és meredten bámulta a két kezét. Nagy levegőt vett, mintha el akarna fújni valamit, aztán kinyögte:

– Én vagyok Selene hercegnő.

Thorne döbbenten krákogott. Mindannyian feléje fordultak.

– Hogy mi van? – pislogott. – Ez tuti?

– Tuti.

A férfi arcára ráfagyott a mosoly.

A mély csendben a padló hirtelen erősen vibrálni kezdett, majd lko szólalt meg:

– Ez nekem sehogy sem áll össze.

– Akkor már ketten vagyunk – mondta Thorne. – És mégis mióta?

– Ne haragudj – vonta meg a vállát Cinder. – El kellett volna mondanom, de... nem tudtam, hogy megbízhatok-e benned, és arra gondoltam, hogy ha sikerül megtalálnom Michelle Benoit-t, és megkérem, magyarázzon el néhány dolgot, mesélje el, hogy kerültem ide, hogy lett belőlem ez... – emelte fel a két kezét, majd erőtlenül az ölébe ejtette ...akkor talán én is tisztábban látok majd. – Nagyot sóhajtott. – lko, rettenetesen sajnálom. Esküszöm, hogy azelőtt én sem tudtam.

Thorne nagy nehezen becsukta a száját, majd elgondolkodva vakargatta az állát.

– *Te* vagy Selene hercegnő – ízlelgette a szavakat. – A

zakkant kiborgcsaj nem más, mint Selene hercegnő!

– És a holdbéli adottságod? – kérdezte Farkas meggörnyedve. Próbált minél kevesebb súlyt helyezni az oldalára.

– Az megvan – mondta kicsit bizonytalanul Cinder. – Bár még csak most ismerkedem vele.

– Sikerült átvennie az irányítást az egyik... különleges ügynökötök felett – szólt közbe Scarlet. – A saját szememmel láttam.

– Csak úgy, ahogy... Igen – nézett rá Cinder. – De nem bírtam sokáig megtartani.

– Képes voltál átvenni az irányítást az egyik falkatag felett, úgy hogy Jael is jelen volt?

– Igen, de majd' belepusztultam. Csak az egyikkel sikerült, és totál kimerültem tőle...

Farkas hangos nevetése szakította félbe, ami aztán fájdalmas köhögésbe ment át, de az arcán ott maradt az elismerő mosoly.

– Akkor ezért akar téged Levana kivonni a forgalomból. Hiszen te még nála is erősebb vagy. Vagy legalábbis lehetnél... egy kis gyakorlással.

Cinder kétkedve rázta a fejét.

– Azt hiszem, valamit nem értesz. Hogy lennék már erősebb? Az a varázsló hét embert irányított, én meg eggyel is alig bírtam el. Hol van az én erőm az övéhez képest?

– Szerintem meg te nem értesz valamit – felelte Farkas. – Minden falka úgy működik, hogy amikor az állati ösztöneink felerősödnek, és csak a gyilkolás jár az eszünkben, akkor a varázsló irányít. A mi holdbéli adottságunkat úgy manipulálták, hogy ilyen szörnyetegekké változtattak minket... bizonyos

fizikai beavatkozásokkal. De mindannyian a mesterünkhöz vagyunk kötve. A legtöbb holdlakó minket képtelen hipnotizálni, az ő szemükben olyanok vagyunk, mint a kagylók, és még a mesterünk is, aki több száz átlagos polgár elméjét képes az irányítása alá vonni, legfeljebb tíz-tizenöt ilyen ügynökkel bír el. Ezért ilyen kicsi a falkák létszáma. Értitek?

– Nem – mondta Cinder és Thorne egyszerre.

Farkas még mindig mosolyogva folytatta.

– Még a legtehetségesebb varázsló is nagyjából tíz-tizenkét, legjobb esetben tizenöt ügynököt tud irányítani, és csak azért, mert különböző genetikai beavatkozásokon esett át, és hosszú éveken át gyakorolt. Neked pedig mindjárt elsőre sikerült? Ha egy kicsit gyakorolsz... – Farkas kis híján elnevette magát. – Tudod, eddig nem nagyon értettem, de most már elhiszem, hogy őfelségének minden oka megvan rá, hogy rettegjen tőled, hercegnő!

Cinder megborzongott.

– Ne nevezz így!

– Feltételezem, hogy fel akarod venni a harcot – folytatta Farkas –, már csak a császár bejelentésére adott heves reakciód alapján is.

Cinder lemondóan rázta a fejét.

– Halvány fogalmam sincs, hogyan... És egyébként sem tudom, hogyan kell uralkodni vagy vezetni egy országot, vagy...

– De rengetegen hisznek benne, hogy te meg tudod állítani – erősködött Scarlet. – A nagymamám azért halt meg, hogy legyen esélyed megpróbálni. Mondd, hogy nem hiába áldozta fel az életét!

– Én pedig segíthetnék – tette hozzá Farkas. – Gyakorolhatnál rajtam! – Megint elterült a földön, már attól is

teljesen kimerült, hogy pár percig próbált ülve maradni. – Amúgy pedig, ha valóban az vagy, akinek mondod magad, akkor nekem te vagy az igazi királynőm Úgyhogy számíthatsz a hűségemre.

Cinder még mindig a fejét csóválta, aztán egyszer csak felpattant a ládáról.

– Nem akarom, hogy hozzám legyél hűséges!

Scarlet csípőre tette a kezét.

– Akkor mi a fenét akarsz?

– Azt akarom.... azt akarom, hogy hagyjatok békén egy kicsit, amíg átgondolom, mi legyen a következő lépés, és pár percig senki ne üvöltözzön velem! – Azzal megindult a központi folyosó felé, minden második lépése hangosan visszhangzott a raktérben, ahogy a fémlába a padlónak csapódott.

– Hoppá! – füttyentett Thorne, miután hármasban maradtak. – Tudom, tudom, a csaj egy kicsit... – erősen bandzsított, és közben két ujjal tekergette mindkét fülét –, ...de amúgy egész jó fej, csak meg kell szokni.

Negyvenötödik

FEJEZET

A HIDAT LEVANA ELEVE SPECIÁLIS ÜVEGBŐL ÉPÍTTETTE

meg, hogy fentről jól rálásson a katonáira – megnézhesse a kiképzést, láthassa, hogyan harcolnak, miként szoknak hozzá az új mutációs képességeikhez anélkül hogy őt magát közben bárki láthatná. Most épp egy új falkát csodálhatott meg, a tagokon mindössze pár nappal ezelőtt fejezték be a genetikai módosítást. Oly fiatalok voltak még. Kisfiúk, a legidősebb is csak tizenkét éves.

Elragadó volt látni, ahogy egyesek a csoportból fel-felpattantak, hogy újra és újra megcsodálják a finom szőrt a kezükön, előre-hátra másztak a megrövidített végtagjaikon, míg a többiek már egymáson próbálgatták az erejüket.

Mindenki keresi a helyét a falkában. Ahogy annak lennie kell.

Mint az állatok. Ők is csak azok.

Mindegyik varázsló odaintette magához a hozzá beosztott alanyt, és különböző gyakorlatokat végeztetett vele. Ez is olyan lenyűgöző volt. Volt aki megpróbált erővel ellenállni, mások hízelgéssel közeledtek a varázslójukhoz, mintha csak egy gyengéd édesanyát látnának benne.

Egyre nagyobb elragadtatással nézte ezeket a kicsiket. Heten szó nélkül felsorakoztak, de egyvalaki nem volt hajlandó

beállni a sorba. Négykézlábra állt, és vadul vicsorgott a varázslónőre. Agyarát kivillantotta, mind közül ő hasonlított leginkább egy farkasra. Az aranyfényben játszó szem mögött lázadás és gyűlölet parázslott.

Ő lesz az alfa. Ez már most tisztán látszott.

– Felség!

Épp csak egy kicsit fordította el a fejét, de a szemét nem vette le a fiúról.

– Sybil?

A varázslónő cipősarka hangosan koppant az üvegpadlón. A következő pillanatban hallotta a selyemruha suhogását, amint Sybil tisztelettudóan meghajolt.

Odalent a barlangban a fiú már több kört megtett a mestere körül. Egy fiatal, szőke leányzó volt, rémesen sápadtnak tűnt a fekete köpönyegében. Az arcára kiült a félelem, mintha nem igazán lett volna biztos benne, hogy elég mentális erővel rendelkezik ahhoz, hogy irányítása alá vonja ezt a kis vadócot.

– Minden különleges ügynököt visszarendeltünk. Ismét rejtőzködő státusban vannak. Nagyjából kétszáz ügynököt vesztettünk.

– A földlakók hamarosan felfedezik a tetoválásokat, ha eddig még nem vették észre. Mindenki gondosan rejtse el az azonosítóját.

– Természetesen, felség. Sajnos egy varázslónkat is elveszítettük.

Levana egy pillanatra felnézett, azt várta, hogy majd meglátja Sybil tükörképét az üvegben, de semmit nem látott. Ezek nem olyan ablakok voltak. A királyi ablakok nem tükröződnek. Erről ő maga gondoskodott. Ennek ellenére még ilyen hosszú idő után sem volt képes hozzászokni.

Felvont szemöldökkel jelezte Sybilnek, hogy folytathatja.

– Jael mestert mellbe lőtték.

– Jaelt? Furcsa, egyáltalán nem vall rá, hogy előmásszon a rejtekhelyéről. Még csata közben sem.

– Az egyik bétájától tudom, hogy Linh Cinder is ott volt... Jael mester valószínűleg személyesen próbálta elfogni.

Levana orrlyuka alig észrevehetően kitágult, de már fordult is vissza a kiképzőbarlang felé, épp akkor, amikor az ifjú rárontott a mesterére. A lány sikítva esett hanyatt, de még abban a pillanatban az egész teste megfeszült az összpontosítástól. Levana ebből a távolságból is tisztán látta, ahogy gyöngyözni kezd a homloka, és az izzadságcseppek lassan legurulnak a halántékán.

A kölyök fenyegetően kivillantotta fehér fogsorát, de hirtelen megtorpant.

Levana nem tudta eldönteni, hogy mi tartja sakkban az állati ösztöneit, a varázslónő, aki igyekszik átvenni az irányítást felette, vagy maradt valami a holdbéli kisfiúból, aki még mindig ragaszkodik a saját gondolataihoz.

– Jael falkája már szétszéledt, csak az az egy béta maradt meg, aki visszavonult a párizsi erődbe. Aimery varázslót fogom leküldeni, hogy begyűjtse őket.

A kölyök ebben a pillanatban fájdalmasan, nyüszítve gömbölyödött össze a földön.

A lány lassan feltápászkodott, és leporolta a köpönyegét. Ezekben a barlangokban mindent sötét por borított. Ugyanis a természetes képződményeket, amelyeket a láva vájt ki a talajból, képtelenség teljesen megtisztítani, hiába a sok építkezés és fejlesztés. Levana ki nem állhatta ezt a port. Gyűlölte, ahogy beeszi magát a hajába, a körme alá, és megtelik vele a tüdeje is.

Ha csak egy mód volt rá, nem ment le ezekbe a tárnákba, inkább megmaradt a Hold fővárosának és az ő palotájának otthont adó üvegkupola alatt.

– Felség? – szólalt meg Sybil.

– Nem. Ne küldd le Aimeryt – közölte a királynő, aki még mindig a fájdalomtól vonagló kölyköt figyelte, amint küszködve próbálta lerázni magáról az úrnője hatalmát. Próbálta megőrizni az önállóságát. Az eszét. Kisfiú akart lenni. Nem katona. Nem szörnyeteg. Nem feláldozható gyalog. – Hagyjuk Jael falkáját! Hadd menjenek! Azok a különleges ügynökök már elvégezték a feladatukat.

Végül a kölyök abbahagyta a vonaglást. Az arcán a finom szőrt teljesen átáztatták a könnyek. Lihegve feküdt a földön.

Az úrnője ádáz tekintete állati erővel tartotta sakkban. Levana szinte hallani vélte a parancsait, pedig egyetlen szó sem hagyta el a lány ajkát. „Talpra!" „Be a sorba!" „Engedelmeskedj!"

És a fiú engedelmeskedett. Fájdalmas lassúsággal feltápászkodott, vékonyka lábán odabicegett a többiekhez. Fejét lehajtotta. Vállát leeresztette.

Mint egy kutya, amit megbüntetett a gazdája.

– Ezek a katonák már majdnem készen állnak – mondta Levana. – A genetikai módosítás folyamata lezárult, a varázslóik is felkészültek. A Föld ellen intézett legközelebbi támadásunkat ők fogják vezetni, és már álcáznunk sem kell őket.

– Igenis, felség! – hajolt meg Sybil. Ezúttal Levana valóban érezte is azt a tiszteletet, amely a varázslónő hangjából is sugárzott. – És szeretnék ezúton is minden jót kívánni a közelgő házasságkötése alkalmából, királynőm!

Levana behajlította a bal kezét, és hüvelykujjával

megsimogatta a polírozott kőgyűrűjét. Amikor a bűbájt alkalmazta, ezt mindig elrejtette a külvilág kíváncsi tekintete elől. Talán az élők között senki nem is tud róla, hogy ő még mindig viseli ezt a gyűrűt. Sőt, ő maga is gyakran megfeledkezett róla, de most valahogy furcsán viszketni kezdett az ujja, miután Kaito császár elfogadta a házassági szövetséget.

– Köszönöm, Sybil. Ennyi.

Újabb meghajlás. Távozó léptek.

Alant a kiscsoportok befejezték a gyakorlatokat. A kiképzés mára véget ért. A varázslók vezetésével elindultak a Hold felszíne alatt húzódó természetes barlangrendszerek labirintusában.

Különös érzés volt végignézni ezeken a férfiakon és ezeken a fiúkon, ezeken a lényeken, akik a szülei idejében még csak kísérleti fázisban léteztek, de mostanra, az ő uralkodása alatt valósággá váltak. Egy olyan hadsereget alkotott, amely minden más hadseregnél gyorsabb és ütőképesebb. Emberi intelligencia, farkasösztönök és gyermeki formálhatóság. Valahogy mégis nyugtalanító volt mindez. Ilyesmit már hosszú évek óta nem érzett. Ilyen sok holdlakó, akiknek az agyhullámai olyan különlegesek, hogy még ő maga sem tudná irányítani mindet. Egyszerre legalábbis biztosan nem.

Ezek a kis fenevadak, ezek a tudományos termékek őt szeretni soha nem fogják.

Úgy biztosan nem, ahogyan a Hold lakói szeretik. Úgy biztosan nem, ahogyan a Föld lakói nemsokára szeretni fogják

Negyvenhatodik

FEJEZET

SCARLET MÁR ÓRÁK ÓTA SÍRT AZ ÚJ LEGÉNYSÉGI HÁLÓHE-lyén. A szipogásba minden izma belesajdult, a fájdalom pedig felidézte az emlékeket, amelyektől csak még inkább sírnia kellett.

Az adrenalin, a harag és a valóság tagadása lassan eltompult benne, ahogy átnézte a szekrényt, és talált egy szépen összehajtogatott katonai egyenruhát. Jóllehet ez az amerikai ruhadarab a szürke és a fehér különböző árnyalataiban játszott, nem pedig az európai pilóták egyenruhájának szokásos kékes fényében, mégis döbbenetesen hasonlított azokra a holmikra, amelyeket a nagymamája viselt annak idején, amikor a katonaságnál szolgált.

A fehér trikót az arcához szorította, és azt is annyira telesírta, hogy már szinte ugyanolyan nedves volt, mint azok a ruhák, amelyektől legfőbb ideje lett volna már megszabadulnia.

Az egész teste reszketett, mire végre úgy tűnt, elfogytak a könnyei. Zihálva fordult a hátára, és letörölte az utolsó kis könnypatakokat is az arcáról. Eddig, amikor a könnyei kezdtek elapadni, mindig az visszhangzott a fejében, hogy *nagymama nincs többé,* és ettől újra zokogni kezdett. De most már üresen csengtek ezek a szavak, a szúró fájdalom homályos bódulattá szelídült.

Megkordult a gyomra.

Nyögve tette a kezét a hasára, és azon tűnődött, vajon ha most lehunyja a szemét, és kialussza magát, a teste hajlandó-e megfeledkezni arról a tényről, hogy több mint egy teljes napja nem evett semmit. De ahogy ott feküdt, és próbálta átadni magát a tompaságnak, a gyomra ismét jelzett. Még hangosabban, mint az imént.

Bosszúsan szipogott egyet. Megragadta a feje fölött az ágy szélét, és felhúzta magát. Erősen szédült az éhségtől, és a kiszáradás jelei is kezdtek már mutatkozni rajta, de azért nagy nehezen csak eljutott az ajtóig.

Amint kinyitotta, a konyhából hangos csörömpölést hallott. Kinézett a folyosóra, és látta, hogy Farkas a pultra görnyed, és egy konzervdobozt szorongat a kezében.

Ahogy belépett a konyhába, látta, hogy a konzervet képregények stílusában rajzolt piros paradicsomok díszítik. Az oldalán látható hatalmas horpadásokból ítélve arra a következtetésre jutott, hogy Farkas egy húsklopfolóval próbálta kinyitni.

Ahogy a férfi felpillantott, Scarlet örömmel konstatálta, hogy nem csak az ő arca pirult ki.

– Mi a fenének rakják bele a kaját olyan dobozba, amit ilyen nehéz kinyitni?

Scarlet az ajkába harapva nyomta el a mosolyát, amit talán a szánalom, talán a komikus látvány csalt az arcára.

– Konzervnyitóval nem próbáltad?

Farkas ábrázatát látva inkább megkerülte az asztalt, és kihúzta a legfelső fiókot.

– Tudod, nekünk földlakóknak mindenféle különleges szerkentyűink vannak, mint például ez itt – mutatta fel a

konzervnyitót. Azzal átvette Farkastól a dobozt, és szép lassan kinyitotta.

Farkasnak még a füle is belevörösödött, amikor leemelte a tetőt, és megpillantotta a rikítóan piros paradicsomdarabokat.

– Hát, nem erre számítottam.

– Jó, ez valóban nem olyan friss, mint amilyet a farmon kaptál, de majd mindjárt készítek valami ehetőt belőle – mondta Scarlet, és már ki is nyitotta a szekrényt, hogy átnézze, mit tudna még felhasználni. Mindjárt talált is egy doboz olívabogyót meg egy üveg marinírozott articsókát. – Mindjárt kész is a fenséges előétel.

Ebben a pillanatban érezte, hogy valami hozzáér a hajához, és ösztönösen elhúzta a fejét. Farkas letette a kezét, és erősen megmarkolta a pultot.

– Ne haragudj! Csak a... a hajad...

Ahogy letette az üveget és a dobozt, Scarlet is megfogta hátul a haját, és érezte, hogy teljesen össze van gubancolódva, és úgy áll, mint egy szénaboglya. Majd odalökte az olívabogyót Farkasnak.

– Tessék! Ezt most megpróbálhatod a konzervnyitóval.

Szórakozottan elkezdte húzogatni a csomókat a hajában, aztán fogott egy villát, és leült az asztalhoz. Hosszú évek katonai szolgálatának nyoma látszott az asztal felületén: rengeteg monogramot és évszámot vésték bele, ami az operaházi börtönére emlékeztette. Jóllehet itt a hajón összehasonlíthatatlanul jobb volt, mint odalent az alagsorban, a bezártság érzete itt is majd' megfojtotta. A nagymamája is valószínűleg hasonló hajón szolgált annak idején. Nem csoda, hogy utána egy farmra költözött, ahol az ember felett ott a végtelen ég és sehol egy fal, ameddig csak a szem ellát.

Remélte, hogy Émilie rendben gondját viseli az állatainak.

Amikor már nem talált több csomót, két kézzel lesimította a haját, aztán letekerte az articsókás üveg tetejét. Ahogy felpillantott, látta, hogy Farkas még mindig ott áll, egyik kezében az olívabogyó, másikban a paradicsom.

– Jól vagy?

A férfi szeme vadul cikázott. Pánik – gondolta Scarlet. Biztos fél.

– Miért hoztál fel erre a hajóra? – kérdezte Farkas. – Miért nem hagytál ott?

Scarlet lenézett, felszúrt a villára egy articsókát, és figyelte, ahogy az olaj visszacsepeg az üvegbe.

– Nem tudom. Akkor ott nem mérlegeltem. – Az articsóka visszaesett a lébe. – Úgy éreztem, ez a helyes.

A férfi hátat fordított neki, letette a pultra a két konzervdobozt, és kézbe vette a konzervnyitót. Harmadik nekifutásra sikerült is átlyukasztania az olívabogyós doboz tetejét. Ezután már egész jól elboldogult vele.

– Miért nem mondtad el nekem az igazat? – kérdezte Scarlet. – Még Párizs előtt?

– Mert úgysem számított volna semmit. – A férfi letette a két kinyitott konzervet az asztalra. – Bármit is mondtam volna, te akkor is mindenképpen meg akartad volna találni a nagymamádat. Abban bíztam, hogy majd sikerül meggyőznöm Jaelt, hogy semmi hasznodat nem vesszük, és hogy nyugodtan elengedhet. De ehhez hűségesnek kellett maradnom hozzájuk.

Scarlet megint felszúrta az articsókát, és be is kapta. Nem akart most belemenni abba, hogy mi lett volna, ha. Mit hogyan kellett volna csinálni ahhoz, hogy a végén ő és a nagymamája boldogan élhessenek megint a farmon. Ki tudja? Talán ilyen

forgatókönyv nem is létezett.

Farkas leült a padra, a lánnyal szemben. Az arcán látszott, hogy még mindig nehezére esik minden mozdulat. Ahogy elhelyezkedett, kivett egy paradicsomdarabot a dobozból, és a szájába tette. Az arca eltorzult. Mintha egy hernyót kellett volna lenyelnie.

Scarlet összeszorított ajakkal kuncogott.

– Most már te is tudod értékelni az én paradicsomomat.

– Én eddig is tudtam értékelni mindent, amit tőled kaptam. – A férfi felkapta az olívabogyós üveget, és beleszagolt. Óvatosan, mint aki attól fél, hogy megint csalódnia kell. – Főleg, hogy igazából semmire sem szolgáltam rá.

Scarlet az ajkába harapott. Sejtette, hogy Farkas nem a zöldségekre gondol.

Belemártotta a villáját az olívabogyós üvegbe, amely még mindig a férfi kezében volt, és sikerült két bogyót is felszúrnia.

Csendben eszegettek tovább. Farkas rájött, hogy szereti az olívabogyót, de azért becsülettel leküzdött még két petyhüdt paradicsomot is, aztán Scarlet articsókával is megkínálta. Mint kiderült, a kettő együtt egész elviselhető.

– Jó lenne egy kis kenyér is hozzá – jegyezte meg a lány, és végignézett a polcokon Farkas háta mögött, ahol különböző tányérok és kávésbögrék sorakoztak, rajtuk az Amerikai Köztársaság címere.

– Annyira sajnálom.

Scarlet érezte, hogy libabőrös lesz a karja, de azért összeszedte a bátorságát, és ránézett Farkasra. Ő viszont csak a paradicsomos konzervdobozt bámulta, amelyet csaknem összeroppantott az erős markában.

– Elszakítottalak mindentől, ami fontos volt neked. A

nagymamád pedig...

– Ne, Farkas! Hagyd ezt abba! Ami történt, megtörtént. Azon már nem tudunk változtatni... Egyébként meg nem a te hibád. Hiszen te adtad nekem azt a chipet. Te védtél meg Rantől is.

A férfi válla megremegett. A haja egyik fele szokás szerint kócos volt, a másik fele csúnyán összeragadt a rászáradt vértől.

– Jael mondta, hogy meg akar kínozni téged. Hátha attól megered a nagymamád nyelve. Én pedig egyszerűen nem bírtam...

Scarlet reszketve hunyta le a szemét.

– Tudtam, hogy megölnek, ha kiderül, de... – A férfinak most nagyon nehezére esett megtalálnia a megfelelő szavakat, aztán kifújta a levegőt. – De úgy éreztem, inkább halok meg azért, mert őket elárultam, mintsem azzal a tudattal kelljen élnem, hogy téged elárultalak.

Scarlet a farmerjába törölte az olajos ujját.

– Épp ki akartalak hozni téged és a nagymamádat, amikor láttam, hogy Ran már ott van. Minden olyan zavaros volt. Az igazat megvallva, azt sem tudom, hogy azért mentem-e oda, hogy megszöktesselek vagy hogy megöljelek benneteket. Aztán amikor Ran nekivágott annak a szobornak, akkor valami... – Farkas ujjpercei elfehéredtek. Erősen megrázta a fejét, a hajtincsek vadul csapódtak az arcába. – Mindegy. Elkéstem.

– De megmentettél!

– Ha én nem lettem volna, semmitől sem kellett volna megmenteni téged.

– Ja? Mert ha te nem viszel el hozzájuk, vagy nem próbálod kiszedni belőlem, hogy mit tudok, akkor békén hagytak volna? Na ne! Ha te nem lettél volna, akkor én ma már nem élek.

Farkas komoran bámulta az asztalt.

– Egyébként egy pillanatig sem hiszem el, hogy azért jöttél vissza, hogy megölj minket. Bármilyen erős hatalma is volt a varázslónak feletted, odabent önmagad voltál. Nem akartál bántani.

Találkozott a tekintetük. Farkas szomorú, fátyolos szemmel nézett rá.

– Őszintén remélem, hogy ezt sosem tudjuk meg, mert el sem tudod képzelni, milyen közel voltam hozzá.

– De mégsem tetted meg.

A férfi arca eltorzult, de Scarlet örült, hogy nem akarja folytatni a vitát.

– Igazából nem is lett volna szabad megtörténnie, hogy így ellenálljak az akaratának. Tudod, amit velünk műveltek... az agyunkkal... egész másképp láttuk a dolgokat... ez egyszerűen elképzelhetetlen volt. – A keze elindult a lány keze felé, de félúton megállt. Aztán gyorsan visszahúzta, és inkább a paradicsomos címkét kezdte birizgálni.

– Na és?... – emelte fel a fejét Scarlet. – Azt mondtad, akkor veszik át az irányítást felettetek, amikor az állati ösztöneitek elhatalmasodnak a gondolataitokon, ugye? Csakhogy a farkasoknak vannak más ösztönei is, nemcsak a harc és a vadászat. Nem tudom... a farkasok nem monogámok véletlenül? – Scarlet rögtön bele is pirult a kérdésbe. Elfordult, és zavarában a villájával kezdte kapargatni az egyik bevésett monogramot az asztal felületén. – És nem úgy van, hogy az alfahímnek a feladata, hogy mindenki mást megvédjen? Nemcsak a falkát, hanem a párját is? – Hirtelen letette a villát, és az ég felé emelte a két kezét. – Jó, ezzel most nem azt akarom mondani, hogy te meg én mindjárt... mert épphogy csak találkoztunk és... de azért

nem teljesen kizárt, nem? Hogy az az ösztön, amely azt diktálja, hogy meg kell védened engem, ugyanolyan erős, mint a gyilkolás vágya?

Scarlet lélegzet-visszafojtva várt, és végre rá mert nézni a férfira. Farkas tátott szájjal bámult rá, és egy pillanatig úgy tűnt, mintha megbántódott volna... de aztán elmosolyodott. Meleg, zavaros szemmel nézett vissza rá. Scarlet egy pillanatra meglátta az éles fogakat is, a gyomra hirtelen megemelkedett.

– Lehet, hogy igazad van – mondta Farkas. – Ebben lehet valami. A Holdon olyan távol tartottak minket a többi lakostól, hogy esélyünk sem volt rá, hogy valakibe...

Scarlet örömmel látta, hogy Farkas is elpirult.

– Igen. Erről lehet szó – vakarta meg a füle tövét Farkas. – Lehet, hogy Jael számítása ezért nem jött be, mert az ösztöneim azt súgták, hogy meg kell védenem téged.

Scarlet megpróbálkozott egy apró mosollyal.

– Na, tessék! Eszerint amíg van a közeledben egy alfanőstény, nem lesz semmi baj. Ilyet meg azért nem olyan nehéz találni, nem igaz?

Farkas arca megkeményedett. Gyorsan elfordult. A hangja megint zavartan csengett.

– Tudom, hogy nem akarsz tőlem semmit. Nem is hibáztatlak érte. – Megvonta a vállát, majd ismét a lányra nézett. Szemében a megbánás fénye csillant. – De nekem te vagy az egyetlen, Scarlet. Mindig is te leszel.

Scarlet érezte, hogy a pulzusa az egekbe szökik.

– Jaj, Farkas...

– Tudom. Még egy hete sem ismerjük egymást, és ez idő alatt is végig csak hazudtam meg becsaptalak. Tudom. De ha adnál még egy esélyt... én tényleg csak meg akarlak védeni. Melletted

akarok lenni. Amíg csak lehet.

Scarlet az ajkába harapott, majd odanyúlt a férfi kezéhez, és elhúzta a konzervdoboztól. A címke már teljesen megkopott, ahogy Farkas szórakozottan simogatta.

– Farkas, arra kérsz, hogy... hogy legyek én az alfanőstényed?

A férfi habozott. Nem válaszolt.

Scarlet nem tehetett róla, de hirtelen hangosan felnevetett.

– Jaj, ne haragudj! Gonosz vagyok. Tudom, hogy nem lenne szabad ilyesmivel viccelnem... – Még mindig mosolygott, amikor vissza akarta húzni a kezét, de Farkas hirtelen megragadta. Olyan jólesett neki az érintés. – Csak úgy néztél, mint aki attól fél, hogy bármelyik percben örökre eltűnhetek. Farkas, ez itt egy *űrhajó*. Nem megyek sehova.

A férfi zavartan csücsörített, lassan kezdte összeszedni magát, de a keze még mindig feszülten feküdt a lány kezén.

– Alfanőstény... – motyogta. – Igen, valami ilyesmire gondoltam.

Scarlet mélyen a szemébe nézett. Aztán épp csak egy kicsit megvonta a vállát.

– Hát, megpróbálhatjuk...

Negyvenhetedik

FEJEZET

CINDER HANYATT FEKVE BÁMULTA A RAMPION MOTORJÁnak belső szerkezetét. Csak a kiborgkeze mozgott, a közvetlen kommunikációs chippel játszott az ujjai között. Egészen elbűvölte, ahogyan a chip furcsa anyaga magába itta a falra erősített alaplapból kiáradó fényt, majd rubin- és smaragdszínű minták formájában visszaverte a vezetékek, ventilátorok és monoton hangon búgó transzformátorok között. Meredten nézte a fények játékát, de igazából nem is látta. Ezer és ezer dolog járt az eszében.

A Föld. A Keleti Nemzetközösség. Új-Peking és Kai. A császár közelgő esküvője Levanával. A gyomra is felfordult, ha erre gondolt. Eszébe jutott, milyen undorral beszélt Kai a királynőről. Vajon min mehet most ő is keresztül? Volt egyáltalán más választása? Ki tudja? Talán nem. Bárcsak mondhatná, hogy igen! Hogy bármi – legyen az háború, pestis, rabszolgaság – egyszerűen bármi jobb, mint elfogadni Levanát császárnőnek, de honnan is tudhatná, hogy valóban így van-e. Ki tudja, talán Kainak valójában soha nem volt választási lehetősége, talán ez a döntés mindig is elkerülhetetlen volt.

Aztán a gondolatai elkalandoztak. A Földről a Holdra. Egy olyan országba, amelyre már nem is emlékszik, egy olyan otthonra, amelyet soha nem ismert. Levana királynő ebben a

pillanatban is valószínűleg a győzelmét ünnepli, és eszébe sem jutnak azok, akiknek ez az életébe került.

Levana királynő. Az ő nagynénje.

A közvetlen kommunikációs chip csendesen kattogott az ujjai között. Klikk. Klikk. Klikk.

– Cinder! Itt vagy bent?

Cinder ujjai megmerevedtek. A chipet most az ujjbegyén egyensúlyozta.

– Igen, lko. Itt vagyok.

– Ha legközelebb lemegyünk a Földre, esetleg szerezhetnél nekem néhány szenzort. Olyan érzésem van, mintha most folyton csak hallgatóznék. Kezd már az agyamra menni.

– Az agyadra?

A villódzó fények most felerősödtek. Mintha lko elpirult volna Cinder azon tűnődött, vajon direkt csinálja?

– Scarlet és Farkas olyan csöpögős dolgokat mondanak egymásnak a konyhában – folytatta lko. – Én általában szeretem az ilyesmit, de ha igazi emberekről van szó, akkor mégis kicsit más. A sorozatokat jobban bírom.

Cinder azon kapta magát, hogy mosolyog.

– Jól van, ha legközelebb lemegyünk, majd nézek neked valamit. – Az ujjai megint megmozdultak. A chip megbillent, felpattant, visszaesett, újból megbillent, megfordult.

– Amúgy hogy vagy, lko? Hozzászoktál már az önellenőrző rendszer szerepéhez? Boldogulsz vele?

A számítógép paneljén valami felbúgott.

– Már nem érzem olyan ijesztőnek, de még mindig olyan, mintha sokkal erősebbnek mutatnám magam, mint amilyen valójában vagyok. És félek, hogy csalódást okozok mindenkinek. Óriási felelősség. – Most a padló sárga fényei izzottak fel

erősebben. – De azért Párizsban ügyes voltam, nem?

– Mi az hogy? Briliáns!

A motortérben hirtelen megemelkedett a hőmérséklet.

– Nem is kicsit briliáns.

– Ha te nem lettél volna, már egyikünk sem élne.

Iko szokatlanul éles hangot hallatott, ami Cindert leginkább zavart kuncogásra emlékeztette.

– Nem is olyan rossz dolog ám hajónak lenni. Mármint, ameddig így van rám szükséged.

– Ez igazán... *hatalmas* szívesség, Iko! – vigyorgott Cinder.

Az egyik ventilátor lelassult.

– Ez most vicc volt. Ugye?

Cinder nevetve próbálta megpörgetni a chipet az ujjbegyén. Néhány próbálkozás után már egész jól ment, és csak nézte, ahogy az apró szerkezet szikrát szórva táncol a körmén.

– És te? – szólalt meg Iko rövid hallgatás után. – Neked milyen érzés hercegnőnek lenni?

Cinder megborzongott. A chip leesett az ujjáról, épp csak el tudta kapni.

– Hát, eddig egyáltalán nem olyan élvezetes, mint ahogy az ilyesmit el szokták képzelni. Hogy is mondtad? Túl nagy felelősség? Meg hogy attól félsz, mindenkinek csalódást okozol majd? Ez elég ismerősen hangzott.

– Sejtettem, hogy így vagy vele.

– Haragszol, hogy nem szóltam róla előbb?

Hosszú csend következett. Cindernek görcsbe rándult a gyomra.

– Nem – mondta végül Iko. Cinder pedig azt kívánta, hogy a hazugságdetektora bárcsak működne androidokon vagy űrhajókon is. – De azért aggódom. Mert eddig azt hittem, hogy

Levana királynő majdcsak belefárad az üldözésünkbe, és előbb-utóbb hazamehetünk, vagy legalábbis visszatérhetünk a Földre, és megint normális életünk lehet. De ebből már nem lesz semmi, ugye?

Cinder nagyot nyelt, és újrakezdte a játékot a chippel.

– Hát, nem nagyon.

Klikk. Klikk. Klikk.

Aztán hosszan kifújta a bent tartott levegőt, és még egyszer utoljára feldobta a chipet a levegőbe, majd erősen a tenyerébe szorította.

– Levana meg fogja ölni Kait, miután összeházasodtak. Császámővé koronázzák, aztán megöli a császárt, és az övé lesz az egész Nemzetközösség. Onnantól pedig már csak idő kérdése, hogy mikor hajtja uralma alá az egész Uniót. – Kisimította a haját a homlokából. – Legalábbis az a lány ezt mondta. A királynő programozója.

Kicsit lazított a szorításon, nehogy a fémöklében véletlenül összeroppantsa az érzékeny szerkentyűt.

– De én szeretem Kait.

– Ahogy minden lány a galaxisban.

– *Minden* lány? Eszerint végre magadat is beleszámolod?

Cinder az ajkába harapott. Tudta jól, hogy Iko azokra az időkre céloz, amikor ő még Peonyt ugratta a herceg iránt érzett reménytelen szerelmével, és úgy tett, mintha őt teljesen hidegen hagyná az ifjú. De ez most valahogy oly távolinak tűnt. Már alig tudta felidézni magában azt a lányt, aki ő akkoriban volt.

– Az biztos, hogy nem engedhetem, hogy feleségül vegye Levanát – mondta Cinder éles hangon. – Nem hagyhatom, hogy ez megtörténjen.

A hüvelyk- és mutatóujja közé vette a chipet. Az új keze még

mindig nagyon *új* volt. Olyan tiszta. Nyoma sem volt rajta kopásnak. Hunyorogva nézte, és hagyta, hogy az elektromos áram felkússzon a gerincéből, felmelegítse a csuklóját, mígnem a kéz teljesen emberinek tűnt. Emberi csonton emberi bőr.

– Egyetértek – mondta Iko. – És akkor most mi lesz?

Cinder megint nyelt egyet. A bűbáj megváltozott. A húsból ismét fém lett... Nem hibátlan titánium, csak egyszerű acél, ütött-kopott felület, a hajlatok gépzsírral megkenve. Kicsit kicsi, kicsit merev. Az előző kiborgkeze. Amelyet mindig rejtegetett. Vastag, foltos gyapjúkesztyűvel, melyet egyetlenegyszer selyemre cserélt.

Az a lány, aki akkoriban volt. Akit mindig elrejtett a világ elől.

A narancssárga fény villódzni kezdett a szeme sarkában. Nem törődött vele.

– Gyakorolni fogok Farkassal. Erősebb leszek, mint Levana. – Megint feldobta a levegőbe a chipet. Először furcsa érzés volt, hogy az illúzióban az ujjai pontosan úgy mozognak, ahogy mozogniuk kell. Az ízületek a megfelelő pillanatban feszültek meg és mozdultak el. – Aztán megkeresem dr. Erlandet, és ő majd megtanít, hogyan győzhetem le a királynőt. Utána felkutatom azt a lányt, aki ezt a chipet programozta, ő majd szépen elmond nekem mindent a Holdról, a biztonsági rendszerükről és a királynő titkairól.

Klikk. Klikk. Klikk.

– És akkor vége lesz a bujkálásnak

Köszönetnyilvánítás

Elképesztő, hány ember munkája kell ahhoz, hogy egy könyv megszülessen. Ez a könyv sem kivétel.

Először is a négy béta-olvasómnak szeretnék köszönetet mondani remek észrevételelkért, türelmükért, lelkesedésükért és főként nagyszerűségükért: lenni fér Johnson, Tamara Felsinger, Meghan Stone-Burgess és Whitney Faulconer – rengeteget tanultam tőletek.

Köszönet illeti az én csodálatos szerkesztőmet, Liz Szablát, és mindenki mást is a Feiwel and Friends Kiadónál. Köszönöm nektek, hogy ezt a nagy utat ilyen csodálatossá tettétek számomra Rich Deas, Jean Feiwel, Elizabeth Fithian, Lizzie Mason, Anna Roberto, Allison Verost, Holly West, Ksenia Winnicki, Jón Yaged és még sokan mások, akik hatással voltak ezekre a könyvekre. Igazi sztárok vagytok, én pedig büszke arra, hogy ehhez a kiadócsapathoz tartozhatok.

De nem feledkezhetem meg az ügynökcsapatomról sem: Jill Grinberg, Cheryl Pientka és Katelyn Detweiler fáradhatatlanul dolgoztak azon, hogy ezek a könyvek számos országban eljussanak az olvasókhoz. Köszönöm nektek, hogy mellettetek mindvégig a világ legboldogabb írójának érezhettem magam.

Külön köszönöm a franciaországi Pocket Jeunesse szerkesztőjének, Xavier D'Almeidának, hogy hajlandó volt átrágni magát a kézirat egyik korai verzióján, ellenőrizte a hiteles részleteket, és segített kiválasztani a Benoit-farm

mintájául szolgáló helyszínt. És mert megóvott attól, hogy megmérgezzem azokat a szerencsétlen tyúkokat.

Hálával tartozom a 2012-es debütálásom lelkes rajongótáborának és főként a helyi írócsoportom tagjainak: J. Anderson Coats, Megan Bostic, Marissa Burt, Daniel Marks és lenni fér Shaw Wolf – köszönöm, hogy ilyen hihetetlenül boldog lett ez az év. Kíváncsian figyelem a ti írói karrierjeiteket is – remélhetőleg sok-sok éven át.

Végtelenül hálás vagyok a barátaimnak és a családomnak, akik végigkísértek ezen az úton. A bátyámnak, Jeffnek, akitől azokat az űrhajós könyveket kaptam, a csodálatos férjemnek, Jesse-nek, akivel most ünnepeltük első házassági évfordulónkat – legyen még sok ilyen.

És végül, de egyáltalán nem utolsósorban: szívből mondok köszönetet mindazon olvasóknak, tanároknak, könyvárusoknak, könyvtárosoknak, kritikusoknak és bloggereknek, akik a szeretetet életben tartják.

Marissa Meyer a Washington állambeli Tacoma városában él férjével és két macskájával. Nagyon szereti a sorozatokat, mint a **Sailor Moon** és a **Firefly,** vannak furcsa szokásai, például színek szerint rendezi a könyveket a polcon, és gyerekkora óta imádja a tündérmeséket, amelyekből esze ágában sincs kinőni. Lehet, hogy ő is kiborg, de az is lehet, hogy nem. A **Scarlet** Holdbeli krónikák című sorozatának második kötete.

Holdbeli krónikák

Cinder, a kiborglány kalandjai folytatódnak – éppen szabadulni próbál cellájából, de még ha sikerül is neki, ő lesz a Nemzetközösség legkeresettebb szökevénye.

Eközben Franciaföldön nyoma vész egy idős asszonynak, Michelle Benoit-nak, gyönyörű és makacs unokája, Scarlet pedig rendületlenül keresi. A vörös hajú francia szépség a nyomozása során egyre különösebb alakokkal találkozik. Megismerkedik Farkassal, az egyszerre vonzó és ijesztő pankrátorral, akivel együtt erednek a rejtélyek nyomába. De a helyzet csak még tovább bonyolódik, miután összeakadnak Cinderrel.

Ahogy közös erővel próbálják megakadályozni, hogy Levana királynő végveszélybe sodorja a Föld teljes lakosságát, lassanként fény derül arra is, mi köze egymáshoz Scarletnek és Cindernek...

www.alexandra.hu
info@alexandra.hu
info.konyvnagyker.hu
Keress az Alexandrát a Facebookon!
ALEXANDRA